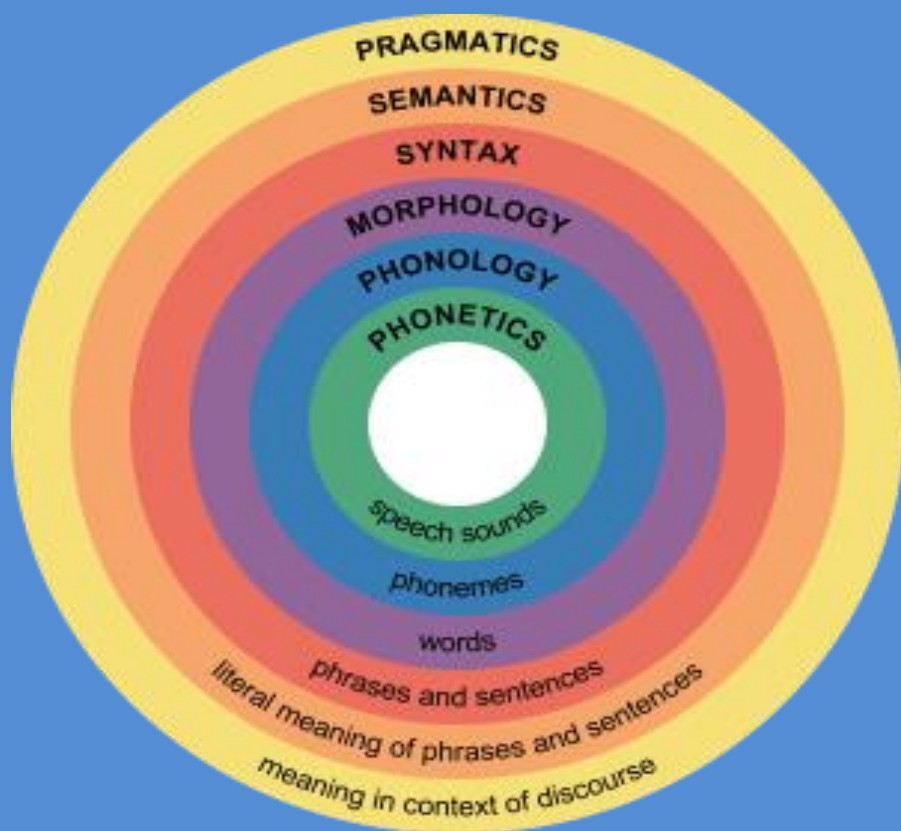

Introducing English Linguistics

ภาษาศาสตร์ภาษาอังกฤษเบื้องต้น

สุทัศน์ อสนาชัย

สาขาวิชาภาษาอังกฤษ วิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

อตฺตทานญจ ตถา กยิรา ยถญญมนุสาสติ
สุทฺถโต วต ทเมถ อตฺตา หิ กิร ทฺททโม ฯ

คนเราสอนคนอื่นอย่างไรใด ตัวเองควรทำได้เช่นนั้น
ให้เราฝึกตนเองให้ดีเสียก่อน แล้วค่อยไปสอนคนอื่น .
เพราะว่า ตัวเราเองฝึกยากยิ่งนัก

As he instructs others
He should himself act
He fully controlled
He should control others
Difficult indeed is to control oneself.

หนังสือการเรียนรู้ภาษาศาสตร์ผ่านภาษาอังกฤษ
Introducing English Linguistics
ภาษาศาสตร์ภาษาอังกฤษเบื้องต้น

โดย

ผศ. สุทัศน์ อาสนาชัย ปธ. 4, พธ.บ., M.A. (ภาษาศาสตร์)

สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

วิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

โครงการจัดทำตำราและเอกสารทางวิชาการประจำปีงบประมาณ 2565

หนังสือวิชาการ :

Introducing English Linguistics

ภาษาศาสตร์ภาษาอังกฤษเบื้องต้น

ผู้เรียบเรียง	: ผศ. สุทัศน์ อาสนาชัย
บรรณาธิการ	ผศ. สุทัศน์ อาสนาชัย
คณะกรรมการและ ผู้ทรงคุณวุฒิ	: ผศ. ดร. ถิรวิทย์ ไพรมหานิช ผศ. จุมพต อ่อนทรวง และ ผศ.ดร. อภิพัทธ์ วิศิษฎ์ใจงาม
คณะที่ปรึกษา	: รศ. ดร. ประพัฒน์ ศรีภูถกกิจ
จัดรูปเล่ม	: อาจารย์วุฒิภรณ์ แคนติ
พิสูจน์อักษร	: อาจารย์จิรพจน์ ขวัญคง, อาจารย์วุฒิภรณ์ แคนติ
ออกแบบปก	: พระดำรงค์ ภาทุมนี ดร.
พิมพ์ครั้งที่ 1	: พฤษภาคม 2566
จำนวนพิมพ์	: จำนวน 300 เล่ม, 292 หน้า
ลิขสิทธิ์	: ลิขสิทธิ์เป็นของผู้แต่งห้ามลอกเลียนแบบไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของ หนังสือเล่มนี้นอกจากได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น
ข้อมูลทาง บรรณานุกรมของ หอสมุดแห่งชาติ	ISBN978-616-603-293-2
พิมพ์ที่	: โรงพิมพ์ ประภากร ปรี้น โทร. 098-569-5698 68/7 ถนนพลาซุมพล ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก 65000
จัดพิมพ์โดย	: นายสุทัศน์ อาสนาชัย 9/107 หมู่ 6 ตำบลวังพิกุล อำเภอวังทอง จังหวัดพิษณุโลก 65130 โทร. 086 202 4715

คำนำ

ภาษาศาสตร์ภาษาอังกฤษ เป็นการศึกษาศึกษาภาษาอังกฤษในแง่ต่างๆ เช่น เสียง โครงสร้าง หรือความหมาย เป็นต้น โดยอาศัยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ เช่น ตั้งสมมุติฐาน เก็บข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อประโยชน์ต่อความเข้าใจ และการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ภาษาศาสตร์โดยทั่วไปแล้ว จะมีขอบเขตที่กว้างมาก ยากต่อการทำความเข้าใจทั้งหมดได้

ในหนังสือเล่มนี้ ผู้เขียนต้องการสื่อให้ผู้อ่านหรือนิสิตได้เข้าใจ ถึงขอบเขตของภาษาศาสตร์ โดยการศึกษาวิเคราะห์ภาษาอังกฤษตั้งแต่ ภาษาอังกฤษคืออะไร ระดับหน่วยเสียง (Phoneme) หน่วยคำ (morpheme) คำ (word) วลี (phrase) ประโยค (sentence) ความสัมพันธ์ของประโยค (syntax) ระบบความหมาย (semantics) ระบบการใช้ภาษา (pragmatics) หลักการของภาษามี เนื้อหาที่ลึกซึ้งและยากที่จะเข้าใจ สื่อออกมาในรูปของภาษาศาสตร์ โดยการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ ในการวิเคราะห์ และเพื่อให้เกิดความเข้าใจในภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

ดังนั้นในหนังสือเล่มนี้ จึงเป็นการรวบรวมเนื้อหาหรือทฤษฎีทางด้านภาษาศาสตร์โดย การวิเคราะห์ถึงขอบเขตของภาษาอังกฤษที่มีผู้รจนาไว้ พร้อมทั้ง แบบฝึกหัด เพื่อใช้การเรียนการสอน รายวิชา เสียงและระบบเสียงภาษาอังกฤษ (English Phonetics and Phonology) คำและระบบ คำภาษาอังกฤษ (Morphology and Syntax in English) อรรถศาสตร์ภาษาอังกฤษ (semantics in English) เป็นต้น ให้สอดคล้องกับ มคอ.3 ที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดเอาไว้

และสุดท้าย ขอขอบคุณคณาจารย์ทุกท่านที่เป็นผู้ให้คำปรึกษา และช่วยชี้แนะตรวจสอบ ความถูกต้องของหนังสือ จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์แก่ท่านผู้อ่าน และถ้ามี ข้อผิดพลาดเป็นประการใดผู้เขียนขอรับ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขในโอกาสต่อไป

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุทัศน์ อาสนาชัย

สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

วิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

คำปรารภ

วิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ได้ริเริ่มโครงการ การจัดทำตำราและเอกสารทางวิชาการประจำปีงบประมาณ 5266 เพื่อส่งเสริมให้คณาจารย์ ได้มีการผลิตเอกสารประกอบการสอน หนังสือ ตำราทางวิชาการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการพัฒนาอาจารย์ ประจำหลักสูตรได้พัฒนาเนื้อหาในรายวิชาให้ได้คุณภาพ เพื่อใช้ในการรับรองประกันคุณภาพ การศึกษา และส่งเสริมให้คณาจารย์สามารถนำไปต่อยอดเพื่อนำเสนอ การขอกำหนดตำแหน่งทาง วิชาการตามลำดับต่อไป และที่สำคัญยังเป็นประโยชน์ในการศึกษาหาความรู้ของนิสิต

ในนามผู้บริหารขอชื่นชมในความเพียรพยายามอันแรงกล้า ที่ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุทัศน์ อาสนาชัย อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ได้เสียสละเวลา กำลังกาย กำลังทรัพย์ กำลังสติปัญญา พัฒนาเนื้อหา โดยการรวบรวมและเรียบเรียงได้ครอบคลุมตามขอบข่ายที่กำหนดไว้ใน มคอ. 3 ของมหาวิทยาลัย เพื่อให้นิสิตและผู้สนใจทั่วไปได้ใช้ศึกษา

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้ จะอำนวยประโยชน์เชิงวิชาการด้านภาษาศาสตร์ ภาษาอังกฤษในการใช้ประกอบการเรียนการสอนแก่คณาจารย์นิสิต นักศึกษา และประชาชน ผู้สนใจต่อไป

พระครูรัตนสุตาภรณ์ ผศ., ดร.

รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ

วิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Table of contents

คำปรารภ		A
คำนำ		B
Contents		C
UNIT 1	ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับภาษาและภาษาศาสตร์	1
	Language and Linguistics	
	1.1 บทนำ (Introduction)	1
	1.2 ความหมายของภาษา (Meaning of Language)	2
	1.3 ลักษณะทั่วไปของภาษา (Characteristics of Language)	3
	1.4 ประเภทของภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร (Type of Communication Language)	6
	1.5 ธรรมชาติของภาษา (The Nature of the Language)	12
	1.6 ภาษาศาสตร์คืออะไร (What is Linguistics?)	21
	1.7 พัฒนาการของภาษาศาสตร์ (Development of Linguistics)	30
	1.8 ทฤษฎีภาษาศาสตร์(Linguistic theory)	33
	1.9 วิวัฒนาการภาษาอังกฤษ (Evolution of English)	37
	1.10 บทสรุป (Conclusion)	49
	คำถามท้ายบท	50
UNIT 2	สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ English Phonetics	55
	2.1 ความนำ	55
	2.2 ความหมายและสาขาของสัทศาสตร์	56

2.3	ฐานกรณ์ของเสียงภาษาอังกฤษ (Articulatory of English)	71
1)	ฐานที่เกิดการออกเสียง (Place of articulation)	72
2)	กรณ์ (Passive Articulator)	86
2.4	ลักษณะของเสียง	87
1)	เสียงพยัญชนะ(consonants)	87
2)	เสียงสระ (Vowels)	88
2.5	บทสรุป	95
	Exercises	100

UNIT 3	สรีวิทยาภาษาอังกฤษ English Phonology	101
	3.1 บทนำเบื้องต้น (Introduction)	101
	3.2 โครงสร้างของสรีวิทยาภาษาอังกฤษ	103
	3.3 Phoneme หน่วยเสียง	105
	3.4 Segmental Phoneme หน่วยเสียงประเภทอิสระ	107
	3.4.1 หน่วยเสียงพยัญชนะ (Consonant Phoneme)	107
	3.4.2 เสียงสระ (Vowels)	118
	3.5 หน่วยเสียงประเภทไม่อิสระ (Supra Segmental Phoneme)	125
	3.5.1 พยางค์ (Syllable)	125
	3.5.2 การเน้นเสียง (stress)	126
	3.6 หน่วยเสียงย่อย (Allophone)	136
	3.7 บทสรุป (Conclusion)	137
	Exercises	141
		149
UNIT 4	วิทยาหน่วยคำภาษาอังกฤษ English Morphology	149
	4.1 บทนำเบื้องต้น (Introduction)	149
	4.2 หน่วยคำ (Morpheme)	151
	4.3 หน่วยคำย่อย (Allomorphs)	153
	4.4 ชนิดของหน่วยคำ (Types of Morphemes)	157
	4.4.1 การจำแนกชนิดของหน่วยคำ	158
	4.4.2 หน่วยคำอิสระและหน่วยคำผูกพัน (Free and Bound	

	Morphemes)	161
	4.4.3 หน่วยคำผันและหน่วยคำคง (Derivational and Inflectional)	163
	4.4.4 หน่วยคำหลักและหน่วยคำประกอบ (Base and Affixes)	165
	4.5 การสร้างคำ (Word Formation)	176
	4.6 การวิเคราะห์ความหมายของคำศัพท์ (Analyzing the Meanings of Words)	190
	4.6.1 การวิเคราะห์ความหมายของคำศัพท์จากรากศัพท์ (Analysing the Meanings of Words from Roots)	190
	4.6.2 การวิเคราะห์ความหมายของคำศัพท์โดยการวิเคราะห์จากอุปสรรค (Guessing the Meanings of Words from Prefixes)	195
	4.7 บทสรุป (Conclusion)	202
	Exercises	206
UNIT 5	ระบบวากยสัมพันธ์ภาษาอังกฤษ English Syntax	211
	5.1 บทนำเบื้องต้น (Introduction)	211
	5.2 หน่วยในประโยค	
	5.2.1 คำ (Words)	
	5.2.2 วลี (Phrases)	
	5.2.3 อนุพากย์ (Clauses)	
	5.3 ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยต่างๆในประโยค	
	5.4 การวิเคราะห์หน่วยประกอบของวากยสัมพันธ์ (Syntactic Constituency analysis)	

	Exercises	
UNIT 6	ระบบความหมายภาษาอังกฤษ English Semantics	263
	6.2 ประเภทของความหมาย	263
	6.2.1 ความหมายอ้างอิง (Referential Meaning)	264
	6.2.2 ความหมายเชิงจิตวิสัย (Affective Meaning)	264
	6.2.3 ความหมายทางสังคม (Social Meaning)	265
	6.2.3 ความหมายทางสังคม (Social Meaning)	265
	6.3 ความหมายของคำ (Lexical Semantics)	266
	6.3.1 อรรถลักษณะ (Semantic Feature)	267
	6.3.2 ความสัมพันธ์ทางด้านความหมาย	267
	6.3.3 ความหมายของประโยค	270
	6.4 บทสรุประบบความหมายภาษาอังกฤษ	277
	Exercises	282
	Exercises	283
	บรรณานุกรม	288

Unit 1

ภาษาและภาษาศาสตร์

Language and Linguistics

1.1 บทนำ (Introduction)

ภาษาเป็นสมบัติของมนุษยชาติ มนุษย์ใช้ภาษาเพื่อเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน ภาษาช่วยให้มนุษย์สามารถถ่ายทอดสิ่งที่อยู่ในใจออกมาให้บุคคลอื่นได้รับรู้ ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลความรู้ ความคิดเห็น หรือความรู้สึก ซึ่งเป็นสิ่งที่ซับซ้อน และต้องมีการเรียนรู้ตั้งแต่วัยเยาว์ ตรงกันข้ามกับสิ่งมีชีวิตประเภทอื่นบนโลก ล้วนสื่อสารด้วยสัญชาตญาณ แม้มนุษย์จะเรียกการสื่อสารของสัตว์หลายชนิดว่าเป็นภาษาสัตว์ เช่น ภาษาผึ้ง ภาษาลิง หรือภาษาแมวกก็ตาม แต่สัตว์เหล่านี้ไม่สามารถเปล่งเสียงพูดซึ่งเป็นเสียงในภาษา และสัตว์เหล่านี้ไม่สามารถเรียนรู้ภาษาอื่นใดที่ต่างไปจากเผ่าพันธุ์ของตน ดังนั้นเมื่อกล่าวถึงภาษาและการศึกษาภาษา เราจึงไม่ได้หมายรวมถึงการศึกษาภาษาของสัตว์ แต่จำกัดเฉพาะภาษาของมนุษย์เท่านั้น

ภาษาเป็นสมบัติสำคัญของมนุษยชาติ ดังจะพบว่านับแต่อดีตจนมา ชนชาติใดที่มีการพัฒนาสังคมของตนไปสู่ความเจริญ ชนชาตินั้นย่อมต้องปรากฏ

หลักฐานสำคัญที่แสดงถึงความรุ่งเรืองให้แก่คนรุ่นหลังได้เรียนรู้ และหลักฐานชนิดหนึ่งที่มักค้นพบก็คือ ภาษา ภาษาจึงเป็นหลักฐานทางวัฒนธรรมที่สำคัญอย่างหนึ่งที่นักวิชาการให้ความสำคัญเมื่อต้องการศึกษาถึงกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ

ส่วนภาษาศาสตร์ไม่ใช่การศึกษาภาษาเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาในด้านต่างๆ แต่เป็นการศึกษาภาษาเพื่อให้เข้าใจธรรมชาติหรือระบบของภาษามนุษย์ โดยใช้แนวคิด ทฤษฎีและวิธีการวิจัยที่เป็นวิทยาศาสตร์ ประเด็นต่างๆที่นักภาษาศาสตร์ให้ความสนใจมากมาย เช่น เสียงในภาษาต่างๆทั่วโลก มีลักษณะอย่างไรบ้าง โครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาต่างๆ มีลักษณะเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไรบ้าง เด็กสามารถเรียนรู้ภาษาได้อย่างไร มนุษย์เราสามารถเข้าใจและตีความความหมายของคำศัพท์ หรือประโยคได้อย่างไร เป็นต้น

1.2 ความหมายของภาษา (Meaning of Language)

ความหมายอย่างกว้าง หมายถึงกริยาอาการที่แสดงออกมาแล้วสามารถทำความเข้าใจกันได้ ไม่ว่าจะเป็นระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ มนุษย์กับสัตว์ หรือสัตว์กับสัตว์ ส่วนภาษาในความหมายอย่างแคบนั้น หมายถึงเสียงพูดที่มนุษย์ใช้สื่อสารกันเท่านั้น หรือสัญลักษณ์ที่กำหนดขึ้น เพื่อใช้เป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในการสื่อความเข้าใจระหว่างกันและกันของคนในสังคม ช่วยสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน ช่วยสร้างความสัมพันธ์ของคนในสังคม ภาษาเป็นสมบัติของสังคม

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า ภาษา ไว้ว่า "ถ้อยคำที่ใช้พูดหรือเขียนเพื่อสื่อความของชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เช่น ภาษาไทย ภาษาจีน หรือเพื่อสื่อความเฉพาะวงการ เช่น ภาษาราชการ ภาษากฎหมาย ภาษาธรรม; เสียง ตัวหนังสือ หรือกริยา อาการ ที่สื่อความได้"¹

¹ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมศัพท์ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน. หน้า 870.

ตามพจนานุกรม Oxford Dictionary : Language is the system of communication in speech and writing that is used by people of a particular country or area.

คำว่า "ภาษา" ในภาษาไทยนั้น มาจากรากศัพท์ ภาษาบาลี “ภาส” หรือ ภาษาสันสกฤต “ภาษา” ตรงกับภาษาอังกฤษว่า “Language” หมายถึง การสื่อสารของมนุษย์ประกอบด้วยคำที่ใช้อย่างมีแบบแผนและถ่ายทอดโดยการพูด การเขียน หรือท่าทางหรือระบบการสื่อสารที่ใช้โดยประเทศหรือกลุ่มชนใดกลุ่มชนหนึ่ง

พระยาอนุমানราชธน กล่าวว่าภาษา หมายถึงวิธีทำความเข้าใจระหว่างคนกับคน

อุดม วโรตม์สิขิตต์² กล่าวว่า ภาษาเป็นระบบสัญลักษณ์ในเชิงคำพูด หรือเชิงการเขียนที่มนุษย์เท่านั้นกำหนดขึ้น และใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายต่อกันและกัน และภาษามีลักษณะที่ทำนายล่วงหน้าไม่ได้ ให้เหตุผลไม่ได้ว่า ทำไมแต่ชาติแต่ละภาษาจึงฟังเสียงต่างกันได้ และเชื่อว่าคำในภาษาที่ใช้กันนั้นเกิดขึ้นมาโดยที่ไม่ทราบสาเหตุ แล้วใช้ต่อกันมา แม้จะมีคำที่เกิดจากการเลียนเสียงธรรมชาติ แต่ก็พบน้อยมาก

สรุปความว่า ภาษา คือ การสื่อสารของมนุษย์ประกอบด้วย เสียง คำ วลี ประโยค อย่างมีแบบแผนถ่ายทอด โดยการพูด การเขียนหรือท่าทางหรือระบบการสื่อสารที่ใช้โดยประเทศหรือกลุ่มชนนั้นๆ

1.3 ลักษณะทั่วไปของภาษา (Characteristics of Language)

ภาษาเป็นสิ่งที่มีความพิเศษที่ทำให้มนุษย์แยกออกจากสัตว์ได้อย่างชัดเจน ถึงแม้จะดูเหมือนว่าสัตว์เหล่านี้จะมีวิธีการติดต่อสื่อสารระหว่างกันก็ตาม

² อุดม วโรตม์สิขิตต์. (2550). *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 20). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2553

แต่ก็มีข้อจำกัดน้อยกว่ามนุษย์ใช้สื่อสารกัน หรือแม้ว่าสัตว์บางชนิดจะสามารถเลียนแบบเสียงพูดของมนุษย์ได้ แต่ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงประโยคเองได้ หรือสื่อความได้เองตามที่ตนปรารถนา ในขณะที่มนุษย์มีศักยภาพในการที่จะเปลี่ยนแปลง หรือสร้างประโยคใหม่ได้เองตามที่ต้องการ

ลักษณะทั่วไปของภาษาสามารถที่จะสรุปได้ดังต่อไปนี้³ คือ

1. มีลักษณะเป็นวัฒนธรรม

วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่มีมนุษย์ประดิษฐ์ขึ้น มีการปรับปรุงแก้ไข เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา เพื่อความเหมาะสมของยุคหรือสมัยนั้นๆ และพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น กับทั้งมีการสืบทอด หรือถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง ในฐานะที่ภาษาของมนุษย์เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม จึงมีลักษณะ เช่นเดียวกับวัฒนธรรม คือ มีการปรับปรุงแก้ไข หรือเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาและถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น

2. ภาษาเกิดจากการเรียนรู้

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า ภาษานั้นย่อมถ่ายทอดกันได้เช่นเดียวกับวัฒนธรรม การถ่ายทอดนี้ช่วยเชื่อมโยงอดีต-ปัจจุบันและอนาคตให้สืบทอดกันได้ ซึ่งต้องอาศัยการเรียนรู้โดยมีสิ่งแวดล้อมเป็นตัวกำหนด มีลักษณะค่อยเป็นค่อยไปแบบพอกพูนมากขึ้นตามวันและเวลา ซึ่งการเรียนรู้นี้อาจจะเกิดขึ้น ทั้งโดยตรงและโดยอ้อม

3. เป็นเครื่องมือสำหรับสื่อสาร

มนุษย์อาศัยภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับสื่อสารระหว่างกัน เพื่อเป็นการสื่อความรู้สึก นึกคิด และความต้องการของตนให้คนอื่นได้รับรู้และเกิดความเข้าใจระหว่างกัน ซึ่งอาจจะเป็นทั้งเสียง ทั้งสัญลักษณ์แทนเสียง (อักษร) หรืออย่างใดอย่างหนึ่ง ทั้งนี้ ในการสื่อสารทางเสียงนั้น จะต้องอาศัย บริบทคือข้อความ

³ อดิศักดิ์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2557. หน้า 8-10.

แวดล้อม เหตุการณ์ และความชัดเจนของเสียงเป็นองค์ประกอบสำคัญจึงจะทำให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างกัน และเป็นไปตามที่ประสงค์

4. ประกอบด้วยโครงสร้าง

โดยทั่วไปภาษาของมนุษย์ทุกชาติพันธุ์ มีโครงสร้างซึ่งประกอบไปด้วยหน่วยที่เล็กๆ เช่นหน่วยเสียง หรือหน่วยคำประกอบกันเข้าเป็นคำ หลายๆ คำประกอบกันเข้าเป็นวลี และเป็นประโยค หรืออาจจะมีหลายๆประโยคที่ซับซ้อนยิ่งๆ ขึ้นไปก็ได้

นักภาษาศาสตร์สนใจศึกษาโครงสร้างของภาษา 2 ประการ คือ โครงสร้างทางด้านเสียง ซึ่งได้แก่ หน่วยเสียง (Phoneme) หรือหน่วยเสียงที่สำคัญๆ เป็นเสียงที่แยกความหมายในภาษาที่มีความแตกต่างกันออกไป และโครงสร้างทางไวยากรณ์ ซึ่งก็ได้แก่การสร้างคำและสร้างประโยค การสร้างคำได้แก่ การประกอบหน่วยเสียงเป็นหน่วยใหญ่ขึ้นกลายเป็นหน่วยคำที่มีความหมาย เรียกว่า หน่วยคำ (Morpheme) หน่วยคำนี้ประกอบกันเข้ากลายเป็นคำ และเมื่อนำมาเรียงกันจึงกลายเป็นประโยค

5. มีโครงสร้างและองค์ประกอบสัมพันธ์กัน

องค์ประกอบทั้ง 5 ส่วนของภาษาย่อมเกาะเกี่ยวสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดติดทุกๆ ส่วนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีระบบหรือมีระเบียบแบบแผนแยกส่วนหนึ่งส่วนใดออกไปไม่ได้ เพราะขาดส่วนหนึ่ง ส่วนใดก็ไม่เป็นภาษา และความสัมพันธ์ขององค์ประกอบดังกล่าวนี้เป็นไปอย่างอัตโนมัติ คือ เสียงประกอบขึ้นเป็นคำ คำประกอบขึ้นเป็นประโยค และคำหรือวงศัพท์หนึ่งๆ จะไม่ทราบความหมาย

สรุปความว่า ลักษณะทั่วไปของภาษาหรือคุณสมบัติของภาษา คือ

- ภาษาเป็นระบบสัญลักษณ์ที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อสื่อความหมาย
- ภาษา มีระบบและกฎเกณฑ์ที่แน่นอน

- ภาษาเป็นเรื่องที่ต้องเรียนรู้ ไม่สามารถเกิดขึ้นได้โดยกำเนิดหรือสัญชาตญาณ
- ภาษามีผลิตรภาวะที่สร้างสรรค์ไม่จบสิ้น
- ภาษาเกี่ยวข้องกับบริบทซึ่งส่งผลโดยตรงต่อการตีความ
- ภาษาเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา

1.4 ประเภทของภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร (Type of Communication Language)

การสื่อสาร หมายถึงกระบวนการถ่ายทอดข่าวสาร ข้อมูล ความรู้ ประสบการณ์ ความรู้สึก ความคิดเห็น ความต้องการจากผู้ส่งสารโดยผ่านสื่อต่างๆ ที่อาจเป็นการพูด การเขียน สัญลักษณ์อื่นใด การแสดงหรือการจัดกิจกรรมต่างๆ ไปยังผู้รับสาร ซึ่งอาจจะใช้กระบวนการสื่อสารที่แตกต่างกันไปตามความเหมาะสม หรือความจำเป็นของตนเองและคู่สื่อสาร โดยมีวัตถุประสงค์ให้เกิดการรับรู้ร่วมกันและมีปฏิริยาตอบสนองต่อกัน บริบททางการสื่อสารที่เหมาะสมเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผล

ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารมี 2 ประเภท คือ วจนภาษา และ อวจนภาษา

1. วจนภาษา (Verbal Language)

วจนภาษา หมายถึง ภาษาถ้อยคำ ได้แก่ คำพูดหรือตัวอักษรที่กำหนดใช้ร่วมกันในสังคม หมายถึง ทั้งเสียง ลายลักษณ์อักษรหรือสัญลักษณ์แทนเสียงต่างๆ ภาษาถ้อยคำเป็นภาษาที่มนุษย์สร้างขึ้นอย่างมีระบบ มีหลักเกณฑ์ทางภาษาหรือไวยากรณ์ ที่คนในสังคมต้องเรียนรู้และใช้ภาษาในการฟัง พูด อ่าน เขียน และคิด การใช้วจนภาษาในการสื่อสารต้องคำนึงถึงความชัดเจนถูกต้องตามหลักภาษา และความเหมาะสมกับลักษณะ การสื่อสาร ลักษณะงาน เป้าหมาย สื่อและผู้รับสาร คำว่า วจนภาษาสามารถแบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

1) ภาษาพูด (Speaking Language) ภาษาพูดเป็นภาษาที่มนุษย์เปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำเพื่อสื่อสารกับผู้อื่น นักภาษาศาสตร์ถือว่าภาษาพูดเป็นภาษาที่แท้จริงของมนุษย์ ส่วนภาษาเขียนเป็นเพียงใช้สัญลักษณ์แทนเสียง หรือเป็นเพียงวิวัฒนาการขั้นหนึ่งของภาษาเท่านั้น มนุษย์ได้ใช้ภาษาพูดติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นอยู่เสมอ ทั้งในเรื่องส่วนตัว สังคม ตลอดจนถึงหน้าที่การงาน ภาษาพูดจึงสามารถสร้างความรัก ความเข้าใจ และช่วยแก้ไขปัญหาต่างๆ ในสังคมมนุษย์ได้มากมาย

2) ภาษาเขียน (Writing Language) ภาษาเขียนเป็นภาษาที่มนุษย์ใช้สัญลักษณ์แทนเสียงหรืออักษร เป็นเครื่องหมายแทนเสียงพูดในการสื่อสาร ภาษาเขียนเป็นสัญลักษณ์แทนเสียงของการพูด ภาษาเขียนนั้นเป็นสิ่งที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นมาเพื่อใช้บันทึกภาษาพูด เป็นตัวแทนของภาษาพูดในโอกาสต่างๆ แม้ภาษาศาสตร์จะถือว่าภาษาเขียนมิใช่ภาษาที่แท้จริงของมนุษย์ แต่ภาษาเขียนเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารของมนุษย์ มาเป็นเวลาช้านาน มนุษย์ใช้ภาษาเขียนสื่อสารทั้งในส่วนตัว สังคม และหน้าที่การงาน ภาษาเขียนสร้างความรัก ความเข้าใจ และช่วยแก้ไขปัญหาต่างๆ ในสังคมมนุษย์ได้มากมาย หากมนุษย์รู้จักเลือกใช้ให้เหมาะสมกับบุคคล โอกาส และสถานการณ์

ความแตกต่างระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียน

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์⁴ กล่าวถึงภาษาพูดและภาษาเขียนว่า เป็นสิ่งที่ต้องแยกออกจากกัน เพราะมีความแตกต่างกันมาก ภาษาพูดเป็นคุณสมบัติประจำของมนุษยชาติ ไม่มีมนุษย์เผ่าใด กลุ่มใดที่ไม่ใช้ภาษาพูด ส่วนภาษาเขียนเป็นสิ่งที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นเพื่อใช้บันทึกภาษาพูด เป็นตัวแทนของภาษาพูดในโอกาสต่างๆ บางสังคมมีภาษาเขียนใช้ บางสังคมไม่มี ในสังคมที่เจริญแล้วภาษาเขียนได้กลายเป็นเครื่องมือสำคัญในวัฒนธรรม

⁴ วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์. *ภาษาและภาษาศาสตร์*. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2533 หน้า 26-27

ภาษาเขียนมีลักษณะเป็นทางการมากกว่าภาษาพูด ภาษาเขียนไม่ค่อยเปลี่ยนแปลง ในขณะที่ภาษาพูดมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นตลอดเวลา จึงทำให้บางครั้งภาษาเขียนกับภาษาพูดมักไม่ค่อยตรงกัน ตัวอย่างเช่น เขียนคำว่า “น้ำ” แต่ออกเสียงว่า “น้ำม” หรือเขียนคำว่า “ท่าน” แต่ออกเสียงว่า “ทั้น” คำว่า “แก้ว” ออกเสียงสระยาวเป็น “ก้าว” เป็นต้น

ภาษาเขียนจำแนกได้ 3 ประเภท คือ⁵

1) ภาษาเขียนแทนคำ (Logographic) คือ ภาษาเขียนที่มีสัญลักษณ์หรือตัวอักษรแต่ละตัวใช้แทนคำ 1 คำ ภาษาเขียนประเภทนี้จึงต้องมีสัญลักษณ์ในภาษาจำนวนมาก แต่ข้อดีของภาษาเขียนแทนคำคือสัญลักษณ์แต่ละตัวไม่เกี่ยวข้องกับเสียง ดังเช่นภาษาจีน ซึ่งแม้ผู้พูดมีสำเนียงที่แตกต่างกันมากจนไม่สามารถสื่อสารกันด้วยการพูดได้เข้าใจ แต่ผู้พูดเหล่านั้นก็ยังสามารถเข้าใจความหมายของภาษาเขียนได้ตรงกัน

2) ภาษาเขียนแทนพยางค์ (Syllabic) คือ ภาษาเขียนที่มีสัญลักษณ์แต่ละตัวใช้แทนเสียงของพยางค์ 1 พยางค์ ได้แก่อักษรฮิรางานะ (Hiragana) และอักษรคาตะคานะ (Katakana) ของภาษาญี่ปุ่น ภาษาเขียนแบบนี้มีจำนวนไม่มากเท่าภาษาเขียนแทนคำ คำในภาษาที่มีเสียงพยางค์ซ้ำกันก็ใช้สัญลักษณ์เหมือนกัน

3) ภาษาเขียนแทนเสียง (Alphabetic) คือ ภาษาเขียนที่ใช้สัญลักษณ์ 1 ตัวแทนเสียง 1 เสียง การเขียนด้วยระบบนี้สะดวกกว่าระบบข้างต้น เพราะมีสัญลักษณ์หรือตัวอักษรจำนวนน้อยกว่าไม่ต้องจดจำสัญลักษณ์จำนวนมาก เมื่อทราบว่าสัญลักษณ์แต่ละตัวแทนเสียงอะไรก็สามารถใช้เขียนคำในภาษาพูดได้ เช่น ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ภาษาลาว เป็นต้น

อย่างไรก็ตามในภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษพบว่าสัญลักษณ์ 1 ตัวก็มีได้แทนเสียงพูด 1 เสียงเสมอไป เช่นในกรณีการเขียนคำยืมบาลี สันสกฤต หรือการ

⁵ พงษ์ศรี เวทีมนะ, ศ.ดร. *ภาษาอังกฤษสำหรับครู*, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิกราช สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิกราช นนทบุรี, 2540. หน้า 18-21.

เขียนคำทับศัพท์ ที่รูปเขียนไม่ตรงกับเสียงอ่าน ตัวอย่างคำว่า “แมงรุ” ควรอ่านว่า “แมง-รุ” แต่กลับอ่านว่า “เมน” หรือคำว่า “โหวต” ควรอ่าน โหวต แต่เรานิยมอ่านว่า โหวต ตัวอย่างในภาษาอังกฤษเช่น อักษรตัว a คำว่า cat water car มีได้หลายเสียง เป็นต้น

2. อวัจนภาษา (Non-Verbal Language)

อวัจนภาษา หมายถึง การสื่อสารโดยไม่ใช้ถ้อยคำทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียน เป็นภาษาที่มนุษย์ใช้สื่อสารกัน โดยใช้อากัปกิริยา ท่าทาง น้ำเสียง สายตา หรือ ใช้อวัยวะต่างๆ การใช้สัญญาณ และ สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ หรือแสดงออกทางด้านอื่นที่สามารถรับรู้กันได้ สามารถแปลความหมายได้ และทำความเข้าใจต่อกันได้ เช่น การใช้สัญญาณไฟจราจร เครื่องหมายต่างๆ เป็นต้น

การแสดงออกด้วย อวัจนภาษา เป็นการแสดงสัญลักษณ์ที่มีแหล่งแสดงออกด้วยอากัปกิริยา หรือที่เกิดการแสดงออกในหลายแหล่งด้วยกัน ได้แก่

1. สัญลักษณ์ที่แสดงออกด้วยอากัปกิริยา มีดังนี้

1) เกิดขึ้นตามธรรมชาติวิสัย เช่น การยิ้ม การโบกมือ การส่ายหน้า การปิดเมื่อแมลงไต่ตอม ซึ่งขึ้นอยู่กับแต่ละวัฒนธรรมที่ข้อปฏิบัติที่แตกต่างกัน เช่น วัฒนธรรมของชาวอินเดีย การส่ายศีรษะ เป็นการตอบรับว่า ใช่ หรือเห็นด้วย เป็นต้น

2) เกิดจากอารมณ์เป็นแรงขับ หรือเป็นเครื่องเร้า เช่น เวลาที่มีอารมณ์โกรธ เลือดจะสูบฉีด จมูกแดง มือเกร็ง กำหมัด เป็นต้น

2. สัญลักษณ์แสดงออกทางร่างกาย เป็นการใช้อวัยวะประกอบกับร่างกายแล้วบ่งบอกความหมายได้ โดยไม่ได้แสดงกิริยาอาการ เช่น การแต่งกาย เครื่องประดับ ทรงผม เป็นต้น ซึ่งล้วนแล้วแต่มีความหมายทั้งสิ้น เช่น การโกนหัวเพื่อประท้วง การชูสามนิ้วเพื่อประท้วงขบถกลุ่มชนที่ตนเองไม่พอใจ เป็นต้น

3. สัญลักษณ์แสดงออกด้วยวัตถุที่แวดล้อม เป็นสิ่งที่บุคคลได้ให้ความหมายหรือข้อตกลงไว้หรือรู้กันโดยนัยยะเป็นประการใด เช่น ลักษณะและขนาดของบ้านเรือนสามารถบอกรสนิยม ฐานะหรือเชื้อชาติของเจ้าของบ้านได้ สัญลักษณ์บางอย่างต้องการให้รู้ทั่วกัน เช่น ลูกศรบอกทิศทางต่างๆ แสง สี เสียง หรือสัญญาณไฟจราจร สีแดง หมายถึง อันตรายห้ามผ่าน สีเหลือง หมายถึง ให้ระวังและเตรียมหยุด สีเขียว หมายถึง ผ่านได้สะดวก เป็นต้น

4. สัญลักษณ์แสดงออกด้วยพฤติกรรมแวดล้อม ได้แก่ สิ่งแวดล้อมที่เป็นวัตถุหรือคนที่แวดล้อม ที่แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เกี่ยวข้องกับเรา ทำให้เราต้องแสดงพฤติกรรม ตอบสนอง เช่น การปฏิบัติตามประเพณีต่าง ๆ การชื่นชม ศิลปกรรม ซึ่งล้วนแล้วแต่สื่ออารมณ์และวัฒนธรรมได้

ประเภทของอวัจนภาษา

อวัจนภาษาที่ใช้สื่อสารโดยทั่วไปได้แก่

1. สายตา (Sight Language) การแสดงออกทางสายตา เช่น การสบตากันระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารก็มีส่วนช่วยในการตีความหมาย เช่น การสบตาแสดงออกถึงความจริงใจ การรีตะแสดงออกถึงความสงสัย ความไม่แน่ใจ ฯลฯ การแสดงออกทางสายตาจะต้องสอดคล้องกับการแสดงออกทางสีหน้า การแสดงออกทางสีหน้าและสายตาจะช่วยเสริมอวัจนภาษาให้มีน้ำหนักยิ่งขึ้น และใช้แทนอวัจนภาษาได้อย่างดี

2. กิริยาท่าทาง (Gesture Language) หรืออาการภาษา หมายถึงการแสดงกิริยาท่าทางของบุคคล สามารถสื่อความหมายได้โดยไม่ต้องใช้คำพูด หรือใช้เสริมคำพูดให้มีน้ำหนักมากขึ้นได้ ได้แก่ กิริยาท่าทาง การเคลื่อนไหวร่างกาย และอากัปกิริยาท่าทางต่าง ๆ สามารถสื่อความหมายได้มากมาย เช่น การเคลื่อนไหวมือ การโบกมือ การส่ายหน้า การพยักหน้า การยกไหล่ การยิ้ม ประกอบ การพูด การยกไหล่ การยกคิ้ว อาการนิ่ง ฯลฯ

3. น้ำเสียง (Intonation Language) หรือปริบทของภาษาเป็นอวัจนภาษาที่แฝงอยู่ในภาษาพูดได้แก่ สำเนียงของผู้พูด ระดับเสียงสูงต่ำ การเปล่งเสียง จังหวะการพูด ความดังความค่อยของเสียงพูด การตะโกน การกระซิบ น้ำเสียง ช่วยบอกอารมณ์และความรู้สึก นอกจากนี้ยังช่วยแปลความหมายของคำพูด เช่น การใช้เสียงเน้นหนักเบา การเว้นจังหวะ การทอดเสียง สิ่งเหล่านี้ทำให้คำพูดเด่นชัดขึ้น การพูดเร็ว ๆ รัว ๆ การพูดที่หยุดเป็นช่วง ๆ แสดงให้เห็นถึงอารมณ์กลัว หรือตื่นเต้นของผู้พูด เป็นต้น

4. สิ่งของหรือวัตถุ (Material Language) หรือวัตถุภาษา หมายถึง สิ่งของหรือวัตถุต่างๆที่บุคคลเลือกใช้ เช่นของใช้เครื่องประดับ เสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า นาฬิกา ปากกา แว่นตา เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เป็นอวัจนภาษาที่สื่อความหมายได้ทั้งสิ้น

5. เนื้อที่หรือช่องว่าง (เทศภาษา) ช่องว่างของสถานที่หรือระยะใกล้ไกลที่บุคคลสื่อสารกัน เป็นอวัจนภาษาที่สื่อสารให้เข้าใจได้ เช่น ระยะห่างของหญิงชาย พระกับสตรี คนกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ คนสองคนนั่งชิดกันบนม้านั่งตัวเดียวกัน ย่อมสื่อสารให้เข้าใจได้ว่า ทั้งสองคนมีความสนิทสนมเป็นพิเศษ เป็นต้น

6. กาลเวลา (กาลภาษา) หมายถึง การสื่อความหมายโดยให้เวลามีบทบาทสำคัญ เวลาแต่ละช่วงมีความหมายในตัว คนแต่ละคน และคนต่างวัฒนธรรมจะมีความคิดและความหมายเกี่ยวกับเวลาแตกต่างกัน เช่น การตรงต่อเวลาวัฒนธรรมตะวันตกถือว่ามีสำคัญมาก การไม่ตรงต่อเวลานัดหมายเป็นการแสดงความดูถูก เป็นต้น

7. การสัมผัส (สัมผัสภาษา) หมายถึง อวัจนภาษาที่แสดงออกโดยการสัมผัสเพื่อสื่อความรู้สึก อารมณ์ ความปรารถนาในใจของผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร เช่น การจับมือ การแลบลิ้น การลูบศีรษะ การโอบกอด การตบไหล่ ซึ่งสัมพันธ์กับวัฒนธรรมของแต่ละสังคม เช่นคนไทยถือมิให้เด็กสัมผัสส่วนหัวของผู้ใหญ่ เป็นต้น

อวัจนภาษาเป็นภาษาที่กำหนดขึ้นเพื่อใช้สื่อความหมายซึ่งมีขอบเขตกว้างขวาง การตีความอวัจนภาษาขึ้นอยู่กับความเข้าใจ ความรู้ ความคิด และประสบการณ์ของผู้รับสาร วัฒนธรรมการใช้ภาษาของแต่ละกลุ่มชน

1.5 ธรรมชาติของภาษา (The Nature of the Language)

ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความคิดระหว่างมนุษย์มาแต่โบราณ ถ้าไม่มีภาษาสังคมมนุษย์ย่อมไม่สามารถพัฒนาจนถึงปัจจุบันได้ ในโลกนี้มีภาษาอยู่ประมาณ 4,000 ภาษา ลักษณะที่ถือว่าเป็นธรรมชาติของภาษามีดังนี้

1. ภาษาแต่เดิมใช้เสียงสื่อความหมาย

มนุษย์แต่ละชาติมีการกำหนดเสียงที่ใช้สื่อสารกันเพื่อสื่อความหมาย ภาษาจึงเป็นสิ่งที่สังคมร่วมกันกำหนดขึ้นว่าจะให้เสียงใดมีความหมายอย่างไร เสียงในภาษาแต่ละภาษาจึงต่างกัน เช่น เสียงในภาษาไทยประกอบด้วย เสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ ในขณะที่เสียงในภาษาอังกฤษจะไม่มีเสียงวรรณยุกต์ เป็นต้น

2. ภาษาประกอบด้วยหน่วยทางภาษา

ภาษาประกอบด้วยหน่วยต่างๆ เรียงจากหน่วยที่เล็กไปหาหน่วยที่ใหญ่ที่สุดดังนี้

2.1 หน่วยเสียง (Phoneme) เป็นหน่วยที่เล็กที่สุดในภาษา ในภาษาไทยแบ่งออกเป็น เสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์

2.2 พยางค์ (Syllable) เกิดจากการนำหน่วยเสียง (Phoneme) ในภาษามาประกอบกัน อาจมีความหมายหรือไม่มีความหมายก็ได้⁶

⁶ พงษ์ศรี เว็ดมณะ, ศ.ดร. *ภาษาอังกฤษสำหรับครู*, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิกราช สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิกราช นนทบุรี, 2540. หน้า 127.

2.3 หน่วยคำ (Morpheme) หมายถึง หน่วยที่เล็กที่สุดของภาษาที่มีความหมาย หน่วยคำอาจอยู่ในรูปของคำหรือไม่ครบคำ เป็นพยางค์เดียว หลาย

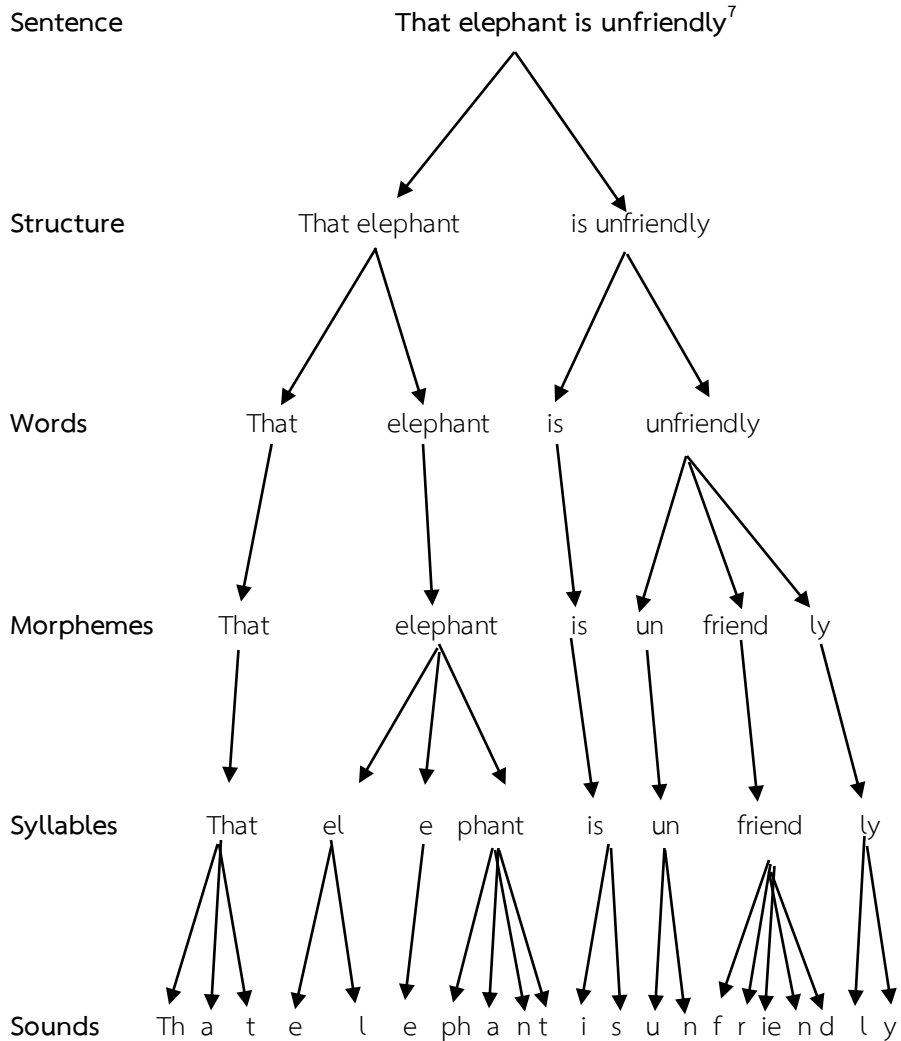
2.4 คำ (Word) เกิดจากพยางค์ที่ได้กำหนดความหมาย เมื่อกำหนดความหมายให้พยางค์นั้นก็กลายเป็นคำใช้สื่อสารได้

2.5 กลุ่มคำหรือวลี (Phrase) เกิดจากการนำคำมาประกอบกันตามหลักการใช้ถ้อยคำของแต่ละภาษา เช่น เสื่อยืดสีดำ หรือ No problem ในภาษาอังกฤษ เป็นกลุ่มคำ ประกอบด้วยคำ ๒ คำ คือ เสื่อยืดและสีดำ ในภาษาอังกฤษ No problem ประกอบด้วยคำ ๒ คำ No กับ problem เป็นต้น

2.6 ประโยค (Sentence) เกิดจากการนำคำมาเรียงลำดับกันตามระบบทางภาษาแต่ละภาษาแล้วได้ใจความสมบูรณ์ ประโยคสามารถขยายให้ใหญ่ขึ้นได้โดยการเติมคำขยาย

เพื่อทำความเข้าใจง่ายขึ้นขอยกตัวอย่างประโยคในภาษาอังกฤษ That elephant is unfriendly เราสามารถทำแผนภูมิส่วนต่างๆของประโยคตามโครงสร้างของภาษาได้ดังนี้

That elephant is unfriendly

⁷ คณาจารย์ สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. *เอกสารการสอนชุดวิชา ภาษาอังกฤษสำหรับครู*, สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี, 2540. หน้าที่ 23-24.

เราสามารถทำการวิเคราะห์หน่วยต่างๆตามโครงสร้างของภาษา ตั้งแต่ส่วนที่เล็กที่สุดคือเสียงจนระดับที่ใหญ่ที่สุดคือประโยคได้ดังนี้

1) **เสียง (Sound)** ในระดับจะเห็นอักษรที่ใช้แทนเสียง อักษร 1 ตัวอาจแทนเสียงหนึ่งเสียง เช่น a, t, e, l หรืออักษร 2 ตัวแทนหนึ่งเสียง เช่น th, ph, และ ie

2) **พยางค์ (Syllable)** คือเสียงเมื่อรวมกันเป็นหน่วยที่ตั้งให้รับฟังได้ ส่วนประกอบที่สำคัญของหน่วยคือ สระ (Vowel) พยางค์หนึ่งๆอาจรวมด้วยเสียงสระเท่านั้น เช่น พยางค์ที่ 2 ของ elephant อาจมีเสียงคือ สระตามด้วยพยัญชนะ เช่น is และ am ในคำว่า un-friendly หรือพยัญชนะและสระ เช่น ly ในคำว่า unfriendly นอกจากนี้ยังอาจมีพยัญชนะนำหน้าและตามหลังสระได้ด้วย เช่น that พยัญชนะหน้าและพยัญชนะท้ายนี้ อาจมีมากกว่า 1 เสียงก็ได้ เช่น friend

3) **หน่วยคำ (Morpheme)** เสียงที่รวมกันแล้วมีความหมายเรียกว่า morpheme หรือหน่วยคำ ในตัวอย่างมี morphemes อยู่ 6 ตัวด้วยกัน บางตัวมีพยางค์เดียว เช่น that และ is บางตัวมี 3 พยางค์ เช่น elephant

4) **คำ (Word)** คำที่เป็นหน่วยที่คนส่วนใหญ่คุ้นเคย เพราะเมื่อเขียนในภาษาอังกฤษ จะไม่มีการเว้นระหว่างคำ และเมื่อมีการศึกษาหรือวิเคราะห์ภาษา จะมีการรวบรวมคำที่ใช้ในภาษานั้นๆ ในรูปของบัญชีคำหรือพจนานุกรม ในตัวอย่างคำ 1 คำ อาจประกอบไปด้วย 1 morpheme คือ that และ elephant หรือมากกว่า 1 morpheme คือ unfriendly

5) **โครงสร้าง (Structure)** คำในภาษาจะรวมกันเป็นระบบ เช่น คำกำกับนาม (article) จะนำหน้าคำนาม จะไม่ตามหลัง ตามโครงสร้างของภาษาอังกฤษ จะเรียงคำเป็น elephant the ไม่ได้ ส่วนกริยาประเภท linking verb จะตามด้วยคุณศัพท์ เช่น is unfriendly ในตัวอย่าง

6) **ประโยค (Sentence)** ประกอบด้วยส่วนที่ภาคประธานคือ that elephant และ ภาคแสดง is unfriendly

3. ภาษาที่มีการเปลี่ยนแปลง

ภาษาที่ไม่มีการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันเราเรียกว่า “ภาษาตาย” ซึ่งจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงอีก เช่น ภาษาสันสกฤต ภาษาบาลี ภาษาละติน การศึกษาภาษาที่ตายแล้วเป็นการศึกษาเพื่อแสวงหาความรู้ในส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อรู้เรื่องราวที่เขียนด้วยภาษานั้นๆ มิใช่เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน หรือบางภาษาจะเป็นการเรียนเพื่อสืบทอด หรือเพื่อดำรงไว้ซึ่งเนื้อหาของภาษานั้น เช่น ภาษาบาลี เรียนรู้เพื่อสืบทอดพระพุทธศาสนาเป็นต้น สำหรับภาษาที่มนุษย์ใช้ในชีวิตประจำวัน ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงเพราะการใช้ของมนุษย์นั่นเอง การเปลี่ยนแปลงจะค่อยเป็นค่อยไปและใช้ระยะเวลาานาน เราจึงไม่ค่อยรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลง สาเหตุที่ทำให้ภาษาเปลี่ยนแปลง เช่น

1) **ธรรมชาติของการออกเสียง** การพูดในชีวิตประจำวันทำให้เกิดลักษณะต่างๆ ได้ เช่น

ก. การกลมกลืนเสียง (Assimilation) หมายถึง เสียงใดเสียงหนึ่งที่เปลี่ยนแปลงไปคล้ายหรือเหมือนกับอีกเสียงหนึ่ง ส่วนมากเป็นไปในลักษณะของเสียงพูด โดยมี ๓ ลักษณะดังนี้

(1) การกลมกลืนเสียงไปข้างหน้า (Progressive assimilation) หมายถึง เสียงหน้า ทำให้เสียงหลังเปลี่ยนไปคล้ายเสียงหน้า เช่น

สืบเอ็ด - สืบเบ็ด

อย่างนี้ - อย่างจี้

ตัวอย่างภาษาอังกฤษ เช่น

with out - without /wið'aʊt/

thank you - thank you /θæŋk ju:/

this shop - this shop /ðɪʃ ʃɒp/

(2) การกลมกลืนเสียงไปข้างหลัง (Regressive assimilation) หมายถึง เสียงหลัง ทำให้เสียงหน้าเปลี่ยนไปคล้ายเสียงหลัง เช่น

มณิลา	-	มลิลลา
เต้าเจี้ยว	-	เจ้าเจี้ยว

ตัวอย่างภาษาอังกฤษ

often	-	often /ɒf(ə)n/
want to	-	wanna
got to	-	gotta

(3) การกลมกลืนเสียงร่วมกัน (Reciprocal assimilation) หมายถึง เสียงหน้า และเสียงหลังต่างกลมกลืนเสียงร่วมกัน เช่น

ทีเดียว	-	เทียว, เซียว, เจียว
หรือไม่	-	ไหม, ไม

ตัวอย่างภาษาอังกฤษ

He is	-	he's
I am	-	I'm
I will	-	I'll

ข. การผลักดันเสียง (Dissimilation) หมายถึง เสียงสระเสียงหนึ่ง ทำให้เกิดเสียงสระ อีกเสียงหนึ่ง เนื่องจากมีที่เกิดเสียงใกล้เคียงกัน มี ๒ กรณี ดังนี้

(1) เสียงสระรูปคำหน้าผลักดันให้เกิดเสียงรูปคำหลัง ซึ่งแต่เดิมมีเฉพาะรูปคำหน้า

โคลง	-	โคลงเคลง
------	---	----------

คล่อง - คล่องแคล่ว

(2) เสียงสระรูปคำหลังผลักดันให้เกิดเสียงรูปคำหน้า ซึ่งแต่เดิมมีเฉพาะรูปคำหลัง เช่น

เหน้อย - เหน็ดเหน้อย

หลวม - หละหลวม

ค. การสูญหน่วยเสียง (Loss of phonemes) หมายถึง หน่วยเสียงใด หน่วยเสียงหนึ่ง หรือหลายหน่วยเสียงในรูปคำบางรูป ได้ถูกกลดหรือหายไป เนื่องจากเงื่อนไขทางเสียง คือ การแปรเปลี่ยน แบบอิสระ (Free variation) ส่วนใหญ่มักเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะ เช่น

กระจับ - กะจับ

กระโดด - กะโดด

ง. การทำสระให้ยาว (Vowel lengthening) หมายถึง การเปลี่ยนหน่วยเสียงสระสั้น ให้เป็นหน่วยเสียงสระยาว เช่น

น้ำ - น้าม

ตะวัน - ตาวัน

จ. การทำสระให้สั้น (Vowel shortening) หมายถึง การเปลี่ยนหน่วยเสียงสระเสียงยาวให้เป็นหน่วยเสียงสระเสียงสั้น เช่น

ท่าน - ทั้น

ฉ. การสับเสียง (Metathesis) หมายถึง หน่วยเสียงที่อยู่ในพยางค์หน้า สับไปอยู่ใน พยางค์หลัง และหน่วยเสียงที่อยู่ในพยางค์หลังสับไปอยู่ในพยางค์หน้า เช่น

ตะกร้อ - กระต้อ

สถิติ

-

สถิติ

2) การเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อม สภาพวิถีชีวิตที่เปลี่ยนไปทั้งความเป็นอยู่ อาชีพ การคมนาคม การศึกษา ทำให้เกิดคำต่างๆ ขณะเดียวกันคำที่คนรุ่นใหม่ไม่ได้ใช้ เพราะไม่เกี่ยวกับวิถีชีวิตก็เริ่มสูญหายไป เช่น การประกอบอาหารที่มีการใช้เครื่องใช้ไฟฟ้ามาอำนวยความสะดวกทำให้คุณรุ่นใหม่ไม่เข้าใจความหมายของคำว่า ดงหม้อ เป็นต้น

3) อิทธิพลของภาษาอื่น การติดต่อแลกเปลี่ยนข่าวสาร การพัฒนาทางการศึกษา การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม ความก้าวหน้าทางวิชาการ วิชาชีพใหม่ๆ ทำให้มีการยืมคำภาษาต่างๆ มาใช้ เช่น คนรุ่นก่อนไม่รู้จักคำว่า หน่วยกิต เกรด สอบซ่อม รู้แต่เพียง คะแนน สอบได้ สอบตก หรือมีการเพิ่มศัพท์ใหม่เข้ามาในภาษาไทย เช่น โล้น เฟสบุค อีเมล ดาวนโหลด

4) ภาษาต่างๆ มีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน แม้ว่าแต่ละภาษาจะมีความแตกต่างกัน แต่ก็มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันอยู่บ้างหลายประการ ดังนี้

(1) สามารถสร้างศัพท์ใหม่จากศัพท์เดิมได้ โดยอาจเปลี่ยนแปลงศัพท์เดิม หรือนำศัพท์คำอื่นมาประสมกับศัพท์เดิม เช่น ภาษาไทยมีการประสมคำ ซ้อนคำ ซ้ำคำ ภาษาอังกฤษมีการเติม Prefix Suffix Infix เป็นต้น

(2) มีสำนวนและมีการใช้คำในความหมายใหม่ เช่น ในภาษาไทยมีการใช้คำว่า “สีหน้า” ซึ่งมีได้หมายถึง สีของหน้า แต่หมายถึงการแสดงออกทางดวงหน้า หรือในภาษาอังกฤษมีคำว่า “hot air” ซึ่งไม่ได้หมายความว่าอากาศร้อน แต่หมายถึงเรื่องไม่จริง hot mess ใช้อธิบายของหรือคนที่หน้าสวยงานดีแต่ชีวิตพังอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้ เช่น “She is completely out of control and a hot mess.” หล่อนนี่ไม่ไหวเลยนะแถมเป็น hot mess หรือบางครั้งก็มีการเพิ่มศัพท์เข้ามา เช่น ในประโยคภาษาอังกฤษว่า “I’m going to the movies with my bae. คำว่า bae มาจากคำว่า “before anyone else” หรือ “มาก่อนใครทั้งหมด” ใช้กล่าวถึงแฟนของผู้พูด

(3) มีชนิดของคำคล้ายกัน เช่น คำนาม คำขยายคำนาม คำกริยา คำขยายกริยา

(4) มีวิธีการขยายประโยคให้ยาวออกไปได้เรื่อยๆ

(5) มีวิธีแสดงความคิดคล้ายกัน เช่น ทุกภาษาต่างมีประโยคที่ใช้ถาม ปฏิเสธ หรือใช้สั่ง

(6) มีการเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา

5) ภาษาย่อมมีส่วนประกอบที่เป็นระบบ มีระเบียบแบบแผน⁸ ทุกภาษาจะต้องมีระบบมีระเบียบแบบแผน โดยทั่วไปแล้วภาษามีส่วนประกอบที่สำคัญ คือ สัญลักษณ์แทนเสียง คำ ประโยค และความหมาย ทุกส่วนประกอบเหล่านี้ ต้องอยู่ร่วมกันอย่างเป็นระบบ ตามระเบียบแบบแผนของภาษาจึงจะทำให้เกิดเป็นภาษาที่สมบูรณ์

ดังนั้นธรรมชาติของภาษาจึงสรุปได้ดังนี้

(1) ภาษาเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกมาด้วยความตั้งใจ การจามและการไอไม่จัดว่าเป็นภาษา แต่คำอุทานจัดเป็นภาษาเพราะแสดงความรู้สึของผู้พูด

(2) ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของนิสัย สามารถฝึกฝนได้

(3) ภาษาเป็นรูปแบบของการติดต่อสื่อสาร

(4) ภาษาเป็นแบบแผนประเพณีและเป็นสถาบันทางสังคม

(5) ภาษามีลักษณะไม่ชอบให้มีการเปลี่ยนแปลงและต่อต้านการเปลี่ยนแปลง แต่ภาษาก็เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

(6) ภาษามีทั้งลักษณะที่เป็นระบบและไม่เป็นระบบ

⁸ คณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย หน้าที่ 9-10. 2557.

(7) ภาษาต้องมีการเรียนรู้ไม่ใช่รู้มาแต่กำเนิด

1.6 ภาษาศาสตร์คืออะไร (What is Linguistics?)

ภาษาศาสตร์ไม่ใช่การศึกษาภาษาเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาในด้านต่างๆ แต่เป็นการศึกษาภาษาเพื่อให้เข้าใจธรรมชาติหรือระบบของภาษามนุษย์ โดยใช้แนวคิด ทฤษฎีและวิธีการวิจัยที่เป็นวิทยาศาสตร์ ประเด็นต่างๆ ที่นักภาษาศาสตร์ให้ความสนใจมีมากมาย เช่น เสียงในภาษาต่างๆ ทั่วโลกมีลักษณะอย่างไรบ้าง โครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาต่างๆ มีลักษณะเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไรบ้าง เด็กสามารถเรียนรู้ภาษาได้อย่างไร มนุษย์เราสามารถเข้าใจและตีความความหมายของคำศัพท์หรือประโยคได้อย่างไร เป็นต้น

จินดา เสงสมบุรณ์⁹ ได้ให้นิยามว่า “ภาษาศาสตร์ หมายถึง การศึกษาภาษาตามแนววิทยาศาสตร์ กล่าวคือ นักภาษาศาสตร์จะศึกษาภาษาตามข้อมูลที่ปรากฏจริง และศึกษาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์อย่างมีขั้นตอน”

นันทนา รณเกียรติ¹⁰ ได้ให้นิยามว่า “ภาษาศาสตร์ หมายถึง การศึกษาภาษาด้วยวิธีวิทยาศาสตร์ เป็นการศึกษาเพื่อค้นหาคำอธิบาย หรือคำตอบเกี่ยวกับภาษามนุษย์ทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน และภาษามือ โดยศึกษาว่า ภาษาที่ศึกษามีส่วนมูลฐานอะไรบ้างและส่วนมูลฐานเหล่านั้นประกอบกันเป็นหน่วยที่ใหญ่กว่าได้อย่างไร ตลอดทั้งสร้างสมมติฐานเกี่ยวกับ โครงสร้างภาษาและสามารถพิสูจน์สมมติฐานนั้นได้”

⁹ จินดา เสงสมบุรณ์. *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น. 2542. หน้า 9.

¹⁰ นันทนา รณเกียรติ. *สัตศาสตร์ภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: 2548. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 1.

อุดม วโรตม์สิขิตต์¹¹ กล่าวไว้ว่า ภาษาศาสตร์คือวิทยาศาสตร์ทางภาษา หมายถึงการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับภาษาด้วยวิธีการวิทยาศาสตร์ มีการตั้งสมมุติฐานพิสูจน์หลักเกณฑ์และกฎต่างๆ ที่เกี่ยวกับโครงสร้างและลักษณะของภาษาแต่ละภาษา และเราเรียกผู้ที่ศึกษาวิชาภาษาศาสตร์ ว่านักภาษาศาสตร์ (Linguist)

กล่าวโดยสรุป ภาษาศาสตร์จึงหมายถึง การศึกษาภาษาใดภาษาหนึ่งด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ซึ่งมีความเป็นระบบและมีขั้นตอนชัดเจน ดังนั้นจึงถือเป็นวิธีการที่สามารถวิเคราะห์ภาษาได้อย่างชัดเจน ลึกซึ้ง และเป็นประโยชน์มาก

โดยปกติแล้วนักภาษาศาสตร์ได้แบ่งภาษาศาสตร์ออกเป็น ๓ สาขาคือ

1) ภาษาศาสตร์ทั่วไป (General Linguistics)

ภาษาศาสตร์ทั่วไป คือการศึกษาโครงสร้างต่างๆของภาษา ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยต่างๆในภาษา นับว่าเป็นการศึกษาภาษาศาสตร์ล้วนๆ เนื้อหาครอบคลุมตั้งแต่ระบบเสียง การจัดระบบเสียง ระบบคำ และกลุ่มคำ ไวยากรณ์ และความหมาย การศึกษาภาษาศาสตร์สาขานี้จะศึกษาภาษาหนึ่งในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งโดยเฉพาะ ซึ่งเรียกว่า ภาษาศาสตร์เชิงพรรณนา (Description Linguistics) หรือการศึกษาภาษาเฉพาะสมัย การศึกษาภาษาศาสตร์เชิงพรรณนา เริ่มเป็นที่นิยมในศตวรรษที่ 19 โดยเฟอร์ดินานด์ เดอ โซซูร์ (Ferdinand de Saussure) อาจารย์วิชาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย เจนีวา ชาวสวิสเซอร์แลนด์ เป็นบุคคลสำคัญที่ทำให้การศึกษาภาษาศาสตร์เปลี่ยนจากแนวเดิม คือเชิงประวัติและเปรียบเทียบหรือนิรุกติศาสตร์ มาเป็นภาษาศาสตร์เชิงพรรณนา

¹¹ อุดม วโรตม์สิขิตต์. *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น*. มหาวิทยาลัยรามคาแหง. (พิมพ์ครั้งที่ 20). กรุงเทพฯ: 2553, หน้า 14.

ภาษาศาสตร์ทั่วไป แบ่งสาขาย่อยออกเป็นแขนงๆ¹² ได้ดังนี้

1.1 สรวิทยา (Phonology) เป็นการศึกษาที่เกี่ยวกับเรื่องระบบเสียงในภาษา โดยแยกย่อยออกเป็น 2 แขนง คือ

(1) สัทศาสตร์ (Phonetics) เป็นการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของเสียงในภาษาพูด มีแขนงย่อยออกอีก 3 สาขา คือ

ก. สรีรศาสตร์ (Articulatory Phonetics) เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการเปล่งเสียง แต่ละเสียงโดยใช้อวัยวะคือ ลิ้น ริมฝีปาก เส้นเสียง และลมออกทางช่องปากหรือช่องจมูก เป็นต้น

ข. กลศาสตร์หรือ นิเวศศาสตร์ (Acoustic Phonetics) เป็นการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของคลื่นเสียง ที่เปล่งออกมาว่าอยู่ในลักษณะใด เช่น ระดับเสียง ระดับความถี่ของเสียง มีการใช้เครื่องมือทาง วิทยาศาสตร์เข้ามาช่วย ในด้านการออกเสียง

ค. โสตศาสตร์ (Auditory Phonetics) เป็นการศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการรับฟังเสียง ประเภทต่าง ๆ ที่มักจะเกี่ยวข้องโดยตรงกับการทำงานของสมอง เช่น เสียงพูดมีระดับสูงต่ำ มีส่วนส่งผลทางด้านจิตใจ

(2) สรศาสตร์ (Phonemics) เป็นการศึกษาภาษาศาสตร์ในด้านที่เกี่ยวกับหน่วยเสียง (Phonemes) ศึกษาว่า เสียงในภาษาเสียงใดที่เป็นเสียงสำคัญที่สามารถทำให้ความหมายของคำ แตกต่างกันได้ เช่น คำว่า พา - ปา ในภาษาไทย มีความหมายที่แตกต่างกัน เนื่องจาก เสียงพยัญชนะ (ph) และ (p) แตกต่างกันได้ สรุปได้ว่า การหาหน่วยเสียงนั้นก็คือการนำเสียงในภาษามาวิเคราะห์อย่างมีหลักเกณฑ์ เพื่อดูว่าเสียงในภาษาใดทำให้คำมีความหมายแตกต่างกันได้

¹² ศตราจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2557. หน้า 33-35.

1.2 ไวยากรณ์ (Grammar) เป็นวิชาที่ว่าด้วยการศึกษาหลักเกณฑ์ต่างๆ ในภาษาที่มี ความหมายประกอบไปด้วย คำ วลี หรือ ประโยคก็ตาม รวมเข้าเป็น ประโยคเดียวกันหรือเป็น อนุเฉท (Paragraph) โดยแยกเป็น วจีวิภาค (Morphology) และวากยสัมพันธ์ (Syntax)¹³

1) วจีวิภาค(Morphology) คือ การศึกษาในเรื่องระบบคำและ กระบวนการสร้างคำ

2) วากยสัมพันธ์ (Syntax) คือ การศึกษาเรื่องระบบ โครงสร้างของวลี และประโยค

1.3 ความหมาย (Semantics) เป็นวิชาที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องความหมาย ของคำ ซึ่งเชื่อมโยงไปถึงประโยค คำพ้องรูปพ้องเสียง คำที่มีความหมายกำกวม และคำซับซ้อน เป็นต้น

2. ภาษาศาสตร์เชิงประวัติและเปรียบเทียบ (Historical and Comparative Linguistics)

ภาษาศาสตร์เชิงประวัติและเปรียบเทียบ ได้แก่ การศึกษาการ เปลี่ยนแปลงในระดับองค์ประกอบต่างๆ ของภาษา สาเหตุของการเปลี่ยนแปลง และขบวนการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในภาษาต่างๆ ในบางกรณีผู้ศึกษาจะพยายาม สร้างภาษาโบราณขึ้นมาด้วยการเปรียบเทียบข้อมูลภาษาที่อยู่ในตระกูลเดียวกัน เพื่อหาความสัมพันธ์ของภาษา และเมื่อนำภาษาสองสมัยมาเปรียบเทียบกันก็จะ ทำให้เห็นการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอย่างชัดเจน

การศึกษาภาษาศาสตร์เชิงประวัติและเปรียบเทียบนั้น ได้มีการศึกษามาก่อนยุคภาษาศาสตร์ ปัจจุบัน นับตั้งแต่ได้ศึกษาเปรียบเทียบภาษาในยุโรปและ แบ่งออกเป็นตระกูลต่างๆ การศึกษาภาษา เชิงประวัติและเปรียบเทียบนี้เป็นที่

¹³ คณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2557. เรื่องเดียวกัน อ่าง แล้ว หน้าที่ 33-35.

สนใจกันแพร่หลายมากในราวคริสต์ศตวรรษที่ 16-17 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเซอร์ วิลเลียม โจนส์ (Sir William Jones) นักนิรุกติศาสตร์ ชาวอังกฤษ ได้กล่าวถึง ไวยากรณ์สันสกฤตเปรียบเทียบกับไวยากรณ์ภาษายุโรปอื่นๆ คือเป็นการศึกษาภาษาหนึ่งในระยะเวลา ต่างกัน ภาษาศาสตร์สาขานี้อาจแยกเป็น ๒ สาขา คือภาษาศาสตร์เชิงประวัติและเปรียบเทียบ เป็นวิชา ภาษาศาสตร์ที่เกิดขึ้นก่อนสาขาอื่น แต่เดิมการศึกษาแนวนี้เรียกว่า นิรุกติศาสตร์¹⁴ (philology)

3. ภาษาศาสตร์ประยุกต์ (Applied Linguistics)

ภาษาศาสตร์ประยุกต์ พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2553 ได้นิยามว่าเป็นแขนงหนึ่งของภาษาศาสตร์ที่ศึกษาการเรียนการสอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ และสาขาของภาษาศาสตร์ที่ศึกษาภาษาในแง่ที่ไม่เน้นทฤษฎี แต่ศึกษาภาษาในแง่ที่สัมพันธ์กับปัญหาในทางปฏิบัติ ภาษาศาสตร์ประยุกต์ใช้ทฤษฎีจากหลายสาขาวิชา เพื่อสร้างทฤษฎีการใช้ภาษาซึ่งสามารถนำไปใช้ในทางปฏิบัติ จำแนกได้ดังนี้

1) ภาษาศาสตร์การศึกษา (Educational Linguistics) หมายถึง แขนงหนึ่งของภาษาศาสตร์ประยุกต์ที่ศึกษาภาษาหรือบทบาทของภาษาในแง่ที่สัมพันธ์กับการศึกษาและการเรียน การสอน ภาษาศาสตร์การศึกษาครอบคลุมหัวข้อต่างๆ เช่น การเรียนการสอนภาษา หลักสูตรสองภาษา ภาษาระหว่างกลาง หรืออंतरภาษา การเรียนรู้ภาษาใช้คอมพิวเตอร์ช่วย การสร้างหลักสูตรภาษาต่างๆ ภาษาที่ใช้เป็นสื่อการสอนในสถาบันระดับต่างๆ

2) ภาษาศาสตร์คณิตศาสตร์ (Mathematical Linguistics) หมายถึง การวิเคราะห์ทางภาษาศาสตร์ที่ใช้คณิตศาสตร์แสดงระบบหรือกระบวนการต่างๆ

¹⁴ นิรุกติศาสตร์ คือศาสตร์หรือวิชาที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ด้านภาษา เช่น นิรุกติศาสตร์ ภาษาไทย หมายถึง การเรียนรู้ศึกษาประวัติ ความเป็นมา รูปแบบ วิธีใช้ วิธี พูด อ่าน เขียน เกี่ยวกับภาษาไทย ที่ใช้มาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน รวมไปถึงวิวัฒนาการของภาษาและการเปลี่ยนแปลง ในแต่ละช่วงเวลาที่สำคัญ

โดยเฉพาะเพื่อแสดงความสัมพันธ์ทางวากยสัมพันธ์และอรรถศาสตร์ เช่น ใช้ตรรกะ พีชคณิต สถิติ หรือสัญลักษณ์ต่างๆ ทางคณิตศาสตร์ การประมวลภาษาธรรมชาติ (Natural language processing) เป็นตัวอย่างการศึกษาที่ใช้วิธีการของภาษาศาสตร์คณิตศาสตร์

ภาษาศาสตร์เชิงคณิตศาสตร์ (Mathematic Linguistics) เป็นการศึกษาที่ลงตัวของภาษา ในแง่ของคณิตศาสตร์ โดยการใช้แนวคิดทางสาขาวิชาเลขาคณิต คอมพิวเตอร์และวิชาสถิติ

3) ภาษาศาสตร์จิตวิทยา (Psychological Linguistics) เป็นการศึกษาภาษาในแง่ที่สัมพันธ์กับกระบวนการด้านจิตวิทยาของผู้พูด เช่น ศึกษากระบวนการรับรู้ภาษา เรียนรู้ภาษา และเข้าใจภาษา บทบาทของความจำและมโนทัศน์ในการเรียนรู้และการใช้ภาษา ผลกระทบของสภาวะหรือภูมิหลังทางด้านจิตใจต่อการรับรู้และเรียนรู้ภาษา พัฒนาการการเรียนรู้ภาษาของเด็กหรือของคนที่เรียนภาษาต่างประเทศ

4) ภาษาศาสตร์มานุษยวิทยา (Anthropological Linguistics) เป็นการศึกษาภาษาใดภาษาหนึ่ง โดยมีวัตถุประสงค์เชิงปฏิบัติคือเพื่อใช้ในการวิจัยทางมานุษยวิทยา หรือใช้เป็นเครื่องมือที่สามารถศึกษาวัฒนธรรมด้านอื่นๆ ต่อไป ในปัจจุบันภาษาศาสตร์มานุษยวิทยามีเนื้อหาที่ครอบคลุมหัวข้อหลากหลายมากกว่าในอดีต เช่น ภาษาศาสตร์ภาคสนาม ระบบเสียง ระบบคำ ภาษากับวัฒนธรรม หน้าที่ทางสังคมของภาษา กำเนิดและวิวัฒนาการของภาษา การศึกษาภาษาเชิงเปรียบเทียบ ความหลากหลายของภาษา การจำแนกประเภทภาษา ฯลฯ ซึ่งจะเห็นได้ว่าเนื้อหาบางหัวข้อในภาษาศาสตร์มานุษยวิทยาซ้อนเหลื่อมกับเนื้อหาในมานุษยวิทยาภาษาศาสตร์ (linguistic anthropology) ภาษาศาสตร์ชาติพันธุ์ (ethno linguistics) และภาษาศาสตร์สังคม (sociolinguistics)

ภาษาศาสตร์เชิงมานุษยวิทยาว่า ด้วยความต่างและการใช้ภาษาให้สัมพันธ์กับความเชื่อของกลุ่มคนในสังคม

5) **ภาษาศาสตร์สังคมวิทยา (Sociological Linguistics)** เป็นการศึกษาภาษาในแง่ที่สัมพันธ์กับสังคม โดยนำเอาบริบททางสังคมเข้ามาพิจารณาในการอธิบายปรากฏการณ์ต่างๆในภาษา หัวข้อหลักที่ศึกษาคือการแปรของภาษาตามปัจจัยทางสังคมซึ่งทำให้เกิดภาษาถิ่น ภาษาย่อยสังคม ทำเนียบภาษา วัจนลีลา นอกจากนี้ภาษาศาสตร์สังคมายังศึกษาการเปลี่ยนแปลงของภาษา นโยบายภาษา การวางแผนภาษา การสร้างภาษามาตรฐาน ภาวะหลายภาษา การอ้างภาษา การเปลี่ยนภาษา การเลือกภาษา การสลับภาษา ทักษะศติภาษา ฯลฯ

ภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistics) สัมพันธ์กับกลุ่มคนที่พูดได้ ๒ ภาษา การวางแผน ในการใช้ภาษา ความแตกต่างของภาษาของชนกลุ่มน้อย ภาษากับกลุ่มคนในสังคม ภาษาที่ยืมจาก ภาษาอื่นมาใช้ในกรณีไม่มีคำในภาษาของตนและอิทธิพลของภาษาที่มีต่อสังคม

6) **ภาษาศาสตร์คอมพิวเตอร์ (Computational Linguistics)** เป็นแขนงหนึ่งของภาษาศาสตร์ที่ศึกษาการนำคอมพิวเตอร์เข้ามาใช้ในการวิเคราะห์ภาษา แปลภาษา และสร้างโปรแกรมการใช้ภาษา ในอดีตภาษาศาสตร์คอมพิวเตอร์รวมอยู่ในภาษาศาสตร์ประยุกต์ ต่อมาเนื้อหาของภาษาศาสตร์คอมพิวเตอร์ครอบคลุมหัวข้อกว้างขวางมากขึ้น เช่น การแปลด้วยเครื่อง (machine translation) การรู้จำเสียง (speech recognition) การสังเคราะห์ภาษาธรรมชาติ (natural language synthesis) ในปัจจุบันภาษาศาสตร์คอมพิวเตอร์มักเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า การประมวลภาษาธรรมชาติ (natural language processing)

ภาษาศาสตร์เชิงคอมพิวเตอร์นั้นมิใช่แต่เรื่องการแปลด้วยเครื่องเท่านั้น ยังใช้คอมพิวเตอร์ ค้นหาสถิติของคำที่ใช้ในหนังสือแต่ละเล่มพร้อมทั้งคำอื่นๆ ที่อยู่ใกล้เคียงกับคำนั้นและใช้ในการสำรวจดูว่าวิภัติ ปัจจัยที่สอดคล้องกันระหว่างนามกับกริยา คุณศัพท์กับ นามในหนังสือแต่ละเล่มมีจำนวนมากน้อยเพียงไร ซึ่งล้วนจะใช้คนนับก็ต้องนับกันนาน แต่คอมพิวเตอร์ อาจจะทำให้ในเวลาไม่กี่ชั่วโมง ส่วนการหาคำสัมผัสในวรรณคดีไทยจะทำได้ไม่ยากนัก

สรุป

ภาษาศาสตร์คืออะไร (What is Linguistics?)

การศึกษาภาษาด้วยวิธีวิทยาศาสตร์ เป็นการศึกษาเพื่อค้นหาคำอธิบายหรือคำตอบเกี่ยวกับ ภาษามนุษย์ทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน และภาษามือ

ภาษาศาสตร์ออกเป็น ๓ สาขา คือ

- 1) ภาษาศาสตร์ทั่วไป (General Linguistics)
- 2) ภาษาศาสตร์เชิงประวัติและเปรียบเทียบ (Historical and Comparative Linguistics)
- 3) ภาษาศาสตร์ประยุกต์ (Applied Linguistics)

1) ภาษาศาสตร์ทั่วไป (General Linguistics)

- **สรวทยา (Phonology)** เป็นการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องระบบเสียงในภาษา

- **สรศาสตร์ (Phonemics)** เป็นการศึกษาภาษาศาสตร์ในด้านที่เกี่ยวข้องกับหน่วยเสียง (Phonemes)

- **ไวยากรณ์ (Grammar)** เป็นวิชาที่ว่าด้วยการศึกษาหลักเกณฑ์ต่างๆ ในภาษาที่มี ความหมายประกอบไปด้วย คำ วลี หรือ ประโยค

อรรถศาสตร์ (Semantics) เป็นวิชาที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องความหมายของคำ ซึ่งเชื่อมโยงไปถึงประโยค

สรวทยา (Phonology) แบ่งออกเป็น 2 คือ

1. **สัทศาสตร์ (Phonetics)** เป็นการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของเสียงในภาษาพูด

- สรรศาสตร์ (Phonemics) เป็นการศึกษาภาษาศาสตร์ในด้านที่เกี่ยวข้องกับหน่วยเสียง (Phonemes)

สัทศาสตร์ (Phonetics) เป็นการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของเสียงในภาษาพูด มีแขนงย่อยออกอีก 3 สาขาคือ

ก. สรีรศาสตร์ (Articulatory Phonetics)

ข. กลศาสตร์หรือ นิทานศาสตร์ (Acoustic Phonetics)

ค. โสตศาสตร์ (Auditory Phonetics)

2. **ภาษาศาสตร์เชิงประวัติและเปรียบเทียบ (Historical and Comparative Linguistics)**

การศึกษาการเปลี่ยนแปลงในระดับองค์ประกอบต่างๆ ของภาษา สาเหตุของการเปลี่ยนแปลง และขบวนการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในภาษาต่างๆ

3. **ภาษาศาสตร์ประยุกต์ (Applied Linguistics)**

1) ภาษาศาสตร์การศึกษา (Educational Linguistics)

2) ภาษาศาสตร์คณิตศาสตร์ (Mathematical Linguistics)

3) ภาษาศาสตร์จิตวิทยา (Psychological Linguistics)

4) ภาษาศาสตร์มานุษยวิทยา (Anthropological Linguistics) (sociolinguistics)

5) ภาษาศาสตร์สังคม (Sociological Linguistics)

6) ภาษาศาสตร์คอมพิวเตอร์ (Computational Linguistics)

1.7 พัฒนาของภาษาศาสตร์ (Development of Linguistics)

1) ประวัติการศึกษาภาษาศาสตร์ในอินเดีย

หากจะกล่าวถึงประวัติการศึกษาภาษาศาสตร์นั้น เป็นการยอมรับกันว่า การศึกษาเกี่ยวกับ ภาษาในเอเชีย บริเวณชมพูทวีปนั้น มีพัฒนาการอันยาวนาน กว่าที่ใดๆ ในโลก เมื่อราว 500 ปี ก่อนคริสตศักราช โดยปาณินิ (Panini, มีอายุ ราว 250-460 ปีก่อนคริสตศักราช) นักปราชญ์ ชาวอินเดียผู้คิดค้นหลักการ ศึกษาทางภาษาอย่างเป็นระบบท่านแรกของโลก ซึ่งตั้งกฎเกณฑ์ทาง ไวยากรณ์สันสกฤต ซึ่งเป็นภาษาในคัมภีร์พระเวท จัดรวบรวมเป็นสูตร หรือหมวดหมู่โดยมีสูตร มากกว่า 3,959 สูตร พอสรุปได้ 8 บทเรียกว่า Astadhyayi Sutras (อัษฎายายี สูตร) ที่ใช้ศึกษาในภาษา สันสกฤต (Sanskrit) อาจกล่าวได้ว่านั่นเป็นจุดเริ่มของ การศึกษาทางภาษาศาสตร์

2) ประวัติการศึกษาภาษาศาสตร์ ในยุโรป

สมัยกรีก

1. เพลโต (Plato) 427-347 ก่อน ค.ศ. ได้เขียนหนังสือชุดถาม-ตอบ ชื่อ Cratylus เป็น หนังสือที่อภิปราย เรื่องกำเนิดของคำ แนวคิดของเขาคือ คำพูด เป็นไปตามธรรมชาติหรือเป็นไป เพราะมนุษย์กำหนด

2. อริสโตเติล (Aristotle) 388-322 ก่อน ค.ศ. สนใจด้านศิลปะ ตรรกศาสตร์และฟิสิกส์ มากกว่าภาษา แต่เขาก็เชื่อว่าภาษาเป็นสิ่งที่มนุษย์กำหนด ขึ้น เขาศึกษาภาษาในแง่ปรัชญา นอกจากนี้ ยังได้สำรวจชนิดของคำพูดต่าง ๆ โดย บอกลักษณะของนาม กริยา การก เพศ ในภาษาอีกด้วย จึงนับ ได้ว่าอริสโตเติล เป็นบิดาแห่งไวยากรณ์ของโลกตะวันตก

3. ไดโอนิเซียส แทรกซ์ (Dionysius Thrax) 200 ปี ก่อน ค.ศ. ผลงานที่สำคัญคือ เขาได้ แบ่งคำออกเป็น 8 ชนิดคือ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำบุพบท คำวิเศษณ์ คำสันธาน คำนำหน้า หรือตามหลังนาม และคำกึ่งกริยาหรือกึ่งคำนาม ซึ่งผลงานชิ้นนี้นับว่าสำคัญและมีอิทธิพลต่อนักภาษารุ่นหลังจนกระทั่งทุกวันนี้ Thrax ไม่ได้กล่าวถึงเรื่องประโยคไวยเลย แต่ผลงานการแบ่งคำนามของเขาก็มีอิทธิพลในการ วิเคราะห์ภาษาของคนรุ่นต่อมา

สมัยโรมัน

ภาษาของชาวโรมัน คือ ภาษาละติน นักปราชญ์ทางภาษาของโรมันมี¹⁵

1. วาร์โร (Varro) 127-116 ก่อน ค.ศ. ศึกษาเรื่องที่มาของคำ (Etymology) คือ การศึกษาที่มาประวัติความเป็นมาของคำ ศึกษาเรื่องคำ (Morphology) ศึกษาเรื่องการนำคำมาเรียงกันเพื่อ สื่อความหมายได้ (Syntax)

2. โดนาตัส (Donatus) ผลงานของเขา คือ การแบ่งชนิดของคำออกเป็น 8 ชนิดตามแนวของ

Thrax

4. พริสเซียน (Priscian) แบ่งคำออกเป็น 8 ชนิดเหมือน Thrax ต่างกันที่ของเขาไม่มีคำ หน้าหรือตามหลังคำนาม แต่มีคำอุทานแทน เขาเองสนใจเรื่องหน่วยเสียงและหน่วยคำมาก แต่สนใจเรื่องประโยคน้อย

ยุโรปสมัยใหม่

การศึกษาภาษาศาสตร์สมัยใหม่ในยุโรป เป็นการศึกษาเกี่ยวกับภาษาศาสตร์ในยุคแรกๆ นั้น เริ่มต้นที่ประเทศเยอรมัน จากการศึกษาของนักปราชญ์ชื่อดังชาวเยอรมันชื่อว่า จาค็อบ กริมม์ (Jacob Ludwig Carl Grimm, มีชีวิตอยู่ระหว่าง พ.ศ. 2328-2410/ค.ศ.1785-1863) นักปราชญ์ชาวเยอรมัน ผู้

¹⁵ ศนาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย หน้า 18-19. 2557.

ซึ่งเสนอหลักของการเลื่อนเสียงพยัญชนะ (Consonantal Shift) ในการสะกด อันเป็นที่รู้จักกันในนามกฎของกริมม์ (Grimm's Law หรือ Rask's-Grimm's Rule) ในปี พ.ศ. 2325

ในปี พ.ศ. 2369 นักภาษาศาสตร์ชาวเยอรมันอีกท่านหนึ่ง ชื่อว่า ออกุสต์ ชไลเคอร์ (August Schleicher, มีชีวิตอยู่ระหว่าง พ.ศ. 2364 - 2411) ได้นำเสนอผลงานเขียน ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในนาม ของทฤษฎีชัมบาว์ม (Stammbaum theories)

ในปี พ.ศ. 2415 โยฮันเนส ชมิดท์ (Johannes Schmidt, มีชีวิตอยู่ระหว่าง 1843-1901) นักภาษาศาสตร์ชาวเยอรมันอีกท่านหนึ่ง ผู้ซึ่งพัฒนาแบบจำลองคลื่น อันเป็นที่รู้จักกันในนาม Wave Theory หรือ Wellentheorie โดยได้เสนอผลงานเขียนของเขาชื่อว่า The Relationships of the Indo-Germanic Languages

ในขณะที่ในปี พ.ศ.2449 เฟอร์ดินานด์ เดอ โซซูร์ (Ferdinand de Saussure, มีชีวิต ระหว่าง 1857-1913) นักภาษาศาสตร์ชาวสวิสเซอร์แลนด์ เป็นผู้ก่อตั้งภาษาศาสตร์เชิงโครงสร้าง สมัยใหม่ แบบจำลองฟอร์ม ของภาษาของนอม ชอมสกี (Noam Chomsky, มีชีวิตระหว่าง พ.ศ. 2471-ปัจจุบัน) นักภาษาศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงชาวอเมริกัน ซึ่งก็คือ ไวยากรณ์แปลงรูปเชิงขยาย ได้รับ การพัฒนาภายใต้อิทธิพลของอาจารย์ของท่าน เซลลิก แฮร์ริส (Zellig Harris) นักภาษาศาสตร์ชาวอเมริกันผู้มีชื่ออีกท่านหนึ่ง ผู้ซึ่งได้รับอิทธิพลอย่างรุนแรงมาจาก นักภาษาศาสตร์ชาวอเมริกันท่านหนึ่ง คือเลียวนาร์ด บลูมฟิลด์ (Leonard Bloomfield, มีชีวิตระหว่าง พ.ศ. 2330-2492) ไวยากรณ์แปลงรูปเชิงขยายนี้ได้เข้ามามีบทบาทต่อวงการภาษาศาสตร์ตั้งแต่ คริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ เป็นต้น

1.8 ทฤษฎีภาษาศาสตร์ (Linguistic theory)

การศึกษาภาษาในลักษณะของการวิเคราะห์ภาษาอย่างเป็นระบบนั้น เริ่มเป็นที่สนใจตั้งแต่อดีตเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ดังนั้นจึงมีทฤษฎีที่ใช้วิเคราะห์ภาษาหลากหลายรูปแบบ แต่ละแบบก็มีแนวคิดและวิธีการวิเคราะห์ที่แตกต่างกันไป ในที่นี้จะกล่าวถึงทฤษฎีที่สำคัญและเป็นที่รู้จักแพร่หลาย¹⁶ โดยนักภาษาศาสตร์ได้แบ่งทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ที่สำคัญดังต่อไปนี้

1) ไวยากรณ์แนวดั้งเดิม (Traditional Grammar)

ไวยากรณ์แนวดั้งเดิม คือไวยากรณ์ที่ใช้สอนภาษาในยุโรปตั้งแต่ศตวรรษที่ 17 โดยเฉพาะประเทศอังกฤษ ไวยากรณ์แนวนี้นพัฒนามาจากไวยากรณ์กรีกและละติน โดยมีความเชื่อว่า ไวยากรณ์คือศิลปะการเขียนและการพูดอย่างถูกต้อง หน้าที่ของนักไวยากรณ์ก็คือ การบรรยายภาษาที่ดีและพยายามไม่ให้ภาษาวิบัติ ความคิดนี้ได้แพร่กระจายไปทั่วโลก นักไวยากรณ์ของชาติต่างๆ ได้ใช้วิธีการเดียวกับไวยากรณ์อังกฤษ ไวยากรณ์แนวดั้งเดิมจะวิเคราะห์ภาษาโดยเริ่มจากการให้คำนิยาม การแบ่งชนิดของคำ (Parts of Speech) ส่วนประกอบของประโยค และกล่าวถึงประโยค มีการอธิบายเกี่ยวกับ บุรุษ (Person) เพศ (Gender) พจน์ (Number) กาล (Tense) มาลา (Mood) วาจก (Voice) การก (Case) โดยไม่ได้คำนึงว่าแต่ละภาษามีลักษณะเฉพาะตัวแตกต่างกันไป นอกจากนี้ไวยากรณ์แนวเดิมยังให้ความสำคัญกับภาษาเขียนมากกว่าภาษาพูด ดังนั้นการวิเคราะห์แนวนี้อาจไม่ครอบคลุมทุกภาษา และกลายเป็นข้อบกพร่องที่นักไวยากรณ์รุ่นต่อมาคัดค้าน

¹⁶ นภลัย สุวรรณธาดา. *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษาศาสตร์*. ในสาขาวิชาศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 หน่วยที่ 1-6. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 2548. หน้า 29 -31.

2) ไวยากรณ์ทฤษฎีโครงสร้าง (Structural Theory)¹⁷

ทฤษฎีโครงสร้างคือไวยากรณ์ที่ใช้การแทนที่ของคำเพื่อทดสอบส่วนต่างๆ ของคำพูด ผู้นำทฤษฎีไวยากรณ์ โครงสร้าง คือ Leonard Bloomfield นักภาษาศาสตร์ ชาวอเมริกัน นักภาษาศาสตร์ทฤษฎีโครงสร้างนับเป็นนักภาษาศาสตร์กลุ่มแรก ที่จะพยายามศึกษาภาษาตามแนวทางวิทยาศาสตร์ กล่าวคือสนใจศึกษาภาษาพูดซึ่งคนในสมัยเดียวกันใช้อยู่ โดยการฟังแล้วจดบันทึกไว้ แล้วนำมาเป็นข้อมูลเพื่อศึกษาวิเคราะห์ต่อไป ในการวิเคราะห์ก็พยายามพิจารณาสิ่งที่เราสามารถสังเกตเห็นได้โดยตรง นั่นคือพัฒนารูปแบบ (form) ซึ่งได้แก่เรื่อง รูปลักษณะ ตำแหน่ง หน้าที่ของเสียง พยางค์ หน่วยคำ กลุ่ม วลี อนุภาคพยางค์ และประโยคในภาษา

ภาษาศาสตร์ทฤษฎีโครงสร้าง (Structural Grammar) นี้ ถือว่าเป็นภาษาระบบของความสัมพันธ์ รับเอาวิธีการศึกษาบางส่วนมาจากนักภาษาศาสตร์เชิงประวัติ นั่นคือเรื่องการเก็บข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องการทำให้การศึกษาภาษาเป็นไปในเชิงวิทยาศาสตร์มากขึ้น ดังนั้นจึงมีการรับเอาวิธีการทางวิทยาศาสตร์บางส่วนมาใช้

วิธีการวิเคราะห์ประโยคของไวยากรณ์โครงสร้างได้ใช้ทฤษฎีวิเคราะห์ส่วนประชิด (Immediate Constituent Analysis) มาวิเคราะห์

I am a teacher. Am I a teacher?

3) ทฤษฎีปริวรรต¹⁸ (Transformational Theory)

ทฤษฎีปริวรรตคือไวยากรณ์ที่สร้างขึ้นมา โดยมีจุดมุ่งหมายคือการตั้งทฤษฎีทางภาษา (Theory of language) ขึ้นมาเพื่ออธิบายปรากฏการณ์ต่าง ๆ ใน

¹⁷ คณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น*. อ่างแล้ว 2557. หน้าที่ 43-45.

¹⁸ คณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น* : อ่างแล้ว, 2557. หน้าที่ 44-47.

ภาษาว่า ภาษาคืออะไร ประกอบขึ้นด้วยอะไร คุณสมบัติอะไรที่ทำให้ภาษามีเหมือนๆ กัน อะไรที่ทำให้ภาษาแตกต่างกัน อะไรคือประโยคที่ถูกหรือผิด ในอุดมคติแล้วทฤษฎีนี้ต้องมีความง่ายด้วย¹⁹ ผู้นำทฤษฎีนี้ คือ Noam Chomsky เป็นนักภาษาศาสตร์ชาวอเมริกัน โดยเขาได้ว่าภาษาของมนุษย์มีอยู่ ๒ ระดับ คือระดับโครงสร้างลึก (Deep structure) และระดับโครงสร้างผิว (Surface Structure)

ระดับโครงสร้างลึกเปรียบได้กับความรู้ในภาษา (Competence) ซึ่งเป็นสิ่งที่ถูกต้อง มีกฎเกณฑ์ มีความสมบูรณ์ จึงมีลักษณะเป็นนามธรรม ส่วนระดับโครงสร้างผิว เปรียบได้กับการใช้งาน (Performance) ซึ่งเป็นการใช้ภาษาจริง ๆ มีลักษณะเป็นรูปธรรม มนุษย์เรามีความรู้ในภาษาอยู่ในสมอง แต่เมื่อใช้ภาษาจริง ๆ อาจไม่ถูกต้องสมบูรณ์ดังที่เรามีความรู้ ทั้งนี้เพราะอาจเป็นความเพอเรอหรือเหนื่อยล้า ฯลฯ เป็นต้น

ดังนั้นเมื่อเราวิเคราะห์ภาษาที่ใช้กันอยู่ ซึ่งถือเป็นโครงสร้างผิว เราจำเป็นต้องวิเคราะห์โครงสร้างลึกด้วย การที่เราวิเคราะห์โครงสร้างลึก จะทำให้เราเห็นความถูกต้องของกฎไวยากรณ์ นอกจากนี้ยังช่วยแก้ไขปัญหาในกรณีที่โครงสร้างผิวนั้นกำกวม ไม่ว่าจะคำกำกวม หรือ โครงสร้างกำกวม การวิเคราะห์จากโครงสร้างลึกไปโครงสร้างผิวหรือจากโครงสร้างผิวไปโครงสร้างลึกนั้น จะต้องผ่านกฎการปริวรรต (Transform) กฎการปริวรรต คือ การลด การเพิ่ม หรือการย้ายที่

4) ไวยากรณ์การก (Case Grammar)

ไวยากรณ์การกนี้เป็นไวยากรณ์ซึ่งแตกสาขาออกมาจากไวยากรณ์ปริวรรต บุคคลสำคัญซึ่งเป็นผู้ให้กำเนิดไวยากรณ์การกคือ ชาร์ลส์ เจ.ฟิลมอร์ (Charles J. Fillmore) เขาเห็นจุดอ่อนของไวยากรณ์ปริวรรตของชอมสกี เขาจึงเสนอ

¹⁹ วิไลวรรณ ณิชชานนท์. *ภาษาศาสตร์เชิงประวัติ* : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2526. หน้า 161.

ไวยากรณ์การกซึ่งมีแนวคิดที่ว่าโครงสร้างวลีประกอบด้วยการกซึ่งเป็นความสัมพันธ์ทางความหมายและวากยสัมพันธ์ระหว่างคำกริยาและคำนามในโครงสร้างวลี

5) ไวยากรณ์แทกมีมิก (Tagmemic Grammar)

เกิดขึ้นในช่วงปี ค.ศ.1950 ผู้นำของนักไวยากรณ์กลุ่มนี้คือ เคนเนธ แอลไพค์ (Kenneth L. Pike) ไพค์เป็นนักภาษาศาสตร์ในกลุ่มไวยากรณ์โครงสร้าง การตั้งทฤษฎีนี้ขึ้นเนื่องนี้เกิดจากการวิเคราะห์ภาษาระดับวากยสัมพันธ์ตามแนวไวยากรณ์โครงสร้างยังไม่รัดกุมพอที่จะอธิบายโครงสร้างของวลีและประโยคได้ชัดเจนในบางกรณีประเภทของคำและหน้าที่ของคำก็เกิดความสับสน ไพค์จึงเสนอไวยากรณ์แทกมีมิกโดยชี้ให้เห็นว่า ความแตกต่างระหว่างหน้าที่และประเภทของหน่วยทางภาษาซึ่งรวมกันเป็นหน่วยสำคัญทางไวยากรณ์ซึ่งไพค์ตั้งชื่อว่า “แทกมีม” (Tagmeme) ทฤษฎีนี้เชื่อเรื่องพฤติกรรมของมนุษย์ที่แสดงออกด้วยเสียง การศึกษาภาษาจึงต้องศึกษาภาคสนามเพื่อให้เห็นพฤติกรรมด้วย ดังตัวอย่างที่เห็นได้จากพวกมิชชันนารีที่ออกไปเผยแพร่งานศาสนา

นอกจากนี้ทฤษฎีนี้ยังวิเคราะห์ภาษาลายทฤษฎีโครงสร้างคือ วิเคราะห์เสียง คำ และไวยากรณ์ แต่การวิเคราะห์ประโยคแตกต่างกับการวิเคราะห์ส่วนประชิดของทฤษฎีโครงสร้าง

ไวยากรณ์ทฤษฎีแทกมีมิกแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ ระดับอเนกรรด ประโยค ระดับประโยค ระดับวลี ระดับคำ และระดับรากคำ

6. ไวยากรณ์อรรถการก (Lexi – Case)

ทฤษฎีนี้พัฒนามาจากทฤษฎีปริวรรตของซอมสกี เนื่องจากผู้นำแนวคิดนี้คือ แสตนลีย์ สตารอสตา (Stanley Starosta) แห่งมหาวิทยาลัยฮาวาย เห็นว่ากฎปริวรรตของซอมสกีมีอำนาจมากเกินไป บางครั้งอาจอนุญาตให้เกิดโครงสร้างวลีของประโยคได้หลายแบบ จนทำให้ไม่เห็นว่าเป็นโครงสร้างวลีแบบใดเป็นแบบสากลที่ควรจะเป็น และทำให้ไม่เห็นลักษณะธรรมชาติของภาษาใดภาษาหนึ่ง ไวยากรณ์อรรถการกจึงไม่มีกฎปริวรรต ต่อมาทฤษฎีนี้ได้รับการปรับปรุงเพิ่มคือ ไม่มีกฎ

โครงสร้างวลี และถ้อยกริยาเป็นตัวสำคัญที่สุด ลักษณะประจำของกริยา จะเป็นตัวกำหนดหน่วยทั้งหมดที่จะมาเกิดกับคำกริยา

1.9 วิวัฒนาการภาษาอังกฤษ (Evolution of English)

ภาษาอังกฤษในปัจจุบันนี้เป็นภาษาอังกฤษสมัยใหม่ (Modern English) เป็นภาษาในกลุ่มภาษาเจอร์แมนิกตะวันตกที่ใช้ครั้งแรกในอังกฤษสมัยต้นยุคกลาง และปัจจุบันเป็นภาษาที่ใช้กันแพร่หลายที่สุดในโลก ประชากรส่วนใหญ่ในหลายประเทศ รวมทั้ง สหราชอาณาจักร สหรัฐอเมริกา แคนาดา ออสเตรเลีย ไอร์แลนด์ นิวซีแลนด์ และประเทศในแคริบเบียน พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง (First language) ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ (Mother Tongue) ที่มีผู้พูดมากที่สุดเป็นอันดับสามของโลก รองจากภาษาจีนกลางและภาษาสเปน มักมีผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองอย่างกว้างขวาง และภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการของสหภาพยุโรป หลายประเทศเครือจักรภพแห่งชาติ และสหประชาชาติ ตลอดจนองค์การระดับโลกหลายองค์การ

ภาษาอังกฤษเจริญขึ้นในราชอาณาจักรแองโกล-แซ็กซอนอังกฤษ และบริเวณสกอตแลนด์ตะวันออกเฉียงใต้ในปัจจุบัน หลังอิทธิพลอย่างกว้างขวางของบริเตนใหญ่ และสหราชอาณาจักร ตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 17 จนถึงกลางคริสต์ศตวรรษที่ 20 ผ่านจักรวรรดิอังกฤษ และรวมสหรัฐอเมริกาด้วยตั้งแต่กลางคริสต์ศตวรรษที่ 20 ภาษาอังกฤษได้แพร่หลายทั่วโลก กลายเป็นภาษาชั้นนำของวจนิพนธ์²⁰ระหว่างประเทศและเป็นภาษากลางในหลายภูมิภาค ในประวัติศาสตร์ ภาษาอังกฤษกำเนิดจากการรวมภาษาถิ่นหลายภาษาที่สัมพันธ์อย่างใกล้ชิด ซึ่งปัจจุบันเรียกรวมว่า ภาษาอังกฤษสมัยเก่า (Old English) ซึ่งผู้ตั้งนิคมนำมายังฝั่งตะวันออกของบริเตนใหญ่ เมื่อคริสต์ศตวรรษที่ 5 คำใน

²⁰ วจนิพนธ์ วะ-จะ-นิ-พน. wá-jà-ní-pon. Has one meaning; Very rarely used; Listen to a native speaker say it. Noun. Discourse. Components. นิพนธ์. ní-pon.

ภาษาอังกฤษจำนวนมากสร้างขึ้นบนพื้นฐานรากศัพท์ภาษาละติน เพราะภาษาละติน²¹ บางรูปแบบเป็นภาษากลางของคริสตจักรและชีวิตปัญญาชนยุโรป ภาษาอังกฤษ

ยังได้รับอิทธิพลเพิ่มจากภาษานอร์ส²² เก่าเพราะการปกครองของไวกิงในคริสต์ศตวรรษที่ 9 และ 10

การพิชิตอังกฤษของชาวนอร์มันในคริสต์ศตวรรษที่ 11 ทำให้ภาษาอังกฤษยืมคำมาจากภาษานอร์มันอย่างมากและสัณนิยมนำศัพท์และการสะกดเริ่มให้ลักษณะความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับกลุ่มภาษาโรมานซ์ แก่ภาษาที่ต่อมากลายเป็นภาษาอังกฤษกลาง การเลื่อนสระครั้งใหญ่ (Great Vowel Shift) ซึ่งเริ่มขึ้นทางตอนใต้ของอังกฤษในคริสต์ศตวรรษที่ 15 เป็นหนึ่งในเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ซึ่งเป็นเครื่องหมายของการกำเนิดของภาษาอังกฤษใหม่จากภาษาอังกฤษกลาง

เนื่องจากการกลมกลืนคำจากภาษาอื่นมากมายตลอดประวัติศาสตร์ ภาษาอังกฤษใหม่จึงมีคำศัพท์ใหญ่มาก โดยมีการสะกดที่ซับซ้อนและไม่สม่ำเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสระ ภาษาอังกฤษใหม่ไม่เพียงแต่กลมกลืนคำจากภาษาอื่นของยุโรปเท่านั้น แต่ยังรวมภาษาอื่นทั่วโลกด้วย พจนานุกรมภาษาอังกฤษ ฉบับ

²¹ ภาษาละติน (อังกฤษ: Latin) เป็นภาษาโบราณในภาษากลุ่มอินโด-ยูโรเปียนต้นกำเนิดในเขตบริเวณโรม และได้ชื่อว่าเป็นภาษาทางการในการสื่อสารของจักรวรรดิโรมัน ภาษาละตินในปัจจุบัน มีผู้ใช้น้อยมากจนถูกนับว่าเกือบเป็นภาษาสูญแล้ว อย่างไรก็ตาม อักษรละติน (ที่พัฒนามาจากอักษรกรีก) ยังคงมีใช้ในหลายภาษา และเป็นอักษรที่ใช้มากที่สุดในโลก

²² ภาษานอร์ส เป็นภาษากลุ่มเจอร์แมนิกเหนือ พูดในสแกนดิเนเวียและอาณานิคมโพ้นทะเลของชาวสแกนดิเนเวียในยุคไวกิงจนถึงประมาณค.ศ. 1300 ภาษานอร์สโบราณพัฒนามาจากภาษานอร์สดั้งเดิมในคริสต์ศตวรรษที่ 8 และพัฒนาไปเป็นภาษาเจอร์แมนิกเหนือหลายภาษาหลังยุคไวกิง ภาษาในปัจจุบันที่มาจากภาษานอร์สโบราณได้แก่ภาษาไอซ์แลนด์ แฟโร นอร์เวย์ เดนมาร์ก และสวีเดน

ออกซฟอร์ดแสดงรายการคำไว้กว่า 250,000 คำ ซึ่งยังไม่รวมศัพท์เทคนิค วิทยาศาสตร์และสแลง

1) ความสำคัญของภาษาอังกฤษ (The Importance of English)

ภาษาอังกฤษใหม่ ที่บางครั้งมีผู้อธิบายว่าเป็นภาษากลางภาษาแรกของโลก เป็นภาษาที่ใช้กันมากที่สุดหรือในบางกรณี เป็นภาษาระหว่างประเทศที่ต้องใช้ในการสื่อสาร วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีสารสนเทศ ธุรกิจ การเดินเรือ การบิน การบันเทิง วิทยุและการทูต ภาษาอังกฤษเริ่มแพร่ออกนอกหมู่เกาะอังกฤษจากการเติบโตของจักรวรรดิอังกฤษ และเมื่อถึงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 ภาษาอังกฤษก็ไปทั่วโลกอย่างแท้จริง หลังการยึดอาณานิคมของอังกฤษตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 16 ถึง 19 ภาษาอังกฤษได้กลายเป็นภาษาเด่นในสหรัฐอเมริกา แคนาดา ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ อิทธิพลทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมที่เพิ่มขึ้นของสหรัฐอเมริกาและสถานภาพของอภิมหาอำนาจตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่สองยิ่งเร่งการแพร่ของภาษาไปทั่วโลก ภาษาอังกฤษเป็นภาษาเด่นของผู้ได้รับรางวัลโนเบลทางวิทยาศาสตร์แทนภาษาเยอรมันในช่วงครึ่งหลังของคริสต์ศตวรรษที่ 20 ภาษาอังกฤษเป็นภาษาเด่นเทียบเท่าและอาจแซงหน้าภาษาฝรั่งเศสในทางการทูต ตั้งแต่ครึ่งหลังคริสต์ศตวรรษที่ 19

ความรู้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานกลายเป็นสิ่งจำเป็นในหลายสาขาอาชีพและวิชาชีพ เช่น แพทยศาสตร์และวิชาการคอมพิวเตอร์ ผลคือ กว่าหนึ่งพันล้านคนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างน้อยในระดับพื้นฐาน และยังเป็นหนึ่งใน 6 ภาษาราชการของสหประชาชาติ²³

ผลกระทบหนึ่งของการเติบโตของภาษาอังกฤษ คือ การลดความหลากหลายทางภาษาพื้นเมืองในหลายส่วนของโลก อิทธิพลของภาษาอังกฤษยังมีบทบาทสำคัญในการลดจำนวนภาษาในทางตรงข้าม ความหลากหลายภายในโดย

²³ ภาษาทางการที่ใช้มีอยู่ 6 ภาษา คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาสเปน ภาษารัสเซีย ภาษาจีน และภาษาอาหรับ

ธรรมชาติของภาษาอังกฤษ ร่วมกับภาษาผสม²⁴ (Creole) และภาษาแก้ขัด (Pidgin) มีศักยภาพผลิตภาษาใหม่ที่แยกกันชัดเจนจากภาษาอังกฤษตามกาล

2) ประวัติความเป็นมาของภาษาอังกฤษ (History of the English language)

ภาษาอังกฤษจัดอยู่ในตระกูลภาษาอินโด-ยูโรเปียน²⁵ เหมือนภาษาอื่นในยุโรป แต่ภาษาอังกฤษจะจัดอยู่ในกลุ่มภาษาเยอรมันนิก (เยอรมัน, ดัตช์) ไม่ได้อยู่กลุ่มเดียวกับภาษาในกลุ่มภาษาโรมานส์ (ฝรั่งเศส, อิตาลี, สเปนฯ) แต่ภาษาอังกฤษจะมีลักษณะเด่นกว่าชาวบ้านอย่างหนึ่งคือ ภาษาอังกฤษได้รับอิทธิพลทางภาษาจากทั้งกลุ่มโรมานส์ และกลุ่มเยอรมันนิกมาตลอดเวลาตามประวัติศาสตร์อันยาวนาน จนทำให้ภาษาอังกฤษมีลักษณะคาบเกี่ยวกับทั้งสองกลุ่ม คำศัพท์ส่วนหนึ่งจะค่อนข้างไปทางภาษาเยอรมัน และอีกส่วนจะไปทางภาษาลาติน และอีกหลายๆ ส่วนที่ความหมายเดียวกัน แต่มีคำศัพท์มันทั้งแบบเยอรมันกับแบบลาติน คือมีทั้งสองแบบให้เลือกใช้ เรียกว่าง่าย ๆ ว่าภาษาอังกฤษเป็นลูกครึ่งเยอรมัน-ลาตินก็พอไหว

²⁴ **ภาษาผสม** คือการใช้ภาษา 2 ภาษาหรือมากกว่านั้นปนกัน การปนของภาษาเริ่มขึ้นตั้งแต่การเข้ามาของอาณานิคมต่างชาติในไทย โดยเริ่มการปนของภาษาในราชสำนักไทย ที่มีการติดต่อกันของเชื้อพระวงศ์ไทย หรือแม้กระทั่งขุนนางชั้นสูงที่จบการศึกษามาจากต่างประเทศ แม้กระทั่งรัชกาลที่ 4 และรัชกาลที่ 5 ในการที่ทรงเขียนจดหมายถึง พระโอรสเชื้อพระวงศ์ ต่างๆ ก็ทรงมีการใช้คำไทยปนกับ การใช้คำอังกฤษมาตั้งแต่สมัยนั้น หลังจากนั้น ก็มีการใช้ภาษาที่ปนกันในหมู่คนชั้นสูง ที่ได้รับการศึกษาสูง จนกลายเป็นค่านิยมว่าหากใครพูดไทยคำ อังกฤษคำ จะดูเท่ โก้หรู เป็นเครื่องบ่งว่ามีการศึกษาสูง

²⁵ ตระกูลภาษาอินโด-ยูโรเปียน หรือ ตระกูลภาษาอินเดียน-ยุโรป (Indo-European languages) ประกอบด้วยภาษาหลักและภาษาย่อยรวม 443 ภาษา ที่พูดโดยคนประมาณ 3 พันล้านคน ซึ่งรวมถึงตระกูลภาษาหลัก ๆ ของยุโรป และเอเชียตะวันตก ซึ่งจัดอยู่ในตระกูลใหญ่ ภาษาปัจจุบันที่อยู่ในตระกูลใหญ่นี้ มีเช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาโปรตุเกส ภาษารัสเซีย และภาษาสเปน และภาษาในอินเดีย เช่น ภาษาเบงกอล ภาษาฮินดี เป็นต้น

แต่เริ่มเดิมทีเมื่อหลายพันปีก่อน ชาว Celts²⁶ เป็นชนพื้นเมืองดั้งเดิมที่อาศัยอยู่บนเกาะอังกฤษ และได้สร้างอาณาจักรอยู่ทั่วไปบนแผ่นดินอังกฤษ จนมาถึงช่วงปีที่ 55 ก่อนค.ศ. กองทัพโรมันนำโดยจูเลียส ซีซาร์ได้รุกรานเกาะอังกฤษ และเข้าได้เริ่มเข้าปกครองเกาะอังกฤษอย่างเต็มที่ โดยจักรพรรดิ Claudius ในปี ค.ศ.43 จากนั้นมาชาวโรมันได้ปกครองชาว Celts อยู่ยาวนานเกือบสี่ร้อยปี จึงได้ถอนกำลังกลับอิตาลีเมื่อปี ค.ศ.436 เพื่อกลับไปปกป้องอิตาลีซึ่งกำลังถูกรุกรานอยู่ แต่ในช่วงที่โรมันปกครองเกาะอังกฤษ ภาษาลาตินยังไม่มีอิทธิพลอะไรมากมายกับภาษาอังกฤษ

3) การแบ่งภาษาอังกฤษออกเป็นยุคต่างๆ (The division of English into Different Eras)

ภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 3 ยุคสมัย คือ

1. ภาษาอังกฤษยุคเก่า (Old English) ปี ค.ศ. 449 - 1066

หลังจากชาวโรมันกลับออกไปจากเกาะอังกฤษ ชาว Celts ก็กลับมาปกครองตนเองอีกครั้ง แต่ก็ปกครองได้แค่ไม่นาน ในปี ค.ศ.449 ชนเผ่าในกลุ่มเยอรมันตะวันตกสามกลุ่ม คือ Angles, Saxxon และ Jutes (เรียกรวมๆว่า Anglo-Saxxon) ก็ได้รุกรานจากแถบตอนใต้ของเดนมาร์กในปัจจุบันเข้ายึดและ

²⁶ **เคลต์** หรือ **เซลต์** (Celts) เป็นคำที่ใช้เรียกชนยุโรปที่เดิมพูดหรือยังพูดภาษากลุ่มเคลต์ (Celtic languages) นอกจากนั้นก็ยังเป็นคำที่ใช้ในความหมายกว้าง ๆ ในการบรรยายผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากชาวเคลต์ที่ยังคงรักษาวัฒนธรรมเคลต์อยู่เคลต์ในประวัติศาสตร์เป็นกลุ่มชนหลายกลุ่มในยุคเหล็กยุโรป อารยธรรมเคลต์ดั้งเดิมเริ่มก่อตั้งในสมัยต้นยุคเหล็กในตอนกลางของทวีปยุโรป (สมัยวัฒนธรรมฮัลล์ชด์ทท์ที่ตั้งชื่อตามบริเวณที่เป็นออสเตรียปัจจุบัน) พอมาถึงปลายยุคเหล็ก (สมัยลาแทน) เคลต์ก็ขยายตัวไปในดินแดนต่าง ๆ ที่รวมทั้งทางตะวันตกที่ไปถึงไอร์แลนด์และคาบสมุทรไอบีเรีย ทางตะวันออกไปสุดที่กาลาเซีย (Galatia) (กลางอานาโตเลีย) และทางเหนือสุดที่สกอตแลนด์

ปกครองเกาะอังกฤษอีกครั้ง แต่การปกครองช่วงราว 200 ปีครั้งนี้ ชาว Anglo-Saxxon²⁷ ได้ขับไล่และผลักดันชาว Celts ที่เป็นชนดั้งเดิมของเกาะ ให้ถอยร่นไปอยู่แถบสกอตแลนด์, เวลส์, คอร์นวอลล์, และไอร์แลนด์ พร้อมกับบดบังภาษา Celts ที่เป็นภาษาของชาว Celts จนเกือบหมดไปจากอังกฤษ (ปัจจุบันคำในภาษา Celts ที่ยังคงหลงเหลืออยู่บ้าง จะเป็นชื่อสถานที่และชื่อแม่น้ำ เช่น Avon, Devon, Dover, Kent, Thames)

ตั้งแต่ช่วงปี ค.ศ. 850 เกาะอังกฤษก็ถูกรุกรานอีกครั้ง แต่คราวนี้โดยชาว นอร์ส (Norse) หรือที่เรารู้จักกันในชื่อไวกิง (Viking) การรุกรานเกิดขึ้นจากแถบสแกนดิเนเวีย ขึ้นเกาะทางฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือของอังกฤษ การรุกรานเป็นไปอย่างต่อเนื่อง และชาว นอร์สส่วนหนึ่งก็ได้เข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่บนเกาะอังกฤษมากขึ้นเรื่อยๆ ในช่วงนี้ด้วย จนมาถึงปี ค.ศ. 878 อัลเฟรดมหาราช (กษัตริย์ชาว Anglo ของอังกฤษ) จึงได้ทำสนธิสัญญาแห่ง Wedmore เพื่อยุติการรุกรานของชาว นอร์ส นับแต่นั้น ชาว นอร์สก็ได้เข้ามาอาศัยร่วมกับชาว Anglo-Saxxon ที่อยู่เดิมอย่างสันติ

ภาษาที่ชาว Anglo-Saxxon ใช้นั้นเป็นภาษาในกลุ่มเยอรมันนิก เหมือนกับภาษาของชาว นอร์ส ทั้งสองภาษานี้มีความคล้ายคลึงกันมาก ทำให้คนจากทั้งสองกลุ่มสามารถพูดสื่อสารกันรู้เรื่อง ตรงนี้ทำให้คนทั้งสองกลุ่มอยู่ร่วมในสังคมเดียวกันได้ และมีการแต่งงานข้ามกลุ่มกัน จนในที่สุด ก็กลายมาเป็นคนกลุ่มเดียวกัน

²⁷ แองโกล-แซกซัน (อังกฤษ: Anglo-Saxons) เป็นคำที่ใช้เรียกชนที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ทางใต้และตะวันออกของสหราชอาณาจักรระหว่างต้นคริสต์ศตวรรษที่ 5 จนกระทั่งถึงการรุกรานของนอร์มัน ในปี ค.ศ. 1066 นักบุญปีเตอร์นักบวชเป็นเนติคติน กล่าวว่าแองโกล-แซกซันสืบเชื้อสายมาจากชนเผ่าเจอร์แมนิก, แองเกิล และจูต และชาวแซกซันเดิมมาจากคาบสมุทรจัตแลนด์และบริเวณนอร์เวย์ในปัจจุบัน ชาวแองโกล-แซกซันละทิ้งดินแดนเดิมไว้ให้ว่างเปล่าแล้วมาตั้งถิ่นฐานอยู่ที่อังกฤษ ภาษาที่พูดเกี่ยวข้องกับใกล้ชิดกับตระกูลภาษาเยอรมันท้องถิ่น ชาวแองโกล-แซกซันเรียกตนเองว่า "Englisc" ซึ่งเพี้ยนมาเป็นคำว่า "English"

พูดย่อๆแล้วภาษาอังกฤษยุคเก่าก็คือภาษาอังกฤษที่มาจากการรวมกันของภาษา Anglo-Saxon และนอร์ส (ทั้งสองภาษาอยู่ในกลุ่มเยอรมันนิก) คราวนี้เราลองมาดูกันว่าภาษาอังกฤษยุคเก่าจะต่างจากภาษาอังกฤษปัจจุบันมากน้อยแค่ไหน

ภาษาอังกฤษยุคเก่านี้จะต่างกับภาษาอังกฤษในปัจจุบันเกือบทั้งหมดเลย ไม่ว่าจะเป็นคำศัพท์หรือไวยากรณ์²⁸

2. ภาษาอังกฤษยุคกลาง (Middle English) ปี ค.ศ. 1066 - 1500

เริ่มตั้งแต่เกาะอังกฤษถูกชาวนอร์มันบุก ในปี ค.ศ.1066 กองทัพนอร์มันนำทัพโดยกษัตริย์ วิลเลียมผู้พิชิต-ดยุกแห่งแคว้นนอร์มันดี ในช่วงที่นอร์มันปกครองอังกฤษ สิ่งหนึ่งที่มากับการเข้าปกครองของนอร์มันก็คือภาษา Anglo-Norman (ซึ่งเป็นภาษาฝรั่งเศสยุคเก่า ปนๆกับภาษาเยอรมันยุคเก่า) แล้วยังได้นำภาษาฝรั่งเศสและลาตินเข้ามาใช้อีกด้วย ทำให้อังกฤษในสมัยนั้นมีภาษาที่ใช้กันอยู่สามภาษาคือ ฝรั่งเศส, ลาติน, และอังกฤษ และมีอิทธิพลอย่างมากต่อชาว Anglo-Saxon ที่ถูกปกครองอยู่

ถึงตรงนี้นับเกาะอังกฤษก็มีภาษาของสองชนชั้นที่ใช้กันอยู่ (ชั้นปกครองกับถูกปกครอง) เลยทำให้เกิดคำศัพท์หลายๆคำที่มีความหมายเดียวกัน

ตารางเปรียบเทียบ

จาก Anglo-Saxon	จาก Anglo-Norman
cow	beef
shut	close
answer	reply
wish	desire

²⁸ <https://www.google.co.th/webhp?sourceid>

year	annual
------	--------

Smell	odor
-------	------

โดยทั่วไปแล้วคำที่มาจากภาษา Anglo-Saxon (ชนถูกปกครอง) มักจะใช้เกี่ยวกับสามัญชน แต่คำจากภาษา Anglo-Norman จะใช้กับชนชั้นปกครองหรือใช้ในวิทยาการต่างๆ รวมทั้งคำศัพท์ที่เกี่ยวกับกฎหมายหรือการปกครองจะเป็นคำจากภาษา Anglo-Norman เป็นส่วนใหญ่ เช่น prince, duke, lord, lady, earl, county, palace²⁹

สรุปแล้วภาษาอังกฤษในยุคกลางก็คือภาษาที่ผสมปนกันระหว่างสองภาษาที่พูดถึงข้างบน

ในช่วงนับร้อยปีที่นอร์มันปกครอง ภาษาอังกฤษเดิมเกือบสูญหายไปทั้งหมด เพราะความสำคัญในการใช้ลดน้อยลงเรื่อยๆ จนภาษาอังกฤษเองกลายเป็นภาษาที่ใช้ในกลุ่มคนที่ไม่มีการศึกษา คนที่มีการศึกษาจะพูดภาษาฝรั่งเศสแทน ส่วนในด้านการศึกษาทั่วไปจะใช้ภาษาลาตินเป็นหลัก

จนถึง ปี ค.ศ.1204 ที่อังกฤษเสียแคว้นนอร์ม็องดีให้กับกษัตริย์ฝรั่งเศส จุดนี้ทำให้คนชั้นสูงชาวนอร์มันในอังกฤษส่วนหนึ่ง เริ่มตีตัวออกห่างจากฝรั่งเศส และหันมาให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษเดิมเพิ่มมากขึ้น และหันมาใช้ภาษาอังกฤษในการศึกษา แทนภาษาลาตินในปีค.ศ.1348

จนมาปี ค.ศ.1349-50 เกิดโรคระบาดในอังกฤษทำให้ผู้คนล้มตายกันถึงหนึ่งในสามของประเทศ และช่วงนี้ทำให้ชนชั้นแรงงาน และพ่อค้าวานิชเริ่มเข้ามา มีอิทธิพลในการปกครองประเทศมากขึ้น(ชนชั้นนี้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก) ภาษาอังกฤษกลับมามีความสำคัญเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ในปีค.ศ.1362 ภาษาอังกฤษ

²⁹ Richard Hogg, *An Introduction to old English*, Edinburgh University Press printed and bound in Great Britain by MPG Books Ltd, Bodmin, Cornwall 1988. pages 3-4

ถูกเอามาใช้แทนภาษาฝรั่งเศสที่ใช้มาก่อนหน้านั้น เช่นในทางกฎหมาย, ในรัฐสภา จนในที่สุด แทบไม่มีการแบ่งแยกด้านภาษาระหว่างชนชั้นอีกเลย

ช่วงตอนปลายของภาษาอังกฤษยุคกลาง (จนถึงปี1500) ส่วนมากจะเป็น การเปลี่ยนแปลงในตัวภาษาเอง ไม่ได้เปลี่ยนจากอิทธิพลของภาษาอื่นเหมือนก่อน การเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้ชัดคือ การเปลี่ยนการออกเสียงสระ และการเปลี่ยนแปลง ด้านไวยากรณ์

3. ภาษาอังกฤษยุคใหม่ (Modern English)

แบ่งย่อยออกเป็นคือ ภาษาอังกฤษยุคใหม่ตอนต้น ปี ค.ศ.1500-1800 และ ภาษาอังกฤษยุคใหม่ตอนปลาย ปี ค.ศ. 1800 - ปัจจุบัน

การกระจายทางภูมิศาสตร์

มีผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งราว 360 ล้านคน ปัจจุบัน ภาษาอังกฤษอาจเป็นภาษาที่มีผู้พูดเป็นภาษาแม่มากที่สุดเป็นอันดับสาม รองจาก ภาษาจีนกลางและภาษาสเปน อย่างไรก็ตาม เมื่อรวมผู้ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษา แม่³⁰และมีใช้ภาษาแม่แล้ว ภาษาอังกฤษก็อาจเป็นภาษาที่มีผู้พูดมากที่สุดในโลก แม้อาจน้อยกว่าผู้พูดภาษาจีนรวมกัน (ขึ้นอยู่กับว่านับรวมเป็น "ภาษา" หรือนับแยกเป็น "ภาษาถิ่น")

การประมาณซึ่งรวมผู้พูดเป็นภาษาที่สองนั้นแปรผันอย่างมากตั้งแต่ 470 ล้านคน ถึงกว่าหนึ่งพันล้านคน ขึ้นอยู่กับว่านิยามและวัดการรู้หนังสือหรือความชำนาญอย่างไร เดวิด คริสทอล (David Crystal) ศาสตราจารย์ด้านภาษาศาสตร์ คำนวณว่าผู้ที่พูดมิใช่ภาษาแม่มีมากกว่าผู้พูดเป็นภาษาแม่เป็นสัดส่วน 3 ต่อ 1

ประเทศที่มีประชากรผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่มากที่สุด ได้แก่ สหรัฐอเมริกา (226 ล้านคน) สหราชอาณาจักร (61 ล้านคน) แคนาดา (18.2 ล้าน

³⁰ ภาษาแม่ (อังกฤษ: mother tongue, native language) หรือ ภาษาที่หนึ่ง (first language, L1) คือภาษาที่บุคคลใช้เป็นภาษาหลักในการสื่อสารของตัวเองกับบุคคลในพื้นที่หรือประเทศเดียวกัน และเป็นภาษาที่พูดได้แต่กำเนิด

คน) ออสเตรเลีย (15.5 ล้านคน) ไนจีเรีย (3-5 ล้านคน) ไอร์แลนด์ (3.8 ล้านคน) แอฟริกาใต้ (3.7 ล้านคน) และนิวซีแลนด์ (3.6 ล้านคน) ตามลำดับ ข้อมูลมาจากสำมะโนปี 2549

หลายๆประเทศ อย่างฟิลิปปินส์ จาเมกาและไนจีเรียยังมีผู้พูดภาษาถิ่นต่อเนื่อง (Dialect continuum) เป็นภาษาแม่อีกหลายล้านคน ซึ่งมีตั้งแต่ภาษาครีโอล (Creole language) อิงภาษาอังกฤษไปจนถึงภาษาอังกฤษรุ่นที่เป็นมาตรฐานมากกว่า ประเทศอินเดียเป็นประเทศที่มีผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมากที่สุด คริสทอล อ้างว่า เมื่อรวมผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่และไม่เป็นภาษาแม่รวมกัน ปัจจุบันประเทศอินเดียมีประชากรที่พูดหรือเข้าใจภาษาอังกฤษมากกว่าประเทศใดในโลก

ประเทศที่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในแองโกลวิลลา แอนติกาและบาร์บูดา ออสเตรเลีย บาฮามาส บาร์บาโดส เบลีซ เบอร์มิวดา บริติชอินเดียนโอเชียนเทอร์ริทอรี หมู่เกาะบริติชเวอร์จิน แคนาดา หมู่เกาะเคย์แมน ดอมินีกา หมู่เกาะฟอล์คแลนด์ ยิบรอลตาร์ เกรนาดา กวม เกิร์นซีย์ กายอานา ไอร์แลนด์ เกาะแมน จาไมกา เจอร์ซีย์ มอนต์เซอร์รัต นาอูรู นิวซีแลนด์ หมู่เกาะพิตแคร์น เซนต์เฮเลนา อัสเซนชัน และตรินิแดดและโตเบโก เซนต์คิตส์และเนวิส เซนต์วินเซนต์และเกรนาดีนส์ สิงคโปร์ เกาะเซาท์จอร์เจียและหมู่เกาะเซาท์แซนด์วิช ตรินิแดดและโตเบโก หมู่เกาะเติกส์และหมู่เกาะเคคอส สหราชอาณาจักรและสหรัฐอเมริกา

ในบางประเทศซึ่งภาษาอังกฤษมิใช่ภาษาที่มีผู้พูดมากที่สุด แต่เป็นภาษาราชการ ได้แก่ บอตสวานา แคมeroon สหพันธรัฐไมโครนีเชีย ฟิจิ แกมเบีย กานา อินเดีย เคนยา คิริบาส เลโซโท ไลบีเรีย มอลตา หมู่เกาะมาร์แชลล์ มอริเชียส นามิเบีย ไนจีเรีย ปากีสถาน ปาเลา ปาปัวนิวกินี ฟิลิปปินส์ รวันดา เซนต์ลูเชีย ซามัว เซเชลส์ เซียร์ราลีโอน หมู่เกาะโซโลมอน ศรีลังกา ซูดาน เซาท์ซูดาน สวาซิแลนด์ แทนซาเนีย ยูกันดา แซมเบียและซิมบับเว นอกจากนี้ยังมีบางประเทศที่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการร่วมในบางดินแดน เช่น กลุ่มเกาะซันแอนเดรส โพร

ปีเคนเซีย และชั้นตาทาลีนานาของโคลอมเบีย และมัสคีโทโคสท์ของนิการากัว ซึ่งเป็นผลจากการยึดเป็นอาณานิคมของอังกฤษในพื้นที่

ภาษาอังกฤษยังเป็นหนึ่งใน 11 ภาษาราชการที่ได้รับสถานภาพเท่ากันในแอฟริกาใต้ ภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาราชการในดินแดนในภาวะพึ่งพิงปัจจุบันของออสเตรเลีย (เกาะนอร์ฟอล์ก เกาะคริสต์มาสและเกาะโคคอส) และสหรัฐอเมริกา (อเมริกันซามัว กวม หมู่เกาะนอร์เทิร์นมาเรียนา เปอร์โตริโก และหมู่เกาะเวอร์จินของสหรัฐอเมริกา และอดีตอาณานิคมอังกฤษ ฮองกง

แม้รัฐบาลกลางสหรัฐอเมริกาจะไม่มีภาษาราชการ แต่ภาษาอังกฤษได้รับสถานะราชการโดยรัฐบาลของ 30 จาก 50 รัฐ แม้จะมีได้ระบุสถานะราชการ ภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาสำคัญในอดีตอาณานิคมและรัฐในอารักขาของสหราชอาณาจักรหลายแห่ง เช่น บาร์เรน บังกลาเทศ บรูไน ไชปรัส มาเลเซียและสหรัฐอเมริกาหรับเอมิเรตส์³¹

ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาสากล

ภาษาอังกฤษมักถูกเรียกว่าเป็น "ภาษาสากล" เพราะมีการพูดอย่างกว้างขวาง และแม้จะมีใช้ภาษาราชการในประเทศส่วนใหญ่ แต่ปัจจุบัน มีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมากที่สุด ตามสนธิสัญญาระหว่างประเทศ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการของการสื่อสารการบิน และในทะเล ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการของสหประชาชาติและองค์การระหว่างประเทศอีกหลายแห่ง ซึ่งรวมถึงคณะกรรมการโอลิมปิกสากล

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีการศึกษาเป็นภาษาต่างประเทศมากที่สุดในสหภาพยุโรป ถึง 89% ในเด็ควัยเรียน นำหน้าภาษาฝรั่งเศสที่ 32% ขณะที่การรับรู้ประโยชน์ของภาษาต่างประเทศในบรรดาชาวยุโรป คือ 68% สนับสนุนภาษาอังกฤษ มากกว่าภาษาฝรั่งเศสที่ 25% ในบรรดาบางประเทศสหภาพยุโรปที่ไม่พูดภาษาอังกฤษ ประชากรผู้ใหญ่จำนวนมากอ้างว่าสามารถสนทนา

³¹ <https://th.wikipedia.org/wiki>

ภาษาอังกฤษได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สวีเดน 85%, เดนมาร์ก 83%, เนเธอร์แลนด์ 79%, ลักเซมเบิร์ก 66% และในฟินแลนด์ สโลวีเนีย ออสเตรเลีย เบลเยียมและเยอรมนี กว่า 50% ในปี 2555 หากไม่นับผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ชาวยุโรป 38% มองว่าตนสามารถพูดภาษาอังกฤษ แต่ชาวญี่ปุ่นเพียง 3% ที่มองเช่นนั้น

หนังสือ นิตยสารและหนังสือพิมพ์ที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษพบได้ในหลายประเทศทั่วโลก และภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้มากที่สุดในแวดวงวิทยาศาสตร์ โดยดัชนีการอ้างอิงวิทยาศาสตร์รายงานเมื่อปี 2540 ว่า บทความของดัชนีฯ 95% เขียนในภาษาอังกฤษ แม้เพียงครั้งหนึ่งจะมาจากผู้ประพันธ์ในประเทศที่พูดภาษาอังกฤษวรรณกรรมภาษาอังกฤษคิดเป็น 28% ของวรรณกรรมทั้งหมดที่ตีพิมพ์ทั่วโลก และคิดเป็น 30% ของเนื้อหาเว็บในปี 2554 (จาก 50% ในปี 2543)

การใช้ภาษาอังกฤษที่เพิ่มขึ้นทั่วโลกนี้ได้มีผลกระทบใหญ่หลวงต่อภาษาอื่นจำนวนมาก จนนำไปสู่ภาษาเปลี่ยนหรือกระทั่งภาษาตาย และการอ้างจักรวรรดินิยมทางภาษา ภาษาอังกฤษเองก็เปิดรับการเปลี่ยนแปลงทางภาษามากขึ้น เพราะความหลากหลายในภูมิภาคป้อนกลับไปยังภาษาโดยรวมเช่นกัน

1.10 บทสรุป (Conclusion)

มนุษย์ใช้ภาษาเพื่อเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน และภาษาก็ช่วยให้มนุษย์สามารถถ่ายทอดสิ่งที่อยู่ในใจออกมาให้บุคคลอื่นได้รับรู้ ไม่ว่าจะ เป็นข้อมูลความรู้ ความคิดเห็นหรือความรู้สึก ซึ่งเป็นสิ่งที่ซับซ้อน มนุษย์ยังได้พัฒนาวิธีการสื่อสารและติดต่อระหว่างกันมาเป็นลำดับเริ่มต้นจากการใช้เสียงเพื่อสื่อสาร ต่อก็พัฒนาสัญลักษณ์แทนเสียงหรือตัวอักษร เพื่อใช้แทนการสื่อความหมาย ซึ่งสัญลักษณ์ที่มนุษย์คิดค้นมาเพื่อสื่อความหมายระหว่างกันซึ่งเรียกว่า วจนภาษา หรือภาษาถ้อยคำ

ดังนั้นคำว่า ภาษา หมายถึงระบบของสัญลักษณ์ในเชิงคำพูดหรือเชิงการเขียน อันเป็นแก่นสารที่กำหนดขึ้นเอง โดยสมาชิกทางสังคมให้ความร่วมมือ และเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายระหว่างมนุษย์ให้สามารถกำหนดรู้ความประสงค์ของกันและกันได้

ส่วนคำว่า ภาษาศาสตร์ นักภาษาศาสตร์หมายถึงการศึกษาภาษาในเชิงวิทยาศาสตร์ โดยมีวัตถุประสงค์ให้เข้าใจธรรมชาติและโครงสร้างภาษาของมนุษย์ในปัจจุบัน หรือระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง เพื่อตอบปัญหาที่มนุษย์เราต้องการด้านภาษา โดยเฉพาะด้านการสื่อสาร อย่างมีระบบ ซึ่งได้นำเอาวิธีการทางวิทยาศาสตร์มาประยุกต์ใช้ในการศึกษา อย่างเป็นรูปธรรม และมีหลักการปรากฏที่ชัดเจน หลักการหรือทฤษฎีที่นักภาษาศาสตร์ใช้ในการศึกษาก็คือ ทฤษฎีภาษาศาสตร์ เช่น ทฤษฎีแบบแนวเดิม ทฤษฎีโครงสร้าง ทฤษฎีปริวรรต เป็นต้น

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งที่มีผู้นิยมใช้จำนวนมากทั่วทั้งโลกทั้งภาษาพูด และภาษาเขียนเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ย่อมมีสำเนียงการพูด การเขียน หรือรูปแบบการเขียน ที่แตกต่างกันบ้าง ตามสภาพทางภูมิศาสตร์ และวัฒนธรรมของท้องถิ่นนั้นๆ

ดังนั้นการนำหลักการหรือทฤษฎีทางด้านภาษาศาสตร์มาศึกษาวิเคราะห์ หรือประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนภาษา จึงเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมากและได้ประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

คำถามท้ายบท

คำถามประเภทอัตนัย (Subjective Questions)

1. จงบอกคุณสมบัตินี้ของคำว่า ภาษา
2. การศึกษาภาษาศาสตร์มีลักษณะอย่างไร
3. ภาษาศาสตร์แบ่งเป็นกี่แขนง ได้แก่อะไรบ้าง
4. จงอภิปรายถึงประโยชน์ของภาษาพูดและภาษาเขียนมาพอสังเขป
5. จงอภิปรายถึงประวัติและพัฒนาการภาษาอังกฤษ

คำถามประเภทปรนัย (Multiple Choice Questions)

คำสั่ง: อ่านประโยคต่อไปนี้ จากนั้นจึงเลือกประโยคที่ถูกต้อง

Directions: Read the following sentence, and then choose the correct sentence

1.
 - a. Language in one community is the same as that of another.
 - b. Language is created by a small group of people.
 - c. All human languages have certain shared characteristics.
 - d. Language consists of words listed in a dictionary.
2.
 - a. The language of a primitive tribe is much simpler than that of a highly loped country.
 - b. The language of a big group is better than that of a small group.

- c. Each village creates its own writing system.
 - d. Language is symbolic.
3. a. The spoken language is the corrupt form of the written language.
- b. Each language has its own way of combining small units into larger units
- C. The study of language is the study of its written form.
- d. A dialect is an inferior form of a language.
4. a. Children have to be exposed to language before they can learn it.
- b. The language children use is exactly the same as that of their parents.
- c. Boys can learn a foreign language better than girls.
- d. Girls can write better than boys.
5. a. People speak differently because their speech organs are different.
- b. Human beings are capable of making thousands of noises.
- c. People in the same community speak in exactly the same way.
- d. People only talk when they have someone to talk to.
6. a. Learning a language is mainly learning its vocabulary.

- b. There is a logical connection between words and their meanings.
 - c. The sound system of one language is the same as that of another language
 - d. Language consists of meaningful sounds.
7. a. Synonymous sentences are sentences that have the same forms.
- b. Each language has a limited number of sentences.
 - c. A sentence may be ambiguous with two or more meanings.
 - d. A sentence consists of words arranged alphabetically.
8. a. Language makes use of an unlimited number of sounds.
- b. The words we use are the same as the things they refer to.
 - c. The primary medium of language is sound.
 - d. The spoken language is based on the written language.
9. a. Language changes all the time.
- b. The language of one generation is the same as that of another.
 - c. A person cannot learn two or three languages at the same time.
 - d. The written language is older than the spoken language.
10. a. People who are poor are not good at languages.
- b. Primitive people do not have their own language.

c. Knowing a language means knowing all the words in that language.

d. Language plays an important role in the normal functioning of human society.

คำสั่ง : เลือกคำที่กำหนดให้เติมลงในช่องว่างให้ได้ใจความสมบูรณ์

Directions: Select the word that has been assigned to fill in the blanks for completeness.

<i>approach</i>	<i>impartial</i>
<i>principles</i>	<i>facts</i>
<i>important</i>	<i>human</i>
<i>observation</i>	<i>science</i>
<i>opposed</i>	<i>scientific</i>

Linguistics is the scientific study of human language. A study is said to be (1) ----- when it is founded on the (2) ----- of facts and refrains from picking and choosing among the (3)-----in the light of certain aesthetic or moral (4) -----Thus "scientific" is (5) ----- to "prescriptive." In the case of linguistics it is particularly (6) -- ----- to insist on the scientific and non-prescriptive character of our (7) -----the object of this (8) ----- being a form of (9) -- ----- activity, there is a great temptation to forsake the domain of (10) ----- observation in order to recommend certain modes of behavior or conduct.

คำสั่ง : อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม

Directions: Read the following message and answer the questions.

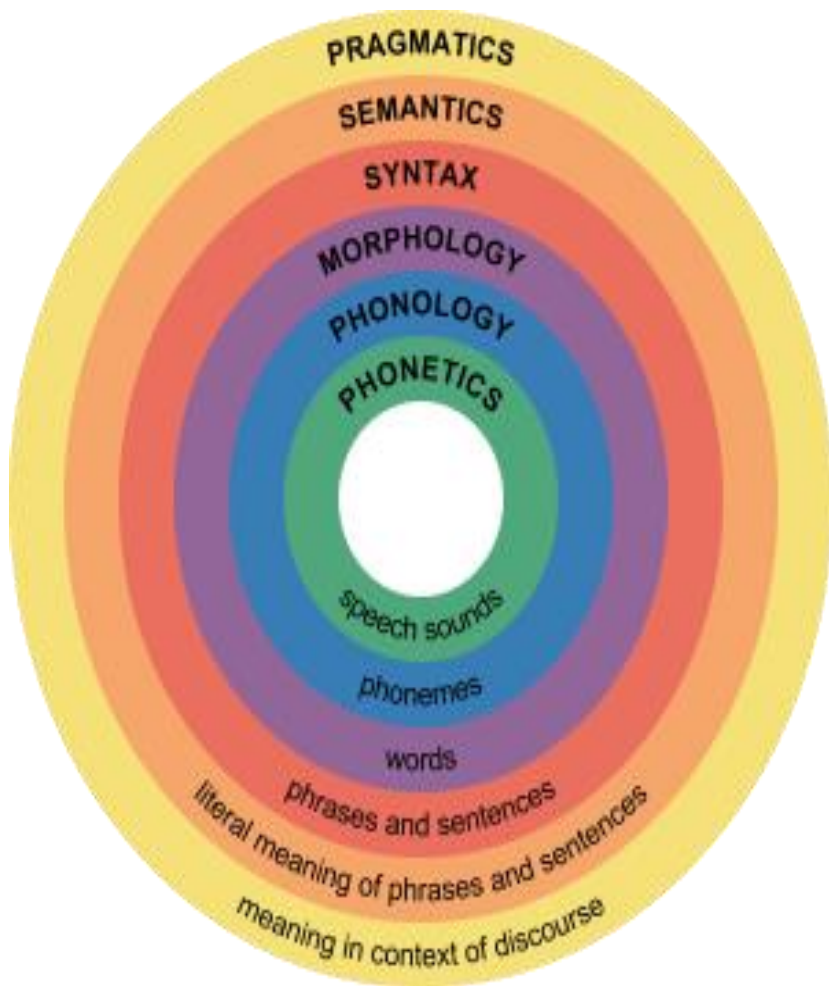
Passage

Whatever else people may do when they come together - whether they play, fight, make love, or make automobiles - they talk. We live in a world of words. We talk to our friends, our associates, our wives and husbands, our mothers and mothers-in-law; we talk to total strangers and to our adversaries. We talk face to face and over the telephone. And everyone responds to us with more talk. Television and radio further swell this torrent of words. As a result, hardly a moment of our waking lives is free from words. We talk even when there is no one to answer. We talk to our pets. We sometimes talk to ourselves. And we are the only animals that talk.

The possession of language, more than any other attribute, distinguishes humans from other animals. To understand our humanity one must understand the language that makes us human. According to the philosophy expressed in the myths and religions of many peoples, it is language which is the source of human life and power. To some people of Africa, a newborn child is a kuntu, a "thing," not yet a muntu, a "person." Only by the act of learning language does the child become a human being. Thus according to this tradition, we all become "human" because we all know at least one language.

Questions:

1. *What do people do most of the time?*
2. *Do people sometimes talk when they are alone?*
3. *Do we always have to see people we talk to?*
4. *What happens when we talk to someone?*
5. *What distinguishes humans from other animals?*
6. *According to some groups, what is the source of human life and power?*
7. *Why do some African people consider a new born child a thing?*
8. *When does a child become a human being?*
9. *What does this tradition in the last sentence refer to?*
10. *What must we do to understand our humanity?*

ภาพรวมของภาษาศาสตร์

Unit 2

สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ

English Phonetics

2.1 บทนำ

สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ เป็นวิชาที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเสียงของภาษาอังกฤษ¹ เป็นต้นว่า ศึกษาเกี่ยวกับอวัยวะต่างๆ ที่ใช้ในการเปล่งเสียงในภาษา ลักษณะของเสียงในภาษาที่เปล่งออกมา ตลอดจนอวัยวะต่างๆ ที่ใช้ในการรับฟังหรือรับรู้เสียงในภาษาอังกฤษ การศึกษาสัทศาสตร์จึงเป็นประโยชน์โดยตรงต่อผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากผู้เรียนหรือผู้สนใจภาษาอังกฤษทั่วไป มีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาขบวนการผลิตเสียงต่างๆในภาษาอังกฤษ

เนื่องจากภาษาประกอบด้วยเสียงและความหมาย² จะเห็นได้ว่า ผู้ที่ได้ศึกษาวิชาสัทศาสตร์มาแล้วย่อมศึกษาวิเคราะห์ภาษาได้ดีกว่าผู้ที่ไม่เคยได้ฝึกหรือศึกษาวิชาสัทศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสามารถเก็บข้อมูล เรียนรู้เรื่อง คำศัพท์ เลียนเสียง ตลอดจนสามารถเข้าใจปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การออกเสียงได้ง่ายอีกด้วย³.

1 เสียงในภาษา หมายถึง เสียงที่มนุษย์เปล่งออกมา เพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจระหว่างมนุษย์ด้วยกัน เสียงที่มนุษย์เปล่งออกมานี้ เกิดขึ้นได้โดยมนุษย์ใช้อวัยวะต่างๆ ทำงานร่วมกัน โดยเป็นระบบอัตโนมัติ จนมนุษย์แทบไม่เอาใจใส่เลยว่าเสียงในภาษาเกิดขึ้นได้อย่างไรและเสียงในภาษานี้ กาญจนา นาคสกุล เรียกว่า เสียงพูด

2 วิไลวรรณ ชนินฐานันท์. *ภาษาและภาษาศาสตร์*. (พิมพ์ครั้งที่ 4, กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2527), หน้า 1.

3 ฉลวย บุญประเสริฐ. *ภาษาศาสตร์พื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: ฝ่ายเอกสารตำรา สถาบันราชภัฏธนบุรี, 2542, หน้า 57.

2.2 ความหมายและสาขาของสัทศาสตร์

2.2.1 ความหมายของสัทศาสตร์

สัทศาสตร์ หมายถึงวิชาที่ว่าด้วยการศึกษาเรื่องการผลิตเสียงของมนุษย์ ด้วยวิธีการทางด้านวิทยาศาสตร์ ซึ่งจะครอบคลุมถึงการศึกษาในรายละเอียดของกระบวนการต่างๆ ในการผลิตเสียง อวัยวะต่างๆ ที่ทำให้เกิดเสียงในภาษาประเภทต่างๆ ของเสียงที่เกิดขึ้น ตลอดจนธรรมชาติทางฟิสิกส์ของเสียงและบทบาทของเสียงในภาษา⁴

2.2.2 สาขาของสัทศาสตร์

สาขาของสัทศาสตร์ แบ่งออกเป็น 3 สาขา คือ

1) สรีรศาสตร์ (Articulatory Phonetics) คือการศึกษาระบบอวัยวะที่ใช้ในการเปล่งเสียงในภาษา โดยศึกษาว่าในขณะที่มนุษย์เปล่งเสียงพูดนั้น มีอวัยวะใดบ้างที่เกี่ยวข้อง ศึกษาตั้งแต่ กระบังลม ปอด หลอดลม ซึ่งเป็นอวัยวะที่ทำให้เกิดกระแสลม กล่องเสียงอันเป็นอวัยวะที่ควบคุมคุณภาพของเสียง (Voice Quality)⁵

2) กลศาสตร์ (Acoustic Phonetics) คือการศึกษาลักษณะทางกายภาพของเสียงในภาษาว่า เสียงในภาษามีลักษณะของคลื่นเสียงอย่างไร มีความถี่อย่างไร โดยอาศัยเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ Sound Spectrograph ช่วยในการวิเคราะห์เสียง จึงมีห้อง Sound Lab สำหรับการศึกษาด้านเสียงของแต่ละภาษา

3) โสตศาสตร์ (Auditory Phonetics) คือการศึกษาเรื่องการรับรู้เสียงในภาษา ของผู้ฟัง สิ่งที่ต้องศึกษา คือ อวัยวะต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ ได้แก่ หู อวัยวะต่างๆ ในหูที่เกี่ยวข้องกับการได้ยิน สมองและอวัยวะต่างๆ ในสมอง เป็นต้น

2.2.3 สรีรศาสตร์ (Articulatory Phonetics)

สรีรศาสตร์ (Articulatory Phonetics) วิชาที่ศึกษาเกี่ยวกับอวัยวะการออกเสียง และวิธีการผลิตเสียงทั้งหมด กลายเป็นเสียงสระและเสียงพยัญชนะ ที่เราได้ยินได้ฟังอยู่ อวัยวะที่เกี่ยวข้องกับเสียงพูดแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มได้แก่⁶

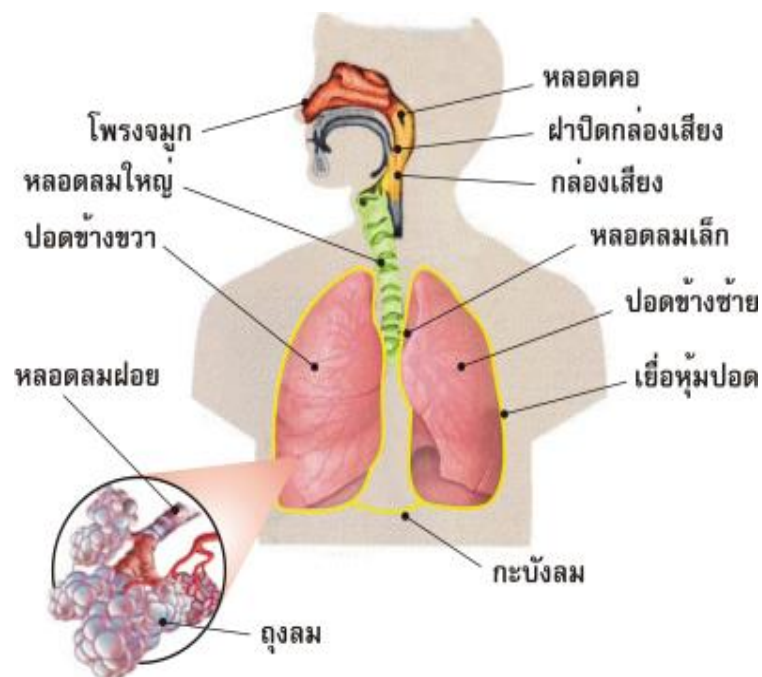
4 รศ.อมร ทวีศักดิ์. *สัทศาสตร์*. (พิมพ์ครั้งที่ 3, กรุงเทพฯ: สหธรรมิก. 2542), หน้า 2.

5 คุณภาพของเสียง (Voice Quality) หมายถึงการที่เสียงมีลักษณะแตกต่างกันไป เช่น เสียงแหลม ทุ้ม ใหญ่ แหบ ไส หวาน ก้อง พร่า ซึ่งเป็นลักษณะของเสียงที่เกี่ยวกับลักษณะทางสรีระของแต่ละบุคคล คุณภาพของเสียงเกิดจากลักษณะทางสรีระ

6 ผศ. จินดา เสงสมบุญ. *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น*. (กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น. 2542), หน้า 54-55.

(1) ปอดและหลอดลม (Lungs and Trachea)

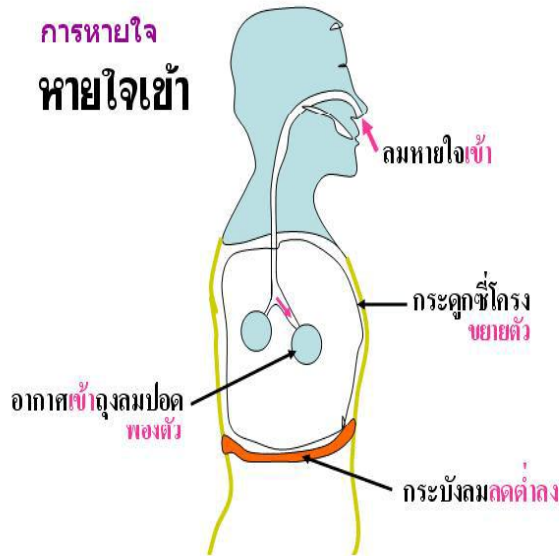
ปอด (Lungs) เป็นอวัยวะที่สำคัญอีกชิ้นหนึ่งในการผลิตเสียงพูด เป็นต้นกำเนิดใหญ่ของพลังงานที่ทำให้เกิดเสียง ปอดตั้งอยู่ในบริเวณทรวงอก (thoracic cavity) ลักษณะภายนอกของปอดเป็นเนื้อเยื่อชนิดพิเศษ มีลักษณะนุ่มคล้ายฟองน้ำ ไม่มีกล้ามเนื้อหรือกระดูกประกอบอยู่ โดยปรกติมีสีชมพูเรื่อๆ ได้รับการห่อหุ้มป้องกันโดยกระดูกซี่โครง ซึ่งอ้อมมาจากทางด้านหลังมาทางด้านหน้าเชื่อมกับกระดูกอก (Sternum) ยกเว้นกระดูกซี่โครงสองคู่ล่างสุด ซึ่งไม่ได้เชื่อมติดกับกระดูกอก ภายในปอดประกอบด้วยถุงลมเล็กๆ (alveoli) มากมาย ซึ่งทำหน้าที่ฟอกโลหิต และในถุงลมเล็กๆ นี้จะประกอบด้วยหลอดลมฝอยจำนวนมากซึ่งรวมกันเป็นหลอดลมแขนงใหญ่ 2 หลอด เรียกว่า bronchi ซึ่งจะเชื่อมตัวกับหลอดลมอีกทีหนึ่ง ปอดมี 2 ข้าง แต่ละข้างจะมีจำนวนกลับไม่เท่ากัน คือ ปอดข้างขวาจะมี 3 กีบ และปอดข้างซ้ายจะมีกีบ 2 กีบ บริเวณที่ใต้ปอดจะเป็นกระบังลม (Diaphragm) ซึ่งมีลักษณะคล้ายโดมหรือฝาชีคว่ำ ตัวปอดเคลื่อนไหวไม่ได้ แต่เนื้อเยื่อของปอดยึดหยุ่นได้ด้วยการทำงานของอวัยวะอื่นๆ เช่น กล้ามเนื้อระหว่างกระดูกซี่โครง (Intercostal muscle) และกระบังลม ตามภาพที่ปรากฏดังนี้

ภาพลักษณะการทำงานการหายใจเข้า-ออก

มนุษย์ต้องมีการหายใจ คือการที่ร่างกายต้องรับก๊าซออกซิเจน จากอากาศไปส่งให้เซลล์ต่างๆ ของร่างกาย ทางกระแสโลหิต และยังขับเอาก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่เซลล์ขับออกมาทางกระแสโลหิต ออกจากร่างกายด้วย การแลกเปลี่ยนก๊าซออกซิเจน กับก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์นี้ เกิดขึ้นที่ถุงลมปอด เรียกว่า การฟอกโลหิต ดังนั้นในการรับเอาก๊าซออกซิเจน และขับการขับก๊าซ

คาร์บอนไดออกไซด์ออกจากร่างกาย จึงต้องมีการ"หายใจเข้า - ออก" ศึกษาดูว่าการหายใจคือการสูดลมหายใจ เข้า-ออก เกิดขึ้นได้อย่างไรตามภาพดังนี้⁷

ภาพ ประกอบกายใจเข้า-ออก

กระบังลม (เนื้อเยื่อเป็นแผ่นกั้นระหว่างช่องอกกับช่องท้อง) และกระดูกซี่โครง จะทำให้ปริมาตรของช่องอก เพิ่มหรือลด เมื่อกระบังลมเคลื่อนที่ต่ำลง และ กระดูกซี่โครงขยาย ปริมาตรช่องอกจะเพิ่มขึ้น ความดันอากาศในช่องอกมีค่าน้อยลง จึงทำให้อากาศภายนอกเข้าทางหลอดลม และดันถุงลมปอดพองออก เรียกว่า “ลมหายใจเข้า” และตรงกันข้ามเมื่อกระบังลมเคลื่อนขึ้น พร้อมกระดูกซี่โครงหดตัว ปริมาตรในช่องอกลดลง ก็จะดันให้ถุงลมปอดแฟบและไล่เอาอากาศในถุงลมออกมาทางเดิม เรียกว่า “ลมหายใจออก”

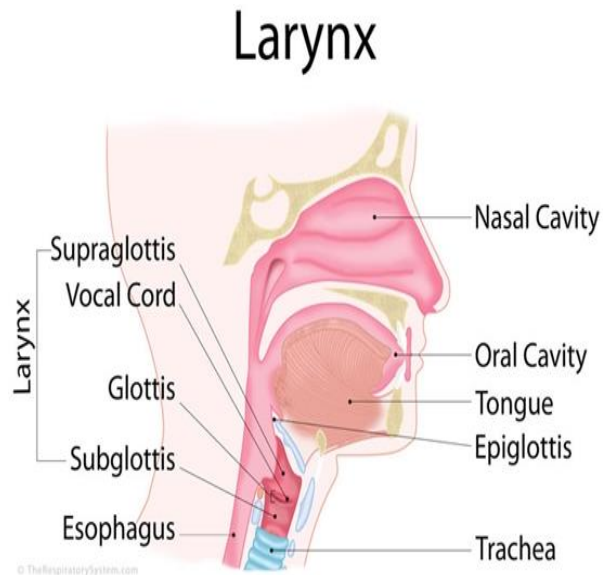
มนุษย์เราใช้ลมหายใจออกเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้เกิดเสียงพูด โดยที่ลมจะไหลผ่านหลอดลมเข้าสู่กล่องเสียง ผ่านไปสู่อวัยวะในช่องปากหรือช่องจมูก อวัยวะเหล่านี้จะถูกดัดแปลงให้ลมเป็นเสียงพูดต่างๆ กันออกไปตามความต้องการของมนุษย์

(2) กล่องเสียงและเส้นเสียง (Larynx and Vocal Cord)

กล่องเสียง (Laryngeal) เป็นอวัยวะที่อยู่บริเวณใต้คอหอย ทำหน้าที่หลายอย่าง อาทิ การกลืนอาหาร การหายใจ การป้องกันระบบทางเดินหายใจ และที่สำคัญ คือ ทำหน้าที่เป็นแหล่งเกิด

⁷ คณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2557. หน้า 70-71.

เสียงให้คนเราสามารถเปล่งเสียงออกมาได้ โดยมีสายเสียง (Vocal Cords) เป็นอวัยวะสำคัญที่ทำให้เกิดเสียง

หน้าที่ของกล่องเสียง กล่องเสียงมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับหลายอย่าง ได้แก่ การเกิดเสียงที่เป็นเสียงแท้ การหายใจเข้า-ออก การกลืนอาหาร และทำหน้าที่ป้องกันท่อลมในระบบทางเดินหายใจ

โครงสร้างกล่องเสียง

โครงสร้างของกล่องเสียงประกอบด้วยกระดูกอ่อน 9 ชิ้น คือ กระดูกอ่อนที่เป็นชิ้นเดี่ยว (single cartilage) 3 ชิ้น คือ กระดูกอ่อน thyroid จะป้องกันช่องทางเข้าของทางเดินหายใจและช่วยการเสริมยึดของเนื้อเยื่ออ่อนของกล่องเสียง กระดูกอ่อน ricoidc เป็นส่วนที่สำคัญมาก มีลักษณะหนาและแข็งแรงกว่ากระดูกอ่อน thyroid และ epiglottis คือ ฝาปิดกล่องเสียง ต่อมาเป็นกระดูกอ่อนที่เป็นชิ้นคู่ (paired cartilage) มี 3 คู่ คือ กระดูกอ่อน arytenoids เป็นที่ยึดของ vocal ligament และเป็นส่วนหลัง 1/3 ของเสาเสียงมีกล้ามเนื้อที่ยึดจากกระดูกอ่อน cricoid มายัง arytenoid ทำหน้าที่ให้สายเสียงมีการเคลื่อนกางออก (abduction) และหุบเข้า (adduction) ได้ corniculate cartilage of santorini และ cuneiform cartilage of wrisberg เป็นกระดูกอ่อนชนิด elastic ฝังอยู่ใน aryepiglottic fold ช่องทางของกล่องเสียง (mucosal surface anatomy) อยู่ระหว่างส่วน

ช่องคอ (pharynx) และหลอดลมใหญ่ (trachea) แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

1. Glottis region ประกอบด้วยสายเสียงแท้ (true vocal cord), anterior และ posterior commissure มี stratified squamous epithelium คลุมอยู่

2. Supraglottic region (vestibule) ประกอบด้วย ventricle, false vocal cord (ventricular), laryngeal surface of epiglottis และ aryepiglottic fold ส่วนนี้ปกคลุมด้วย stratified squamous epithelium ยกเว้นส่วนของ ventricle ที่บุด้วย pseudostratified ciliated epithelium

3. Subglottic region ตั้งแต่ระดับของ conus elasticus คือ ประมาณ 5 มิลลิเมตร ใต้ระดับของสายเสียงลงไป จนถึงขอบล่างของกระดูกอ่อน cricoid บริเวณนี้บุด้วย pseudostratified ciliated epithelium

การเกิดเสียงจากกล่องเสียง ในลำคอของมนุษย์แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ส่วนล่างสุดมี “กล่องเสียงหรือหลอดเสียง” เรียกว่า Larynx อยู่ด้านหน้าของคอระหว่างโคนลิ้นและขอบบนของหลอดลม กล่องเสียงนี้ประกอบด้วยกระดูกอ่อนยึดด้วยเอ็นและกล้ามเนื้อสายเล็กๆที่อยู่บริเวณกล่องเสียงทำหน้าที่เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของกล่องเสียง ภายในกล่องเสียงมีช่องเล็กเรียกว่า Larynx Cavity จะมีแผ่นเยื่อบางๆ 2 เส้น ยื่นเป็นปีกออกมายาวประมาณ 1/2 นิ้ว ซึ่งจากหน้าไปหลัง เรียกว่า “สายเสียง (Vocal Cords)” มีความยืดหยุ่น สามารถปรับให้หย่อน ตึง และเปลี่ยนรูปได้

เสียงเกิดจากอากาศหรือลมภายในที่เราหายใจเข้าไป ถูกปล่อยออกผ่านชั้นมาระหว่างสายเสียงที่ตึง ทำให้สายเสียงนั้นพลิ้วเกิดความสั่นสะเทือนจากแรงลมบังเกิดเป็นคลื่นเสียงต่ำๆ สูงๆ ขึ้นเสียงเกิดจากความสั่นสะเทือนของสายเสียงจะได้รับการปรับแต่งเป็นคำพูด หรือ เสียงอื่นๆ เช่น เสียงร้อง และเกิดความตึงกังวานโดยอาศัยอวัยวะอื่นๆ เช่น จมูกและโพรงอากาศรอบจมูก ช่องปาก เพดานลิ้น ฟัน และริมฝีปาก เป็นต้น

สายเสียงเป็นแหล่งกำเนิดของเสียง ถ้าเกิดการอักเสบจากเชื้อโรคหรือจากการใช้ที่หักโหม เช่น ตะโกนมากเกินไป จะทำให้เกิดอาการเจ็บคอ หรือเสียงแหบแห้ง ถ้าสายเสียงเกิดชำรุดก็อาจจะทำให้ไม่สามารถพูดได้

การออกเสียงของมนุษย์ เสียงเกิดจากการหายใจออก ที่นำเข้าไปโดยผ่านจมูก หรือ ปาก แล้วนำออกมาโดยผ่านกล่องเสียง และเส้นเสียงในลำคอ ทำให้สายเสียงสั่นสะเทือน เกิดเป็นคลื่นเสียงสูงๆ ต่ำๆ เสียงสั่นนี้จะได้รับการปรับแต่งเป็นคำพูดหรือเสียงร้องเพลง โดยอาศัยอวัยวะภายในช่องปาก เช่น โพรงจมูก ช่องปาก เพดาน ลิ้น คอ ปาก ริมฝีปาก ลิ้น และฟัน

ระดับเสียงของมนุษย์โดยทั่วไป แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ เสียงสูง เสียงกลาง และเสียงต่ำ โดยระดับเสียงที่เปล่งออกมานั้น ผู้หญิงกับผู้ชายจะไม่เหมือนกัน โดยส่วนใหญ่เสียงผู้หญิงจะมีความถี่สูงกว่าผู้ชาย ทั้งนี้แล้วแต่เสียงของแต่ละคนด้วย เสียงมีตำแหน่งของความถี่ต่างกัน ดังนี้

1. ระดับเสียงต่ำ เป็นเสียงที่ทุ้มใหญ่ ขณะออกเสียงในระดับต่ำ จะรู้สึกคล้ายมีความสั่นสะเทือนบริเวณอก ดังนั้น เมื่อร้องเพลงระดับนี้ จึงต้องใช้ความถี่ความถี่บริเวณลำคอ และช่องในทรวงอกเป็นที่ขยายเสียง เรียกว่า Chest Tones

2. ระดับเสียงกลาง เกิดจากความสั่นสะเทือนของ 2 ส่วน คือ บริเวณช่องปาก และโพรงจมูก โดยขณะที่ออกเสียงระดับกลางจะต้องใช้จมูก แก้ม และช่องปากช่วยขยายช่องเสียง เพื่อเพิ่มความก้องกังวานให้มากขึ้น ซึ่งเรียกว่า Mouth and Throat Tones

3. ระดับเสียงสูง เป็นระดับเสียงที่มีความแหลม สูง ขณะเปล่งเสียงจะรู้สึกก้องกังวานในโพรงกะโหลกศีรษะ และบริเวณหน้าผาก ดังนั้น เมื่อร้องเพลงเสียงระดับนี้ ต้องให้เกิดความรู้สึกก้องกังวานในศีรษะ ซึ่งเรียกว่า Head Tones

(3) การทำงานของเส้นเสียง (Phonation)

การทำงานของเส้นเสียง เป็นการดัดแปลงกระแสลมขั้นตอนหนึ่ง ซึ่งเป็นการทำงานของเส้นเสียงภายในกล่องเสียง โดยหลังจากการหายใจเข้า เส้นเสียงจะอยู่ในลักษณะปิด หลังจากนั้นลมจากปอดจะผ่านขึ้นมาทางหลอดลม และผ่านมายังกล่องเสียง ซึ่งตั้งอยู่บริเวณส่วนบนของหลอดลม ภายในกล่องเสียงมีเส้นเสียง มีลักษณะเป็นเส้นเอ็นบางๆยืดหยุ่นได้ มี 2 เส้นสามารถเคลื่อนมาติดกันหรือห่างจากกันเพื่อเปิดเป็นช่องว่าง ซึ่งในขณะที่เปล่งเสียง เส้นเสียงจะมีสภาพต่างกันทำให้เกิดเสียงต่างกัน เช่น

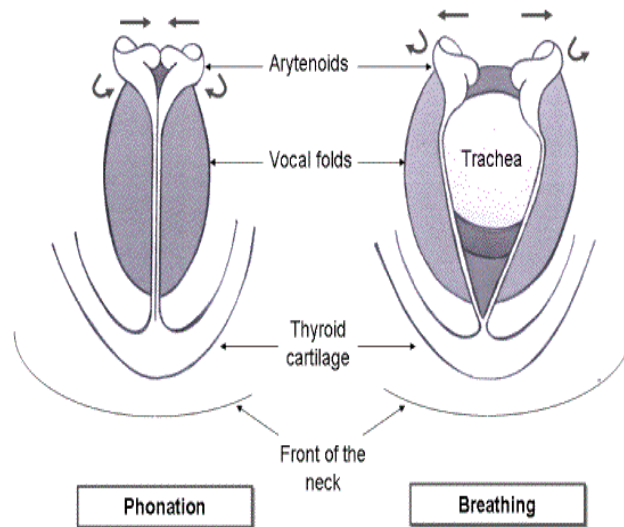
หากเส้นเสียงมีลักษณะเปิดกว้าง (Open Glottis) ลมจากปอดจะผ่านช่องระหว่างเส้นเสียงได้สะดวก ไม่มีการสั่นสะเทือนหรือกระพือ เสียงที่เกิดจะเป็นเสียงอโห้หะ หรือเสียงไม่ก้อง (Voiceless Sound) เช่น [s] [t] [k] หรือเสียง [ต] [ท] เป็นต้นในภาษาไทย

หากเส้นเสียงตึงตัวเข้าชิดกัน และเปิดออกหลายๆ ครั้ง เป็นสภาวะของเส้นเสียงสั่น (Glottis in Vibration) เสียงที่เกิดขึ้นจะเป็นเสียงโห้หะ (Voiced Sound) เมื่อเส้นเสียงปิด ลมจากปอดผ่านขึ้นไปไม่สะดวก เส้นเสียงที่ปิดมาชิดกันจึงเกิดการกระพือ เปิดๆ ปิดๆ หรือ สั่นสะเทือนในลำคอ เกิดเป็นเสียงที่เรียกว่า โห้หะ หรือ เสียงก้อง (Voiced) เช่น [z] [d] [l] หรือ เสียง [บ] [ด] เป็นต้น ในภาษาไทย

หรือหากเส้นเสียงเคลื่อนตัวเข้ามาหากัน (Narrowed Glottis) แต่ไม่ชิดมากพอที่จะทำให้เกิดการสั่นสะเทือนได้ แรงดันลมที่ผ่านช่องระหว่างเส้นเสียงนี้จะลดลง เสียงที่เกิดขึ้นจะเป็นเสียงกระซิบ เป็นต้นเรียกว่า เส้นเสียงปิด (Closed Glottis) เช่น เสียง [อ] หรือ [ห] ในภาษาไทย เป็นต้น

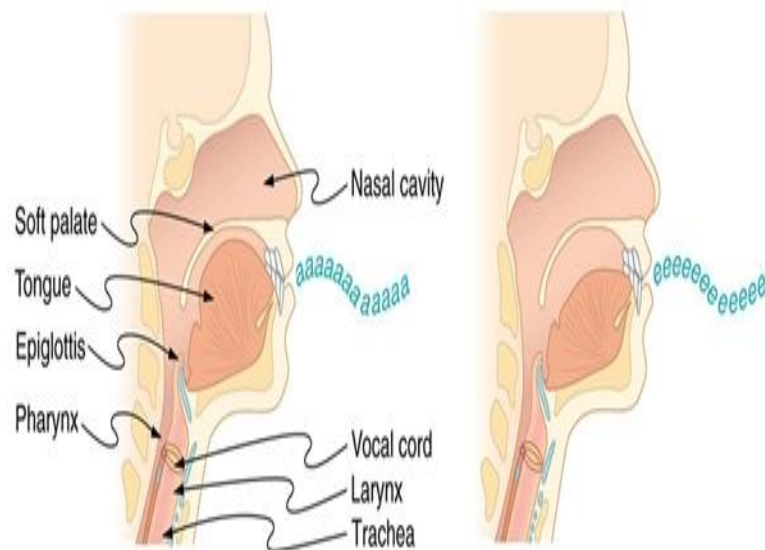
สรุป

1. เส้นเสียงเปิด
2. เส้นเสียงสั่นสะเทือน
3. เส้นเสียงหยุดที่เส้นเสียง

(4) การออกเสียง (Articulation)

เป็นการดัดแปลงกระแสลมอีกขั้นตอนหนึ่ง ต่อเนื่องจากการดัดแปลงกระแสลมโดยการทำงานของเส้นเสียง การออกเสียงเป็นการบังคับกระแสลม (stricture) โดยใช้ฐานกรณ์ภายในช่องปากให้อยู่ในสภาพต่างๆ กัน เช่น การเคลื่อนไหวของริมฝีปาก ฟัน ลิ้น เพดานอ่อน ลิ้นไก่ ซึ่งมีผลทำให้ลมที่มาจากแหล่งกำเนิดลม มีทางเดินของกระแสลมที่ต่างกัน ทำให้เกิดเป็นเสียงพูดต่างๆ ได้ เช่น เสียงระเบิด (plosive) เสียงเสียดแทรก (fricative) เสียงลิ้นร้ว (trill) เป็นต้น

ภาพที่ 3.2 แสดงลักษณะการทำงานของเสียงและเส้นเสียง

(5) อวัยวะที่อยู่เหนือเส้นเสียง⁸

เมื่อลมจากปอดผ่านเส้นเสียง จะออกมาทางช่องปากและจมูก (Oral Passage of Air and Nasal Passage of Air) อวัยวะที่อยู่เหนือเส้นเสียงเหล่านี้ เราสามารถจำแนกตามหน้าที่ในการช่วยให้เกิดเสียงเป็น 2 พวกคือ

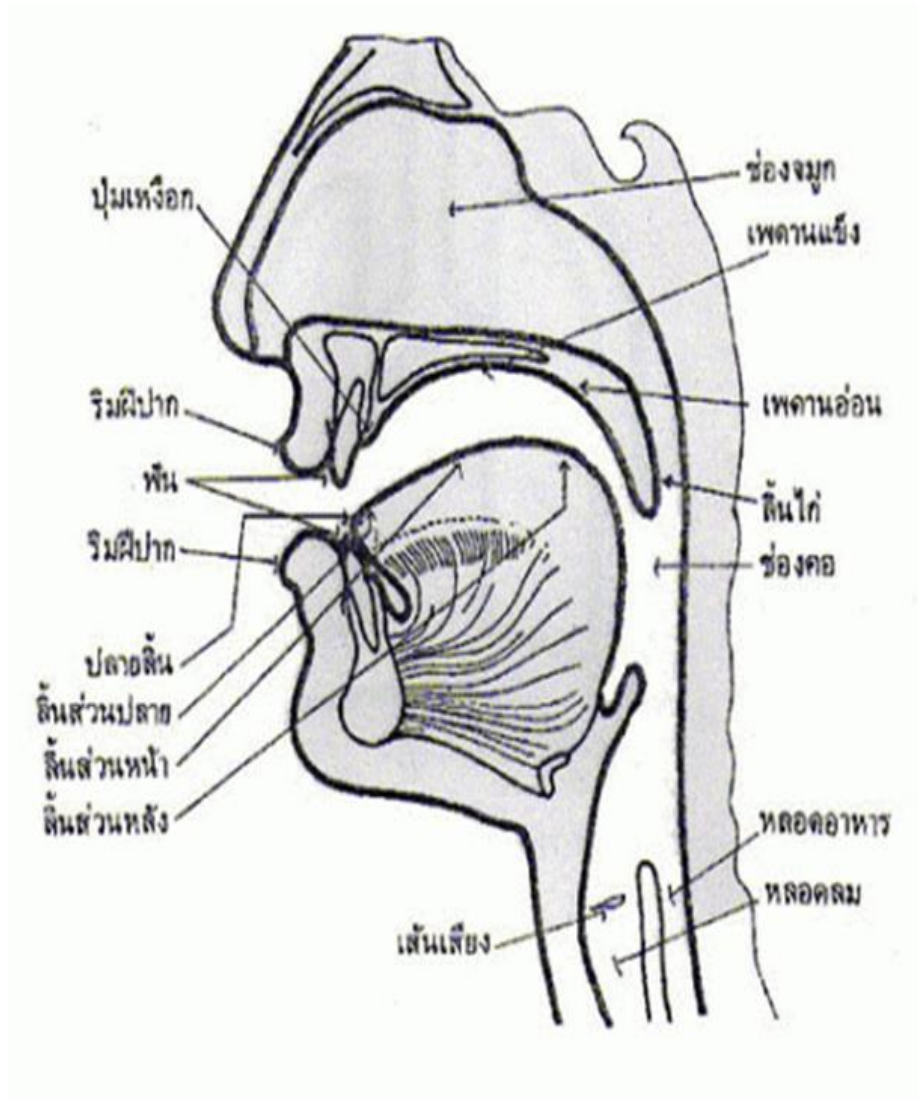
1) อวัยวะที่เป็นตำแหน่งที่เกิดเสียงต่างๆ (Passive Articulatory) หรือ ฐานของเสียง เป็นอวัยวะที่ไม่เคลื่อนที่ในขณะที่ออกเสียง อยู่ทางด้านบนของช่องปาก ได้แก่ ริมฝีปากบน ฟันบน ปุ่มเหงือก เพดานแข็ง เพดานอ่อน และลิ้นไก่

2) อวัยวะที่เป็นส่วนกระทำอาการ (Active Articulatory) หรือ กรณ เป็นอวัยวะที่ทำให้เกิดเสียง หรือเคลื่อนที่ขณะออกเสียง อยู่ด้านล่างของช่องปาก ได้แก่ ริมฝีปากล่าง ฟันล่างปลายลิ้น ลิ้นส่วนปลาย ลิ้นส่วนหน้าและลิ้นส่วนหลังตามภาพที่ปรากฏข้างล่างนี้

⁸ คณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2557. หน้า 54.

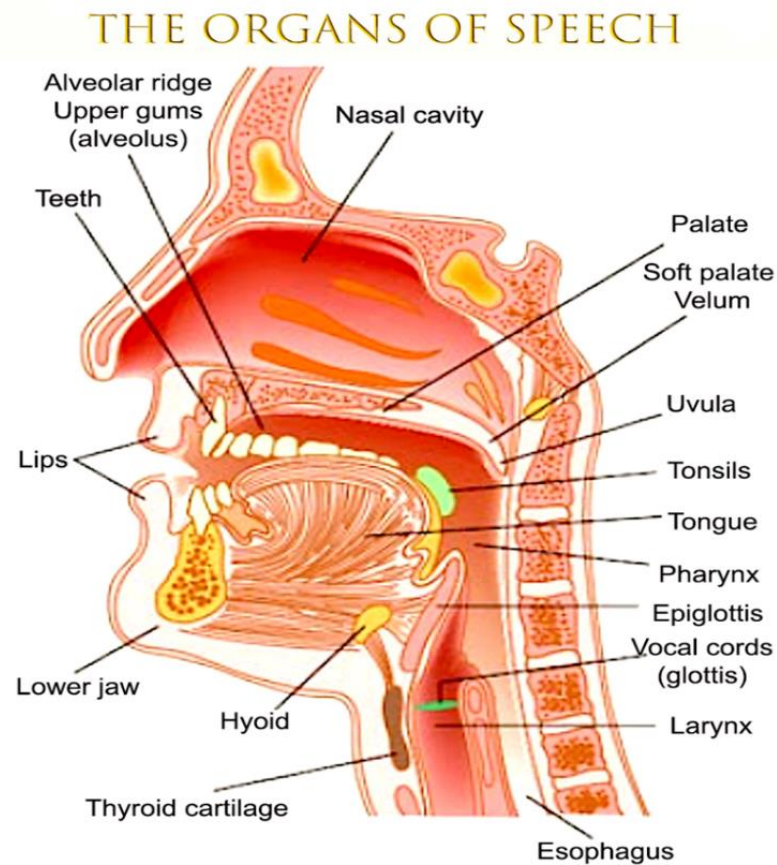
(6) อวัยวะต่างๆที่ในการออกเสียง (Organs of Speech)

สามารถแสดงออกมาในรูปแบบภาพดังต่อไปนี้

ภาพประกอบอวัยวะในการออกเสียงเป็นภาษาไทย

และเราสามารถแสดงออกมาในรูปแบบภาพที่เป็นภาคภาษาอังกฤษดังต่อไปนี้

ภาพประกอบอวัยวะในการออกเสียงที่เป็นภาคภาษาอังกฤษ

แผนภาพข้างบนเป็นแผนภาพที่แสดงอวัยวะต่างๆ ที่มีบทบาทในเรื่อง “การพูด” ซึ่งจะกล่าวถึงรายละเอียดของอวัยวะเหล่านั้นทีละอวัยวะ โดยจะกล่าวถึงชื่อสามัญที่เป็นภาษาอังกฤษธรรมดา ซึ่งมักจะดัดแปลงมาจากคำในภาษาละติน ยกตัวอย่างเช่น เสียงที่เกิดจากฐานริมฝีปาก (lips) จะมีชื่อในทางภาษาศาสตร์ว่า (labial sound) หมายถึง เสียงที่ฐานริมฝีปาก

อวัยวะต่างๆ ที่ใช้ในการออกเสียง (Organs of Speech)⁹ ดังต่อไปนี้

1) ริมฝีปากบน (Upper Lip) และ ริมฝีปากล่าง (Lower Lip)

ริมฝีปากทั้งสอง (lips) มีหน้าที่ในการปิดช่องปาก (oral cavity) ในขณะที่กำลังทำเสียงพยัญชนะอยู่ ริมฝีปากทั้งสองคู่นี้จะอยู่ในลักษณะ “ริมฝีปากห่อกลม” ริมฝีปากบนและริมฝีปากล่างเป็นอวัยวะที่เคลื่อนไหวได้มาก ริมฝีปากทั้งคู่นี้จะดัดแปลงให้เป็นเสียงต่างๆ กัน โดยปิดริมฝีปาก เปิดเล็กน้อย เปิดกว้าง รูปปากแผ่ รูปปากห่อ เช่น เสียง [b] บ, [p] พ และ [m] ม เป็นต้น ขณะกำลังออกเสียงพยัญชนะบางตัว เมื่อใดก็ตามที่มีการใช้ริมฝีปากทั้งคู่เป็นฐานกรณ์ เรียกเสียงนั้นว่า “Bilabial Sound”

2) ฟันบน (Upper Teeth) และ ฟันล่าง (Lower Teeth)

ฟัน (teeth) ฟันก็เป็นอวัยวะอีกชิ้นหนึ่งที่มีบทบาทในการทำให้เกิดเสียงพูด เสียงที่เกิดที่ฐานฟัน เรียกว่า Dental Sounds (ในภาษาละติน Dentes แปลว่า ฟัน) ส่วนมากในการทำให้เกิดเสียงในภาษานั้นฟันบนจะมีบทบาทมากกว่าฟันล่าง ฟันยังช่วยกักลมทำให้เกิดเสียงหลายประเภท เช่น เมื่อฟันบนกดบนริมฝีปากล่างแล้วปล่อยให้ลมเสียดแทรกช่องฟันออกมาเป็นเสียง [f] ฟ หรือใช้ลิ้นส่วนปลายแตะหลังฟันบน ทำให้เกิดเสียงต่างๆ เช่น [θ] ในคำว่า *think* /θɪŋk/ [ð] ในคำว่า *this* /ðɪz/ ในภาษาอังกฤษ เป็นต้น

3) ปุ่มเหงือก (Alveolar Ridge)

ปุ่มเหงือก คือส่วนนูนออกมาจากแผ่นเพดานบน อยู่หลังฟันบน เป็นส่วนสำคัญในการออกเสียงพยัญชนะ เช่น [t] ต, [d] ด, [n] น, [l] ล และ [s] ส ฯลฯ

4) เพดานแข็ง (Hard Palate)

คือส่วนโค้งที่เป็นกระดูกแข็งอยู่ถัดจากปุ่มเหงือกเข้าไป เป็นบริเวณที่เกิดเสียงพยัญชนะอีกส่วนหนึ่ง เช่น จ [tʃ] หรือ [ç] และ ช [tʃʰ] ฯลฯ เพดานแข็ง (the palate) คำนี้มาจากภาษาละตินว่า *palatum* โดยทั่วไปถ้ากล่าวถึง *palate* เฉยๆ มักจะเป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไปว่า หมายถึง เพดานแข็ง หรือ *hard palate* แต่ถ้าจะหมายถึงเพดานอ่อน (*velum*) จะต้องกล่าวเต็มรูปว่า *soft palate* เสมอ

5) เพดานอ่อน (Soft Palate)

เพดานอ่อน (*soft palate* มาจากภาษาละตินว่า *velum*) เพดานอ่อนคือส่วนของเพดานปากที่อยู่ต่อจากเพดานแข็ง หน้าที่ของเพดานอ่อนในเรื่องภาษาหรือการพูดมี 2 อย่าง คือเพดานอ่อนอาจทำหน้าที่เป็น *passive articulator* ให้ลิ้นส่วนหลัง เลื่อนเข้ามาใกล้หรือเลื่อนมาชิดเพื่อให้เกิดเสียงใน

⁹ พิณทิพย์ ทวยเจริญ ศ. ดร., *การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์*. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรุงเทพฯ ๒๕๔๔. หน้า ๑๘.

กรณีนี้เรียก เสียงที่เกิดขึ้นว่า velar sound กรณีที่ 2 เพดานอ่อนสามารถที่จะเลื่อนขึ้นหรือลงได้ ถ้าเพดานอ่อนลดระดับลงมากก็จะทำให้มีช่องทางของอากาศสู่โพรงจมูก ทำให้เกิดเสียงนาสิก (nasal sound) แต่ถ้าเพดานอ่อนยกตัวขึ้นไปก็จะไปปิดกั้นทางเดินของอากาศที่จะเข้าสู่โพรงจมูกทำให้อากาศระบายออกทางช่องปากได้ทางเดียว ทำให้เกิดเป็นเสียงพยัญชนะที่เรียกว่าเสียงช่องปาก (oral sound) และถ้ามีลมระบายออกทางปาก และจมูกพร้อมๆกัน ก็อาจเกิดเป็นพยัญชนะ หรือสระแบบที่มีเสียงขึ้นจมูก (nasalized sound) เสียงที่เกิดจากการเคลื่อนตัวของลิ้นส่วนหลัง สู่เพดานอ่อน เรียกว่า Velar Sounds ส่วนปลายสุดของเพดานอ่อนที่เป็นติ่งห้อยลงมาคือลิ้นไก่ (uvular) และเสียงที่ลิ้นไก่ทำหน้าที่เป็นส่วนฐานกรณ์ จะมีชื่อว่า uvular sound

สรุปว่า เพดานอ่อนคือ กระดูกอ่อนที่อยู่ติดกับเพดานแข็ง สามารถเคลื่อนขยับขึ้นลงได้เล็กน้อย เป็นบริเวณที่เกิดเสียงพยัญชนะอีกส่วนหนึ่ง เช่น ก [k] ค [kʰ] ฯลฯ

6) ลิ้นไก่ (Uvula)

ลิ้นไก่ เป็นก้อนเนื้อเล็กๆ อยู่ปลายเพดานอ่อนตรงกลางปาก สามารถขยับขึ้นลงได้ เป็นอวัยวะที่สำคัญที่ช่วยในการออกเสียงนาสิก และเสียงที่ไม่ใช่नाสิก

7) ลิ้น (tongue)

ลิ้นเป็นอวัยวะเป็นอวัยวะที่เกิดเสียง มีความอ่อนพลิ้วมากที่สุดบรรดาอวัยวะออกเสียงทั้งหมด คำว่า tongue นี้ในหลายๆ ภาษามีความหมายว่า “ภาษา” เนื่องจากลิ้นเป็นอวัยวะที่มีความยืดหยุ่นตัวสูงจึงทำให้ลิ้นเป็นต้นกำเนิดเสียงพูดจำนวนมาก ทั้งนี้ก็เนื่องจากการใช้ตำแหน่งต่างๆ และการจัดทำต่างๆ ของลิ้นนั่นเอง เราสามารถแบ่งลิ้นออกเป็นตำแหน่งต่างๆ ได้อย่างคร่าวๆ ดังนี้¹⁰

- ปลายลิ้น (tip of the tongue) ปลายลิ้น คือส่วนปลายสุดของลิ้น สามารถยกขึ้นไปแตะอวัยวะต่างๆ ในปากส่วนบนได้ง่าย ช่วยในการเกิดเสียงพยัญชนะ ร [r] ล [l] ฯลฯ

- ส่วนต่อจากปลายลิ้น (blade of the tongue) หรือลิ้นส่วนปลาย คือ ส่วนที่ติดกับปลายลิ้น สามารถยกขึ้นไปแตะอวัยวะในปากส่วนบนได้ ช่วยในการเกิดเสียง พยัญชนะ ต [t] ด [d] ฯลฯ

- ลิ้นส่วนหน้าหรือลิ้นส่วนต้น (front of the tongue) ลิ้นส่วนหน้า คือส่วนที่อยู่ตรงกับเพดานแข็ง เมื่อวางลิ้นราบ ช่วยในการเกิดเสียงพยัญชนะ จ [tʃ] หรือ [c] และ ช [tʃʰ] หรือ [ch] และ สระหน้า ฯลฯ

- ลิ้นส่วนหลัง (back of the tongue) ลิ้นส่วนหลัง คือส่วนของลิ้นที่อยู่ตรงข้ามกับเพดานอ่อน เมื่อวางลิ้นราบ ช่วยในการเกิดเสียงพยัญชนะ ก [k] ค [kʰ] และสระหลัง ฯลฯ

¹⁰ ศ.ดร.อรรถกฤษณ์ มหาวินิจฉัยกุล, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2557. หน้า 74-75.

ช่องปาก (Oral Cavity) เป็นจุดเริ่มต้นของช่องทางเดินอาหาร (alimentary canal) มีหน้าที่ในการบดเคี้ยวอาหาร, การออกเสียง และการหายใจ ประกอบด้วย “7 subsides” ได้แก่ รูปที่ 14 ช่องปาก (oral cavity) 1. ริมฝีปาก (Lip) 2. เยื่อบุบริเวณกระพุ้งแก้ม

8) **โคนลิ้น (Root of the tongue)** คือส่วนที่อยู่ต่อจากลิ้นส่วนหลังลงไปช่องคอ q x

9) **ช่องคอ (Pharyngeal Cavity)** โพรงคอ ที่อยู่ถัดจากช่องปากลงไปถึงเส้นเสียง

10) **ลิ้นปิดกล่องเสียง (Epiglottis)** เป็นก้อนเนื้อเล็กๆ คล้ายลิ้นไก่อยู่ต่อจากโคนลิ้นลงไป ในช่องคอ มีหน้าที่ปิดช่องลมเมื่อกินอาหาร และเปิดช่องเมื่อพูด

11) **เส้นเสียง (Vocal Cords)** เป็นส่วนสำคัญที่ช่วยให้เกิดเสียงพูด

12) **กล่องเสียงส่วนหน้า (Larynx)** เป็นอวัยวะที่อยู่บริเวณใต้คอหอย ทำหน้าที่หลายอย่าง อาทิ การกลืนอาหาร การหายใจ การป้องกันระบบทางเดินหายใจ และที่สำคัญ คือ ทำหน้าที่เป็นแหล่งเกิดเสียงให้คนเราสามารถเปล่งเสียงออกมาได้ โดยมีสายเสียง (Vocal Cords) เป็นอวัยวะสำคัญที่ทำให้เกิดเสียง

กล่องเสียง เป็นอวัยวะที่เจริญมาจาก brachial arch derivative มีการเจริญเต็มที่ตั้งแต่ยังเป็นตัวอ่อนในครรภ์มารดาเมื่ออายุได้ 7 เดือน ลักษณะภายนอกโดยทั่วไปของกล่องเสียงจะอยู่ในแนวกลาง ด้านหน้าของลำคอ มีกล้ามเนื้อ (strap muscle) คลุมอยู่ทางด้านหน้า สามารถคลำได้ส่วนนูนชัดเจนของกระดูก hyoid และ cricoid

หน้าที่ของกล่องเสียง กล่องเสียงมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับหลายอย่าง ได้แก่ การเกิดเสียงที่เป็นเสียงแท้ การหายใจเข้า-ออก การกลืนอาหาร และทำหน้าที่ป้องกันท่อลมในระบบทางเดินหายใจ

13) **หลอดลม (Trachea)** เป็นท่อทางเดินของอากาศจากจมูกเข้าสู่จมูก (nostril) แล้วผ่านไปยังช่องจมูก (nasal cavity) ผ่านไปที่คอหอย (pharynx) แล้วเข้าสู่หลอดลม จากนั้นก็จะเข้าสู่ชั้วปอด (bronchus) เข้าสู่ bronchiole เข้าสู่ alveolar duct เข้าสู่ air sac และเข้าสู่ถุงลม (alveolus) เป็นจุดสุดท้ายหลอดลมในส่วนต้นจะเป็นส่วนของกล่องเสียง (larynx) กล่องเสียงนี้จะประกอบด้วยกระดูกที่เป็นกระดูกอ่อน 3 ชนิดคือ arytenoid cartilage, thyroid cartilage (ลูกกระเดือก), cricoid cartilage ภายในของกล่องเสียงมีแผ่นเยื่อ (vocal cord) 2 คู่ ซึ่งอยู่ แผ่นเยื่อ vocal cord จะยึดหยุ่นได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดเสียงได้ตามต้องการจะเปล่ง เสียง

14) **ช่องจมูก (Nasal Cavity)** เป็นช่องทางผ่านของอากาศที่ผ่านเข้าและออกจากร่างกาย เป็นส่วนที่ต่อมาจากจมูก โดยจะแยกออกจากช่องปากด้วยเพดานปากแข็งและเพดานปากอ่อน (hard and soft palates) ช่องจมูกจะแยกออกเป็น 2 ช่องด้านซ้ายและขวา โดยกระดูกอ่อนที่มีลักษณะเป็นแผ่น (turbinate bone) แต่ละข้างของช่องจมูก (nasal septum) จะติดต่อกับหลอดคอ (pharynx) ตรงบริเวณ nasopharynx ในช่องจมูกด้วยชั้นเยื่อเมือกที่มีเซลล์เยื่อบุผิวที่มีลักษณะ

เป็นขน (ciliated columnar epithelial cell) ทำหน้าที่ช่วยทำให้ลมหายใจอุ่นขึ้น เนื่องจากชั้นเยื่อเมือกนี้มีเลือดมาหล่อเลี้ยงมากมาย นอกจากนี้เซลล์เยื่อบุผิวที่อยู่บริเวณส่วนท้ายของช่องจมูก จะมีปลายประสาทรับความรู้สึกที่เกี่ยวข้องกับการได้กลิ่นอยู่ด้วย (olfactory nerve)

15) หลอดอาหาร (Esophagus) หลังจากกลืนอาหาร อาหารจะลงสู่หลอดอาหาร แล้วเข้าสู่กระเพาะอาหาร หลอดอาหารยาว ๒๓-๒๕ เซนติเมตร ต่อจากคอหอยผ่านคอ ทรวงอก แล้วทะลุกะบังลม ไปเปิดสู่กระเพาะอาหารทอดอยู่ในแนวกลางของลำตัว อยู่ด้านหน้ากระดูกสันหลังผนังของหลอดอาหารส่วนใหญ่เป็นกล้ามเนื้อ ส่วนบน 1 ใน 3 เป็นกล้ามเนื้อลายอย่างเดียว

16) ช่องปาก (Oral Cavity) เป็นจุดเริ่มต้นของช่องทางเดินอาหาร (alimentary canal) มีหน้าที่ในการบดเคี้ยวอาหาร, การออกเสียง และการหายใจ

2.3 ฐานกรณ์ของเสียงภาษาอังกฤษ (Articulatory of English)

ฐานกรณ์ คือตำแหน่งของออกเสียงและลักษณะหรือวิธีการออกเสียง (Place and Manner of Articulation) ในการแปรเสียงหรือกล่อมเกลาเสียง (Articulation) เพื่อให้เกิดเป็นเสียง สระหรือพยัญชนะต่างๆในภาษาอังกฤษนั้น การแปรเสียงหรือกล่อมเกลาเสียงจะเกิดขึ้น ณ จุดต่างๆ (Place of Articulation) ภายในช่องออกเสียง (Vocal Tract) ของเรา บริเวณต่างๆ ที่มีความเป็นไปได้ที่จะเป็นตำแหน่งที่เกิดของเสียงต่างๆในภาษาอังกฤษ ตลอดจนลักษณะวิธีการออกเสียง (Manner of Articulation) แบบต่างๆ ที่สามารถจะเกิดขึ้นได้ในภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างๆโดยละเอียด โดยจะยกตัวอย่างเสียงต่างๆในภาษาอังกฤษประกอบด้วย

ฐานกรณ์นี้ เราสามารถแยกเป็นกลุ่มของอวัยวะแปรเสียงออกมาตามลักษณะของการเคลื่อนไหว จะแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม คือ

1) กลุ่มที่เคลื่อนที่ไม่ได้ (Passive Articulator) หรือมีชื่อเฉพาะสั้นๆว่า ฐาน ซึ่งได้แก่ อวัยวะต่อไปนี้

- ริมฝีปากบน (upper lip)
- ฟันบน (upper teeth)
- ปุ่ม (alveolar ridge)
- เพดานแข็ง (hard palate)
- เพดานอ่อน (soft palate)

- ลิ้นไก่ (uvula) อวัยวะชิ้นนี้แม้ว่าจะถูกจัดอยู่ในกลุ่มที่เรียกว่า upper articulators หรืออวัยวะที่อยู่ส่วนบนของช่องปากหรือเพดานปากก็ตาม แต่เป็นอวัยวะที่สามารถเคลื่อนที่ได้

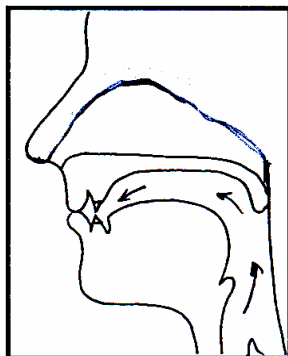
2) กลุ่มที่เคลื่อนที่ได้ (Active Articulator) หรือมีชื่อเฉพาะสั้นๆ ว่า กรณ ได้แก่อวัยวะต่อไปนี้ คือ

- ริมฝีปากล่าง (Lower lip)
- ลิ้น (Tongue)
- ฟันล่าง (Lower teeth)
- เส้นเสียง (Vocal Cord)

2.3.1 ฐานที่เกิดการออกเสียง (Place of articulation)

ฐานที่เกิดของเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ (Place of articulation in English) คือบริเวณที่มีการตัดแปลงลมจากปอด ลักษณะการทำงานจะไม่มีเคลื่อนไหว (Passive Articulatory) ในภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 9 ฐานดังนี้คือ¹¹

1) ฐานริมฝีปาก (Bilabial) อวัยวะที่เกี่ยวข้องในการเปล่งเสียง ได้แก่ริมฝีปากบนและริมฝีปากล่าง เสียงที่เกิดจากฐานนี้ในภาษาอังกฤษมี 4 คือ /p/ /b/ /m/ /w/

ฐาน : ริมฝีปากบน

กรณ : ริมฝีล่าง

เสียงพยัญชนะ /p/, /b/ (Bilabial Stops) เป็นเสียงที่เกิดที่ริมฝีปาก ลมที่ผ่านจากปอดจะถูกกักไว้ขณะหนึ่งในขณะที่ริมฝีปากบนและล่างปิดสนิทแล้วจึงปล่อยลมออกมา เสียง /p/ และ /b/ จะต่างกันคือเสียง /p/ เป็นเสียงไม่ก้อง คือเส้นเสียงไม่สั่น แต่เสียง /b/ จะเป็นเสียงก้องเส้นเสียงสั่น

ตัวอย่างเสียง /p/ ที่เกิดในตำแหน่งต้นพยางค์ เสียง /p/ ที่เกิดในตำแหน่งท้ายพยางค์

pop /pɒp/

tip /tɪp/

¹¹ภาพประกอบฐานที่เกิดของเสียง จาก ผศ.จินดา เสงสมบุญ. ภาษาศาสตร์เบื้องต้น. 2542. หน้า 65 – 69.

pin /pɪn/

top /tɒp/

ตัวอย่างเสียง /b/ ที่เกิดในตำแหน่งต้นพยางค์ เสียง /b/ ที่เกิดในตำแหน่งท้ายพยางค์

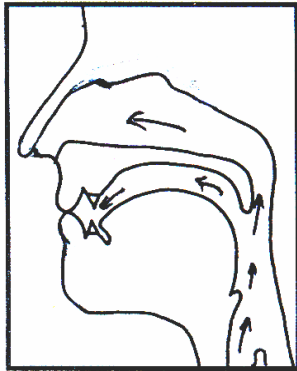
bay /beɪ/

cub /kʌb/

book /bʊk/

tab /tæb/

เสียงพยัญชนะ /m/ (Voiced Bilabial Nasal) เป็นเสียงพยัญชนะนาสิกที่เกิดขึ้นที่ริมฝีปาก ปากจะปิดแน่นเพื่อกักลมจากปอด และลมจะออกจากปอดโดยผ่านช่องจมูก และออกมาทางช่องจมูก เสียง /m/ จึงเป็นเสียงก้อง เส้นเสียงจะสั่น

ตัวอย่าง เสียง /m/ ที่เกิดในตำแหน่งต้นพยางค์

เสียง /m/ ที่เกิดในตำแหน่งท้ายพยางค์

map /mæp/

time /taɪm/

make /meɪk/

calm /kɑ:m/

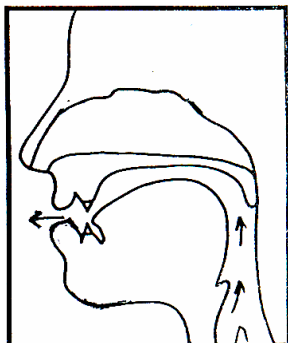
mob /mɒb/

game /geɪm/

meet /mi:t/

dam /dæm/

เสียงพยัญชนะ /w/ (Voiced Bilabial Semi-Vowel) เป็นเสียงกึ่งสระ ลิ้นจะอยู่ในตำแหน่งของเสียงสระ /u/ ริมฝีปากจะยื่นและห่อ

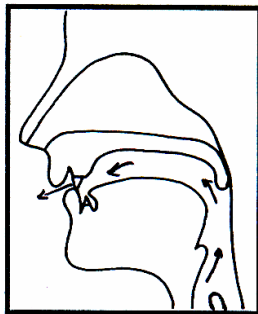

ตัวอย่าง เสียงพยัญชนะ /w/ ในตำแหน่งต้นพยางค์

west /west/

which /wɪtʃ/

2) ฐานริมฝีปากและฟัน (Labio - dental) อวัยวะที่เกี่ยวข้องในการเปล่งเสียงนี้ ได้แก่ ฟันบนและริมฝีปากล่าง เสียงที่เกิดจากฐานนี้มี 2 เสียง คือ /f/ /v/ ในภาษาอังกฤษ เช่น คำว่า fun, van, wave

ฐาน : ฟันบน

กรณ์ : ริมฝีปากล่าง

เสียงพยัญชนะ /f/, /v/ (Labio-Dental Fricatives) เป็นเสียงพยัญชนะเสียดแทรก เกิดจากฟันบนและริมฝีปากล่าง คือ ริมฝีปากล่างเคลื่อนขึ้นสัมผัสกับขอบฟันบน ลมจากปอดจะแทรกผ่านช่องแคบ ๆ ระหว่างริมฝีปากล่างและฟันบน เสียง /f/ และ /v/ จะแตกต่างกันที่เสียง /f/ เป็นเสียงไม่ก้อง เส้นเสียงจะไม่สั่น แต่เสียง /v/ เป็นเสียงก้อง เส้นเสียงจะสั่น

ตัวอย่าง เสียง /f/ ที่เกิดในตำแหน่งต้นคำ เสียง /f/ ที่เกิดในตำแหน่งท้ายคำ

firm /fɜ:m/

knife /naɪf/

fan /fæn/

life /laɪf/

feign /feɪn/

cough /kɒf/

เสียงพยัญชนะ /f/ ที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายคำ มักจะเป็นปัญหาสำหรับคนไทย เนื่องจากเสียงพยัญชนะ /f/ จะไม่เกิดท้ายคำในภาษาไทย ดังนั้นเมื่อมีเสียง /f/ ในตำแหน่งท้ายคำต้องออกเสียงเน้นคำท้ายพยางค์ โดยการให้ยกริมฝีปากล่างขึ้นไปใกล้กับฟันบนให้มากที่สุด แล้วพ่นลมออกมา

ตัวอย่าง เสียง /v/ ที่เกิดในตำแหน่งต้นพยางค์ เสียง /v/ ที่เกิดในตำแหน่งท้ายพยางค์

voice /voɪs/

gve /gɪv/

verb /vɜ:b/

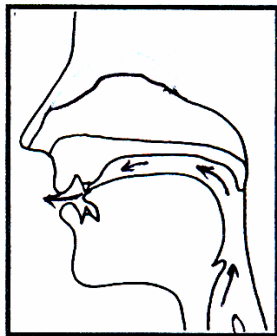
behve /bihæv/

vote /vout/

belvie /bil:v/

เสียงพยัญชนะ /v/ เป็นเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับคนไทย เพราะเสียง /v/ นี้จะไม่มีในภาษาไทย คนไทยจึงมักใช้เสียง /w/ ในตำแหน่งต้นคำ ซึ่งจะคล้ายกับตัว “ว” ในภาษาไทย และใช้ตัว “บ” แทน “v” ที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายคำ

3) **ฐานฟัน (Dental)** ฐานนี้ใช้ฟันบนเป็นที่เกิดของเสียง และใช้ปลายลิ้น หรือลิ้นส่วนปลาย ดุนไปที่ฟันบน ในภาษาอังกฤษมี 2 เสียง คือ [θ] [ð] สกกดด้วยอักษรภาษาอังกฤษ คือ “th” ตำแหน่งของเสียงตามภาพดังต่อไปนี้ th

ฐาน : ฟันบน

กรณ์ : ปลายลิ้นกับลิ้นส่วนปลาย

ฟัน ปุ่มเหงือก

Three tree

They day

เช่นในเสียงพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษ ต่อไปนี้

thing /θɪŋ/

thank /θæŋk/

thumb /θʌm/

then /ðən/

เสียงพยัญชนะ /θ/ และ /ð/ (Interdental Fricatives) เป็นเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ปลายลิ้นจะอยู่ตรง ขอบฟันบน ลมจากปอดจะแทรกผ่านช่องลมแคบ ๆ ระหว่างปลายลิ้นกับขอบฟันบน ออกมา เสียง /θ/ และ /ð/ จะแตกต่างกันคือ เสียง /θ/ จะเป็นเสียงไม่ก้อง แต่เสียง /ð/ จะเป็นเสียงก้อง

ตัวอย่าง เสียง /θ/ ที่เกิดในตำแหน่งต้นคำ เสียง /θ/ ที่เกิดในตำแหน่งท้ายคำ

theme /θi:m/

teeth /ti:θ/

thick /θɪk/

north /nɔ:θ/

third /θɜ:d/

math /mæ:θ/

ตัวอย่าง เสียง /ð/ ที่เกิดในตำแหน่งต้นคำ เสียง /ð/ ที่เกิดในตำแหน่งท้ายคำ

that /ðæt/

bathe /beɪð/

there /ðeə/

breathe /bri:ð/

though /ðəu/

with /wið/ with out

เสียงพยัญชนะ /θ/ และเสียง /ð/ เป็นเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับคนไทย เพราะไม่มีสองเสียงนี้ในภาษาไทย ดังนั้น คนไทยจึงมักใช้เสียงในภาษาไทยที่ใกล้เคียงแทน เช่น ใช้เสียง /t/ แทน /θ/ และเสียง /d/ แทน /ð/

4) **ฐานปุ่มเหงือก (Alveolar)** ฐานนี้เป็นเสียงที่เกิดจากปุ่มเหงือก ในภาษาอังกฤษมี 6 เสียง คือ /t/ /d/ /s/ /z/ /n/ /l/ ในคำว่า tone, date, net, leg, since

ฐาน : ปุ่มเหงือก

กรรม : ปลายลิ้นหรือลิ้นส่วนปลาย

เสียงพยัญชนะ /t/, /d/ (Alveolar Stops) เป็นเสียงที่เกิดขึ้นที่ปุ่มเหงือก โดยปลายลิ้นจะยกขึ้นแตะปุ่มเหงือก และกักลมไว้ชั่วขณะหนึ่ง แล้วจึงปล่อยลมออกมาทางช่องปาก ในขณะที่ออกเสียง /t/ จะเป็นเสียงไม่ก้อง คือเส้นเสียงไม่สั่น แต่ถ้าออกเสียง /d/ เส้นเสียงจะสั่น และมีลักษณะเป็นเสียงก้อง

ตัวอย่าง เสียง /t/ ที่เกิดในตำแหน่งต้นคำ เสียง /t/ ที่เกิดในตำแหน่งท้ายคำ

tip /tip/

cat /kæt/

tea /ti:/

eat /i:t/

type /taip/ time

pat /pæt/

ตัวอย่าง เสียง /d/ ที่เกิดในตำแหน่งต้นคำ เสียง /d/ ที่เกิดในตำแหน่งท้ายคำ

din /din/

died /daid/

dam /dæm/

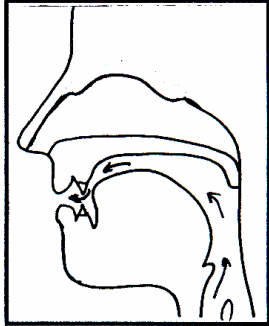
bad /bæd/

deep /di:p/

mad /mæd/

เสียงพยัญชนะ /s/ และ /z/ (Alveolar Fricatives) เป็นเสียงพยัญชนะเสียดแทรกที่เกิดขึ้นใกล้กับปุ่มเหงือก ปลายลิ้นจะขึ้นไปใกล้กับปุ่มเหงือก แต่ไม่แตะปุ่มเหงือก และส่วนกลางของ

ลิ้นจะมีลักษณะคล้ายร่องลงไป ลมจากปอดจะสอดแทรกผ่านร่องมาและเกิดเป็นเสียงขึ้น เสียง /s/ และ /z/ จะต่างกันคือ เสียง /s/ จะเป็นเสียงไม่ก้อง และเสียง /z/ จะเป็นเสียงก้อง

ตัวอย่าง เสียง /s/ ที่เกิดในตำแหน่งต้นคำ เสียง /s/ ที่เกิดในตำแหน่งท้ายคำ

sight /sait/

pass /pa:s/

say /sei/

ice /ais/

safe /seif/

this /ðis/

ตัวอย่าง เสียง /z/ ที่เกิดในตำแหน่งต้นคำ เสียง /z/ ที่เกิดในตำแหน่งท้ายคำ

zip /zip/

is /iz/

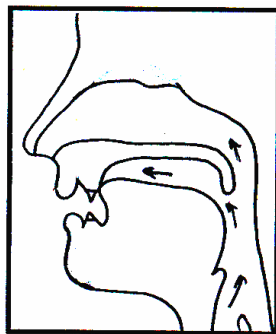
zoo /zu:/

as /æz/

zone /zoun/

nosz /nouz/

เสียงพยัญชนะ /n/ (Voiced Alveolar Nasal) เป็นเสียงพยัญชนะนาสิกที่เกิดที่ปุ่มเหงือก โดยปลายลิ้นจะแตะที่ปุ่มเหงือกเพื่อกักลมชั่วขณะหนึ่ง แล้วจึงระเบิดออกมา โดยลมผ่านเข้าไปในช่องจมูกและออกมาทางรูจมูก เสียงพยัญชนะ /n/ จะเป็นเสียงก้อง เส้นเสียงสั่น

ตัวอย่าง เสียง /n/ ที่เกิดในตำแหน่งต้นคำ เสียง /n/ ที่เกิดในตำแหน่งท้ายคำ

know /nou/

bann /bæn/

name /neim/

dawn /dɔ:n/

need /ni:d/

pain /pein/

เสียงพยัญชนะ /l/ (voiced alveolar lateral) เป็นเสียงพยัญชนะข้างลิ้นซึ่งเกิดขึ้นที่ปุ่มเหงือกในการออกเสียง/l/ ปลายลิ้นจะยกขึ้นแตะปุ่มเหงือก และด้านข้างของลิ้นจะลดลงโดยไม่แตะกับส่วนใดในปากเลย ลมจากปอดจะผ่านออกมาทางด้านข้างของลิ้น ดังนั้น เสียงพยัญชนะ /l/ จึงเป็นเสียงก้อง คล้ายกับเสียง “ล” ในภาษาไทย

ตัวอย่าง เสียง /l/ ในตำแหน่งต้นคำ

เสียง /l/ ในตำแหน่งท้ายคำ

lip /lip/

pill /pi:l/

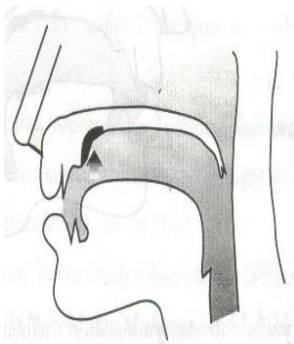
love /lʌv/

call /kɔ:l/

light /lait/

tail /teil/

5) **ฐานหลังปุ่มเหงือก (Post Alveolar)** เสียงเปิด ฐานกรณ์บริเวณหลังปุ่มเหงือกกับปลายลิ้น ปลายลิ้นพับไปด้านหลัง เป็นประเภทเสียงก้อง (voiced sound)¹² ในภาษาอังกฤษมีปรากฏ 1 เสียง คือ /r/

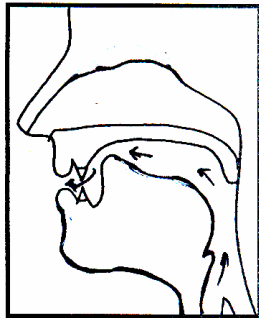

ฐาน : ส่วนหลังของปุ่มเหงือก

กรณ์ : ปลายสุดลิ้นหรือลิ้นส่วนปลาย

¹² พิณทิพย์ ทวยเจริญ ศ. ดร, *การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์*, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ 2544. หน้า 52.

เสียง /r/ ในภาษาอังกฤษแตกต่างไปจากการออกเสียงที่เขียนด้วยตัว “ร” ในภาษาไทย กล่าวคือในการออกเสียง /r/ ในภาษาอังกฤษนั้น เริ่มต้นด้วยการห่อปากในขณะเดียวกันนั้นพับปลายลิ้นไปข้างหลังเตรียมพร้อมที่จะออกเสียง เมื่อจะออกเสียงให้สลับปลายลิ้นไปข้างหน้าโดยมิให้ปลายลิ้นกระทบกับส่วนใดๆในปากเลย ตามภาพที่ปรากฏ

ตัวอย่างเสียงพยัญชนะ /r/ ในตำแหน่งต้นพยางค์

ridge /ridʒ/ rice /raɪs/

road /rəʊd/

race /reɪs/ write /raɪt/

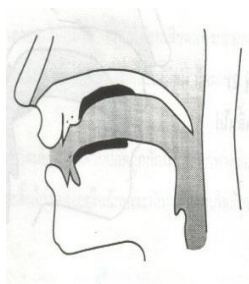
เสียงพยัญชนะ /r/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์

poor /puə̃r/

four /fɔːr/

fair /fæːr/

6) **ฐานเพดานแข็ง - ปุ่มเหงือก (Palatal - alveolar)** เสียงที่เกิดจากฐานนี้จะมีในภาษาอังกฤษ 4 เสียง คือ /tʃ/ /dʒ/, และ /ʃ/ /ʒ/, ตามหลักการออกเสียงที่เป็นที่ยอมรับของคนอังกฤษ (British Received Pronunciation) หรือ /t͡ʃ/, /d͡ʒ/ และ ʃ̥/, /ʒ̥/, ในภาษาอังกฤษแบบอเมริกา เช่น คำว่า show, jump, joint

ฐาน : ปุ่มเหงือกและเพดานแข็งตอนหน้า

กรณ์ : ลิ้นส่วนปลายและลิ้นส่วนหน้า

เสียงพยัญชนะ /tʃ/ /dʒ/, จาก R. P. หรือ /t͡ʃ/, /d͡ʒ/ ภาษาอังกฤษแบบอเมริกา¹³

เสียง /tʃ/ หรือ /t͡ʃ/ (เสียงกักเสียดแทรก ฐานกรณ์เพดานแข็งตอนหน้ากับลิ้นส่วนหน้า) เป็นเสียงไม่ก้อง (voiceless sound)] ลมพุ่งออกแรงและเร็ว คล้ายเสียง ช หรือ ฉ ในภาษาไทย แต่ต้องห่อปาก ริมฝีปากบนเขิดขึ้น ปลายลิ้นและลิ้นส่วนหน้ายกขึ้น จรดกับบริเวณเพดานแข็งตอนหน้าชิดกับปุ่มเหงือก ในภาษาอังกฤษจะเป็นที่สะกดด้วยตัว “ch”

ตัวอย่าง เสียง /tʃ/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ เช่น

cheap /tʃi:p/

chat /tʃæt/

chain /tʃeɪn/

ตัวอย่าง เสียง /tʃ/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ เช่น

watch /wɒtʃ/

match /mætʃ/

picture /pɪktʃə/

เสียง /dʒ/ หรือ /d͡ʒ/ (เสียงกักเสียดแทรก ฐานกรณ์เพดานแข็งด้านหน้ากับลิ้นส่วนหน้า ปลายลิ้นยกขึ้นเสียงก้อง (voiced sound) การจรดเพดานเหมือนเสียง /tʃ/ แต่สันเสียงสั้นในขณะที่เริ่มออกเสียง

ตัวอย่าง เสียง /dʒ/ ในตำแหน่งต้นพยางค์

join /dʒɔɪn/

jet /dʒet/

jean /dʒi:n/

ตัวอย่างเสียง เสียง /dʒ/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์

page /peɪdʒ/

charge /tʃɑ:dʒ/

¹³ Mary E. Sarawit. *ENGLISH PHONETICS AND PHONOLOGY*, Naresuan University, Naresuan University Publishing House, Phitsanulok. 2000. Page 18.

George /dʒɔ:dʒ/

เสียงพยัญชนะ /ʃ/, หรือ /ʃ/, (เสียงเสียดแทรก ฐานกรณ์ เพดานแข็งด้านหน้ากับลิ้นส่วนหน้า ปลายลิ้นยกขึ้น เสียงไม่ก้อง (voiceless sound) ลมแทรกออกมามาก ต้องห่อปากให้ริมฝีปากบนเข็ดขึ้นในขณะที่ออกเสียงและลิ้นส่วนหน้ายกขึ้นสูง ตามภาพที่ปรากฏ

เสียง /ʃ/, หรือ /ʃ/ ที่เกิดในตำแหน่งต้นพยางค์

she /ʃi:/ shine /ʃai/

shape /ʃeɪp/ show /ʃəʊ/

shut /ʃʌt/ she /ʃi:/

เสียง /ʃ/, หรือ /ʃ/ ที่เกิดในตำแหน่งท้ายพยางค์

push /pʊʃ/ dish /dɪʃ/

mash /mæʃ/ fish /fɪʃ/

cash /kæʃ/ wish /wɪʃ/

เสียงพยัญชนะ /ʒ/, หรือ /ʒ/, (เสียงเสียดแทรก ฐานกรณ์เพดานแข็งด้านหน้ากับลิ้นส่วนหน้า ปลายลิ้นยกขึ้น เสียงก้อง (voiced sound) ลมแทรกออกมามาก ต้องห่อปากให้ริมฝีปากบนเข็ดขึ้นในขณะที่ออกเสียงและลิ้นส่วนหน้ายกขึ้นสูง

ลักษณะการออกเสียง มีรูปปากห่อริมฝีปากบนเข็ดขึ้น ลักษณะของเสียงเหมือนเสียง /ʃ/ แต่เสียง /ʒ/ ไม่มีลม เสียง /ʃ/ ไม่มีความก้องที่บริเวณลูกกระเดือก แต่เสียง /ʒ/ มีความก้องตรงบริเวณลูกกระเดือกเมื่อใช้มือสัมผัส

เสียง /ʒ/ ในภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะเกิดในตำแหน่งท้ายพยางค์ เช่น

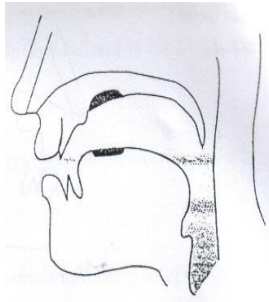
pleasure /pleʒə/

decision /dɪsɪʒn/ nation

closure /kloʊzə/

vision /vɪʒn/

7) **ฐานเพดานแข็ง (Palatal)** ฐานกรณ์เพดานแข็งกับลิ้นส่วนหน้า เสียงก้อง เสียงนี้ออกเสียงออกเสียงคล้ายกับเสียงที่เขียนด้วย “ย” ในภาษาไทย เกิดขึ้นเฉพาะในตำแหน่งต้นพยางค์เท่านั้น ในภาษาอังกฤษมี 1 เสียง คือ /j/

ฐาน : เพดานแข็ง

กรณ์ : ลิ้นส่วนหน้า

เสียง /j/ มักสะกดด้วยอักษร “y” หรือในบางคำเขียนด้วยสระแต่ออกเสียง /j/ เช่น Europe /juərəʊn/ year /jɪər/ young /jʌŋ/

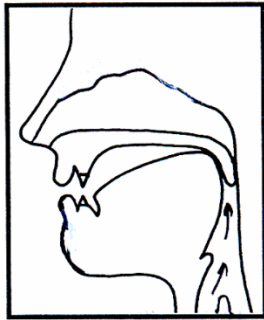
8) **ฐานเพดานอ่อน (Velar)** ฐานกรณ์เพดานอ่อน ลิ้นส่วนหลัง ในภาษาอังกฤษมี 3 เสียง คือเสียงพยัญชนะ /k/, /g/, /ŋ/

ฐาน : เพดานอ่อน

กรณ์ : ลิ้นส่วนหลัง

เสียงพยัญชนะ /k/, /g/ เป็นเสียงที่เกิดที่เพดานอ่อน ลิ้นส่วนหลังจะยกขึ้นแตะ เพดานอ่อน ลมที่ออกมาจากปอดจะถูกกักอยู่ชั่วขณะหนึ่ง เมื่อปล่อยลิ้น ลมจะถูกปล่อยออกมาอย่างรวดเร็ว เสียง /k/ และ /g/ จะต่างกันคือ เสียง /k/ จะเป็นเสียงไม่ก้อง ส่วนเสียง /g/ จะเป็นเสียงก้องตามภาพที่ปรากฏ

ตัวอย่าง เสียง /k/ ที่เกิดในตำแหน่งต้นพยางค์

cat /kæt/ keep /ki:p/

cape /keip/ kite /kai/ ไ้

caught /kɔ:t/ kill /kil/

เสียง /k/ ที่เกิดในตำแหน่งท้ายพยางค์

pick /pik/ kick /kik/

cook /kuk/ look /luk/

ตัวอย่าง เสียง /g/ ที่เกิดในตำแหน่งต้นพยางค์

go /gou/

gab /gæb/

good /gud/

เสียง /g/ ที่เกิดในตำแหน่งท้ายพยางค์

dug /dʌg/

pig /pig/

plug /plʌg/

เสียงพยัญชนะ /ŋ/ (voiced velar nasal) เป็นเสียงที่เกิดที่เพดานอ่อน ลิ้นส่วน หลังจะแตะอยู่ที่เพดานอ่อน เมื่อเพดานอ่อนลดระดับลง ลมจะออกผ่านมาทางช่องจมูก โดยมีลักษณะเป็นเสียงพยัญชนะนาสิกและเป็นเสียงก้อง

เสียง /ŋ/ ออกเสียงเหมือนเสียงที่สะกดด้วยอักษร “ง” ในภาษาไทยตำแหน่งซึ่งจะเกิดในตำแหน่งต้นคำ กลางคำ และท้ายคำ แต่เสียงพยัญชนะ /ŋ/ ในภาษาอังกฤษจะเกิดเฉพาะในตำแหน่ง กลางคำ และท้ายคำเท่านั้น

เสียง /ŋ/ ที่เกิดในตำแหน่งกลางพยางค์ เสียง /ŋ/ ที่เกิดในตำแหน่งท้ายพยางค์

finger /fɪŋgə(r)/

ring /rɪŋ/

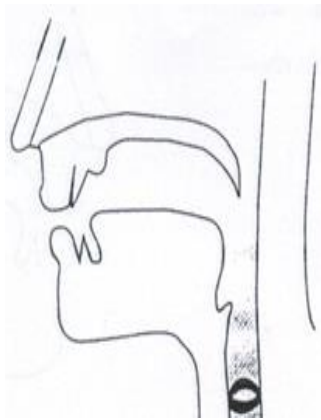
jungle /dʒʌŋɡəl/

tongue /tʌŋ/

singer /sɪŋə/

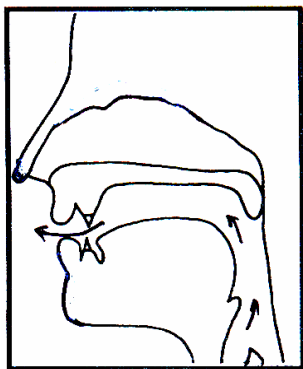
tang /tæŋ/

9) **ฐานเส้นเสียง (Glottal)** เสียงเสียดแทรก ฐานกรณ์กล่องเสียง หรือเส้นเสียงทั้งสอง ในภาษาอังกฤษมี 1 เสียงคือ /h/

อวัยวะ : เส้นเสียง

เสียงพยัญชนะ /h/ (voiceless glottal fricative) เสียงพยัญชนะ /h/ เป็นเสียงพยัญชนะเสียดแทรก เมื่อเส้นเสียงเคลื่อนที่เข้าหากันทำให้เกิดช่องแคบ ๆ ระหว่างเสียง และลมจากปอดแทรกผ่านเส้นเสียง จึงเกิดเป็นเสียง /h/ ขึ้น เสียงนี้ไม่เป็นปัญหาสำหรับคนไทยในการออกเสียง เพราะจะมีการออกเสียงคล้ายกับเสียงที่สะกดด้วยตัวอักษร “ห” หรือ “ฮ” ของภาษาไทย ตามภาพปรากฏ

เสียง /h/ นี้จะเป็นเสียงที่เกิดเฉพาะในตำแหน่งต้นคำและกลางคำเท่านั้น จะสังเกตได้ว่า คำในภาษาอังกฤษบางคำจะมีตัวอักษร h ในส่วนตำแหน่งท้ายคำ แต่ตัวอักษร h นั้นก็จะไม่ถูกออกเสียง เช่น oh /o/ เป็นต้น

ตัวอย่าง เสียง /h/ ในตำแหน่งต้นพยางค์

hope /həʊp/

who /hu:/

hearth /hɑ:θ/

ตัวอย่าง เสียง /h/ ในตำแหน่งกลางพยางค์

ahead /əhed/

behold /bihold/

perhaps /pəhæps/

เราสามารถสรุปฐานกรณ์ของเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษได้ดังต่อไปนี้

ตารางแสดงตำแหน่งของการเกิดเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ

Places of Articulation	Active Articulators	Passive Articulators	Examples
1. Bilabial	Lower lip	Upper lip	/p/, /b/, /m/, /w/
2. Labio dental	Lower lip	Upper teeth	/f/, /v/
3. Dental	Tip of the tongue	Upper teeth	/θ/, /ð/
4. Alveolar	Tip of the tongue	Alveolar ridge	/t/, /d/, /s/, /z/, /l/, /n/
5. Post alveolar	Tip of the tongue	Post alveolar	/r/
6. Palato - alveolar	Front of the tongue	Hard palate	/tʃ/, /dʒ/, /ʃ/, /ʒ/
7. Palatal	Front of the tongue	Hard palate	/j/
8. Velar	Back of the tongue	Soft palate	/k/, /ŋ/
9. Glottal	Vocal cords	Vocal cords	/h/

ตารางหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษนี้ เราสามารถเขียนแผนภูมิเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษได้ดังต่อไปนี้

The Classification of English Consonants¹⁴

place →	Bilabial		Labio-dental		Dental		Alveolar		Post-alveolar	Palate - alveolar		Palatal	Velar		Glottal
Manner ↓	Voiceless	Voice d	V.l.	V. d	V.l.	V. d	V.l.	V. d	V.l.	V.l.	V. d	V. d	V.l.	V. d	V.l.
Plosive	p	b					t	d					k	g	
Affricate										tʃ	dʒ				
Fricative			f	v	θ	ð	s	z		ʃ	ʒ				h
Nasal		m						n						ŋ	
Lateral								l							
Tap or Flap									r						
Semi-vowel		w										j			

2.3.2 กรณ (Passive Articulator)

กรณ คืออวัยวะที่ใช้ในการทำให้เกิดเสียง และสามารถเคลื่อนที่ได้ (Active Articulator) เป็นอวัยวะที่อยู่ติดกับกระดูกคางส่วนล่าง ซึ่งเคลื่อนไปจรดหรือใกล้กับฐาน ได้แก่ ริมฝีปากล่าง (Lower Lip) ลิ้น (Tongue) และเส้นเสียง (Vocal Cord)

1) ริมฝีปากล่าง (Lower Lip)

ริมฝีปากมีบทบาทในการออกเสียง โดยปกติแล้วจะใช้ริมฝีปากทั้งคู่คือทั้งบน-ล่างจรดกันสนิท เพื่อให้ออกเสียง “p b m” หรือใช้ริมฝีปากล่างเคลื่อนไปใกล้เกือบชิดฟันบน เพื่อออกเสียง “f” เป็นต้น

2) ลิ้น (Tongue)

ลิ้น เป็นอวัยวะที่บทบาทสำคัญในการออกเสียงทั้งเสียงสระและเสียงพยัญชนะ มีกล้ามเนื้อสลับซับซ้อนเพื่อให้การเคลื่อนไหวหลายรูปแบบ โดยแบ่งออกเป็น 5 ส่วนต่างๆได้ดังนี้

2.1 ปลายลิ้น (Tip of the tongue) เช่น เสียง /r/, /l/, /i/

¹⁴R.K. Bansel, *Spoken English*, Mysore University, India. 1999. Page 58.

2.2 ลิ้นส่วนปลาย (Blade of the tongue) เช่นเสียง /t/, /d/

2.3 ลิ้นส่วนหน้า (Front of the tongue) เช่นเสียง /tʃ/, /dʒ/, /f/, /z/

2.4 ลิ้นส่วนหลัง (Back of the tongue) /k/, /g/ ɲ/

2.5 โคนลิ้น (Root of the tongue) /q/, /x/

3) เส้นเสียง (Vocal Cords)

คือกล้ามเนื้อคู่หนึ่งที่อยู่ติดกับกล่องเสียง หรือลูกกระเดือกเป็นอวัยวะที่เคลื่อนไหวได้อยู่ในคอ ลักษณะการเคลื่อนไหวของเส้นเสียงแบ่งเป็น ๓ ลักษณะคือ

3.1 เส้นเสียงเปิด มีกระแสลมผ่านได้สะดวก เกิดเป็นเสียงประเภทไม่ก้องหรืออโหสะ (Voiceless) เช่น เสียง /t/ /k/ /p/

3.2 เส้นเสียงปิด แต่มีกระแสลมผ่าน ทำให้เกิดเป็นเสียงสั้นหรือมีเสียงก้อง หรือ โหสะ (Voiced) เช่น เสียง /d/ /g/ /b/ และ เสียงสระทั้งหมด

3.3 เส้นเสียงปิดสนิท กระแสลมไม่สามารถผ่านออกมาได้ เป็นประเภท เสียงกักเกิดที่เส้นเสียง มีอยู่เสียงเดียวคือ /a/ หรือ /h/ เป็นต้น

2.4 ลักษณะของเสียง

ลักษณะทั่วไปของเสียงในภาษาศาสตร์จำแนกออกเป็น 2 ส่วน

2.4.1 เสียงพยัญชนะ (Consonants)

เสียงพยัญชนะ (Consonants) คือ เสียงที่เปล่งโดยกระแสลมที่ผ่านออกมาจากช่องปาก (Oral Cavity) หรือช่องจมูก (Nasal Cavity) นั้น อาจถูกบีบหรือกักโดยอวัยวะในการออกเสียงภายในปากโดยอวัยวะคู่ใดคู่หนึ่ง เสียงพยัญชนะนั้นอาจเป็นเสียงโหสะ (Voiced) หรือเสียงอโหสะ (Voiceless) ก็ได้ โดยปกติแล้วในการออกเสียงพยัญชนะจะต้องเกี่ยวข้องกับสัทลักษณะที่สำคัญ ดังนี้¹⁵

- 1) ปอดและหลอดลม (Lungs and Trachea)
- 2) กล่องเสียงและเส้นเสียง (Larynx and Vocal Cord)

¹⁵ รศ.ดร.นันทนา รณเกียรติ. สัทศาสตร์ภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ. (กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์), หน้า 37.

3) อวัยวะที่อยู่เหนือเส้นเสียง

- สสภาพของริมฝีปาก
- สสภาพของฟัน
- สสภาพของเพดานปาก

4) ฐานกรณ์ของเสียง (Articulators)

5) ลักษณะการออกเสียง (Manner of articulation)

2.4.2 ลักษณะการออกเสียง (Manner of articulation)

ลักษณะการออกเสียง (Manner of Articulation) คือลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างอวัยวะในการออกเสียงที่เคลื่อนที่ได้และอวัยวะในการออกเสียงที่เคลื่อนที่ไม่ได้ แบ่งออกเป็น 6 ลักษณะดังต่อไปนี้

1) เสียงกักหรือเสียงหยุดหรือเสียงระเบิด (Stop or Plosive)

เสียงที่มีกระแสลมออกมาจากปอดและมีการกักไว้ที่ใดที่หนึ่งก่อนที่ลมนั้นจะดันออกมา เช่น /p/, /b/, /t/, /d/, /k/, /g/ ในภาษาอังกฤษ โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

- เสียงกักแบบชนิด (Aspirated Plosive) เสียงกักที่ออกเสียงแล้วมีกลุ่มลมตามออกมา พยัญชนะเสียงกักแบบชนิด คือ /ph/, /th/, /kh/ แต่จะเป็นหน่วยเสียงย่อย (allophone) ในบางตำแหน่ง

- เสียงกักแบบชนิด (Unaspirated Plosive) คือ เสียงที่ออกเสียงแล้วไม่มีกลุ่มลมตามออกมาด้วย พยัญชนะเสียงกักแบบชนิด คือ /p/, /t/, /k/

2) เสียงกึ่งเสียดแทรก (Affricative) เป็นลักษณะของเสียงหยุดหรือเสียงระเบิดและตามด้วยเสียงเสียดสี คืออวัยวะในการออกเสียงจะเคลื่อนเข้าปิดกันสนิท แล้วเคลื่อนออกจากกันอย่างช้าๆ กระแสลมก็ค่อยๆเสียดแทรกออกมาปรากฏเป็นเสียงในภาษาอังกฤษ คือ /tʃ/, /dʒ/ เช่น job /dʒab/, rich /ritʃ/ เป็นต้น

3) เสียงเสียดแทรก (Fricative) เส้นเสียงเปิดลมสามารถผ่านออกไปได้อย่างต่อเนื่อง ไปเสียดสีกับฐานกรณ์ ณ จุดใดจุดหนึ่ง ในภาษาอังกฤษ คือ /f/ /v/, /ð/ /θ/, /s/ /z/, /ʃ/, /ʒ/, /h/

4) เสียงนาสิก (Nasal) เสียงนี้ลมจากปอดถูกกักไว้ไม่ให้ออกมาทางช่องปาก แต่จะออกจากทางช่องจมูก โดยที่เพดานอ่อนและลิ้นไก่ลดลงอยู่ในลักษณะพัก เสียงที่เกิดขึ้น เช่น /m/, /n/, /ŋ/ ในภาษาอังกฤษ

5) เสียงข้างลิ้น (Lateral) เอาลิ้นไปแตะที่ปุ่มเหงือกแล้วปล่อยให้ลมผ่านออกมาข้างลิ้นทั้งสองข้าง เช่น เสียง ล ในคำดังต่อไปนี้ ลม ลิง ลอด ลากในภาษาไทย สัญลักษณ์ของเสียงนี้คือ /l/ ในภาษาอังกฤษ เช่น leg, lick, lock, lion, bill, small เป็นต้น

6) เสียงกระทบ หรือเสียงสะบัดลิ้น (Tap or Flap) เสียงนี้เริ่มต้นด้วยการห่อปากในขณะเดียวกันพยับปลายลิ้นไปข้างหลังเตรียมพร้อมที่จะออกเสียง เมื่อจะออกเสียงให้สลับปลายลิ้นไปข้างหน้า มีให้ปลายลิ้นกระทบส่วนใดๆในปากเลย เสียงที่ได้ยินคือ “r”

7) เสียงเปิด (Approximations) ในการออกเสียงนี้อวัยวะในปากจะเคลื่อนเข้าหากันเล็กน้อยลมออกจากปอดจะเคลื่อนผ่านช่องปากไปได้สะดวก สัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงนี้ คือ /w/, /j/ เสียง /w/ เช่น ในคำว่า wet, weak, way ส่วนเสียง /j/ เหมือนพยัญชนะต้นในคำภาษาไทยดังต่อไปนี้ ยา หญิง วา หรือเสียงตัว “y” ในภาษาอังกฤษ เช่น คำว่า yes, year, you สัญลักษณ์แทนเสียง /w/ /j/ นี้ในบางครั้งมีลักษณะการเกิดคล้ายกับเสียงสระ จึงเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า เสียงกึ่งสระ (Semivowels)

ลักษณะของเสียงย่อย

ลักษณะของเสียงย่อยประกอบด้วยส่วนประกอบ 2 ส่วน คือ

1. โโฆษะ หรือ อโฆษะ (Voiced and Voiceless)

1.1 เสียงอโฆษะ (Voiceless) คือ หมายถึงในขณะที่เปล่งเสียงต่างๆ ลมจะเคลื่อนขึ้นมาจากปอด ผ่านช่องระหว่างช่องคอ ถ้าลมผ่านออกมาในขณะที่เส้นเสียงอยู่ห่างกัน เสียงนั้นจะเป็นเสียงไม่ก้องสังเกตได้จากการจับลูกกระเดือกจะไม่มีความรู้สึกสั่นสะเทือน ในภาษาอังกฤษมี 11 เสียงคือ /p/, /t/, /k/, /p/, /tʃ/, /f/, /θ/, /s/, /ʃ/, /h/, /w/

1.2 เสียงโฆษะ (Voiced) คือ ลมผ่านออกมาในขณะที่เส้นเสียงอยู่ชิดกัน แต่ไม่ติดกันสนิทจะทำให้เสียงสั่นสะเทือน เสียงนั้นจะเป็นเสียงก้อง สังเกตได้จากการจับลูกกระเดือกจะมีความสั่นสะเทือนเมื่อพูดอักษรเหล่านี้ในภาษาอังกฤษมี 13 เสียงคือ /b/, /d/, /g/, /dʒ/, /v/, /ð/, /z/, /ʒ/, /m/, /n/, /ŋ/, /r/, /j/

2. สติล หรือ ธนิต (Un aspirated and Aspirated)

สติล หรือ ธนิต คือเสียงที่เมื่อออกเสียงลมออกมาจากปอดผ่านเส้นเสียงออกมาโดยสะดวก เพราะเส้นเสียงเปิดอยู่ จะไม่มีการสั่นสะเทือนที่เส้นเสียงแบ่งออกเป็น 2 อย่างคือ

1) เสียงสติล (Un aspirated) คือเสียงที่เมื่อออกเสียงไม่มีลมตามออกมา เช่น เสียง /p/ /t/ /k/ ในภาษาอังกฤษในตำแหน่งที่เกิดหลังเสียง /s/ เช่น

/p/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ตามหลังเสียง /s/ ให้ออกเสียง /p/ เหมือนเสียงที่เขียนด้วยอักษร “ป” ต้นพยางค์ในภาษาไทย เช่น

spy /spai/ spa /spa:/ speak /spi:k/

/t/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ตามหลังเสียง /s/ ให้ออกเสียง /t/ เหมือนเสียงที่เขียนด้วยอักษร “ต” ต้นพยางค์ในภาษาไทย เช่น

stay /stei/ stop /stɒp/ step /step/

/k/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ตามหลังเสียง /s/ ให้ออกเสียง /k/ เหมือนเสียงที่เขียนด้วยอักษร “ก” ต้นพยางค์ในภาษาไทย เช่น

sky /skai/ scout /skaut/ ski /ski:/

2) เสียงรนิต (Aspirated) คือเสียงพยัญชนะที่เมื่อเวลาออกเสียงจะมีกลุ่มลมตามออกมาด้วย เช่น /ph/, /th/, /kh/ หรือ “พ” “ท” “ค” ในภาษาไทย ทดสอบได้โดยเอาหลังมือจ่อไว้ใกล้ๆปากขณะออกเสียง ถ้ามีลมตามออกมา เราจะรู้สึกถึงแรงลมที่ปะทะกลับหลังมือได้ หรือทดสอบได้โดยการจุดไม้ขีดหรือเทียนเอาไว้ใกล้ๆปาก เปลวไฟจะดับ ถ้ามีกลุ่มลมตามออกมา แสดงว่าเป็นเสียงพยัญชนะรนิต

เราสามารถเขียนแผนภูมิเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษได้ดังต่อไปนี้

The Classification of English Consonants¹⁶

place →	Bilabial		Labio-dental		Dental		Alveolar		Post-alveolar	Palate - alveolar		Palatal	Velar		Glottal
	Voicless	Voiced	V.l.	V.d	V.l.	V.d	V.l.	V.d	V.d	V.l.	V.d	V.d	V.l	V.d	V.l.
Plosive	p	b					t	d					k	g	
Affricate										tʃ	dʒ				
Fricative			f	v	θ	ð	s	z		ʃ	ʒ				h
Nasal		m						n						ŋ	
Lateral								l							
Tap or Flap								r							
Semi-vowel		w										j			

¹⁶R.K. Bansel, *Spoken English*, Mysore University, India. 1999. Page 58.

2.4.3 เสียงสระ (Vowels)

เสียงสระก็เช่นเดียวกับพยัญชนะ คือในเวลาออกเสียงสระจะต้องใช้กระแสลม (Air Stream) ในการทำให้เกิดเป็นเสียงสระและกระแสลมจะถูกแปรโดยการทำงานของเส้นเสียง และโดยปกตินั้น ภาษาต่างๆทั่วไปแล้ว เสียงสระมักจะเป็นเสียงโฆชะ คือเส้นเสียงสั่นสะเทือน จากนั้นกระแสลมจะผ่านมายังช่องปาก และภายในช่องปากนี้เองที่การทำงานของลิ้นส่วนต่างๆ การยกลิ้นขึ้นไปยังระดับที่แตกต่างกัน รวมทั้งลักษณะของรูปริมฝีปากที่แตกต่างกัน เวลาที่ออกเสียงนั้นจะทำให้เกิดเสียงสระที่แตกต่างกันออกไป

ส่วนประกอบที่สำคัญของเสียงสระ¹⁷ คือ

1. ลิ้น (Tongue) ลิ้นและส่วนของลิ้น ขณะที่ออกเสียงเราใช้ลิ้นส่วนต่างๆ ดังนี้

1.1 ลิ้นส่วนหน้า (Front of the tongue) คือ ลิ้นที่อยู่ตรงกันข้ามกับเพดานแข็ง (Hard Palate) ในภาษาอังกฤษ สระที่ใช้ลิ้นส่วนหน้าในการออกเสียง คือ

สระ /i:/ ในคำว่า see /si:/

สระ /i/ ในคำว่า sit /sit/

สระ /e/ ในคำว่า pet /pet/

สระ /æ/ ในคำว่า bad /bæd/ เป็นต้น

1.2 ลิ้นส่วนกลาง (Central of the tongue) เป็นลิ้นที่อยู่ตรงกันข้ามกับส่วนต่อระหว่างเพดานแข็งกับเพดานอ่อน ในภาษาอังกฤษ มีสระที่ใช้ลิ้นส่วนกลางในการออกเสียง เช่น

สระ /ə/ ในพยางค์ที่ 2 ของคำว่า partner /pɑ:tənə/

สระ /ɜ:/ ในคำว่า term /tɜ:m/

1.3 ลิ้นส่วนหลัง (Back of tongue) คือลิ้นที่อยู่ตรงกันข้ามกับเพดานอ่อน (Soft palate or Velum) ในภาษาอังกฤษ ซึ่งใช้ลิ้นส่วนหลังในการออกเสียง เช่น

สระ /u/ ในคำว่า foot /fʊt/

สระ /u:/ ในคำว่า food /fu:d/

ระดับของลิ้น

¹⁷ คณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2557. หน้า 90-91.

ถ้าลิ้นยกในระดับสูงช่องระหว่างลิ้นกับเพดานก็แคบ เรียกว่า สระปิด (Close Vowel) ถ้าลิ้นยกในระดับต่ำ ช่องว่างระหว่างลิ้นกับเพดานก็จะกว้าง เรียกว่า สระเปิด (Open Vowel)

ริมฝีปาก (Lips)

ลักษณะริมฝีปากประกอบด้วย

ริมฝีปากห่อ

ริมฝีปากกลม

ริมฝีปากแผ่

จุดกำเนิดของการเกิดเสียงสระภาษาอังกฤษ คือ บริเวณภายในช่องปากที่ครอบคลุมตำแหน่งของจุดที่สูงสุดของลิ้นในการเปล่งเสียงสระทุกเสียงในภาษาอังกฤษ

เดเนียล โจนส์ แบ่งลิ้นออกเป็น 3 ส่วน คือ ลิ้นส่วนหน้า (Front) ลิ้นส่วนกลาง (central) ลิ้นส่วนหลัง (Back) และเรียกเสียงสระที่ใช้ลิ้นส่วนหน้าออกเสียงเรียกว่า เสียงสระหน้า เรียกเสียงสระที่ใช้ลิ้นส่วนกลางออกเสียงว่า เสียงสระกลาง เรียกเสียงสระที่ใช้ลิ้นส่วนหลังออกเสียงว่า เสียงสระหลัง และแบ่งระดับของลิ้นออกเป็น ๔ ระดับ ได้แก่¹⁸

สูง (Close) หมายถึง ลิ้นอยู่ในระดับใกล้เพดานปากมากที่สุด

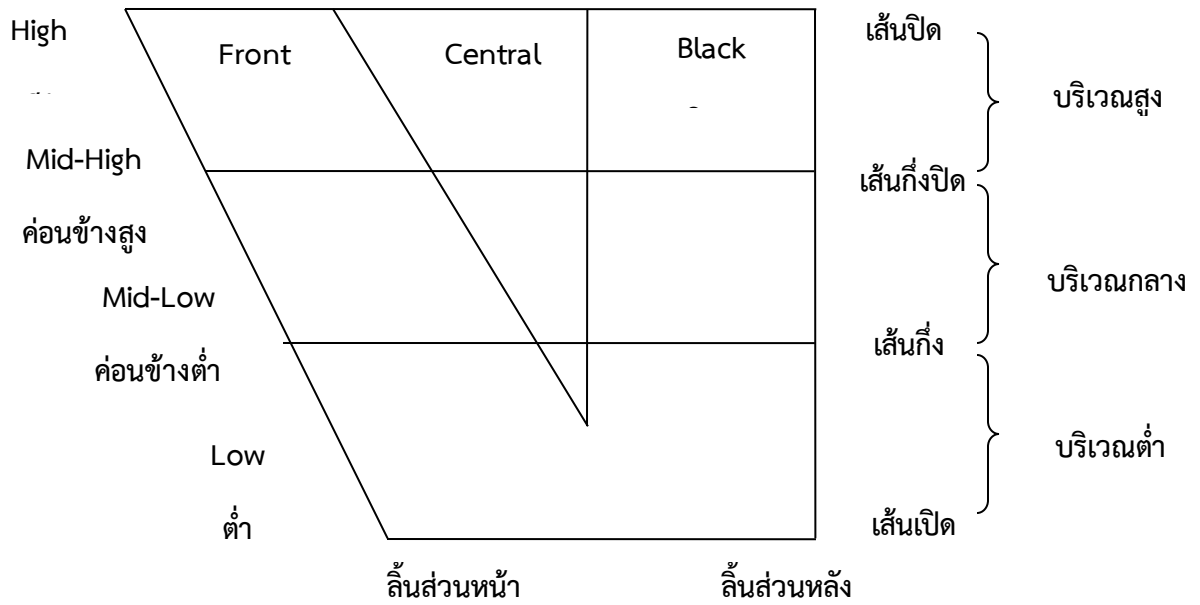
ค่อนข้างสูง (Half Close) หมายถึง ลิ้นอยู่ในระดับค่อนข้างใกล้เพดานปาก

ค่อนข้างต่ำ (Half Open) หมายถึง ลิ้นอยู่ในระดับค่อนข้างห่างเพดานปาก

ต่ำ (Open) หมายถึง ลิ้นอยู่ในระดับห่างเพดานปากมากที่สุดดังภาพปรากฏ

¹⁸ ผศ.ฉลวย บุญประเสริฐ. เรื่องเดียวกัน, หน้า 94.

ต่ำ (Open) หมายถึง ลิ้นอยู่ในระดับห่างเพดานปากมากที่สุดดังภาพปรากฏ

ที่มา: ดัดแปลงจาก ผศ.จินดา เสงสมบุรณ์. 2542. หน้า 85.

ภาพ แสดงแผนภูมิบริเวณที่เกิดเสียงสระเดี่ยวภาษาอังกฤษ 12 เสียง¹⁹

Received Pronunciation						
	Front		Central		Back	
	short	long	short	long	short	long
Close	ɪ	i:			ʊ	u:
Mid	e		ə	ɜ:	ɔ	ɔ:
Open	æ		ʌ	ɑ:		
<u>Diphthongs</u>	eɪ aɪ ɔɪ aʊ əʊ Iə Uə eə ɔə					

¹⁹ พิณทิพย์ ทวยเจริญ, ศ.. ดร. การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์, สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ. 2544. หน้า 58.

ตัวอย่างเสียงสระเดี่ยวในภาษาอังกฤษทั้ง 12 เสียง

Short Vowels

IPA Symbol	ไทย	Word examples
I (ɪ)	อี	hit /hit/, it /it/, pic /pɪk/, live /liv/, this /ðɪz/
e (ɛ)	เอะ	well /wel/, said /sed/, death /deθ/, letter /lettə/
æ (a)	แอะ	cat /kæt/, chat /tʃæt/, nap /næp/, jazz /dʒæz/, have /hæv/.
ə	เออะ	tutor /tʃʊtə:/, colour /kʌlə/, mother /mʌðə/.
ʌ	อะ	fun /fʌn/, love lʌv/, money /mʌni/, one /wʌn/, country /kʌntri/
ʊ	อุ	put /put/, look /lʊk/, should /ʃʊd/, cook /kʊk/, book /bʊk/.
ɒ	เออะ	rob /rɒb/, top /tɒp/ watch /wɒtʃ/

Long Vowels

IPA Symbol	ไทย	Word examples
i: (i, ii)	อี	sit seat bead /bi:d/, need /ni:d/, seat /sit/, meat /mi:t/
ə:	เออ	term /tɜ:m/, nurse /nɜ:s/, learn /lɜ:n/, work /wɜ:k/
ɑ: (a, a:, aa)	อา	fast /fɑ:st/, car /kɑ:r/, hard /hɑ:d/, bath /bɑ:θ/ .
u:	อุ	few /fu:/, boot /bu:t/, lose /lus/, noon /nu:n/, fruit /fru:t/
ɔ:	ออ	talk /tɔ:k/, law /lɔ:/, bored /bɔ:d/, yawn /jɔ:n/, lord /lɔ:d/ .

ตัวอย่างเสียงสระประสมภาษาอังกฤษทั้ง 9 เสียง

Diphthong Vowels

IPA Symbol	ไทย	Word examples
iə	เอีย	near /niə/, ear /iə/, clear /kliə/, year /jiə/, beer/biə/
ɛə (eə)	แอ	hair /heə/, there /ðeə/, care /kɛə/, chair /tʃɛə/, pear /peə/
ei	เอ	chain /tʃein/, pain /pein/, case /keis/, eight /eit/
ɔi	ออย	joy /dʒɔi/, boy /bɔi/, voice /vɔi/, coil /kɔil/
ai	อาย	my /maɪ/, sight /sait/, pride /praɪd/, flight /flaɪt/
ou (əʊ)	โอ	no /nou/, know /nou/, those /ðouz/, phone /foun/,
aʊ	อาว	mouth /mauθ/, house /haus/, cow /kau/, south /sauθ/
ɔə (oə)	ออร์	four /fɔə/, door /dɔə/, more /mɔə/, floor /flɔə/
uə	อัว	poor /puə/, your /juə/, tour /tuə/, pure /puə/, sure /suə/

2.4. บทสรุป

สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ เป็นวิชาที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเสียงของภาษาอังกฤษ ศึกษาเกี่ยวกับอวัยวะต่างๆ ที่ใช้ในการเปล่งเสียงในภาษา ลักษณะของเสียงในภาษาที่เปล่งออกมาตลอดจนอวัยวะต่างๆ ที่ใช้ในการรับฟังหรือรับรู้เสียงในภาษาอังกฤษ

สาขาของสัทศาสตร์ แบ่งออกเป็น 3 สาขา คือ

1) **สรีรศาสตร์ (Articulatory Phonetics)** คือการศึกษาระบบอวัยวะที่ใช้ในการเปล่งเสียงในภาษา โดยศึกษาว่าในขณะที่มนุษย์เปล่งเสียงพูดนั้น มีอวัยวะใดบ้างที่เกี่ยวข้อง ศึกษาตั้งแต่กระบังลม ปอด หลอดลม ซึ่งเป็นอวัยวะที่ทำให้เกิดกระแสลม กล้องเสียงอันเป็นอวัยวะที่ควบคุมคุณภาพของเสียง (Voice Quality)

2) กลศาสตร์ (Acoustic Phonetics) คือการศึกษาลักษณะทางกายภาพของเสียงในภาษาว่า เสียงในภาษามีลักษณะของคลื่นเสียงอย่างไร มีความถี่อย่างไร โดยอาศัยเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ Sound Spectrograph ช่วยในการวิเคราะห์เสียง

3) โสตศาสตร์ (Auditory Phonetics) คือการศึกษาเรื่องการรับรู้เสียงในภาษาของผู้ฟัง สิ่งที่ต้องศึกษา คือ อวัยวะต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ ได้แก่ หู อวัยวะต่างๆ ในหูที่เกี่ยวข้องกับการได้ยิน สมองและอวัยวะต่างๆ ในสมอง เป็นต้น

สรีรศาสตร์ (Articulatory Phonetics)

วิชาที่ศึกษาเกี่ยวกับอวัยวะการออกเสียง และวิธีการผลิตเสียงทั้งหมด กลายเป็นเสียงสระและเสียงพยัญชนะแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มได้แก่

- 1) ปอดและหลอดลม (Lungs and Trachea)
- 2) กล่องเสียงและเส้นเสียง (Larynx and Vocal Cord)
- 3) การทำงานของเส้นเสียง (Phonation)
- 4) การออกเสียง (Articulation)

อวัยวะต่างๆ ที่ใช้ในการออกเสียง (Organs of Speech) ดังต่อไปนี้

1) ริมฝีปากบน (Upper Lip) และ ริมฝีปากล่าง (Lower Lip) เช่น เสียง [b] บ, [p] พ และ [m] ม เป็นต้น

2) ฟันบน (Upper Teeth) และ ฟันล่าง (Lower Teeth) เช่น [θ] ในคำว่า think /θɪŋk/ [ð] ในคำว่า this /ðɪz/ ในภาษาอังกฤษ เป็นต้น

3) ปุ่มเหงือก (Alveolar Ridge) เช่น [t] ต, [d] ด, [n] น, [l] ล และ [s] ส ฯลฯ

4) เพดานแข็ง (Hard Palate) เช่น จ [tʃ] หรือ [ç] และ ช [tʃʰ] ฯลฯ เพดานแข็ง

5) เพดานอ่อน (Soft Palate) เช่น ก [k] ค [kʰ] ฯลฯ

6) ลิ้นไก่ (Uvula) ลิ้นไก่ เป็นก้อนเนื้อเล็กๆ อยู่ปลายเพดานอ่อนตรงกลางปาก สามารถขยับขึ้นลงได้ เป็นอวัยวะที่สำคัญที่ช่วยในการออกเสียงนาสิก และเสียงที่ไม่ใช่ นาสิก

- 7) ลิ้น (tongue) สามารถแบ่งลิ้นออกเป็นตำแหน่งต่างๆ ได้อย่างคร่าวๆ ดังนี้ คือ
- ปลายลิ้น (tip of the tongue) ปลายลิ้น ช่วยในการเกิดเสียงพยัญชนะ ร [r] ล [l] ฯลฯ
 - ส่วนต่อจากปลายลิ้น (blade of the tongue) ช่วยในการเกิดเสียง พยัญชนะ ต [t] ด [d] ฯลฯ
 - ลิ้นส่วนหน้าหรือลิ้นส่วนต้น (front of the tongue) ช่วยในการเกิดเสียง พยัญชนะ จ [tʃ] หรือ [c] และ ช [tʃʰ] หรือ [ch] และสระหน้า ฯลฯ
 - ลิ้นส่วนหลัง (back of the tongue) ช่วยในการเกิดเสียงพยัญชนะ ก [k] ค [kʰ] และสระหลัง ฯลฯ

ฐานที่เกิดการออกเสียง (Place of articulation)

ในภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 9 ฐานดังนี้คือ

- 1) ฐานริมฝีปาก (Bilabial) ในภาษาอังกฤษมี 4 คือ /p/ /b/ /m/ /w/
- 2) ฐานริมฝีปากและฟัน (Labio - dental) เสียงที่เกิดจากฐานนี้มี 2 เสียง คือ /f/ /V/ ในภาษาอังกฤษ เช่น คำว่า fun, staff, van, wave
- 3) ฐานฟัน (Dental) ในภาษาอังกฤษมี 2 เสียง คือ [θ] [ð] สะกดด้วยอักษรภาษาอังกฤษ คือ “th” ตำแหน่งของเสียงตามภาพดังต่อไปนี้
thing /θɪŋ/ thank /θæŋk/ thumb /θʌm/ then /ðən/
- 4) ฐานปุ่มเหงือก (Alveolar) ฐานนี้เป็นเสียงที่เกิดจากปุ่มเหงือก ในภาษาอังกฤษมี 6 เสียง คือ /t/ /d/ /s/ /z/ /n/ /l/ ในคำว่า tone, date, net, leg, since
- 5) ฐานหลังปุ่มเหงือก (Post Alveolar) ในภาษาอังกฤษมีปรากฏ 1 เสียง คือ /r/
- 6) ฐานเพดานแข็ง - ปุ่มเหงือก (Palatal - alveolar) เสียงที่เกิดจากฐานนี้จะมีในภาษาอังกฤษ 4 เสียง คือ /tʃ/ /dʒ/, และ /j/ /ʒ/, ตามหลักการออกเสียงที่เป็นที่ยอมรับของคนอังกฤษ (British Receive Pronunciation) หรือ /č/, /j/ และ ʒ/, /ʒ/, ในภาษาอังกฤษแบบอเมริกา เช่น คำว่า show, jump, joint
- 7) ฐานเพดานแข็ง (Palatal) ฐานกรณ์เพดานแข็งกับลิ้นส่วนหน้า เสียงก้อง เสียงนี้ออกเสียงออกเสียงคล้ายกับเสียงที่เขียนด้วย “ย” ในภาษาไทย เกิดขึ้นเฉพาะในตำแหน่งต้นพยางค์เท่านั้น ในภาษาอังกฤษมี 1 เสียง คือ /j/

8) **ฐานเพดานอ่อน (Velar) ฐานกรณ์เพดานอ่อน** ลิ้นส่วนหลัง ในภาษาอังกฤษมี 3 เสียงคือเสียงพยัญชนะ /k/, /g/, /ŋ/

9) **ฐานเส้นเสียง (Glottal)** เสียงเสียดแทรก ฐานกรณ์กล่องเสียง หรือเส้นเสียงทั้งสอง ในภาษาอังกฤษมี 1 เสียงคือ /h/

กรณ์ (Passive Articulator)

กรณ์ คืออวัยวะที่ใช้ที่ใช้ในการทำทำให้เกิดเสียง และสามารถเคลื่อนที่ได้ (Active Articulator) เป็นอวัยวะที่อยู่ติดกับกระดูกคางส่วนล่าง ซึ่งเคลื่อนไปจรดหรือใกล้กับฐาน ได้แก่ ริมฝีปากล่าง (Lower Lip) ลิ้น (Tongue) และเส้นเสียง (Vocal Cord)

1) ริมฝีปากล่าง (Lower Lip)

ริมฝีปากมีบทบาทในการออกเสียง โดยปกติแล้วจะใช้ริมฝีปากทั้งคู่คือทั้งบน-ล่างจรดกันสนิท เพื่อให้ออกเสียง “p b m” หรือใช้ริมฝีปากล่างเคลื่อนไปใกล้เกือบชิดฟันบน เพื่อออกเสียง “f” เป็นต้น

2) ลิ้น (Tongue)

ลิ้น เป็นอวัยวะที่บทบาทสำคัญในการออกเสียงทั้งเสียงสระและเสียงพยัญชนะ มีกล้ามเนื้อสลับซับซ้อนเพื่อให้การเคลื่อนไหวหลายรูปแบบ โดยแบ่งออกเป็น 5 ส่วนต่างๆได้ดังนี้

2.1 ปลายลิ้น (Tip of the tongue) เช่น เสียง /r/, /l/, /i/

2.2 ลิ้นส่วนปลาย (Blade of the tongue) เช่นเสียง /t/, /d/

2.3 ลิ้นส่วนหน้า (Front of the tongue) เช่นเสียง /tʃ/, /dʒ/, /ʃ/, /ʒ/

2.4 ลิ้นส่วนหลัง (Back of the tongue) /k/, /ŋ/

2.5 โคนลิ้น (Root of the tongue) /q/, /x/

3) เส้นเสียง (Vocal Cords)

คือกล้ามเนื้อคู่หนึ่งที่อยู่ที่ติดกับกล่องเสียง หรือลูกกระเดือกเป็นอวัยวะที่เคลื่อนไหวได้อยู่ในคอ ลักษณะการเคลื่อนไหวของเส้นเสียงแบ่งเป็น ๓ ลักษณะคือ

3.1 เส้นเสียงเปิด มีกระแสลมผ่านได้สะดวก เกิดเป็นเสียงประเภทไม่ก้องหรืออโหส (Voiceless) เช่น เสียง /t/ /k/ /p/

3.2 เส้นเสียงปิด แต่มีกระแสลมผ่าน ทำให้เกิดเป็นเสียงสั้นหรือมีเสียงก้อง หรือ โหส (Voiced) เช่น เสียง /d/ /g/ /b/ และ เสียงสระทั้งหมด

3.3 เส้นเสียงปิดสนิท กระแสลมไม่สามารถผ่านออกมาได้ เป็นประเภท เสียงกักเกิดที่เส้นเสียง มีอยู่เสียงเดียวคือ /a/ หรือ /h/ เป็นต้น

ลักษณะการออกเสียง (Manner of articulation)

ลักษณะการออกเสียง (Manner of Articulation) คือลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างอวัยวะในการออกเสียงที่เคลื่อนที่ได้และอวัยวะในการออกเสียงที่เคลื่อนที่ไม่ได้ แบ่งออกเป็น 6 ลักษณะดังต่อไปนี้

1) เสียงกักหรือเสียงหยุดหรือเสียงระเบิด (Stop or Plosive)

เสียงที่มีกระแสลมออกมาจากปอดและมีการกักไว้ที่ใดที่หนึ่งก่อนที่ลมนั้นจะดันออกมา เช่น /p/, /b/, /t/, /d/, /k/, /g/ ในภาษาอังกฤษ โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

- เสียงกักแบบชนิด (Aspirated Plosive) เสียงกักที่ออกเสียงแล้วมีกลุ่มลมตามออกมา พยัญชนะเสียงกักแบบชนิด คือ /p/, /t/, /k/

- เสียงกักแบบสถิต (Unaspirated Plosive) คือ เสียงที่ออกเสียงแล้วไม่มีกลุ่มลมตามออกมาด้วย พยัญชนะเสียงกักแบบสถิต คือ /b/, /d/, /g/

2) เสียงกึ่งเสียดแทรก (Affricative) เป็นลักษณะของเสียงหยุดหรือเสียงระเบิดและตามด้วยเสียงเสียดสี คืออวัยวะในการออกเสียงจะเคลื่อนเข้าปิดกันสนิท แล้วเคลื่อนออกจากกันอย่างช้าๆ กระแสลมก็ค่อยๆเสียดแทรกออกมาปรากฏเป็นเสียงในภาษาอังกฤษ คือ /tʃ/, /dʒ/ เช่น job /dʒab/, rich /ritʃ/ เป็นต้น

3) เสียงเสียดแทรก (Fricative) เส้นเสียงเปิดลมสามารถผ่านออกไปได้อย่างต่อเนื่อง ไปเสียดสีกับฐานกรณ์ ณ จุดใดจุดหนึ่ง ในภาษาอังกฤษ คือ /f/ /v/, /ð/ /θ/, /s/ /z/, /ʃ/, /ʒ/, /h/

4) เสียงนาสิก (Nasal) เสียงนี้ลมจากปอดถูกกักไว้ไม่ให้ออกมาทางช่องปาก แต่จะออกจากทางช่องจมูก โดยที่เพดานอ่อนและลิ้นไก่ลดลงอยู่ในลักษณะพัก เสียงที่เกิดขึ้น เช่น /m/, /n/, /ŋ/ ในภาษาอังกฤษ

5) เสียงข้างลิ้น (Lateral) เออลิ้นไปแตะที่ปุ่มเหงือกแล้วปล่อยให้ลมผ่านออกมาข้างลิ้นทั้งสองข้าง เช่น เสียง ล ในคำดังต่อไปนี้ ลม ลิง ลอด ลากในภาษาไทย สัญลักษณ์ของเสียงนี้คือ /l/ ในภาษาอังกฤษ เช่น leg, lick, lock, lion, bill, small เป็นต้น

6) เสียงกระทบ หรือเสียงสะบัดลิ้น (Tap or Flap) เสียงนี้เริ่มต้นด้วยการห่อปากในขณะเดียวกันพับปลายลิ้นไปข้างหลังเตรียมพร้อมที่จะออกเสียง เมื่อจะออกเสียงให้สลับปลายลิ้นไปข้างหน้า มิให้ปลายลิ้นกระทบส่วนใดๆในปากเลย เสียงที่ได้ยินคือ “r”

7) เสียงเปิด (Approximations) ในการออกเสียงนี้อวัยวะในปากจะเคลื่อนเข้าหากันเล็กน้อยลมออกจากปอดจะเคลื่อนผ่านช่องปากไปได้สะดวก สัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงนี้ คือ /w/, /j/

เสียง /w/ เช่น ในคำว่า wet, weak, way ส่วนเสียง /j/ เหมือนพยัญชนะต้นในคำภาษาไทย ดังต่อไปนี้ ย่า หญิง วา หรือเสียงตัว “y” ในภาษาอังกฤษ เช่น คำว่า yes, year, you สัญลักษณ์แทนเสียง /w/ /j/ นี้ในบางครั้งมีลักษณะการเกิดคล้ายกับเสียงสระ จึงเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า เสียงกึ่งสระ (Semivowels)

ลักษณะของเสียงย่อย

ลักษณะของเสียงย่อยประกอบด้วยส่วนประกอบ 2 ส่วน คือ

1. โโฆษะ หรือ อโฆษะ (Voiced and Voiceless)

1.1 เสียงอโฆษะ (Voiceless) คือ หมายถึงในขณะที่เสียงต่างๆ ลมจะเคลื่อนขึ้นมาจากปอด ผ่านช่องระหว่างช่องคอ ถ้าลมผ่านออกมาในขณะที่เส้นเสียงอยู่ห่างกัน เสียงนั้นจะเป็นเสียงไม่ก้องสังเกตได้จากการจับลูกกระเดือกจะไม่มีความรู้สึกสั่นสะเทือน ในภาษาอังกฤษมี 11 เสียงคือ /p/, /t/, /k/, /p/, /tʃ/, /f/, /θ/, /s/, /ʃ/, /h/, /w/

1.2 เสียงโฆษะ (Voiced) คือ ลมผ่านออกมาในขณะที่เส้นเสียงอยู่ชิดกัน แต่ไม่ติดกัน สนิทจะทำให้เสียงสั่นสะเทือน เสียงนั้นจะเป็นเสียงก้อง สังเกตได้จากการจับลูกกระเดือกจะมีความสั่นสะเทือนเมื่อพูดอักษรเหล่านี้ในภาษาอังกฤษมี 13 เสียงคือ /b/, /d/, /g/, /dʒ/, /v/, /ð/, /z/, /ʒ/, /m/, /n/, /ŋ/, /r/, /j/

Exercises

จงตอบคำถามต่อไปนี้

- คำว่า สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ คือการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องอะไร แบ่งออกเป็นกี่สาขาอะไรบ้าง
- ฐาน (places of articulation) และกรรม (manner of articulation) ในภาษาอังกฤษ คืออะไรมีลักษณะเสียงเป็นอย่างไร อธิบายและยกตัวอย่างภาษาอังกฤษ พอสังเขป
- อธิบายฐานที่เกิดเสียงภาษาอังกฤษดังต่อไปนี้ พร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบ
 - ฐานริมฝีปาก (Bilabial)
 - ฐานฟัน (Dental)
 - ฐานหลังปุ่มเหงือก (Post Alveolar)
 - ฐานเพดานอ่อน (Velar)
- อธิบายลักษณะของเสียงภาษาอังกฤษ ดังต่อไปนี้ พร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบ

- 1) เสียงกักหรือเสียงหยุดหรือเสียงระเบิด (Stop or Plosive)
- 2) เสียงกึ่งเสียดแทรก (Affricative)
- 3) เสียงเสียดแทรก (Fricative)
- 4) เสียงกระทบ หรือเสียงสะบัดลิ้น (Tap or Flap)
- 5) เสียงเปิด (Approximations)

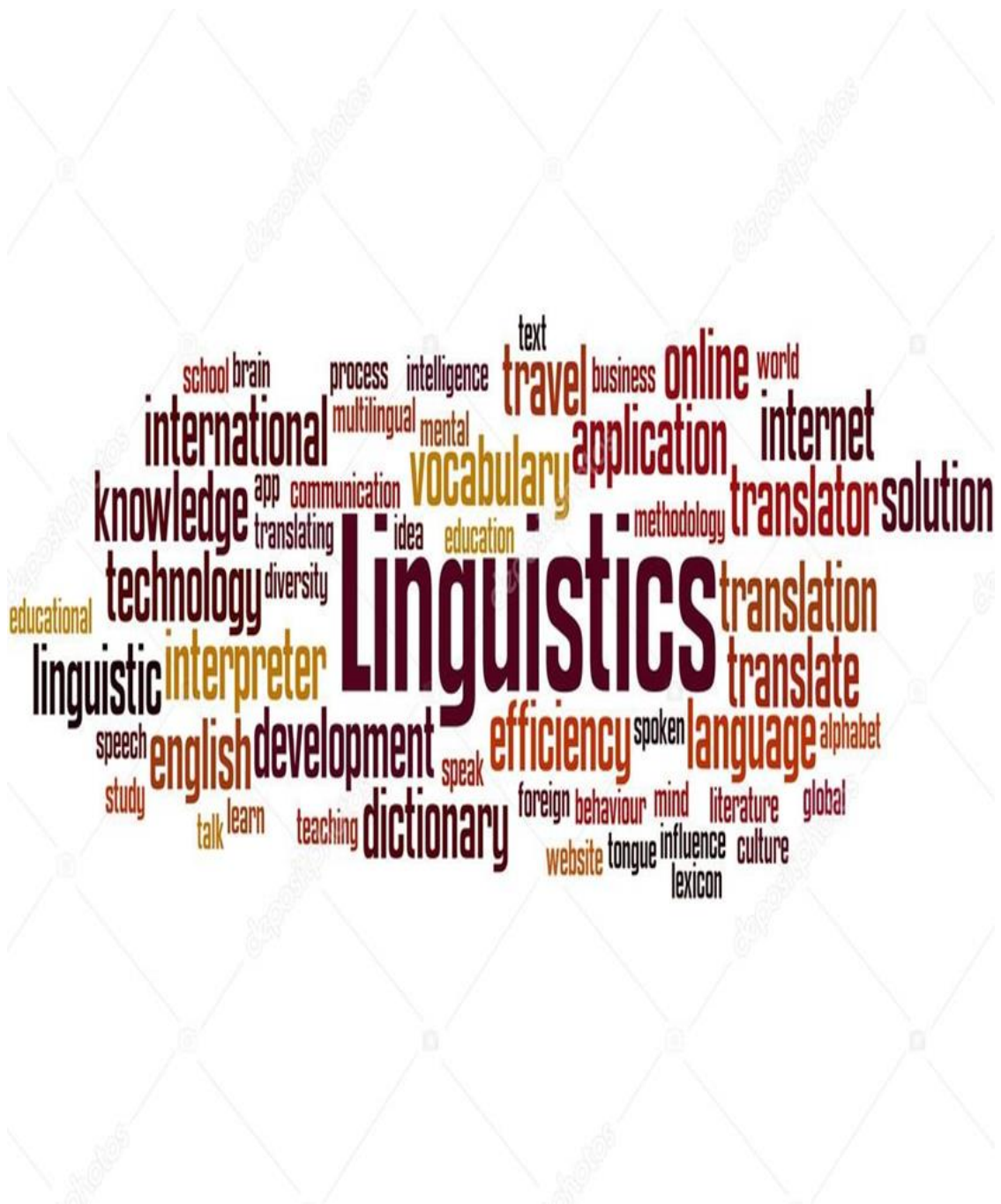
5. อธิบายลักษณะของเสียงภาษาอังกฤษ ดังต่อไปนี้ พร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบ

- เสียงชนิด (Aspirated Plosive)
- เสียงชนิด (Unaspirated Plosive)
- เสียงอโฆษะ (Voiceless)
- เสียงโฆษะ (Voiced)

6. อธิบาย ฐานที่เกิดของเสียงสระ(Vowels) และพยัญชนะ (Consonants) มีความแตกต่างกันอย่างไร

7. อธิบายถึงสัญลักษณ์แทนเสียงภาษาอังกฤษ หรือบอกฐานที่เกิดของเสียง ลักษณะของเสียง ดังต่อไปนี้

/p/	/tʃ/	/dʒ/	/f/	/v/	/θ/	/ð/
/z/	/ʃ/	/ʒ/	/h/	/ŋ/	/r/	/w/
/i:/	/e/	/ə/	/ɔ/	/æ/	/ʌ/	/ɑ:/

Unit 3

สรวทยาภาษาอังกฤษ

English Phonology

3.1 บทนำเบื้องต้น (Introduction)

สรวทยา หรือ Phonology คือวิชาว่าด้วยการศึกษาระบบเสียงของภาษาอังกฤษ โดยเน้นศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเสียงต่างๆ ที่เป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบพื้นฐานของภาษาอังกฤษ สรวทยาเป็นศาสตร์ย่อยแขนงหนึ่งในภาษาศาสตร์ เป็นเรื่องเกี่ยวกับการศึกษาโครงสร้างระบบเสียงพูด (pattern of speech sound) คำว่า phone คือ เสียง และ logy คือ วิทยา หรือ วิชา หรือ การศึกษาว่าโดยรวมแล้วคือ การศึกษาเรื่องโครงสร้างเสียงพูดของมนุษย์ Phonology ต่างจาก Phonetics ตรงที่ว่า Phonetics ศึกษากระบวนการออกเสียง ส่งผ่านเสียงและรับรู้เสียงของมนุษย์ แต่อาจเข้ามาช่วยเรื่องโครงสร้างของภาษา หรือไม่ก็ต้องดูที่ Phonology ทุกครั้ง เราจะเห็นนักวิทยาศาสตร์ศึกษาเรื่อง Phonetics โดยใช้กล้องเข้าไปถ่ายอวัยวะในการออกเสียงของมนุษย์หรือองค์ประกอบของฐานกรณ์ของเสียง หรือใช้เครื่องมือคอมพิวเตอร์ทดสอบคลื่น ความถี่หรือวรรณยุกต์เสียงพูดของมนุษย์ตลอดจนอวัยวะใดบ้างที่เกี่ยวข้องในการออกเสียง และมีวิธีการออกเสียงอย่างไร ลักษณะของเสียงเป็นอย่างไร เช่น เสียง /p/ หน้าที่ของ Phonetics ต้องบรรยายถึงวิธีการออกเสียงอย่างละเอียด เช่น ตำแหน่งของเสียง ลักษณะของเสียงเป็นต้น ส่วน Phonology จะศึกษาระบบเสียงของภาษา มักทำเฉพาะแต่ละภาษามากกว่า เนื่องจากแต่ละภาษาจะมีความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างของระบบเสียงกันอยู่แล้ว เช่น การศึกษาระบบเสียงพยัญชนะในภาษาใดภาษาหนึ่ง หรือ การศึกษาระบบเสียงสระตลอดจนหน่วยเสียง (phoneme) ในภาษานั้นๆ เป็นต้น ปัจจัยหนึ่งที่เสริมแนวคิดที่ว่าทำไมจึงต้องศึกษาที่ละภาษามากกว่าการเปรียบเทียบ เพราะว่าหน่วยเสียงในแต่ละภาษาไม่เหมือนกัน ข้อจำกัดและลักษณะเฉพาะในแต่ละภาษา (parameter) แตกต่างกัน เช่น เสียง /p/ ในภาษาอังกฤษมีทั้งออก

เสียงมีลมพ่น (aspiration) และไม่มีลมพ่น (un aspirated) แต่ไม่มีความแตกต่างในเชิงความหมาย เราถือว่าเป็นหน่วยเสียงเดียวกัน แต่หน่วยเสียงย่อยไม่เหมือนกัน ที่ไม่เหมือนกันเพราะว่าสองเสียงนี้ เกิดจากสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน เสียงไม่มีลมมักเกิดจากการตามหลังเสียงที่เป็น /s/ Alveolar Fricative เช่น คำว่า peak /phi:k/ กับ คำว่า speak /spi:k/ คือกล่าวโดยรวมแล้วเมื่อเกิดเสียง stop ที่ตามหลัง Alveolar Fricative แล้วต้องเป็นเสียงที่ไม่มีลม (Unaspirated) ทั้งนี้ นี่ก็ประเด็นสำคัญ เมื่อไม่เกิดสภาพแวดล้อมเดียวกัน หรือคอยสับหลักกันตลอด (Complementary Distribution) ก็พิสูจน์ด้วยคู่เปรียบเทียบ (Minimal pair) ไม่ได้ว่าเป็นคนละหน่วยเสียง¹

ส่วนนิยามความหมายระหว่าง Phonetics และ Phonology ภาษาอังกฤษ คือ

Phonetics is the science or study of speech sounds and their production, transmission, and reception, and their analysis, classification, and transcription.

Phonology is the science of speech sounds including especially the history and theory of sound changes in a language or in two or more related languages

สรุปว่าสรีวิทยา (Phonology) เป็นศาสตร์ย่อยแขนงหนึ่งในวิชาภาษาศาสตร์ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างระบบเสียงพูด (pattern of speech sound) และโครงสร้างเสียงพูดของมนุษย์ เน้นระบบเสียงพยัญชนะและระบบเสียงสระในภาษาใดภาษาหนึ่งตลอดจนหน่วยเสียงในภาษา ข้อจำกัดและลักษณะเฉพาะในแต่ละภาษา

ส่วนความแตกต่างระหว่าง Phonology กับ Phonetics หรือสัทศาสตร์คือ phonetics ศึกษากระบวนการออกเสียงอวัยวะในการออกเสียงการส่งผ่านเสียงและรับรู้เสียงของมนุษย์ส่วน phonology เป็นการศึกษาาระบบเสียงของภาษา เช่นการศึกษาระบบเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษหรือการศึกษาระบบเสียงสระตลอดจนตลอดจนหน่วยเสียงในภาษาอังกฤษ เป็นต้น

เครื่องหมายที่ควรทราบ

// ใช้กับหน่วยเสียง เช่น /i/ เป็นหน่วยเสียงสระ /p/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะ ยังไม่สามารถออกได้

[] ใช้เพื่อแทนสัญลักษณ์เสียงย่อย เช่น หน่วยเสียง /i:/ มีเสียงสั้น [i] และเสียงยาว [i:]

หน่วยเสียง /p/ มีเสียง มี 3 หน่วยเสียง คือ [p^h], [p], [p-]

: ใช้แทนความยาวของเสียง เช่น [i:] มีเสียงยาว [i] มีเสียงสั้น

¹ ศพจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2557. หน้า 107-108.

h แทนกลุ่มลม เช่น [p^h] ออกเสียงโดยมีกลุ่มเด่นชัดเรียกว่า aspirated [p]

- แทนลักษณะลมถูกปิดกั้นและหายไป หรืออีกนัยหนึ่งแทนความเงียบ เพราะไม่มีการเปล่งเสียงหรือกลุ่มออกมา เช่น [p-] ขณะออกเสียงไม่ปรากฏเสียงหรือกลุ่มลมออกมาเพียงแต่ริมฝีปากปิดกักลมไว้แล้วกลืนหายไป

3.2 โครงสร้างของสรีวิทยาภาษาอังกฤษ

สรีวิทยา (phonology) เป็นสาขาหนึ่งของภาษาศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับเสียงต่างๆที่มีความหมายในภาษาใดภาษาหนึ่งแล้ววิเคราะห์หากฎเกณฑ์สำหรับความแตกต่างของเสียงเหล่านั้นโดยผลที่ได้คือโครงสร้างระบบเสียงพูดเน้นระบบการออกเสียงสระและเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ ดังนั้นตามหลักภาษาศาสตร์สิ่งแรกที่ควรรู้จัก คือเรื่องเสียง เพราะเสียงเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของภาษา และในแต่ละภาษาก็ย่อมจะมีระบบเสียงของตนโดยเฉพาะ ดังนั้นการศึกษาถึงเรื่องที่เกิดของหน่วยเสียง (Phonemes) หน่วยเสียงต่าง ๆ ทั้งสระและพยัญชนะ การเน้นคำ และการลงจังหวะต่าง ๆ จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเรียนรู้ภาษาเป็นอย่างมาก โครงสร้างการศึกษาสรีวิทยาภาษาอังกฤษ ก็คือการศึกษาเรื่องหน่วยเสียง (Phoneme) ในหน่วยเสียงต่างๆของภาษาอังกฤษ สามารถจำแนกออกเป็นหัวข้อใหญ่ได้ดังต่อไปนี้²

หน่วยเสียง (Phoneme) หมายถึงเสียงที่เป็นหน่วยที่เล็กที่สุดในหน่วยคำซึ่งไม่สามารถแบ่งแยกย่อยได้อีก และยังเป็นเสียงที่ทำให้คำที่เป็นคู่เทียบเสียงหรือกลุ่มเทียบเสียงที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมเดียวกันมีความหมายต่างกันแบ่งออกเป็น 3 หน่วยเสียง

- Segmental Phoneme ได้แก่หน่วยเสียงประเภทอิสระหน่วย
- Supra segmental ได้แก่หน่วยเสียงประเภทไม่อิสระ
- Allophone) ได้แก่หน่วยเสียงย่อย

1) Segmental Phoneme หน่วยเสียงประเภทอิสระ แบ่งออกเป็น 2 หน่วยเสียงคือ

1. English Consonants ได้แก่หน่วยเสียงพยัญชนะ

- เสียงพยัญชนะต้น
- เสียงพยัญชนะควบกล้ำ
- เสียงพยัญชนะท้าย

² ศิดา เยี่ยมขันถาวร ดร., *Phonology*, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (ออนไลน์). แหล่งที่มา: <https://itdev.win/14215/4.pdf> (8/6/2021)

2. English Vowels ได้แก่หน่วยเสียงสระ

- Simple Vowels ได้แก่หน่วยเสียงสระเดี่ยว
- Diphthong or Glide Vowels ได้แก่สระประสมหรือสระเลื่อน

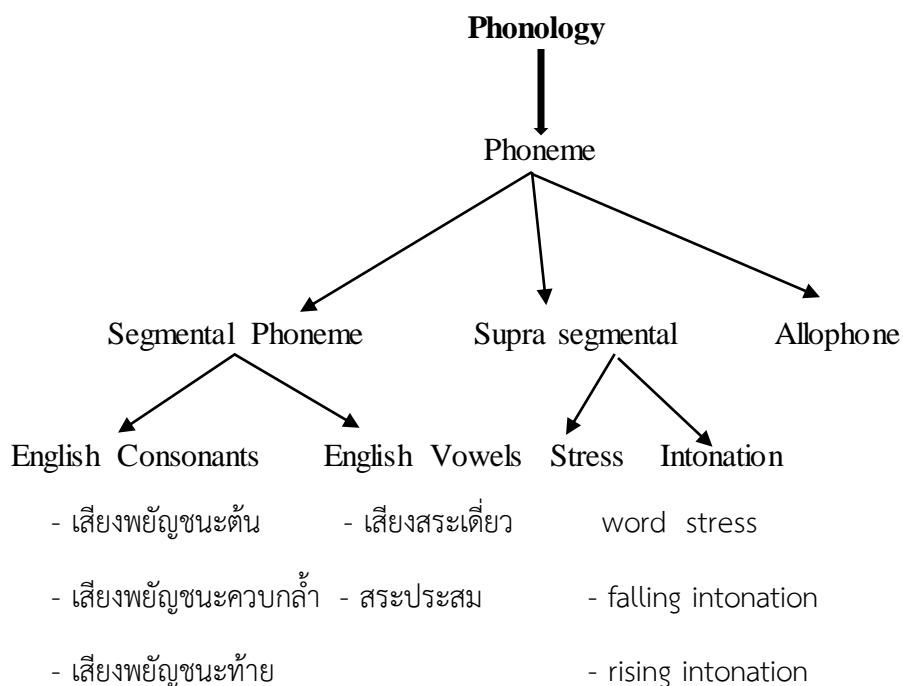
2) Supra segmental หน่วยเสียงประเภทไม่อิสระแบ่งออกเป็น 2 หน่วยเสียงคือ

- Stress การเน้นพยางค์
- Intonation ทำนองเสียง

3) Allophone หน่วยเสียงย่อย

หน่วยเสียงย่อย คือเสียงพูดเสียงหนึ่งในชุดของเสียงพูดที่เป็นไปได้ ที่ใช้เปล่งเสียงหน่วยเสียงในภาษาหนึ่ง ๆ ตัวอย่างเช่น ในภาษาอังกฤษ เสียงไม่พ่นลม [t] อย่างในคำ stop [stop] และเสียงพ่นลม [t^h] อย่างในคำ top [t^hop] เป็นหน่วยเสียงย่อยของหน่วยเสียง /t/ แต่เสียงทั้งสองมีสถานะเป็นหน่วยเสียงย่อย³

เราสามารถทำเป็นแผนภูมิการศึกษา Phonology ได้ดังต่อไปนี้⁴

³ คณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2557. หน้า 107.

⁴ คีตา เยี่ยมชั้นถาวร ดร., *Phonology*, (ออนไลน์). แหล่งที่มา: <https://itdev.win/14215/4.pdf> (8/6/2021)

3.3 Phoneme หน่วยเสียง

คำว่า หน่วยเสียง (Phoneme) หมายถึงเสียงที่มีหน้าที่สำคัญในระบบเสียงของภาษาอังกฤษ คือมีหน้าที่แยกความหมายของคำ หรือหมายถึงเสียงสำคัญในภาษาที่ใช้สื่อความหมายได้ หรือเสียงสำคัญที่ทำให้คำมีความหมายต่างกัน⁵

เสียงในภาษามีหลายประเภท และมีลักษณะการออกเสียงแตกต่างกันหลายแบบ ความแตกต่างของเสียงจะมีความสำคัญ ก็ต่อเมื่อความแตกต่างนั้น ทำให้ความหมายของคำต่างกัน หรือเป็นความต่างที่ทำให้เสียง 2 เสียงทำหน้าที่เป็น 2 หน่วยเสียง

แต่เนื่องจากเสียงพูดในภาษาภาษาอังกฤษมีเป็นจำนวนมากมาย ดังนั้นเสียงทุกเสียงจึงไม่ได้เป็นหน่วยเสียงเสมอไป หมายความว่าไม่ใช่เสียงทุกเสียงที่สามารถแยกความหมายของคำได้ เพราะเสียงอาจแปรไปได้จากสาเหตุที่ไม่สามารถแปลงเสียงให้เหมือนกันได้ทุกครั้ง และสัทบริบทมีอิทธิพลทำให้เสียงแปรไป ซึ่งเสียงแปรจะไม่มีหน้าที่สำคัญในภาษา เพราะแยกความหมายของคำไม่ได้ เรียกว่า หน่วยเสียงย่อย (Allophone) หมายถึงการออกเสียงใดเสียงหนึ่ง ซึ่งอาจออกเสียงได้อย่างเดียวหรือหลายอย่างโดยเปลี่ยนตามตำแหน่งของเสียง เช่น เกิดต้นคำออกเสียงอย่างหนึ่ง เกิดท้ายคำ หรือเป็นเสียงสะกดออกเสียงอีกอย่างหนึ่ง⁶ เช่น

หน่วยเสียง /p/ ในภาษาอังกฤษ ถ้าหากเกิดในตำแหน่งต้นคำจะเป็นเสียงที่มีลม (unaspirated) ตามออกมา คือเป็นเสียง [ph] ถ้าเกิดในตำแหน่งท้ายคำ จะเป็นเสียงไม่มีลม (aspirated) คือ [p-] และถ้าเกิดตามหลังเสียง [s] ก็จะเป็นเสียง [p]

ฉะนั้น หน่วยเสียง /p/ จึงออกเสียงได้ 3 แบบ หรือมี 3 เสียงย่อย คือ [ph] [p-] [p] ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างคำเหล่านี้

[ph] เกิดต้นคำ เช่น pin, pass

[p-] เกิดท้ายคำ เช่น drip, tip

[p] เกิดตามหลัง s เช่น spin, sport

แต่ความแตกต่างอันนี้ ไม่ทำให้คำมีความหมายต่างออกไป หรือไม่สื่อความหมายใดๆ จึงนับว่า เป็นความแตกต่างทางเสียงที่ไม่สำคัญ เจ้าของภาษาหรือผู้พูดเองก็อาจจะไม่รู้สึกรู้ถึง ความแตกต่างอันนี้ บางครั้งแม้นักสัทศาสตร์จะชี้ถึงความแตกต่างนั้นออกมาแล้ว เจ้าของภาษาก็ยังแยกไม่

⁵ เปรมจิต ชนะวงศ์, ผศ. *ภาษาศาสตร์สำหรับครู*, (นครศรีธรรมราช : โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการ สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช, 2538), หน้า 110.

⁶ เปรมจิต ชนะวงศ์, ผศ. *ภาษาศาสตร์สำหรับครู*, (นครศรีธรรมราช : โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการ สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช, 2538), หน้า 110.

ออกว่าเป็นเสียงต่างกัน เพราะความแตกต่างดังกล่าวไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยน ดังนั้นเจ้าของภาษาจึงไม่สนใจ

การศึกษาเกี่ยวกับสรวินยานั้น ผู้เรียนควรทำความเข้าใจ คำว่าหน่วยเสียงและหน่วยเสียงย่อย ตลอดจนสามารถอธิบายความแตกต่างระหว่างคำดังกล่าวได้โดยละเอียด และยังสามารถเปรียบเทียบความแตกต่างของเสียงได้ โดยการใช้คู่เทียบเสียง (minimal pair) เพื่อศึกษาความแตกต่าง

คู่เทียบเสียง (minimal pair) คือเสียงสองเสียงที่เหมือนกันในแทบทุกลักษณะ แต่แตกต่างกันในลักษณะใดลักษณะหนึ่งเพียงลักษณะเดียว จึงทำให้มีความหมายที่ต่างกัน เช่น Sink และ Zink เป็นเสียงเหมือนกันแทบทุกลักษณะ ต่างกันเพียง s เป็นเสียงไม่ก้อง และ z เป็นเสียงก้อง เมื่อมาประกอบกับสิ่งแวดล้อมเดียวกัน คือเป็นเสียงพยัญชนะต้นของเสียง -ink ทำให้ความหมายของคำทั้งสองแตกต่างกัน ถือว่า sink และ Zink เป็นคู่เทียบเสียงกัน ดังนั้นในภาษาอังกฤษ เสียง /s/ และ /z/ เมื่อเป็นพยัญชนะต้น เป็นคนละหน่วยเสียงกัน

วิธีวิเคราะห์หน่วยเสียงทำได้โดยใช้เกณฑ์การวิเคราะห์ ดังนี้ คือเสียงสองเสียงหรือหลายเสียงจะเป็นคนละหน่วยเสียงได้ ก็ต่อเมื่อทำให้คู่เทียบเสียง (minimal pair) หรือกลุ่มเทียบเสียง (minimal set) ที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมเดียวกัน (identical environment) มีความหมายต่างกัน (contrast) คู่เทียบเสียง มี 2 ลักษณะคือ คู่เทียบเหมือน และคู่เทียบคล้าย สามารถอธิบายได้ดังนี้

คู่เทียบเหมือน หมายถึงคำสองคำเมื่อนำมาเทียบเสียงกันโดยมีจุดที่แตกต่างกันเพียงหนึ่งจุดเท่านั้น กล่าวคือทั้งสองคำมีสิ่งแวดล้อมเดียวกัน แต่มีความหมายต่างกัน เช่น

[pin] [bin] สองคำนี้มีจุดต่างที่พยัญชนะต้นเพียงจุดเดียวเท่านั้น แต่มีความหมายต่างกัน แสดงว่าเสียง [p-] และ เสียง [b-] เป็นหน่วยเสียง พยัญชนะต้นคนละหน่วยเสียง คือ (/p-/ , /b-/)

คู่เทียบคล้าย หมายถึงคำสองคำเมื่อนำมาเทียบเสียงกันโดยมีจุดที่ต่างกันมากกว่าหนึ่งจุด กล่าวคือทั้งสองคำมีสิ่งแวดล้อมคล้ายคลึงกันไม่เหมือนกันทีเดียวแต่มีความหมายต่างกัน เช่น

[thigh] [-thy] สองคำนี้มีจุดต่างที่สระกับพยัญชนะท้าย ที่ถือเป็นสิ่งแวดล้อมที่คล้ายคลึงกันมาก แต่ทำให้สองคำนี้มีมีความหมายต่างกัน แสดงว่า /θ/ และ /ð/ เป็นคนละหน่วยเสียงกัน

ในการวิเคราะห์หาหน่วยเสียง จะนิยมใช้คู่เทียบเหมือนมากกว่าคู่เทียบคล้าย ยกเว้นในกรณีที่ทำให้คู่เทียบเหมือนไม่ได้ ก็สามารถใช้คู่เทียบคล้ายมาแทนได้

หน่วยเสียงย่อย (Allophone) คือรูปหรือเสียงต่างๆของหน่วยเสียงเดียวกัน ซึ่งหน่วยเสียงหน่วยหนึ่งอาจมีมากกว่าหนึ่งรูปหรือออกเสียงได้มากกว่าหนึ่งเสียง ในกรณีที่หน่วยเสียงหน่วยหนึ่งมีหลาย allophone หรือออกได้หลายเสียง แต่ละเสียงจะมีตำแหน่งที่เกิดตายตัว และไม่มีผลให้เกิดความแตกต่างด้านความหมาย เช่น

เสียง t ในภาษาอังกฤษออกเสียงต่างกันได้ถึง 3 เสียง คือ ten, stop และ pat

ดังนั้นหน่วย เสียง /t/ มี allophone 3 หน่วย โดยแต่ละหน่วยเสียงย่อย มีตำแหน่งที่เกิดตายตัว คือ aspirated (สลิล) “/th/” เกิดในตำแหน่งต้นคำ

unaspirated (ธนิต) “/t/” เกิดตามหลังเสียง s

t ในตำแหน่งท้ายคำอาจมีเสียง released (ปล่อยเสียง) หรือไม่ก็ได้

สรุป คือหน่วยเสียงย่อย (allophone) คือการออกเสียงต่างกันของหน่วยเสียงเดียวกัน ในแบบสับหลัก (complementary distribution) กล่าวคือจะไม่เกิดในตำแหน่งเดียวกันหรือถ้าเกิดในตำแหน่งเดียวกัน ก็จะต้องมีสิ่งแวดล้อมที่ต่างกันเช่น หน่วย เสียง /p/ ในภาษาอังกฤษสามารถออกเสียงดังนี้

[p-] เกิดตามหลังเสียง s

[ph-] เกิดในที่อื่นๆ

อธิบายได้ว่า หน่วยเสียงเสียง /p/ ในภาษาอังกฤษมีทั้งออกเสียงแบบพ่นลม /ph/ (aspirated) และไม่พ่นลม /p/ (unaspirated) แต่ไม่ทำให้เกิดความแตกต่างในด้านความหมาย จึงถือว่าทั้งสอง เสียงเป็นหน่วยเสียงย่อยของหน่วยเสียงเดียวกัน และ ทั้งสองหน่วยเสียงย่อยนี้จะเกิดจากสภาพ แวดล้อมที่แตกต่างกันและไม่เกิดในสภาพแวดล้อมเดียวกัน หรือคอยสับหลักกันตลอด (complementary distribution) จึงพิสูจน์ด้วยคู่เปรียบเทียบ (minimal pair) ไม่ได้ว่าเป็นคนละหน่วย เสียง นอกจากนี้ยังมีการออกเสียงแบบแปรอิสระ (free variation) คือเกิดเสียงในตำแหน่งเดียวกัน แต่ออกเสียงต่างกันซึ่งเป็นการเกิดแบบไม่มีเงื่อนไข แต่การเกิดทั้งสองอย่างนี้ไม่ได้ทำให้ความหมายต่างกันแต่อย่างใด

3.4 Segmental Phoneme หน่วยเสียงประเภทอิสระ

หน่วยเสียงประเภทอิสระ (Segmental Phoneme) คือเสียงที่สามารถเปล่งออกมาได้อย่างอิสระโดยไม่ต้องมีเสียงอื่นมาช่วยแบ่งออกเป็น 2 อย่างคือ

- หน่วยเสียงพยัญชนะ (Consonant Phoneme)
- หน่วยเสียงสระ (Vowel Phoneme)

3.4.1 หน่วยเสียงพยัญชนะ (Consonant Phoneme)

หน่วยเสียงพยัญชนะ (Consonant Phoneme) คือเสียงที่เปล่งออกมาจากลำคอแล้ว ถูกอวัยวะต่างๆในปากปิดกั้นลมไว้ เป็นเสียงแปร ได้แก่เสียงพยัญชนะประเภทต่างๆ ดังที่ทราบกันว่าหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 24 หน่วยเสียง การศึกษาลักษณะเฉพาะของพยัญชนะนั้น

ต้องศึกษาลักษณะเด่นๆ 3 ประการ คือฐานกรณ์ในการออกเสียง (Place of Articulation) ลักษณะของเสียงที่เปล่งออก (Manner of Articulation) และกลุ่มเสียงโฆษะ (Voiced) และเสียงอโฆษะ (Voiceless) ลักษณะสำคัญดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นได้ในตารางต่อไปนี้

The Classification of English Consonants⁷

Place →	Bilabial		Labio-dental		Dental		Alveolar		Post-alveolar	Palato-alveolar		palatal	Velar		Glottal
↓ Manner	vl.	vd.	vl.	vd.	vl.	vd.	vl.	vd.	vl.	vl.	vd.	vd.	vl.	vd.	vl.
Plosive	p	b					t	d					k	g	
Affricate										tʃ	dʒ				
Fricative			f	v	θ	ð	s	z		ʃ	ʒ				h
Nasal		m						n						ŋ	
Lateral								l							
Tap or Flap									r						
Semi-vowel		w										j			

จากการศึกษาตารางเสียงพยัญชนะทั้ง 24 หน่วยเสียงแล้ว จะเห็นได้ว่าหน่วยเสียงพยัญชนะนั้นเราสามารถแบ่งไปตามหน้าที่หรือตำแหน่งที่เกิดได้ 3 ประเภท ดังนี้

- หน่วยเสียงพยัญชนะต้น
- หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ
- หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย

รายละเอียดของหน่วยเสียงพยัญชนะแต่ละประเภทดังนี้

1) หน่วยเสียงพยัญชนะต้น⁸

หน่วยเสียงพยัญชนะต้น คือหน่วยเสียงที่ปรากฏอยู่ในตำแหน่งต้นของพยางค์ในภาษาอังกฤษ มีดังต่อไปนี้

สัทอักษร	ลักษณะของเสียงที่ออกใกล้เคียงกับการออกเสียงภาษาไทย แต่ไม่เหมือนกันทีเดียว	พยัญชนะต้น
/p/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง [เพอะ] ใกล้เคียงกับอักษร “พ”	put pack pot peak

⁷R.K. Bansom, *Spoken English*, Mysore University, India. 1999. Page 58.

⁸ศิตา เขียมขันถาวร ดร., *Phonology*, (ออนไลน์). แหล่งที่มา: <https://itdev.win/14215/4.pdf> (8/6/2021)

/b/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เบอะ] ไกลเคียงกับอักษร “บ” เพราะมีความสัมพันธ์ในลำคอ	bad, back, but, bush
/t/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง [เทอะ] ไกลเคียงกับอักษร “ท” ไม่มีปัญหาในการออกเสียงสำหรับคนไทย	too, tie, tired, teeth, tap
/d/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เดอะ] ไกลเคียงกับอักษร “ด”	dead, die, drill, doll, did
/k/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง [เคอะ] ไกลเคียงกับอักษร “ค”	cap, key, quick, cake, kill /k/ ไปปรากฏที่หน้าหน่วยเสียง /n/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ /k/ จะ ไม่ออกเสียง เช่น knot, know
/g/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เกอะ] ไม่มีเสียงในภาษาไทย แต่ไกลเคียงกับอักษร “ก” ในภาษาไทย	gas, game, guest, gibbon,
/tʃ/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง [เซอะ] ไกลเคียงกับอักษร “ช”	cheap, nature, check, chalk, cheek
/dʒ/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เจอะ] ไกลเคียงกับอักษร “จ”	job, general, joke, major, jail
/n/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [นีน] ไกลเคียงกับอักษร “น”	not, nurse, nice, nose, nugget
/m/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [มึ่ม] ไกลเคียงกับอักษร “ม”	map, men, mean, might, money
/f/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง [พะ] ไกลเคียงกับอักษร “ฟ”	food, fan, fall, face, few
/v/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [วู] ไม่มีเสียงในภาษาไทย แต่ไกลเคียงกับอักษร “ฟ”	voice, van, view, vow, Venus
/θ/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง [ตะ] ไกลเคียงกับอักษร “ธ” แต่เป็นเสียงที่มีความสัมพันธ์ในลำคอไม่มีในภาษาไทย วิธีการออกเสียง นำปลายลิ้นเข้าไปใกล้ขอบฟันบนให้เกิดช่องแคบระหว่างปลายลิ้นกับฟันบน พ่นลมผ่านช่องแคบนี้เบาๆ ให้เป็นเสียงลมออกจากปาก	think, thing, thank, theme, thief

/ð/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [ตะ] ใกล้เคียงกับอักษร “ธ” แต่เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย วิธีการออกเสียง : นำปลายลิ้นเข้าไปใกล้ขอบฟันบนให้เกิดช่องแคบระหว่างปลายลิ้นกับฟันบน ฟันลมผ่านช่องแคบนี้เบาๆ ให้เป็นเสียงก้องออกจากลำคอ	The, Then, This, That, These, Those, Though, Than, Thus, they, then
/s/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง [ส] ใกล้เคียงกับอักษร “ส, ซ”	sea, city, psychology, sip, six
/z/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [ซี] ใกล้เคียงกับอักษร “ซ” ซึ่งเป็นเสียงก้องและไม่มีในภาษาไทย	zoo, zip, zero, zebra, zinc
/ʃ/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง [เชอะ] ใกล้เคียงกับอักษร “ฉ”	she, ship, machine, show, shoe
/ʒ/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เจอะ] ใกล้เคียงกับอักษร “จ”	vision, Asian, usual, measure, pleasure
/h/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง [ฮะ] ใกล้เคียงกับอักษร “ฮ”	hot, hit, home, hut, house นอกจากนี้ พยัญชนะต้นยังสามารถเกิดกลางคำ และระหว่างสระ เช่น who, perhaps, ahead
/l/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เลอะ] (ลิ้นต้องแตะระหว่างฟันหน้ากับเพดานปาก) ใกล้เคียงกับอักษร “ล”	light, long, life, lit, large
/w/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [วะะ] ใกล้เคียงกับอักษร “ว”	week, wet, white, wig, wear,
/r/	กลุ่มเสียงนี้สามารถแบ่งได้ 2 ประเภท - เสียงกระดกลิ้น (tap) ออกเสียงโดยการม้วนปลายลิ้นขึ้นไปแตะปุ่มเหงือก และหวัดลงอย่างรวดเร็ว มักใช้ออกเสียง r ในภาษาอังกฤษ - เสียงม้วนลิ้น (retroflex) ออกเสียงโดยการม้วนลิ้นทั้งลิ้นขึ้นไปหาเพดานอ่อน ใช้ในการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน	right, wrong, rat, rim, rock
/j/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เยียะ] ใกล้เคียงกับอักษร “ย”	yes, use, your, year, yard

2) หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ

หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ (Cluster) คือพยัญชนะที่เกิดร่วมกันในตำแหน่งต้นพยางค์ (initial) กลางคำ (medial) และท้ายพยางค์ (final) การเกิดพยัญชนะควบกล้ำในภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็นควบกล้ำ 2 เสียง และ ควบกล้ำ 3 เสียง

(1) พยัญชนะควบกล้ำ 2 เสียง

พยัญชนะควบกล้ำ 2 เสียง ยังสามารถจำแนกตามตำแหน่งที่เกิดได้ดังนี้ คือ

- พยัญชนะควบกล้ำ 2 เสียง ต้นพยางค์
- พยัญชนะควบกล้ำ 2 เสียง ท้ายพยางค์
- พยัญชนะควบกล้ำ 2 เสียง กลางคำ หรือ ระหว่างพยางค์

พยัญชนะควบกล้ำ 2 เสียง แบบต่างๆตามตารางต่อไปนี้

- พยัญชนะควบกล้ำ 2 เสียง ต้นพยางค์

สัทอักษร	เสียงพยัญชนะ	ตัวอย่างคำศัพท์
/p/	pl (initial)	plane, play, plot, plug
	pr (initial)	prance, press, prince, probe
/b/	bl (initial)	black, blast, block, blush
	br (initial)	brave, breeze, brick, brush
/t/	tr (initial)	tree, treat, trick, true
	tw (initial)	twin, twice, twig
/d/	dr (initial)	drag, dream, drip, drum
	dw (initial)	dwelt, dwarf, dwell
/k/	cl (initial)	clap, clean, climb, clock
	cr (initial)	crab, creep, crime, cross
/g/	gl (initial)	glad, glide, glove, glue
	gr (initial)	grape, green, grin, growl

/f/	fl (initial)	flag, flip, float, fly
	fr (initial)	frame, freeze, friend, frog
/s/	sl (initial)	slam, sleep, slip, slow
	sp (initial)	spend, spit, spoon, spite
	sm (initial)	small, smell, smile, smoke
	st (initial)	stand, step, stop, street
	sn (initial)	snake, snow, sniff, sneeze
	sk (initial)	skirt, skate, skip, skill
	sw (initial)	sway, switch, swim, swift
/w/	wh (initial)	whale, what, white, why
/θ/	θr (initial)	three, through, thrash, thrill
	θw (initial)	thwart, thwack

- พยัญชนะควบกล้ำ 2 เสียง ท้ายพยางค์

สัทอักษร	เสียงพยัญชนะ	ตัวอย่างคำศัพท์
/p/	pθ (final)	depth
	pt (final)	abrupt, Egypt, except, harped, kept, opt
	ps (final)	cups, equips, jumps, perhaps, steps
/b/	bd (final)	absorbed, bribed, curbed, lobbed, robed
	bz (final)	cabs, fibs, jabs, knobs, verbs
/t/	tθ (final)	breadth, eighth, hundredth, thousandth,
	tθs (final)	width
	ts (final)	breadths, eighths, hundredths, widths cats, eats, fights, its, meets, parts, puts, waits

/d/	/d/ dz (final)	almonds, beds, birds, hands, kinds, weeds
/k/	kθ (final)	sixth
	kt (final)	fact, worked
	ks (final)	six, works
/g/	gd (final)	bagged, hugged, logged, tagged
	gz (final)	eggs, figs, mugs, rugs
/f/	fθ (final)	fifth, twelfth
	ft (final)	craft, drift, gift, left, lift, loft, soft
	fs (final)	beliefs, cliffs, chefs, chiefs, handkerchiefs
/v/	/v/ vd (final)	arrived, believed, involved, lived, proved
	vz (final)	additives, captives, loaves, loves, serves
/s/	sp (final)	clasp, crisp, gasp, lisp, wasp
	st (final)	chased, first, pursed
	sk (final)	ask, desk, dusk, risk
/z/	zd (final)	amazed, crazed, gazed, lazed, phased
/θ/	θs (final)	baths, cloths, oaths, paths, truths
/ð/	ðd (final)	bathed, betrothed, clothed, seethed,
	ðz (final)	swathed bathes, breathes, clothes, loathes, seethes
/m/	mp (final)	bump, camp, hemp, limp, lump
	mf (final)	lymph, nymph
	mt (final)	camped, dreamt, revamped, lumped,
	md (final)	aimed, assumed, formed, roamed, shamed
	mz (final)	comes, terms, times

/n/	nθ (final) nt (final) nd (final) ns (final) nz (final) ntʃ (final) nɟʒ (final)	month, tenth ant, aren't, aunt, bent, can't, font, want behind, concerned, find, found, friend, owned hence, pence, since, tense hens, lens, pens, runs, tens lunch, pinch change, hinge
/ŋ/	ŋθ (final) ŋt (final) ŋd (final) ŋz (final) ŋk (final) ŋg (final)	length instinct longed things think bring
/l/	lp (final) lf (final) lθ (final) lt (final) ld (final) ls (final) lz (final) lk (final)	help self health difficult cold, held else fills, girls milk, silk
/ʒ/	ʒ d (final)	leisured, measured, pleased, treasured
/ʃ/	ʃ d (final)	cached, fished, mashed, washed

/dʒ/	dʒ d (final)	caged, edged, forged, judged, waged
/tʃ/	tʃ t(final)	hitched, matched, watched
/r/	rm (final) (ไม่ออกเสียงเมื่ออยู่หน้าเสียงพยัญชนะในอังกฤษและเวลส์) "alarm" / ə'la:m/, "arm" / 'a:m/ "warm" / 'wɔ:m / rm (final) (ออกเสียงและบางครั้งมีการม้วนลิ้นในสกอตแลนด์และไอร์แลนด์) "alarm" / ə'la:rm / "arm" / 'a:rm / "warm" / 'wɔ:rm/	alarm, arm, warm (มีการออกเสียงแตกต่างกันระหว่างอังกฤษและเวลส์กับสกอตแลนด์และไอร์แลนด์)

- พยัญชนะควบกล้ำ 2 เสียง กลางคำและระหว่างพยางค์

สัทอักษร	เสียงพยัญชนะ	ตัวอย่างคำศัพท์
/p/	pt (medial) ps (medial)	abruptly, absorption, acceptable Epsom, Ipswich, lopsided, upside down
/f/	ft (medial)	after, daftest, often, rafter, softly, swiftly
/m/	mt (medial)	empty, temptation

(2) พยัญชนะควบกล้ำ 3 เสียง

พยัญชนะควบกล้ำ 3 เสียง ยังสามารถจำแนกตามตำแหน่งที่เกิดได้ดังนี้คือ

- พยัญชนะ ควบกล้ำ 3 เสียง ต้น พยางค์
- พยัญชนะ ควบกล้ำ 3 เสียง ท้าย พยางค์
- พยัญชนะ ควบกล้ำ 3 เสียง กลาง คำ หรือระหว่างพยางค์

พยัญชนะควบกล้ำ 3 เสียง แบบต่างๆตามตารางต่อไปนี้

- พยัญชนะควบกล้ำ 3 เสียง ต้นพยางค์

สัทอักษร	เสียงพยัญชนะ	ตัวอย่างคำศัพท์
/s/	spr (initial)	spring, spray, spread
	str (initial)	string, street, straw
	skr (initial)	screw, screen, scroll
	spl (initial)	splash, split, spleen
	skl (initial)	sclerosis
	stj (initial)	stew, steward
	skj (initial)	obscure
	skw (initial)	square, squash, squeak

- พยัญชนะควบกล้ำ 3 เสียง ท้ายพยางค์

สัทอักษร	สัทอักษร เสียงพยัญชนะ	ตัวอย่างคำศัพท์
/p/	pθs (final)	depths
	pts (final)	accepts, adopts
	pst (final)	lapsed
/k/	kθs (final)	sixths
	kts (final)	conflicts, contexts, expects, texts
	kst (final)	context, next, oversexed, pretext, text

/f/	fθs (final)	fifths, twelfths
	fts (final)	crofts, drifts, gifts, lifts, lofts
/m/	mps (final)	amps, camps, lamps, lumps, mumps,
	mf (final)	lymph, nymph
	mft (final)	triumphed
	mfs (final)	nymphs
	mts (final)	tempts
	mst (final)	glimpsed
/n/	nts (final)	ants, fonts, grunts, hints, hunts, pants
	ntst (final)	chintzes
	ndz (final)	bends, ends, friends, sounds
	nɔ̃d (final)	changed, hinged
/ŋ/	/ŋ/ ŋts (final)	instincts
/t/	/t/ tθs (final)	breadths, eighths, hundredths, thousandths
	tst (final)	amidst, midst
/s/	sts (final) thirsts	thirsts
/l/	lmd (final)	filmed
	lmz (final)	elms, films
	lpt (final)	helped
	lps (final)	helps
	lbd (final)	bulbed
	lbz (final)	bulbs
	lfθs (final)	twelfths

	lft (final)	elfed
	lvd (final)	delved
	lθ (final)	health
	lθs (final)	tilths
	lnd (final)	kilned
	lnz (final)	kilns
	ltst (final)	waltzed
	ldz (final)	holds, worlds
	lt/t (final)	filched
	ldʒd (final)	bilged
	lʃt (final)	welshed
	lks (final)	milks
	lkt (final)	milked
	lkts (final)	mulcts

-พยัญชนะควบกล้ำ 3 เสียง กลางคำหรือระหว่างพยางค์

สัทอักษร	เสียงพยัญชนะ	ตัวอย่างคำศัพท์
/p/	pθr (medial)	up thrust
/f/	fθl (medial)	fifthly
/m/	/m/ mtr (medial)	temptress
/ŋ/	/ŋ/ ŋst (medial)	minxed

3) หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย

หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย คือเสียงพยัญชนะที่อยู่ท้ายของพยางค์หรือตัวสะกดเสียงที่สามารถเป็นเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาอังกฤษมี ดังนี้

สัทอักษร	ลักษณะของเสียงที่ออกใกล้เคียงกับการออกเสียงภาษาไทย (แต่ไม่เหมือนกันทีเดียว)	พยัญชนะท้าย
/p/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง [เพอะ] ใกล้เคียงกับอักษร “พ”	top, pope, flip, ape, sip
/b/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เบอะ] ใกล้เคียงกับอักษร “บ”	robe, rib, crab, tab, job
/t/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง [เทอะ] ใกล้เคียงกับอักษร “ท”	bat, sport, chat, jet, gut
/d/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เดอะ] ใกล้เคียงกับอักษร “ด”	dad, kid, bud, rid, god
/k/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง [เคอะ] ใกล้เคียงกับอักษร “ค”	talk, kick, back, track, duck
/g/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [เกอะ] ใกล้เคียงกับอักษร “ก”	bag, plug, flag, wig, dog
/tʃ/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง [เชอะ] ใกล้เคียงกับอักษร “ช”	watch, catch, match, ditch, rich
/dʒ/	เป็นเสียงไม่ก้อง ออกเสียง [เจอะ] ใกล้เคียงกับอักษร “จ”	judge, charge, bridge, fridge, large
/n/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [นีน] ใกล้เคียงกับอักษร “น”	sun, none, gone, pin, bean
/m/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [มึ่ม] ใกล้เคียงกับอักษร “ม”	some, mum, rum, film, farm
/ŋ/	เป็นเสียงก้อง ออกเสียง [อึ๊ง] ใกล้เคียงกับอักษร “ง”	long, sung, ring, bang, ding-dong

3.4.2 เสียงสระ (Vowels)

เสียงสระ (Vowels) เป็นส่วนประกอบที่เป็นแกนกลางของพยางค์ ทุกพยางค์จะต้องมีเสียงสระเสมอ หรือไม่เช่นนั้นจะต้องมีเสียงที่ทำหน้าที่แทนสระ สระในภาษาอังกฤษแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

- สระเดี่ยว (Simple Vowels)
- สระประสม (Diphthongs Vowels)

และยังจำแนกเป็นสระประสมสองเสียงและสระประสมสามเสียง ในหมู่ชนที่พูดภาษาอังกฤษสำเนียงที่พูดกันในแต่ละถิ่นอาจแตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสียงสระจะต่างกันมากกว่าเสียงพยัญชนะ แต่อย่างไรก็ตามเราสามารถอธิบายคุณสมบัติของเสียงสระได้จากลักษณะสำคัญต่อไปนี้คือ ส่วนของลิ้น ระดับของลิ้น ลักษณะริมฝีปาก และความสั้น-ยาวของเสียง

walk

ตารางต่อไปนี้แสดงให้เห็นสระเดี่ยว (Simple Vowels) ในภาษาอังกฤษ 12 เสียงตามคุณสมบัติของเสียงสระทั้ง 4 ลักษณะสำคัญข้างต้น

เสียงสระ	เทียบได้กับเสียงในภาษาไทย	ส่วนของลิ้น	ระดับของลิ้น	ลักษณะริมฝีปาก	ความสั้น-ยาวของเสียง
[i]	อิ	หน้า	สูง	ปากเหยียด	เสียงสั้น
[i:]	อี	หน้า	สูง	ปากเหยียด	เสียงยาว
[e]	เอะ	หน้า	กลาง	ปากเหยียด	เสียงสั้น
[æ]	แอะ	หน้า	ต่ำ	ปากเหยียด	เสียงสั้น
[ə]	เออะ	กลาง	กลาง	ปากเหยียด	เสียงสั้น
[ɜ:]	เออ	กลาง	กลาง	ปากเหยียด	เสียงยาว
[ʌ]	อะ	กลาง	ต่ำ	ปากเหยียด	เสียงสั้น
[u]	อุ	หลัง	สูง	ปากห่อ	เสียงสั้น
[u:]	อู	หลัง	สูง	ปากห่อ	เสียงยาว
[ɔ]	เอาะ	หลัง	ต่ำ	ปากห่อ	เสียงสั้น
[ɔ:]	ออ	หลัง	ต่ำ	ปากห่อ	เสียงยาว
[ɑ:]	อา	กลาง	ต่ำ	ปากเหยียด	เสียงยาว

ดังนั้นเราสามารถทำเป็นตารางเสียงสระภาษาอังกฤษเพื่อทบทวนได้ดังนี้

Received Pronunciation						
	<u>Front</u>		<u>Central</u>		<u>Back</u>	
	short	long	short	long	short	long
<u>Close</u>	ɪ	i:			ʊ	u:
<u>Mid</u>	e		ə	ɜ:	ɔ	ɔ:
<u>Open</u>	æ		ʌ	ɑ:		
<u>Diphthongs</u>	eɪ aɪ ɔɪ aʊ ɔʊ ɪə ʊə ɛə ɔə					

เสียงสระในภาษาอังกฤษสามารถจำแนกประเภทได้โดยใช้เกณฑ์ดังนี้

- ส่วนของลิ้น
- ความสั้นยาวในการออกเสียง
- การเน้นเสียง
- การเกร็งอวัยวะในช่องปาก

โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับสระแต่ละประเภทดังนี้

ส่วนของลิ้น

ส่วนของลิ้นแบ่งได้เป็น สระหน้า สระกลาง และ สระหลัง ดังนี้

(1) สระหน้า (Front vowels) ใช้ลิ้นส่วนหน้าในการออกเสียงประกอบด้วย

- /i:/ เช่น cream, seen (long high front spread vowel)
- /i/ เช่น bit, silly (short high front spread vowel)
- /e/ เช่น bet, head (short mid front spread vowel)

- /æ/ เช่น cat, dad (short low front spread vowel)

(2) สระกลาง (Central vowels) ใช้ลิ้นส่วนกลางในการออกเสียงประกอบด้วย

- /ɜː/ /ə/ เช่น burn, firm (long mid central spread vowel)

- /e/ เช่น about, clever (short mid central spread vowel)

- /ʌ/ เช่น cut, nut (short low front spread vowel)

(3) สระหลัง (Back vowels) ใช้ลิ้นส่วนหลังในการออกเสียงประกอบด้วย

- /uː/ เช่น boob, glue (long high back rounded vowel)

- /ʊ/ เช่น put, soot (short high back rounded vowel)

- /ɔː/ เช่น corn, faun (long mid back rounded vowel)

- /ɒ/ เช่น dog, rotten (short low back rounded vowel)

- /ɑː/ เช่น hard, far (long low back spread vowel)

ความสั้นและความยาว

ความสั้นและความยาวในการออกเสียงจำแนกได้ตามตารางต่อไปนี้

สระเดี่ยว		สระประสม	
สระเสียงสั้น	สระเสียงยาว		
สระเดี่ยว		สระประสมสองเสียง	สระประสมสามเสียง
i u e ɔ ʌ æ ə	a: i: u: ɜ: ɜ:	ei ai iə uə vi au əu ou	aɪə auə

จะเห็นได้ว่า สระเดี่ยวมีทั้งที่เป็นสระเดี่ยวเสียงสั้น และสระเดี่ยวเสียงยาว ส่วนสระประสมจะเป็นสระเสียงยาวทั้งหมด โดยแบ่งเป็นสระเสียงยาวที่เป็นสระประสมสองเสียงและสระเสียงยาวที่เป็นสระประสมสามเสียง

1) สระเดี่ยวเสียงสั้น

สัทอักษร	ลักษณะเสียงที่ออก	ตัวอย่างคำศัพท์
เสียง /ɪ/ หรือ /I/ ในอเมริกัน	เป็นสระเสียงสั้นคล้ายเสียงสระ อี ในภาษาไทย ออกเสียงโดยการใช้ฐานกรณ์ดังนี้ ลิ้นส่วนหน้า จะยกขึ้นสูงขากรรไกรจะอยู่ต่ำกว่าเสียงสระอี	“i” - sit, hit “y” - symbol, city “e” - pretty, expect

	ในภาษาไทยเล็กน้อยยกเว้นเนื้อบริเวณลิ้น ริมฝีปาก และมุมปากจะไม่มีเสียงกริ่งริมฝีปากเหยียดออก	“a” - village, private
เสียง /e/	เป็นสระเสียงสั้นคล้ายเสียงสระ เอะ ในภาษาไทยแต่จะไม่มีเสียงกริ่งที่อวัยวะในช่องปาก ลิ้นส่วนหน้าจะยกขึ้นไปบริเวณส่วนหน้าของช่องปาก ระดับของลิ้นจะอยู่ในระดับกลาง ปลายลิ้นจะแตะฟันล่าง ริมฝีปากเหยียดออก	“ea” - dead, head “a” - many, Thames “ai” - said, laid
เสียง /æ/	เสียง /æ/ เป็นสระเสียงสั้นคล้ายเสียงสระ แอะ ในภาษาไทย แต่จะไม่มีเสียงกริ่งที่อวัยวะในช่องปาก ปากจะเปิดมากกว่าการออกเสียงสระ /e/	มักสะกดด้วยอักษร a เช่น rat, cap, sad, jack เป็นต้น
เสียง /ɔ/	เป็นสระเสียงสั้นคล้ายเสียงสระ เออะ ใน	“o” - dock, dog “a” - was, what “ou, ow” - cough, tough, knowledge “au” - because
เสียง /ʌ/	เป็นสระเสียงสั้นคล้ายเสียงสระ อะ ในภาษาไทย แต่ปากจะอ้ามากกว่า	“u” - sum, cut “o” - son, come “ou” - couple, enough “oo” - blood, flood
เสียง /e/	เป็นสระเสียงสั้นคล้ายเสียงสระ เอะ ในภาษาไทย แต่จะไม่มีเสียงกริ่งที่อวัยวะในช่องปาก ปรากฏในคำที่ไม่เน้นเสียงในภาษาอังกฤษ	“i” - possible “e” - gentlemen “a” - woman “o” - tobacco “u” - suppose “ar” - particular “er” - mother “or” - doctor “ou” - famous “our” - colour

		“ure” - figure
เสียง /u/	เป็นสระเสียงสั้นคล้ายเสียงสระ อุ ในภาษาไทย แต่จะไม่มีเกร็งที่อวัยวะในช่องปาก โดยปากจะห่อแน่นกว่าการออกเสียงสระ อุ ในภาษาไทย	“u” - put, full “o” - wolf, woman “oo” - book, wood “ou” - could, should

2) สระเดี่ยวเสียงยาว

สัทอักษร	ลักษณะเสียงที่ออก	ตัวอย่างคำศัพท์
เสียง /i:/	เป็นสระเสียงยาวคล้ายเสียงสระ อี ในภาษาไทย การออกเสียงจะยกลิ้นขึ้นสูง ริมฝีปากเหยียด และมีการเกร็งที่อวัยวะในช่องปาก	“ee” - bee, teen “e” - be, these “ea” - tea, sea “ie” - niece, field “i” - machine, police
เสียง /a:/	เป็นสระเสียงยาวคล้ายเสียงสระ อา ในภาษาไทย	“ar” - part, car “ear” - heart, hearth “er” - clerk, sergent “al” - calm, half “au” - laugh, aunt
เสียง /ɔ:/	เป็นสระเสียงยาวคล้ายเสียงสระ ออ ในภาษาไทย	“or” - horse, sort “aw” - saw, jaw “ou” - bought, sought “au” - cause, caught “a” - hall, walk “our” - court, course “ore” - before, sore “oor” - door, floor “oar” - board, hoard
เสียง /u:/	เป็นสระเสียงยาวคล้ายเสียงสระ อุ ในภาษาไทย	“o” - do, who “ou” - group, soup “u” - rude, june “ew” - chew, threw “ue” - blue, glue “oe” - shoe, canoe “ui” - juice

เสียง /ɜ:/	เป็นสระเสียงยาวคล้ายเสียงสระ เอ ในภาษาไทย	“ur” - hamburger, further “er” - German, insert “ir” - firm, sir
------------	--	--

3) สระเสียงยาวที่เป็นสระประสมสองเสียง

สัทอักษร	ลักษณะของเสียงที่ออก	ตัวอย่าง
/eɪ/ เอ	เริ่มจากการออกเสียง /e/ แล้วค่อยๆ เลื่อน ลิ้นให้สูงขึ้นโดยให้มีเสียงต่อเนื่อง เสียงที่ได้จะ เป็นสระเสียงยาว เอะ และ อี ควบกัน	“a” - make, late “ay” - day, lay “ai” - rail, bail “ei” - eight, weight “ea” - great, break
/oʊ/ โอ	เป็นสระเสียงยาว ออกเสียงโดยการห่อปาก เล็กน้อยแล้วยกคางหรือขากรรไกรขึ้นแล้วห่อ ปากมากขึ้นจะได้เสียง /oʊ/	“oa” - oak, road “oe” - toe, foe “ou” - soul, shoulder “ow” - know, glow
/aɪ/ ไอ	เป็นสระเสียงยาว ออกเสียงคล้ายกับสระ ไอ หรืออาย ในภาษาไทย	“y” - dry, by “igh” - high, fight “eigh” - height “ie” - die, pie “ye” - dye, bye “ei” - either, neither
/aʊ/	เป็นสระเสียงยาว ออกเสียงคล้ายกับสระ เอา หรืออาว ในภาษาไทย	“ou” - sound, bound “ow” - cow, town
/ɛə/ แอร์	แอร์ ในการสะกดคำที่ออกด้วยเสียงสระนี้ มักจะมีเสียง อาร์ /r/ ออกตามหลังเสมอ	“ere” - where, there “are” - care, rare “air” - fair, pair “ear” - bear, wear “eir” - heir, their “ar” - Mary, Sarah
/ɔɪ/	เป็นสระเสียงยาว ออกเสียงคล้ายกับเสียง ออย ในภาษาไทย	“oi” - boil noise “oy” - boy, toy “uoy” - buoy
/iə/	เป็นสระเสียงยาว ออกเสียงคล้ายสระ เอีย	“eer” - deer, career

		“ear” - dear, hear “ere” - here, mere “eir” - weird “ier” - fierce “ir” - fakir
/uə/	เป็นสระเสียงยาว ออกเสียงคล้ายกับสระ อัว ในภาษาไทย	“ure” - pure, cure “ur” - curious, during “our” - tour, dour

4) สระเสียงยาวที่เป็นสระประสมสามเสียง

สัทอักษร	ลักษณะเสียงที่ออก	ตัวอย่างคำศัพท์
เสียง /aɪə/	เป็นสระประสมโดยการเลื่อนของลิ้น ประกอบด้วยเสียงสระสามเสียงคือ /a/ /ɪ/ และ /ə/	fire, tyre
เสียง /aʊə/	เป็นสระประสมโดยการเลื่อนของลิ้น ประกอบด้วยเสียงสระสามเสียงคือ /a/ /ʊ/ และ /ə/	power, shower

จะเห็นได้ว่าการออกเสียงสระในภาษาอังกฤษ สระเดียวจะประกอบด้วยสระ 1 ตัว ส่วนสระประสมสองเสียง จะประกอบด้วยสระสองตัว และสระประสมสามเสียง จะประกอบด้วยสระสามตัวด้วยกัน สระส่วนใหญ่เป็นสระเสียงยาว แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระยะเวลา (duration) ในการเปล่งเสียงสระนั้น นอกจากนี้การออกเสียง

3.5 หน่วยเสียงประเภทไม่อิสระ (Supra Segmental Phoneme)

เสียงที่เปล่งออกมาพร้อมกับเสียงประเภทอิสระ เสียงประเภทนี้ไม่สามารถออกเสียงตามลำพังได้ ได้แก่ส่วนประกอบอื่นของเสียงนอกเหนือจากเสียงพยัญชนะและสระ ที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางความหมายได้ ในที่นี้จะนำเสนอส่วนที่จะเป็นประโยชน์ในการศึกษาภาษาอังกฤษ ได้แก่ การเน้นพยางค์หรือการเน้นเสียง (stress) และทำนองเสียง (intonation) รายละเอียดดังต่อไปนี้

3.5.1 พยางค์ (Syllable)

ความหมายของพยางค์และชนิดของพยางค์

พยางค์ (Syllable) คือหน่วยเสียงที่เล็กที่สุดของการเปล่งเสียง องค์ประกอบที่สำคัญของพยางค์คือต้องมีเสียงสระ ในภาษาอังกฤษเสียงสระอย่างเดียวก็สามารถเป็นพยางค์ได้ เช่น article “a” ในภาษาอังกฤษ แต่ภาษาไทยพยางค์จะต้องประกอบด้วยพยัญชนะอย่างน้อย 1 พยางค์ พยางค์ หรือ syllables คือ หน่วยพื้นฐานในภาษาพูดและเขียนเป็นเสียงที่เราเปล่งออกมา เช่น คำว่า Hotel มีสองพยางค์ คือ Ho กับ tel

การนับพยางค์การจะนับว่าคำๆหนึ่งมีกี่พยางค์ให้ทำดังนี้

1. นับจำนวนสระในคำนั้นๆโดยไม่นับรวมสระที่ไม่ออกเสียง เช่น ตัว e ที่อยู่ท้ายคำหรือ สระตัวที่สองที่อยู่ด้วยกันในพยางค์ เช่น write

2. ให้ออกเสียงสระควบกล้ำเป็นเสียงเดียวคือออกให้เป็นเสียงเดียว เช่น write

3. จำนวนของเสียงสระที่เหลือจากขบวนการข้างต้นจะเท่ากับ 1 พยางค์

4. จำนวนของพยางค์ในการเปล่งเสียงคำหนึ่งๆออกมาก็จะเท่ากับจำนวนของเสียงสระที่มีการเปล่งออกมาให้ได้ยิน เช่นในคำว่า came จะเห็นว่ามีสระปรากฏอยู่สองตัว (a และe) แต่ e ไม่ออกเสียง คำว่า outside จะมีสระ 4 ตัว (o u i e) โดย e เป็นเสียงเงียบ ou เป็นเสียงควบซึ่งออกเป็นเสียงหนึ่งดังนั้น คำนี้จึงมีสองพยางค์

5. Past-ed เสียง-ed ที่ลงท้ายกริยามีหลัก คือ verb ที่ลงท้าย t หรือ d ให้เพิ่มเสียงพยางค์ขึ้นมาอีกหนึ่งเสียงเป็น t+ed = เท็ด d+ed = เด็ด เช่น add+ed =added (แอดเด็ด) แต่หาก verb ใดที่ลงท้ายด้วยอักษรอื่นๆ -ed ที่เติมจะไม่ออกเสียงเต็มเท่ากรณีข้างต้น เช่น close+d = closed อ่านว่า /kləʊzd/ แต่ในขณะที่ rent ed อ่านว่า /rentɪd/ wanted needed

6. สระที่ไม่ออกเสียงสระที่ติดอยู่กับพยางค์ที่เน้นเสียงมักจะไม่ออกเสียง

ave/rage /æv rɪdʒ/

comfo/rtable /kʌmf təb(ə)l/

diffe/rent /dɪfrənt/

inte/resting /ɪntrəstɪŋ/

sepa/rate /sep(ə)rət/

vege/table /vedʒtəb(ə)l/

fav/orite /fəv(ə)rət/

ตัวอย่างคำที่มีพยางค์ต่างๆ

1 พยางค์

2 พยางค์

3 พยางค์

4 พยางค์

go_ /gəʊ/	winter/ <u>wɪn</u> tə(r)/	important /ɪm'pɔ:t ənt/	navigator /næ <u>vɪ</u> , <u>geɪ</u> tə(r)/
like /laɪk/	engine/' <u>en</u> dʒɪn/	engineer / <u>en</u> dʒɪ'niə(r)/	motorcycle / <u>məʊ</u> tə, <u>sai</u> k(ə)l/
quick /kwɪk/	lazy /leɪ <u>zi</u> /	employer /ɪm'plɔɪ ə(r)/	information /ɪn fə(r)'meɪ f(ə)n/
slim /slɪm/	worker /wɜ:k ə(r)/	maximum /mæk sɪ <u>məm</u> /	television /te lɪ <u>vi</u> ʒ(ə)n/

3.5.2 การเน้นเสียง (stress)

1) การเน้นเสียง (Stress) หมายถึงการเน้นเสียงของแต่ละพยางค์เมื่อเปรียบเทียบกับพยางค์อื่น ๆ ในการพูดแต่ละคำหรือประโยค ในทางภาษาศาสตร์คือการที่มีพลังกำลังของกระแสลมจาก ปอดตกลงบนพยางค์ใดพยางค์หนึ่ง ในภาษาอังกฤษการออกเสียงพยางค์คำหรือประโยค จะได้รับการเน้นไม่เท่ากันการเน้นในภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น การเน้นเสียงในระดับคำและการเน้นเสียง ในระดับประโยค

- การเน้นเสียงระดับคำ (word stress) คำในภาษาอังกฤษมีตั้งแต่พยางค์เดียว จนถึงหลายพยางค์ พยางค์ที่ได้รับการเน้นมากกว่าพยางค์อื่น ๆ เรียกว่า stressed syllable ส่วนพยางค์ที่ไม่ได้รับการเน้นหรือเบากว่าพยางค์อื่น ๆ เรียกว่า unstressed syllable ในการออกเสียงคำแต่ละคำ จะต้องมีการลงเสียงหนักที่พยางค์ใดพยางค์หนึ่งของคำเสมอ ถ้าหากออกเสียงเรียบๆ หรือเน้นที่พยางค์ที่ไม่ถูกต้องอาจทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไปและ/หรือจะทำให้เกิดการสื่อสารที่ผิดพลาดได้ การเน้นพยางค์ของคำใดๆ หมายถึงการออกเสียงดัง เสียงสูง และเสียงยาวกว่าพยางค์อื่น ๆ ที่ไม่ได้เน้น หากเป็นคำที่มีหลายพยางค์ ก็จะมีการเน้นหลักและเน้นรอง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

PHOtograph	phoTOgraphy	photoGRaphic
PENcil	comMITtee	volunTEER
MARyland	soClety	inforMATion

คำหลายพยางค์ในภาษาอังกฤษบางคำ มีคำที่เป็น stressed syllables สองพยางค์ แต่เมื่อเปรียบเทียบกับระหว่าง stressed syllables ก็จะมีพยางค์หนึ่งออกเสียงหนักกว่าอีกพยางค์หนึ่ง ดังนั้นจะเรียกพยางค์ที่ออกเสียงเน้นหนักที่สุดเป็นพยางค์ที่มี primary stress ส่วนพยางค์ที่ออกเสียงเน้นรองลงมาเรียกว่า พยางค์มี secondary stress ส่วนพยางค์ที่เป็น unstressed syllable ก็คือพยางค์ที่มี weak stress หรือพยางค์ที่ไม่เน้นนั่นเอง

การเน้นเสียงระดับคำโดยทั่วไปจะแบ่งออกเป็น 3 ระดับคือ พยางค์ที่ได้รับการเน้น (stressed syllables) พยางค์ที่ไม่เน้น (unstressed syllables) และเสียงสระที่ไม่เน้น (unstressed vowel)

ในภาษาอังกฤษพยางค์ในแต่ละคำ นอกจากจะออกเสียงเน้นหนักไม่เท่ากันแล้ว พยางค์ที่ได้รับการเน้น จะมีลักษณะการออกเสียงต่างจากพยางค์ที่ไม่เน้นดังนี้

(1) พยางค์ที่ได้รับการเน้น (stressed syllables) จะมีลักษณะการออกเสียงดังนี้คือ

- พยางค์นั้นจะใช้แรงในการออกเสียงมาก ทำให้พยางค์นั้นดังกว่าพยางค์อื่น
- เสียงสระในพยางค์ที่เน้น จะยาวกว่าเสียงสระของพยางค์ที่ไม่ได้เน้น
- มักจะมีการเปลี่ยนระดับเสียงในพยางค์ที่ได้รับการเน้น ซึ่งส่วนมากระดับเสียงจะสูงกว่า พยางค์อื่นๆ

(2) พยางค์ที่ไม่เน้น (unstressed syllables) จะมีลักษณะดังนี้

- เสียงของพยางค์ทั้งพยางค์จะเบา บางที่อาจเบาจนแทบไม่ได้ยินเสียงพยางค์นั้น
- เสียงสระจะสั้นลงและจะมีผลทำให้เสียงทั้งพยางค์สั้นลงด้วย
- เสียงสระมักจะเปลี่ยนไปเป็น /ə/ หรือ /ɪ/ ซึ่งจะอธิบายรายละเอียดต่อไป
- เสียงสระอาจลดหายไปถ้าอยู่หน้าเสียงพยัญชนะ /n/ หรือ /l/ โดยที่ /n/ หรือ /l/ จะออกเสียงเป็น syllabic คือการลดเสียงลงครึ่งเสียงในกรณีที่พยัญชนะตัวนั้นอยู่กลางคำ โดยทำหน้าที่คล้ายเสียงสระ เช่น คำว่า rhythm, bottle กรณีเช่นนี้อาจเกิดขึ้นได้กับพยางค์ที่ลงท้ายด้วย /m/ แต่มีน้อยในภาษาอังกฤษ

(3) เสียงสระที่ไม่เน้น (unstressed vowels) เสียงสระในพยางค์ที่ไม่เน้นส่วนมากจะเป็นเสียง /ə/ หรือ /ɪ/ ที่เป็นเช่นนี้ เพราะขณะออกเสียงพยางค์ที่ไม่เน้น อวัยวะในการออกเสียงจะใช้แรงน้อยลงถึง จะอยู่ใกล้เคียงกับตำแหน่งปกติซึ่งสามารถแจกแจงได้ดังนี้

- การเปลี่ยนเสียงสระเป็นเสียง /ə/ กล่าวคือถ้าพยางค์ที่ไม่ได้รับการเน้น และไม่ได้สะกด ด้วยเสียงสระ /i/ ให้เปลี่ยนเสียงสระในพยางค์นั้นเป็น /ə/ เช่น 'women, 'Christmas, 'teacher, 'wonder

- การเปลี่ยนเสียงสระเป็นเสียง /ɪ/ กล่าวคือถ้าพยางค์ในคำที่ไม่ได้รับการเน้นและสะกด ด้วย 'y', 'e' และ 'i' ให้เปลี่ยนเสียงสระในพยางค์นั้นเป็นเสียง /ɪ/ เช่น 'happy, 'music, pre'fer, neg'lect

การเน้นเสียงในระดับคำที่มีกฎดังตารางดังต่อไปนี้

ชนิดของคำ	กฎการเน้นเสียง

<p>คำที่มีสองพยางค์ขึ้นไป</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. คำนามส่วนมากจะเน้นที่พยางค์แรก เช่น คำว่า ruler, flower, merchant แต่ก็มีคำนามบางคำที่มีสองพยางค์แต่เน้นเสียงที่พยางค์หลัง เช่น Japan 2. คำประสม (คำโดดสองคำมารวมกันจนทำให้เกิดศัพท์ใหม่) เช่น bluebird, notebook, bookstore toothbrush, keyboard มีกฎการลงเสียงหนักอย่างกว้างๆ ดังนี้ <ul style="list-style-type: none"> - ถ้าเป็นคำนามมาประสมกันจะลงเสียงหนักที่พยางค์แรกเสมอ - คำคุณศัพท์กับคำนามรวมกันมักเน้นเสียงที่พยางค์หน้า เช่น greenhouse, blackboard - คำคุณศัพท์กับกริยาช่องที่สามจะเน้นเสียงพยางค์หลังซึ่งเป็นส่วนของกริยาช่องที่สาม เช่น well-done, old-fashioned, hard-boiled 3. คำบุพบทและคำกริยาจะเน้นเสียงพยางค์ส่วนหลังซึ่งเป็นส่วนของกริยา เช่น overlook, undercook, outbreak 4. คำที่ใช้หรือพบบ่อยในภาษาอังกฤษ เมื่อเติมคำเติมหน้า (prefix) แล้วยังคงความหมายของคำเดิม (รากศัพท์) บวกกับความหมายของคำเติมหน้า (prefix) คำลักษณะนี้จะต้องออกเสียง primary stress ในพยางค์ที่เน้นของรากศัพท์เดิม ส่วนคำเติมหน้า (prefix) ที่เพิ่มเข้ามามักจะออกเสียงเป็น secondary stress ตัวอย่างเช่น disagree คำว่า agree แปลว่า เห็นด้วย ตกลง dis- เป็น prefix มีความหมายว่า ไม่ เมื่อเติม dis- ข้างหน้า agree คำว่า disagree มีความหมายว่า ไม่เห็นด้วย ไม่ตกลง 5. คำที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้าย (suffix) สามารถอธิบายการเน้นได้ดังนี้ <ul style="list-style-type: none"> - เมื่อคำนั้นลงท้ายด้วย -ain, -neer, -ese, -ette, -sque, -ique ให้เน้นเสียงที่พยางค์นั้น เช่น คำว่า ob'tain, engi'neer, Chi'nese, ciga'rette, picture'sque, tech'nique - คำที่ลงท้ายด้วย -tion, -cian, -sion, -ic, -ial, -ual, -ian, -ient, -ous, -eous, -itive, -itude. -meter จะเน้นเสียงที่พยางค์หน้าคำเหล่านี้เช่น question, electrician, version, electric, artificial, residual, magician, efficient, ambiguous, miscellaneous, sensitive, attitude, thermometer
--------------------------------------	---

	- คำลงท้ายด้วย -phy, -gy, -try, -cy, -fy, -ly, -ty, -ate, -ize, -ary จะเน้นเสียงที่พยางค์ที่สามนับจากพยางค์ท้ายสุด เช่น geography, technology, geometry, legacy, identify, immediately, ability, graduate, modernize, temporary วิธีจำกฎนี้ได้ง่ายคือ คำใดที่มีตั้งแต่ 3 พยางค์ขึ้นไปแล้วลงท้ายด้วย -y ให้เน้นเสียงที่พยางค์ที่สามก่อนพยางค์สุดท้ายที่มี -y										
กริยาที่มีสองพยางค์	ส่วนมากจะเน้นเสียงที่พยางค์สุดท้าย เช่น <u>re</u> ceive, <u>be</u> lieve, <u>de</u> lete แต่ก็มีกริยาบางคำที่มีสองพยางค์แต่เน้นเสียงพยางค์แรก เช่น open										
คำพ้องรูป	คำที่มีตัวสะกดเหมือนกันแต่มีการออกเสียงต่างกัน และหน้าที่ของคำต่างกัน กล่าวคือคำหนึ่งเป็นคำนามและอีกคำหนึ่งเป็นคำกริยา หรือ คำหนึ่งเป็นคำคุณศัพท์และอีกคำหนึ่งเป็นคำนาม หรือ คำหนึ่งเป็นคำนามและอีกคำหนึ่งเป็นคำกริยา เช่น <table style="width: 100%; border: none;"> <tr> <td style="text-align: center;">Verb</td> <td style="text-align: center;">Noun</td> </tr> <tr> <td style="text-align: center;">re'cord</td> <td style="text-align: center;">'record</td> </tr> <tr> <td style="text-align: center;">pro'gress</td> <td style="text-align: center;">'progress</td> </tr> <tr> <td style="text-align: center;">pre'sent</td> <td style="text-align: center;">'present</td> </tr> <tr> <td style="text-align: center;">per'mit</td> <td style="text-align: center;">'permit</td> </tr> </table> <p>คำเหล่านี้มักมีการเน้นคำต่างกันในแต่ละคำโดยไม่มีกฎหรือหลักเกณฑ์ว่าคำในตำแหน่งใดจะลงเสียงหนัก ดังนั้นนักศึกษาจะต้องสังเกตและฝึกการใช้คำกริยาและคำนามเหล่านี้ โดยออกเสียงให้ถูกต้อง</p>	Verb	Noun	re'cord	'record	pro'gress	'progress	pre'sent	'present	per'mit	'permit
Verb	Noun										
re'cord	'record										
pro'gress	'progress										
pre'sent	'present										
per'mit	'permit										

• การเน้นเสียงระดับประโยค (Sentence Stress) ในการออกเสียงประโยคภาษาอังกฤษ จะมี การเน้นเสียงคำหรือออกเสียงหนักเฉพาะคำที่ต้องการเน้นหรือแสดงความหมายเท่านั้นคำที่ไม่สำคัญในประโยคก็จะลดการออกเสียงด้วยการพูดรวบรัดให้ผ่านไปอย่างรวดเร็วเหมือนการกลืนคำเอาไว้ในคอดังนั้น

การออกเสียงหนักของคำในประโยคสามารถเปลี่ยนย้ายคำที่ต้องการลงเสียงหนักได้ขึ้นอยู่กับว่าประโยคที่พูดนั้นผู้พูดต้องการเน้นอะไรก็ออกเสียงหนักในคำเหล่านั้นตัวอย่าง เช่น

Mother: John, when are you going to **stop** playing **games** and **do** your homework?

John: Mum, I'll do it at **five** o'clock.

Mother: No, honey, you have to do it **right** now as we're going out for dinner at six o'clock.

จากตัวอย่างในประโยคแรก เราต้องการเน้นใจความสำคัญของประโยคเท่านั้น คือต้องการทราบว่า เมื่อไรจอห์นซึ่งเป็นลูกชายจะทำการบ้าน ดังนั้น คำสำคัญที่ต้องการเน้น ก็คือ when และ do (ซึ่งในที่นี้เป็นคำกริยาแท้) และ homework (คำนี้ออกเสียงหนักพยางค์หน้า) ส่วนคำอื่นๆ เป็นเพียงเป็นคำประกอบ (function word) ที่ช่วยทำให้โครงสร้างของประโยคถูกต้องตามหลัก ไวยากรณ์ ถ้าเราเอาคำเหล่านี้ออกไป ก็ยังจับใจความของประโยคได้แต่ ถ้าเราเอาคำสำคัญ (content word) ออกไป คงจะไม่ทราบว่าผู้พูดต้องการสื่อสารอะไร

คำที่ให้ความหมายสำคัญในประโยคหรือ content word มักจะเป็นคำนาม คำกริยาแท้ คำกริยาวิเศษณ์ คำปฏิเสธ ส่วนคำประกอบหรือ function words คือคำสรรพนาม คำบุพบท คำกำกับนาม คำสันธาน คำกริยาช่วย ศึกษาได้จากตารางข้างล่างนี้

คำสำคัญ (Content Word)		ส่วนคำประกอบ (Function Word)	
คำนาม (Noun)	<i>homework, dinner</i>	คำสรรพนาม (Pronoun)	<i>I, you, we, they</i>
คำกริยาแท้ (Main Verb)	<i>go, talked, working</i>	คำบุพบท (Preposition)	<i>on, in, under</i>
คำคุณศัพท์ (Adjectives)	<i>big, smart, handsome</i>	คำกำกับนาม (Article)	<i>the, a, an</i>
คำกริยาวิเศษณ์ (Adverbs)	<i>quickly, often</i>	คำสันธาน (Conjunction)	<i>but, and, so</i>
คำปฏิเสธ (Negative Auxiliary Verb)	<i>can't, don't, isn't</i>	คำกริยาช่วย (Auxiliary Verb)	<i>can, should, must,</i>
คำนิยมวิเศษณ์ (Demonstratives)	<i>that, this, those</i>	คำกริยา be (Verb BE)	<i>is, was, am</i>
คำขึ้นต้นคำถาม (Question words)	<i>when, where, who</i>		

ทั้งนี้ในประโยคเดียวผู้พูดอาจไม่เน้นคำสำคัญทุกคำ การออกเสียงเน้นคำใดขึ้นอยู่กับผู้พูดว่าต้องการเน้นความหมายของประโยคอย่างไร และใจความใดเป็นใจความที่สำคัญที่สุดของ ประโยค

ตัวอย่าง เช่น I don't think he should get the job. ซึ่งเมื่อเน้นคำสำคัญต่างกันก็จะมี ความหมายต่างกันดังต่อไปนี้

การเน้นเสียงคำในประโยค	ความหมาย
<i>I don't think he should get the job.</i>	<i>Somebody else thinks he should get the job.</i>
<i>I don't think he should get that job.</i>	<i>He should get other jobs.</i>
<i>I don't think he should get that job.</i>	<i>Maybe he should get something else instead.</i>

2) **ทำนองเสียง (Intonation)** การออกเสียง คำ วลี และประโยคภาษาอังกฤษนั้น นอกจากจะมีการเน้นเสียงหนักเบาแล้ว ยังมีการทำเสียงสูงต่ำหรือเรียกว่าทำนองเสียง (intonation) ซึ่งต่างจากเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย จีน ลาว เวียดนาม และ พม่า ซึ่งนักภาษาศาสตร์เรียกภาษาเหล่านี้ว่า ภาษาวรรณยุกต์ (tone language) ส่วนภาษาอังกฤษและภาษาอื่นๆในแถบยุโรปจะมีทำนองเสียงเป็นลักษณะเด่นจึงเรียกว่า ภาษาทำนองเสียง (intonation language) การทำเสียงสูงต่ำในภาษาอังกฤษนี้คล้ายกับเสียงดนตรี ในภาษาทำนองเสียง คำแต่ละคำจะไม่มีระดับเสียงเฉพาะ การพูดออกมาครั้งหนึ่งๆจะต้องมีรูปแบบของระดับเสียงเฉพาะของประโยคหรือข้อความ การเปลี่ยน รูปแบบของระดับเสียงจะทำให้ความหมายทั้งประโยคเปลี่ยนไป ความหมายของประโยคที่กล่าวถึงนี้ หมายถึงความหมายทางไวยากรณ์ซึ่งได้แก่ชนิดของประโยคเช่น บอกเล่า คำถาม คำสั่ง จะมีรูปแบบของระดับเสียงต่างกัน นอกจากนี้ความแตกต่างของระดับเสียงภาษาอังกฤษที่ไม่เหมือนกับ วรรณยุกต์ในภาษาไทยคือ ทำนองเสียง จะไม่ทำให้ความหมายของคำคำนั้นเปลี่ยนไป แต่จะทำให้ ความหมายทางไวยากรณ์ของประโยคเปลี่ยนไป กล่าวโดยสรุป ก็คือในภาษาทำนองเสียง ถึงแม้ว่าประโยคจะประกอบด้วยคำคำเดียว ความหมายของคำก็ยังคงเดิม จะเปลี่ยนเฉพาะความหมายทาง ไวยากรณ์เท่านั้นขอให้ศึกษาจากตัวอย่างต่อไปนี้

Somsak: *What did you eat this morning?* (คุณรับประทานอะไรเมื่อเช้านี้)

Somsri: *Milk* (นม)

Somsak: *Only milk?* (แค่แค่นมเท่านั้นหรือ)

Somsri: *Yes, only milk.* (ใช่แค่นมเท่านั้น)

ระดับเสียงของคำว่า 'milk' ทั้ง 3 ครั้งจะไม่เหมือนกันระดับเสียงของคำ milk ที่ใช้ในครั้งแรกจะเป็นเสียงลดต่ำซึ่งเป็นรูปแบบของระดับเสียงของประโยคบอกเล่า เป็นการให้ข้อมูลทั่วไป เมื่อ

ไต้ยีน Somsri ตอบ แล้ว Somsak พูดคำว่า ‘milk’ โดยใช้ระดับเสียงที่สูงขึ้น ทำให้คำว่า ‘milk’ มีความหมายเป็นคำถาม เหมือนเป็นการถามให้แน่ใจ ส่วน Somsri ตอบอีกครั้งโดยใช้ระดับเสียงสูง ต่ำ โดยระดับเสียงของ ‘milk’ จะเริ่มสูงกว่าระดับเสียงที่ใช้ในการตอบครั้งแรก การใช้ระดับเสียงในรูปแบบนี้ ก็เพื่อเน้นให้ผู้ถามเชื่อว่า ผู้ตอบเต็มใจในตอนที่เข้าเท่านั้นจริงๆ ความแตกต่างของระดับเสียงที่ให้ความหมายในลักษณะเช่นนี้ เรียกว่าเป็นความแตกต่างของทำนองเสียง ดังนั้นภาษา อังกฤษ จึงเป็นภาษาทำนองเสียง นอกจากการเปลี่ยนความหมายทางไวยากรณ์แล้วนักภาษาศาสตร์ ทั่วไป ยอมรับความสำคัญของทำนองเสียงอีก 2 ประการ คือ

- **ทำนองเสียง**จะช่วยบอกข้อความที่ผู้พูดต้องการเน้นเป็นพิเศษ คือถ้าผู้พูดต้องการพูดโดยเน้นความหมายของคำใดคำนั้นนอกจากจะได้รับการลงเสียงหนักแล้วยังมีการเปลี่ยนระดับเสียง อีกด้วย เช่น

I took the new car. ขึ้นเสียงสูงที่ I มีความหมายว่า “คนที่เอารถคันใหม่ไปคือฉันเองไม่ใช่คนอื่น”

I took the new car. ขึ้นเสียงสูงที่คำว่า new มีความหมายว่า “รถที่ฉันเอาไปเป็นคันใหม่ ไม่ใช่คันเก่า”

- **ทำนองเสียง**อาจบอกลักษณะทางอารมณ์คำพูดของผู้พูดว่าผู้พูดพูดด้วยความโกรธ ความจริงใจ ความพอใจหรือไม่พอใจ เป็นต้น ตัวอย่าง เช่น คำพูดแสดงความขอบคุณ (thank you) อาจพูดโดยใช้ทำนองเสียง 2 แบบ คือ

Thank <u>you</u>	ระดับเสียงเริ่มสูงที่คำว่า Thank และลงต่ำที่คำว่า you ทำนองเสียงในรูปแบบนี้ แสดงว่าผู้พูดแสดงความขอบคุณอย่างจริงใจ และมักใช้กับเรื่องที่สำคัญ
Thank <u>you.</u>	ระดับเสียงเริ่มระดับกลางที่คำว่า Thank และขึ้นสูงที่คำว่า you เป็นทำนองเสียง ที่แสดงความเป็นกันเอง และมักใช้กับเรื่องที่ไม่สำคัญมากนัก หรือพูดตามมารยาททางสังคม

สมมุติว่าบุคคลคนหนึ่งเชิญเราไปงานเลี้ยงที่บ้านเขาหรือให้ของขวัญเราเราจะต้องพูดโดยใช้ทำนองเสียงแบบแรก ถ้าใช้แบบที่สองจะเป็นคำตอบที่ค่อนข้างไม่สุภาพซึ่งจะใช้ในกรณีที่เรากำลังรับประทานอาหารกับเพื่อน แล้วเพื่อนช่วยส่งขวดพริกไทยให้เราอาจพูดว่า Thank you โดยใช้ทำนองเสียงแบบที่สองได้

ทำนองเสียงในภาษาอังกฤษมีรูปแบบโดยทั่วไปดังนี้ คือการขึ้นเสียงสูงและการลงเสียงต่ำโดยมีหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

ทำนองเสียง	สถานการณ์ที่ใช้
<p>การขึ้นเสียงสูง (rising intonation)</p>	<ol style="list-style-type: none"> เมื่อเราพูดประโยคยาว และยังคงกล่าวใจความในประโยคไม่จบ เช่น <i>Janet's going to Brighton tomorrow afternoon to buy herself a pair of red leather shoes, a pair of blue suede shoes, three pairs of jeans and red leather sandals.</i> คำถามที่ต้องการคำตอบ Yes หรือ No เช่น <i>Is John going to Brighton?</i> <i>Is Janet home?</i> เมื่อต้องการถามผู้พูดอีกครั้งถ้าเราไม่แน่ใจในคำถาม (echo questions) เช่น <i>You what?</i> เมื่อไม่แน่ใจว่าผู้ฟังจะทำได้ หรือต้องการทักทาย เช่น A: <i>I will finish this job on Monday.</i> B: <i>On Monday?</i> คำอุทาน เช่น <i>Oh really?</i>
<p>การลงเสียงต่ำ (falling intonation)</p>	<ol style="list-style-type: none"> เมื่อสิ้นสุดใจความในประโยคที่เรากล่าวทั้งในประโยคบอกเล่า และ ปฏิเสธ เช่น <i>She is a good girl.</i> <i>She doesn't want to talk about it.</i> คำถาม Wh-questions เช่น <i>What are you doing?</i> ใช้ตอบคำถามแบบสั้น เช่น <i>Yes, it is.</i> ใช้ในประโยคคำสั่ง เช่น

	<p><i>Don't talk.</i></p> <p><i>Shut the door.</i></p> <p>5. ใช้กับประโยคคำถามประเภท tag question เมื่อผู้พูดค่อนข้างเมื่อผู้พูดค่อนข้างแน่ใจในคำตอบ หรือต้องการคำตอบรับในลักษณะเห็นด้วย เช่น</p> <p><i>They aren't doing homework, are they?</i></p> <p><i>You like coffee, don't you?</i></p>
--	---

2. เสียงเน้นหนักในประโยคและจังหวะ (Sentence Stress and Rhythm)

การลงเสียงเน้นหนักในประโยคก็เป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้พูดควรต้องลงเสียงเน้นหนักให้ถูกต้อง เพราะจะมีความแตกต่างกันไปคือ ในประโยคภาษาอังกฤษอาจจะมีการเน้นเสียงหนักในคำได้หลายแห่ง บางประโยคอาจมีการเน้นถึง 3-4 แห่ง ซึ่งขึ้นอยู่กับความยาวของประโยคและความหมายที่ผู้พูดต้องการให้เข้าใจ ส่วนคำหรือ พยางค์ ที่ไม่เน้นอาจจะมีการออกเสียงเร็วและรวบมากขึ้น เสียงเน้นหนักในประโยคนี้อาจจะตกลงบนพยางค์ที่ลงเสียงเน้นหนักตัวสุดท้ายของประโยค แต่เสียงเน้นหนักในประโยคก็อาจจะเลื่อนจากคำหนึ่งไปอีกคำหนึ่งได้ในประโยคนั้น และความหมายก็จะเปลี่ยนไปด้วยในเวลาเสียงเน้นหนักเปลี่ยนที่ไป ดังนั้น จึงมีข้อพึงระวังในการพูดภาษาอังกฤษให้ถูกต้องตามลักษณะภาษา ดังนี้

1) การลงเสียงเน้นหนักในประโยคต้องลงให้ถูกต้อง มักจะลงเสียงหนักที่คำจำพวก content words ซึ่งเป็นคำประเภทที่มีความหมายในตัวเอง ได้แก่ พวกคำ nouns, verbs, adjectives, demonstratives or Interrogative ส่วนคำจำพวก function words ซึ่งเป็นคำพวกไม่ค่อยมีความหมาย หรือมีความหมายน้อย จะลงเสียงเบาได้แก่พวก articles, prepositions, pronouns, conjunctions, auxiliary verbs และ relative pronouns เช่น

He won it in the afternoon.

She can swim.

แต่ถ้าลงเสียงหนักที่คำประเภท function words ในประโยคนั้น ก็แสดงว่าผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังสนใจจุดนั้น ๆ เช่น

Bob got the first prize. (not you or Jim)

The teacher will give it to her. (not to him)

2) การออกเสียงพยางค์ ที่ไม่ลงเสียงเน้นหนัก เรามักออกเสียงเบาหรือบางครั้งตัดเสียงพยัญชนะหน้าหรือหลังออกตามความนิยมของเจ้าของภาษา ซึ่งอันนี้จะเป็นปัญหาสำหรับคนไทยที่จะให้ความสำคัญของคำแต่ละคำเท่ากันหมด

I don't like them. / ai don't laik >m /

คำที่โดยทั่วไปจะไม่ลงเสียงเน้นได้แก่ a, an, and, of, or, the และ to นอกจากนี้คำพวกนี้ก็ยังมีคำประเภท function words อื่น ๆ อีก

get an egg / gEt an Eg /

both of you / bouθ əv yu /

3) ในการพูดประโยคยาว ๆ นั้น เรามักจะหยุดเล็กน้อยระหว่างห้วงความคิด (thought group) ก็เพื่อเหตุผลดังนี้

1. ช่วยให้ความหมายของสิ่งที่ผู้พูดต้องการพูดเด่นชัดขึ้น เช่น

When my husband comes home / I'll tell him the truth.

2. เพื่อจะเน้นข้อความที่เราต้องการสื่อความหมายเป็นพิเศษ

3. ถ้าเป็นประโยคยาว ๆ เราหยุดเพื่อผ่อนคลายใจก่อนพูดต่อไป เช่น

His parents / come from America/ to see their new grandson.

4) การออกเสียงเชื่อมคำหรือพยางค์ (Linking) การออกเสียงเชื่อมคำหรือพยางค์อาศัยความเข้าใจในเรื่องการแบ่งห้วงความคิดเป็นสำคัญ จะมีการทอดเสียงสุดท้ายของคำหน้าให้ต่อเนื่องกับเสียงแรกของคำต่อไป โดยเฉพาะเสียงแรกของคำต่อไปที่เป็นสระ เช่น

one or two

bacon and eggs

3.6 หน่วยเสียงย่อย (Allophone)

หน่วยเสียงย่อย (Allophone) George Yule⁹ กล่าวว่าในขณะหน่วยเสียง คือรูปเสียงที่เป็นแบบนามธรรม (เกิดขึ้นในสมอง) ในความเป็นจริงแล้ว มีเสียงหลายรูปแบบที่เกิดขึ้นจากการเปล่ง

⁹ Yule, George. (2014) (2014: 41-42). *The Study of Language*. 5th Ed. New York: Cambridge University Press, 2014. Pages. 41-42.

ออกมาเป็นคำพูด (เกิดขึ้นในปาก) เราจึงสามารถอธิบายได้เข้าใจง่ายๆว่า รูปเสียงทั้งหลายที่เกิดขึ้นมาจากการเปล่งออกมาเป็นคำพูด เรียกว่า phone (เสียง) ซึ่งจะปรากฏอยู่ในวงเล็บสี่เหลี่ยม [] เช่น ผู้พูดออกเสียง [t] ซึ่งเกิดในตำแหน่งของปุ่มเหงือกในปาก จากนั้นเมื่อเสียง [t] ถูกจัดเป็น 1 หน่วยเสียงในภาษา จะปรากฏอยู่ในวงเล็บเฉียง // เป็น /t/ แต่ในเมื่อเสียง [t] ของหน่วยเสียง /t/ ยังมีการเปล่งออกมาได้หลายรูปแบบ ความหลากหลายของหน่วยเสียงนั้นๆเรียกว่า หน่วยเสียงย่อย (allophone) เช่น เมื่อเสียง [t] ในคำว่า tar จะมีกลุ่มลม (aspiration or puff of air) แรงกว่า เสียง [t] ในคำว่า star ดังนั้นเสียง [t] ที่มีกลุ่มลมออกมา สามารถเขียนแทนด้วย [tʰ]

นรินทร์ทิพย์ ทองศรีและคณะ¹⁰ ได้อธิบายว่า หน่วยเสียงย่อย คือ รูปหรือเสียงที่ต่างกันของหน่วยเสียงเดียวกัน ซึ่งหน่วยเสียงหนึ่งๆนี้อาจจะมีการออกเสียงได้มากกว่าหนึ่งเสียง ในกรณีที่หน่วยเสียงหนึ่งมีหลายหน่วยเสียงย่อย หรือออกเสียงได้หลายเสียง แต่ละเสียงจะมีตำแหน่งที่เกิดเสียงตายตัว และไม่มีผลที่ทำให้เกิดความแตกต่างด้านความหมาย หน่วยเสียงย่อย คือ การออกเสียงต่างกันของหน่วยเสียงเดียวกันในแบบสลับหลัก (complementary distribution) กล่าวคือจะไม่เกิดในตำแหน่งเดียวกัน หรือถ้าเกิดในตำแหน่งเดียวกัน จะต้องมียิ่งแวดล้อมที่ต่างกัน เช่น หน่วยเสียง /p/ ในภาษาอังกฤษ สามารถออกเสียงได้ดังนี้

/p/ จะเกิดขึ้นเมื่อตกหลังเสียง /s/

/ph/ เกิดขึ้นในที่อื่นๆ

อธิบายได้ว่า หน่วยเสียง /p/ ในภาษาอังกฤษมีการออกเสียงแบบพ่นลม /ph/ เรียกว่า aspirated และแบบไม่พ่นลม /p/ เรียกว่า unaspirated แต่ไม่ทำให้เกิดความแตกต่างด้านความหมาย จึงถือว่าเป็นหน่วยเสียงย่อยของหน่วยเสียงเดียวกัน และทั้งสองเสียงนี้จะเกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน หรือคอยสลับหลักกันตลอด จึงพิสูจน์ด้วยคู่หรือชุดเทียบเสียง (minimal pair and set) กันไม่ได้

¹⁰ นรินทร์ทิพย์ ทองศรี และคณะ. *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สุโขทัยธรรมมาธิราช, 2554. หน้า 4-11

3.7 บทสรุป (Conclusion)

สรววิทยา คือวิชาว่าด้วยการศึกษาระบบเสียงของภาษาอังกฤษ โดยเน้นศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเสียงต่างๆ ที่เป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบพื้นฐานของภาษาอังกฤษ

หน่วยเสียง (Phoneme) หมายถึงเสียงที่เป็นหน่วยที่เล็กที่สุดในหน่วยคำซึ่งไม่สามารถแบ่งแยกย่อยได้อีก แบ่งออกเป็น 3 หน่วยเสียง

- Segmental Phoneme ได้แก่หน่วยเสียงประเภทอิสระหน่วย
- Supra segmental ได้แก่หน่วยเสียงประเภทไม่อิสระ
- Allophone ได้แก่หน่วยเสียงย่อย

1) Segmental Phoneme หน่วยเสียงประเภทอิสระ แบ่งออกเป็น 2 หน่วยเสียงคือ

1. English Consonants ได้แก่หน่วยเสียงพยัญชนะ

- เสียงพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษมี 24 หน่วยเสียงเช่น ดังนี้

1. /p/	เช่น	put	pack
2. /b/	เช่น	bad,	back
3. /t/	เช่น	too,	tie
4. /d/	เช่น	dead,	die,
5. /k/	เช่น	quick,	cake
6. /k/	เช่น	knot,	know
7. /g/	เช่น	gas,	game
8. /tʃ/	เช่น	cheap,	nature
9. /dʒ/	เช่น	job,	major
10. /n/	เช่น	not,	nurse
11. /m/	เช่น	map,	money
12. /f/	เช่น	food,	fan
13. /v/	เช่น	voice,	view

14. /θ/	เช่น	<u>th</u> ink, <u>th</u> ank
15. /ð/	เช่น	<u>th</u> ey, <u>th</u> en
16. /s/	เช่น	<u>c</u> ity, <u>s</u> ix
17. /z/	เช่น	<u>z</u> oo, <u>z</u> ero,
18. /ʃ/	เช่น	<u>sh</u> e, <u>sh</u> ow
19. /ʒ/	เช่น	<u>vi</u> sion, <u>As</u> ian
20. /h/	เช่น	<u>h</u> ot, <u>h</u> ouse
21. /l/	เช่น	light, long,
22. /w/	เช่น	week, wear
23. /r/	เสียงกระดกลิ้น	เช่น r
	เสียงม้วนลิ้น	เช่น right, wrong
24. /j/	เช่น	yes, your

- เสียงพยัญชนะควบกล้ำ หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ (Cluster) คือพยัญชนะที่เกิดร่วมกันในตำแหน่งต้นพยางค์ (initial) เช่น

/p/	pr (initial)	plane, play
/b/	bl (initial)	black, block
/t/	tr (initial)	tree, true
/d/	dr (initial)	drag, dream
/k/	cl (initial)	clean, clock

2. English Vowels ได้แก่หน่วยเสียงสระ

- Simple Vowels ได้แก่หน่วยเสียงสระเดี่ยว เช่น

[i]	อิ	หน้า	สูง	ปากเหยียด	เสียงสั้น
[æ]	แอะ	หน้า	ต่ำ	ปากเหยียด	เสียงสั้น
[ə]	เออะ	กลาง	กลาง	ปากเหยียด	เสียงสั้น
[ɜ:]	เอ	กลาง	กลาง	ปากเหยียด	เสียงยาว

[ʌ]	อะ	กลาง	ฐำ	ปากเหยียด	เสียงสั้น
[ɔ]	เออะ	หลัง	ฐำ	ปากห่อ	เสียงสั้น
[ɔ:]	ออ	หลัง	ฐำ	ปากห่อ	เสียงยาว

- Diphthong or Glide Vowels ได้แก่สระประสมหรือสระเลื่อน เช่น

/ei/	เช่น	make, late
/ou/	เช่น	toe, foe soul, shoulder
/ai/	เช่น	high, fight
/au/	เช่น	cow, town
/εə/	เช่น	care, rare
/ɔi/	เช่น	boy, toy
/iə/	เช่น	deer, career

2 หน่วยเสียงประเภทไม่อิสระ (Supra segmental) แบ่งออกเป็น 2 หน่วยเสียงคือ

- **Stress** การเน้นพยางค์ การเน้นเสียงในภาษาอังกฤษ ลักษณะสำคัญของภาษาอังกฤษคือ มีการออกเสียงเน้นหนักเบา

1. ระดับเสียงเน้นหนักที่สุด (Primary Stress) ใช้เครื่องหมาย (,) หน้าพยางค์ที่ลงเสียงหนักที่สุดในคำนั้น มีที่สังเกตคือ เสียงดังที่สุดและเสียง pitch สูงจะเกิดในคำเดียวกันทุกครั้ง เช่น calendar

2. ระดับเสียงรอง (Secondary Stress) ใช้เครื่องหมาย (^) เหนือพยางค์ที่ลงเสียงรอง เช่น éducation พยางค์แรกจะได้ secondary stress แต่พยางค์ที่สามจะได้ primary stress

3. ระดับเสียงเบาปานกลาง (Tertiary Stress) ใช้เครื่องหมาย (·) เหนือพยางค์ระดับเสียงนี้จะเกิดรวมกับ primary stress ในคำเดียวกันที่มีหลายพยางค์ เช่น f[·]ootball

4. ระดับเสียงเบาที่สุด (Weak Stress) ใช้เครื่องหมาย (˘) เหนือพยางค์ หรือไม่ใส่เครื่องหมายใด ๆ เลย โดยถือว่าพยางค์ที่ไม่มีเครื่องหมายกำกับคือ การไม่ลงเสียงหนัก (unstress) เช่น rhythm (พยางค์ที่สองเป็นเสียงเบา)

นอกจากนี้ เสียงเน้นหนัก (stress) ยังแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. เสียงเน้นหนักในคำ (Word Stress) เช่น

คำสองพยางค์

คำสามพยางค์

คำสี่พยางค์

húsband

póssible

críticism

téléphone

spécialist

ańswer

2. เสียงเน้นหนักในประโยค (Sentence Stress) การลงเสียงเน้นหนักในประโยคต้องลงให้ถูกต้อง มักจะลงเสียงหนักที่คำจำพวก content words เช่น

He won it in the afternoon.

She can swim.

Exercises

คำถามประเภทอัตนัย (Subjective Questions)

1. สรรวิทยา คืออะไร เหมือนและแตกต่างจากสัทศาสตร์อย่างไรบ้าง
2. สรรวิทยามีกิจการเริ่มศึกษา มาตั้งแต่เมื่อใด
3. จงอธิบายความแตกต่างระหว่าง เสียง และหน่วยเสียง พร้อมยกตัวอย่าง
4. หน่วยเสียงมีกี่ประเภท อะไรบ้าง จงอธิบาย
5. หน่วยเสียงย่อยคืออะไร จงอธิบายพอสังเขป

คำถามประเภทเติมคำ (Fill-in-type questions)

คำสั่ง: จงระบุเสียง [f],[v] ในคำต่อไปนี้

1. Obyious _____	2. hover _____
3. service _____	4. laughter _____
5. camphor _____	6. leave _____
7. safe _____	8. rough _____
9. sphere _____	10. off _____
11. fine _____	12. though _____

จงระบุเสียง [θ], [ð] ในคำต่อไปนี้

1. lengthy _____	2. lethal _____
3. although _____	4. worthless _____
5. dearhly _____	6. clothe _____
7. thigh _____	8. thy _____
9. brether _____	10. earthy _____
11. mouth (n) _____	12. truth's _____
13. wreart _____	14. wreathe _____
15. brother _____	16. depth _____
17. throw _____	18. them _____

19.worth _____

20.earthen _____

จงเสียงระบุ [s],[z] ในคำต่อไปนี้

1.grows _____

2.useless _____

3.dose _____

4.dutchers _____

5.mouse _____

6.goose _____

7.raise _____

8.slice _____

9.listens _____

10.patience _____

11.ooze _____

12.cows _____

13.ears _____

14.heads _____

15.prism _____

16.bees _____

17.assistance _____

18.mince _____

19.lesson _____

20.roses _____

21.Christmas _____

22.Caesar _____

แบบฝึกหัด จงระบุเสียง [tʃ], [dʒ] ในคำต่อไปนี้

1. lunge _____

2. adjective _____

3. perch _____

4. danger _____

5. gyp _____

6. lecture _____

7. jimp _____

8. gesture _____

9. latch _____

10. gin _____

11. ridge _____

12. cap _____

คำสั่ง : จงใส่เครื่องหมายเน้นเสียงหนักเบาในประโยคต่อไปนี้

1. Bob got the first prize.

2. She can swim.

3. I don't like them.

4. Sure.

5. Are you ready?

6. Go out!

คำถามประเภทปรนัย (Multiple Choice Questions)

คำสั่ง: จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

1. ข้อใดระบุความแตกต่างระหว่างสัทศาสตร์ (phonetics) และสรีวิทยา (phonology) ไม่ถูกต้อง

a. สัทศาสตร์ (phonetics) เป็นการศึกษาเกี่ยวกับอวัยวะที่เกี่ยวข้องในการออกเสียง และวิธีการออกเสียง ส่วนสรีวิทยา (phonology) ศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างเสียงพูดของมนุษย์

b. สัทศาสตร์ (phonetics) เป็นการศึกษากระบวนการออกเสียงส่งผ่านเสียงและรับรู้เสียงของมนุษย์ ส่วนสรีวิทยา(phonology) ศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างระบบเสียงพูด (pattern of speech sound) และโครงสร้างเสียงพูดของมนุษย์

c. สัทศาสตร์ (phonetics) เป็นการศึกษากระบวนการออกเสียงส่งผ่านเสียงและรับรู้เสียงของมนุษย์ ส่วนสรีวิทยา (phonology) ศึกษาการออกเสียงลักษณะพิเศษ เช่นการเน้นคำและทำนองเสียง

d. สัทศาสตร์ (phonetics) เป็นการศึกษากระบวนการออกเสียงส่งผ่านเสียงและรับรู้เสียงของมนุษย์ ส่วนสรีวิทยา (phonology) ศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างเสียงพูดของมนุษย์

e. สัทศาสตร์ (phonetics) เป็นการศึกษาเกี่ยวกับอวัยวะที่เกี่ยวข้องในการออกเสียงและวิธีการออกเสียง ส่วนสรีวิทยา (phonology) ศึกษาหน่วยเสียงในภาษาข้อจำกัด และลักษณะเฉพาะในแต่ละภาษา

2. ข้อใดระบุความแตกต่างระหว่างสัทศาสตร์ (phonetics) และสรีวิทยา (phonology) ได้ถูกต้องที่สุด

a. สัทศาสตร์ (phonetics) เป็นการศึกษากระบวนการออกเสียงส่งผ่านเสียงและรับรู้เสียงของมนุษย์ ส่วนสรีวิทยา (phonology) ศึกษาการออกเสียงลักษณะพิเศษเช่นการเน้นคำและทำนองเสียง

b. สัทศาสตร์ (phonetics) เป็นการศึกษาตัวอักษรในภาษาต่างๆ ส่วนสรีวิทยา (phonology) ศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างระบบเสียงพูด (pattern of speech sound) และโครงสร้างเสียงพูดของมนุษย์

c. สัทศาสตร์ (phonetics) เป็นการศึกษาพยัญชนะและสระของภาษาใดภาษาหนึ่ง ส่วนสรีวิทยา (phonology) ศึกษาการออกเสียงลักษณะพิเศษ เช่น การเน้นคำ และทำนองเสียง

d. สัทศาสตร์ (phonetics) เป็นการศึกษากระบวนการออกเสียง ส่งผ่านเสียงและรับรู้เสียงของมนุษย์ ส่วนสัทวิทยา (phonology) ศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างระบบเสียงพูด (pattern of speech sound) และโครงสร้างเสียงพูดของมนุษย์

e. สัทศาสตร์ (phonetics) เป็นการศึกษาเฉพาะพยัญชนะ และสระของภาษาใดภาษาหนึ่ง ส่วนสัทวิทยา (phonology) ศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างระบบเสียงพูด (pattern of speech sound) และโครงสร้างเสียงพูดของมนุษย์

3. การออกเสียง -ed ท้ายคำในกลุ่มคำกริยาต่อไปนี้ ข้อใดเป็นเสียงเดียวกันทั้งหมด

- a. loved, moved, liked
- b. walked, stopped, parked
- c. cried, occurred, hoped
- d. tried, worked, walked
- e. played, permitted, started

4. การออกเสียง -s ท้ายคำพหูพจน์ในกลุ่มคำต่อไปนี้ ข้อใดเป็นเสียงเดียวกันทั้งหมด

- a. dogs, cats, pigs
- b. desks, tables, chairs
- c. girls, boys, kids
- d. cars, rabbits, hammers
- e. friends, teachers, monks

5. ข้อความใดต่อไปนี้ถูกต้อง

- a. เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ มี 26 เสียง
- b. เสียง /ŋ/ สามารถเป็นได้ทั้งเสียงต้นคำ และท้ายคำ
- c. suffix '-ed' จะออกเสียงเป็น /t/ หรือ /d/ เมื่อเติมหลังคำที่ลงท้ายด้วยเสียง /t, d/
- d. คำต่อไปนี้ไม่มีเสียง พยัญชนะต้น เหมือนกัน city, see, sip, psychology
- e. การออกเสียงภาษาอังกฤษต่างจาก การออกเสียงภาษาไทยที่การออกเสียงท้ายเท่านั้น

6. ข้อความใดต่อไปนี้ไม่ถูกต้อง

- เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ มี 24 เสียง
- ความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษ และภาษาไทย คือ การออกเสียงท้าย
- การออกเสียงภาษาอังกฤษต้องคำนึงถึงการเน้นคำและทำนองเสียงด้วย
- suffix '-s' เมื่อเติมหลังคำนามอาจออกเสียงเป็น /s/ หรือ /z/ ขึ้นอยู่กับพยัญชนะท้ายของคำนามนั้นๆ

7. คำในข้อใดเป็นคำควบกล้ำท้ายพยางค์ทั้งหมด

- slam, sixth, clap
- sleep, drag, three
- bump, depth help
- shirt, glass, sing
- fifth, bathe, clip

8. คำในข้อใดเป็นคำควบกล้ำต้นพยางค์ทั้งหมด

- slam, sixth, clap
- sleep, drag, three
- bump, comes, depth
- fifth, bathe, help
- great, socks, sing

9. เสียงพยัญชนะในข้อใดสามารถเป็นเสียงพยัญชนะต้น และท้ายทั้งหมด

- /b/, /t/, /f/
- /h/, /l/, /r/
- /ŋ/, /s/, /p/
- /ŋ/, /t/, /p/
- /w/, /h/, /r/

10. เสียงพยัญชนะ ในข้อใดสามารถเป็นเสียงพยัญชนะต้นเท่านั้น

- a. /t/, /f/
- b. /ʌ/, /r/
- c. /w/, /r/
- d. /s/, /p/
- e. /j/, /h/

11. คำคู่ใดไม่ใช่คู่เทียบเสียง

- a. sleep, slip
- b. sock, six
- c. saw, raw
- d. rid, read
- e. sun, run

12. คำคู่ใดคือคู่เทียบเสียงหรือ minimal pair

- a. sleep, slip
- b. rim, mum
- c. sock, six
- d. rock, read
- e. sun, sine

13. ข้อใด คือ สระ หลัง ทั้งหมด

- a. /i:/, /e/, /ʌ/
- b. /i:/, /u/, /ʌ/
- c. /ə/, /u:/, /i:/
- d. /i:/, /æ/, /e/
- e. /u/, /u:/, /a:/

14. ข้อใดคือสระหน้าทั้งหมด

1. /i:/, /e/, /ʌ/
2. /ə/, /u:/, /i:/
3. /ʌ/, /u:/, /i:/
4. /i:/, /æ/, /e/
5. /ʌ/, /u/, /ɪ/

15. ข้อความต่อไปนี้ข้อใดผิด

- a. พยางค์ที่ได้รับการเน้น (stress) จะเบากว่าพยางค์อื่นที่ไม่เน้น
- b. พยางค์ที่ได้รับการเน้นจะยาวกว่าพยางค์อื่นที่ไม่เน้น
- c. พยางค์ที่ไม่ได้รับการเน้นเสียงสระอาจเปลี่ยนเป็น /ə/
- d. พยางค์ที่ไม่ได้รับการเน้นเสียง สระอาจเปลี่ยนเป็น /i/
- e. เสียงสระ /i/ อาจอยู่ในพยางค์ที่ไม่ได้รับการเน้นหรือไม่เน้นก็ได้

16. ข้อความใดต่อไปนี้ไม่ถูกต้อง

- a. พยางค์ที่ได้รับการเน้น (stress) เสียงจะดังกว่าพยางค์อื่นที่ไม่เน้น
 - b. พยางค์ที่ได้รับการเน้นจะยาวกว่าพยางค์อื่นที่ไม่เน้น
 - c. พยางค์ที่ไม่ได้รับการเน้นเสียงสระอาจเปลี่ยนเป็น /ə/
 - d. เสียงสระ /i/ จะอยู่ในพยางค์ที่ได้รับการเน้นเท่านั้น
 - e. พยางค์ที่ไม่ได้รับการเน้นเสียงสระอาจเปลี่ยนเป็น /i/
5. Dave park the yellow car here.

the international phonetic alphabet (2005)

consonants (pulmonic)	LABIAL		CORONAL				DORSAL				RADICAL		LARYNGEAL
	Bilabial	Labio-dental	Dental	Alveolar	Palato-alveolar	Retroflex	Alveolo-palatal	Palatal	Velar	Uvular	Pharyngeal	Epi-glottal	Glottal
Nasal	m	ɱ	n			ɳ	ɲ	ŋ	ɴ				
Plosive	p b		t d			ɖ ɗ	c ɟ	k g	q ɢ		ʔ	ʕ	
Fricative	ɸ β	f v	θ ð	s z	ʃ ʒ	ʂ ʐ	ç ʝ	x ɣ	χ ʁ	ħ ʕ	ħ ʕ	h ɦ	
Approximant		ʋ		ɹ		ɻ	j	ɰ					
Tap, flap		ⱱ		ɾ		ɽ							
Trill	ʙ			r								ʀ	
Lateral fricative				ɬ ɮ		ɮ̺	ɬ̺	ɮ̺					
Lateral approximant				l		ɭ	ʎ	ʟ					
Lateral flap				ɭ		ɮ̺							

Where symbols appear in pairs, the one to the right represents a modally voiced consonant, except for murmured *f*. Shaded areas denote articulations judged to be impossible. Light grey letters are unofficial extensions of the IPA.

consonants (non-pulmonic)

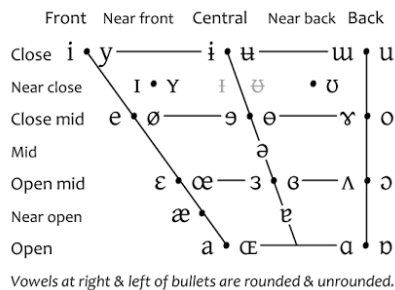
clicks	implosives	ejectives
⊙ Bilabial fricated	ɓ Bilabial	' examples:
Laminal alveolar fricated ("dental")	ɗ Dental or alveolar	p' Bilabial
! Apical (post)alveolar abrupt ("retroflex")	ɠ Retroflex	t' Dental or alveolar
Subapical retroflex	ɸ Palatal	k' Velar
‡ Laminal postalveolar abrupt ("palatal")	ɠ Velar	tɬ' Lateral affricate
Laminal alveolar fricated ("lateral")	ɠ Uvular	s' Alveolar fricative

consonants (co-articulated)

ɱ	Voiceless labialized velar approximant	//morphophonemic//
ɰ	Voiced labialized velar approximant	/phonemic/
ɰ	Voiced labialized palatal approximant	[phonetic]
ɧ	Simultaneous x and ʃ (existence disputed)	<orthographic>
ɥ	Affricates and double articulations	
ɡ̥	may be joined by a tie bar	

brackets

vowels

suprasegmentals

- ˈ Primary stress
- ː Extra stress
- ˌ Secondary stress
- ː Long
- ˑ Half-long
- ː Short
- ˑ Extra-short
- Syllable break
- ˑ Linking (no break)
- intonation
- ˌ Minor (foot) break
- ˎ Major (intonation) break
- ↗ Global rise
- ↘ Global fall

(tone)

- level tones
- ˥ Top
- ˦ High
- ˧ Mid
- ˨ Low
- ˩ Bottom
- tone terracing
- ˥˥ Upstep
- ˥˦ Downstep
- contour tones (e.g.)
- ˥˩ Rising
- ˥˨ Falling
- ˥˩˥ High rising
- ˥˩˨ Low rising
- ˥˩˨˥ High falling
- ˥˩˨˥˩ Low falling
- ˥˩˥˩ Peaking
- ˥˩˥˩ Dipping

diacritics

Diacritics may be moved to fit a letter, as ɲ̟ or ɟ̟. Other letters may be used as diacritics of phonetic detail: ʳ (fricative release), ʙʰ (breathy voice), mʷ (glottalized), ˞ (epenthetic schwa), oʷ (off-glide), uᶜ (compressed).

SYLLABICITY & RELEASES	PHONATION	PRIMARY ARTICULATION	SECONDARY ARTICULATION				
ɳ̟ ɳ̟̚	Syllabic	ɳ̟ ɳ̟̚	Dental	tʷ dʷ	Labialized	ɔ̟ ɔ̟̚	More rounded
ɛ̟ ɔ̟	Non-syllabic	ɛ̟ ɔ̟	Apical	ɲ̟ ɲ̟̚	Palatalized	ɔ̟̚ ɔ̟̚ʷ	Less rounded
tʰ h̟	(Pre)aspirated	ɳ̟̚ ɳ̟̚	Laminal	tʷ dʷ	Velarized	ẽ ẽ̚	Nasalized
d̟	Nasal release	ɳ̟̚ ɳ̟̚	Advanced	tˠ dˠ	Pharyngealized	ʁ ʁ̚	Rhoticity
d̟̚	Lateral release	ɳ̟̚ ɳ̟̚	Retracted	ɬ ɬ̚	Velarized or pharyngealized	ɛ̟̚ ɔ̟̚	Advanced tongue root
t̚	No audible release	ɳ̟̚ ɳ̟̚	Centralized	ɳ̟̚	Mid-centralized	ɛ̟̚ ɔ̟̚	Retracted tongue root
ɛ̟̚ β̟̚	Lowered (β̟̚ is a bilabial approximant)	ɛ̟̚ ɳ̟̚	Raised (ɳ̟̚ is a voiced alveolar non-sibilant fricative, ʀ̟̚ a fricative trill)				

Unit 4

วิทยาหน่วยคำภาษาอังกฤษ

English Morphology

4.1 บทนำเบื้องต้น (Introduction)

วิทยาหน่วยคำ (Morphology) การศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างและรูปแบบของคำ และคำวลี โดยเฉพาะรูปแบบการผันคำ และการก่อตั้งคำหรือคำวลี วิทยาหน่วยคำยังเป็นสาขาหนึ่งของภาษาศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างภายในของคำ คำคือหน่วยที่เล็กที่สุดที่มีความหมายหรือหน้าที่ทางไวยากรณ์ที่อยู่ได้ด้วยตัวเอง (The smallest meaningful or grammatical unit that can stand alone) โดยทั่วไปแล้วคำถูกยอมรับว่าเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดในวากยสัมพันธ์¹ และเป็นที่ยอมรับกันว่าในภาษาส่วนมาก มีกฎที่ใช้อธิบายความสัมพันธ์ของคำแต่ละคำกับคำอื่นๆ วิทยาหน่วยคำ (Morphology) เป็นการศึกษาโครงสร้างคำ และการประกอบคำในภาษาใดภาษาหนึ่ง ได้แก่ การลงวิภัติปัจจัย การแปลงคำ การประสมคำ การประสานคำ การซ้ำคำ และการซ้อนคำ รวมถึงกฎหน่วยคำ และความสัมพันธ์ระหว่างวิทยาหน่วยคำกับวากยสัมพันธ์และสัทวิทยา ในบทนี้จะกล่าวถึงเฉพาะวิทยาหน่วยคำในภาษาอังกฤษเท่านั้น โดยมีหัวข้อที่จะต้องศึกษาดังนี้

หน่วยคำ (Morpheme) คือหน่วยที่เล็กที่สุดในภาษาซึ่งมีความหมาย อาจมีลักษณะเป็นส่วนหนึ่งของคำหรือเป็นคำก็ได้ ในวิทยาหน่วยคำ (Morphology) เป็นสาขาหนึ่งของภาษาศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างภายในของคำ ซึ่งคำในแต่ละคำจะมีหน่วยคำ (Morpheme) ปรากฏอยู่ หน่วยคำคือหน่วยที่เล็กที่สุดที่มีความหมายหากปรากฏตามลำพัง ได้เรียกว่า หน่วยคำอิสระ (Free

¹หมายถึง การศึกษาว่าด้วยกฎของความสัมพันธ์ของแบบแผนองค์ประกอบของประโยคในภาษา อันเป็นส่วนหนึ่งของหลักไวยากรณ์ของภาษา ในภาษาไทย "วากยสัมพันธ์" เป็นส่วนหนึ่งของหลักไวยากรณ์ไทยที่กำหนดขึ้นเป็นหนึ่งแบบแผนหรือไวยากรณ์ของภาษาไทย ซึ่งประกอบด้วย 4 แบบแผนหลัก ได้แก่ อักษรวิธี วลีวิภาค วากยสัมพันธ์ ฉันทลักษณ์ เป็นต้น

Morpheme) ตัวอย่างคำนาม เช่น girl, hat, house, fire คำกริยา เช่น walk, sleep, say, eat คำคุณศัพท์ เช่น quick, nice, fun, big ซึ่งคำเหล่านี้สามารถเกิดขึ้นและมีความหมายได้ด้วยตัวของมันเองได้ แต่หากปรากฏตามลำพังไม่ได้ จะเรียกว่าหน่วยคำไม่อิสระ (Bound Morpheme) ตัวอย่างคำที่ทำให้เป็นนาม (Modify a Noun) เช่น -s (or -es), -'s (or 's) คำที่ทำให้เป็นคุณศัพท์ (Modify an Adjective) เช่น -er, -est taller tallest หรือคำที่ทำให้เป็นกริยา (Modify a Verb) เช่น -ed, -ing, -en

หน่วยคำย่อย (Allomorph) คือหน่วยคำที่มีความหมายเหมือนกัน แต่ปรากฏในสภาพแวดล้อมต่างกัน หน่วยคำย่อยแบ่งออกเป็นหน่วยคำย่อยที่เกิดโดยเงื่อนไขของเสียง (Phonologically Conditioned Allomorphs) และหน่วยคำย่อยที่เกิดโดยเงื่อนไขของหน่วยคำ (Morphologically Conditioned Allomorphs)

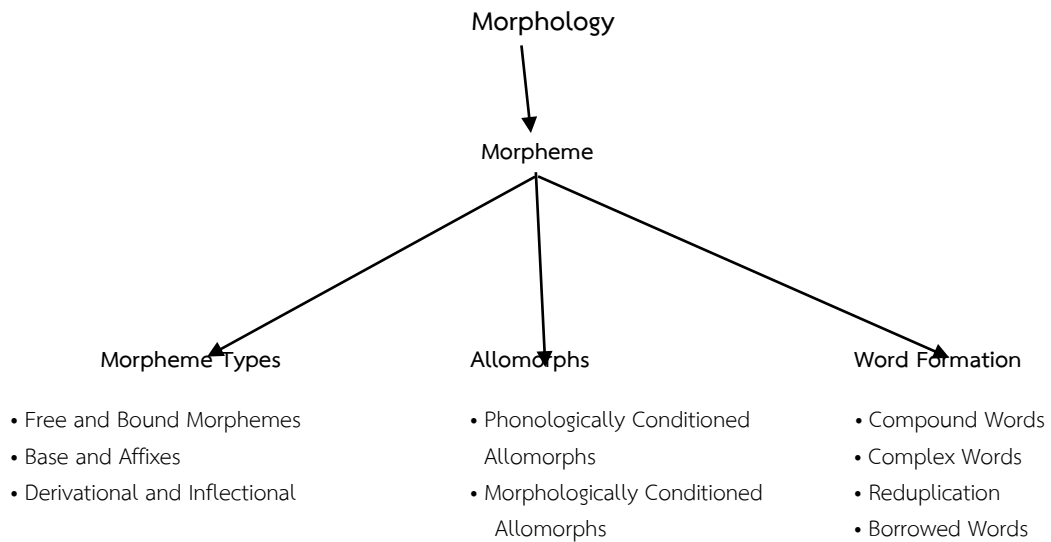
การเกิดหน่วยคำย่อยในหน่วยคำสามารถเกิดขึ้นได้ในหลายกรณี และทุกกรณีสามารถอธิบายได้ด้วย เหตุผลที่ต่างกันการเกิดหน่วยคำย่อยในหน่วยคำสามารถจำแนกเหตุผลได้

ชนิดของหน่วยคำ (The Morpheme Types) หน่วยคำสามารถจำแนกเป็นชนิดต่างๆโดยใช้เกณฑ์การวิเคราะห์หรือจำแนกด้วยวิธีต่างๆ คือการจำแนกตามการปรากฏของหน่วยคำ การจำแนกตามหน้าที่ และการจำแนกตามการประกอบคำ

การสร้างคำ (Word Formats) การสร้างคำทำให้เกิดคำใหม่ขึ้น ในภาษาอังกฤษการสร้างคำใหม่ทำให้เกิดคำประเภทต่างๆเช่น คำประสม (Compound Words) คำประสาน (Complex Words) คำซ้ำ (Reduplicated Words) คำยืม (Borrowed Words)²

² ศิตา เขี่ยมขันติถาวร ดร. *Morphology*, จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย. 2554. Pages 5-7.

ดังนั้นแล้วเราสามารถสรุปเป็นแผนผังแนวคิดในการนำทางไปสู่การศึกษาให้ละเอียดได้ดังนี้

4.2 หน่วยคำ (Morpheme)

หน่วยคำ หรือ morpheme เป็นศัพท์เฉพาะที่นักภาษาศาสตร์ใช้ เมื่อกล่าวถึงหน่วยในภาษาที่ประกอบไปด้วยเสียง เสียงแต่ละเสียงนั้นในตัวของมันเองแล้วไม่มีความหมายอะไร แต่เมื่อนำเสียงในภาษามารวมกันตามรูปแบบของภาษาแต่ละภาษาแล้ว จะเกิดเป็นหน่วยเสียงที่ความหมายในภาษานั้นๆ หน่วยที่เล็กที่สุดที่เกิดจากการรวมเสียงตามกำหนดกฎเกณฑ์ของภาษานี้ นักภาษาศาสตร์เรียกว่า หน่วยคำ หรือ morpheme ในคำ (words) คำหนึ่งอาจมีมากกว่าหนึ่งหน่วยคำ³ ก็ได้ ยกตัวอย่างเช่น

kind	=	morpheme	kind	ใจดี
<u>kind</u> <u>ful</u>	=	two morphemes	kindful	ใจดีเต็มที
<u>un</u> <u>kind</u> <u>ful</u>	=	three morphemes	unkindful	ไม่ใจดีเต็มที
un kind ful ness	=	four morphemes	unkindfulness	ความไม่ใจดีเต็มที

การนำเสียงมารวมกันขึ้นเป็นหน่วยที่มีความหมายในภาษานั้น จะเห็นได้ชัดเมื่อพิจารณาส่วนประกอบของคำในภาษาต่าง ๆ ในที่นี้จะยกตัวอย่างคำจากภาษาอังกฤษ เช่น un kind full ness = unkindfulness เกิดจากเสียงต่างๆมารวมกัน ซึ่งแต่ละกลุ่มมีความหมาย และไม่สามารถจะแยกให้เล็กลงได้อีกโดยยังคงความหมายเดิมไว้ ในที่นี้ขอยกตัวอย่างเพิ่มอีก เช่นคำว่า woman อาจจะดูเหมือนกับว่ามี man เป็นส่วนประกอบอยู่ด้วย แต่ถ้าแยกออกมาแล้วนั้น ส่วนที่เหลือคือ WO จะไม่มีความหมาย woman จึงถือได้ว่าเป็นหน่วยคำเดียว

³ ปรีชา คเนตนอก รศ. ดร. *ระบบคำและประโยคภาษาอังกฤษ* คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย Mahachalalongkornrajavidyalaya Press, กรุงเทพฯ 2545. หน้า 1

หรือคำว่า manhood, womanish, teacher และ widely นั้น เมื่อแยกส่วนที่มีความหมายส่วนแรกออก คือ man, woman, teach และ wide ก็เหลือ - hood, ish, -er, และ -ly และถ้าเราพิจารณาคำศัพท์ต่างๆในภาษาอังกฤษก็จะพบว่า ส่วนหลังนี้ปรากฏอยู่หลังคำอีกเป็นจำนวนมาก เช่น monkhood, childhood, motherhood; girlish, fiendish, bookish; beginner, employer, player; quickly, carefully, happily เป็นต้น แต่ละส่วนที่ปรากฏนั้น ยังคงความหมายและหน้าที่เดิมอยู่ เช่น -hood ถ้าปรากฏอยู่หลังคำนามที่มีตัวตน หรือรูปร่าง (concrete) ทำให้คำนั้นเปลี่ยนไปมีลักษณะเป็นนามธรรม (abstract) - ish ก็เช่นกัน ปรากฏอยู่หลังคำนามทำให้เกิดเป็นคำคุณศัพท์ ส่วน -er ถ้าปรากฏหลังกริยาทำให้กริยาเป็นนาม หรือ -ly ปรากฏหลังคุณศัพท์ ทำคุณศัพท์ให้เป็นกริยาวิเศษณ์ องค์ประกอบส่วนแรกก็เช่นกัน อาจปรากฏกับองค์ประกอบอื่นและยังคงความหมายเดิมไว้ ตัวอย่างเช่น

- man + ness manes (ความเป็นชาย)
- woman + hood womanhood (ความเป็นหญิง)
- woman + ize womanize (ผู้หญิง)
- woman + ly womanly (อย่างผู้หญิง)
- teach + able teachable (สอนง่าย)
- wide + en widen (กว้างขึ้น)

หรือเราสามารถศึกษาตัวอย่างการแยกหน่วยคำดังตารางต่อไปนี้เพื่อทราบหน่วยคำแต่ละอย่างทำหน้าที่อะไรบ้าง

คำ	การแยกคำหน่วย			ความหมาย
dislike	dis- (ไม่)	like (ชอบ)		ไม่ชอบ
disbelieve	dis- (ไม่)	believe (เชื่อ)		ไม่เชื่อ
inconvenient	in- (ไม่)	convenient (สบาย)		ไม่สะดวกสบาย
illegal	il- (ไม่/ผิด)	legal (เกี่ยวกับกฎหมาย)		ไม่ถูกกฎหมาย
disagreement	dis- (ไม่)	agree (เห็นด้วย)	- ment เป็นส่วนเติมท้ายเพื่อเปลี่ยนให้เป็นคำนาม	การไม่เห็นด้วย
unhappily	un- (ไม่)	happy (ความสุข)	- ly เป็นส่วนเติมท้ายเพื่อเปลี่ยนให้เป็นกริยาวิเศษณ์	อย่างไม่มีความสุข
worked		work (ทำงาน)	- ed เป็นส่วนเติมท้ายเพื่อแสดงอดีตกาล	ทำงาน (ความหมายเป็นอดีตกาล)

loves		love	- s เป็นส่วนเติม ท้ายเมื่อประธาน เป็นเอกพจน์	รัก (ใช้กับประธาน เอกพจน์)
blackboard		black (ดำ)	board (กระดาน)	กระดานดำ
teacher		teach (สอน)	- er เป็นส่วนเติม ท้ายเพื่อเปลี่ยน ให้เป็นคำนาม	ผู้สอนหรือครู

สรุปได้ว่า morpheme มีลักษณะสำคัญคือเป็นคำหรือส่วนประกอบของคำที่มีความหมาย และไม่สามารถจะแยกเป็นส่วนที่มีความหมายที่ย่อยลงไปได้อีกโดยไม่ให้ความหมายเดิม เปลี่ยนไป และคำหรือส่วนประกอบของคำที่มีความหมายเหล่านี้จะยังคงความหมายเดิมหรือหน้าที่ เดิมไว้ แม้จะปรากฏในสภาพแวดล้อมที่ต่างๆ กันดังตัวอย่างที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

ลักษณะสำคัญของหน่วยคำนั้นมีอยู่ 3 ประการ ดังจะสังเกตเห็นได้จากข้อความต่อไปนี้

A morpheme has following characteristics

1. It is a word or part of a word that has meaning.
2. It cannot be divided into smaller meaningful parts without destroying its meaning.
3. It occurs in differing environments with no change in meaning.

Morpheme ความหมายในภาษาอังกฤษคือ “The smallest units in a language that have meaning. They can be classified as free morphemes, which can stand alone as words, or bound morphemes, which must be combined with another morpheme to form a complete word. Bound morphemes typically appear as affixes in the English language”

4.3 หน่วยคำย่อย (Allomorphs)

ดังได้ทราบแล้วว่า หน่วยคำหมายถึงส่วนที่เล็กที่สุดที่มีความหมาย แต่ยังมีอีกคำหนึ่งซึ่งมีความสัมพันธ์กับคำว่าหน่วยคำนั้นคือ หน่วยคำย่อย (Allomorph)

หน่วยคำย่อย (Allomorph) คือหน่วยคำจำนวนหนึ่งที่มีความหมายเหมือนกันแต่ปรากฏในสภาพแวดล้อมต่างกัน เช่น หน่วยคำย่อยที่ทำให้คำนามเอกพจน์เป็นคำนามพหูพจน์ ในภาษาอังกฤษสามารถแยกหน่วยคำย่อยและการออกเสียงได้ 3 รูปแบบคือ /s / /z / /iz/ ขอให้ศึกษาตัวอย่าง หน่วยคำย่อย ที่ทำให้คำนามเอกพจน์กลายเป็นคำนามพหูพจน์จากแผนภูมิต่อไปนี้

คำ		หน่วยคำย่อย		หน่วยคำย่อย พหูพจน์
cats	เกิดจาก	cat	และ	/s/
dogs		dog		/z/
judges		judge		/iz/
students		student		/s/
birds		bird		/z/
girls		girl		/z/
glasses		glass		/iz/

หลักเกณฑ์ในการพิจารณาว่าหน่วยคำย่อยใดเป็นหน่วยคำย่อยของหน่วยคำเดียวกัน ประกอบด้วยหลักเกณฑ์ 2 ประการ ดังนี้

หลักเกณฑ์ที่ 1 หน่วยคำย่อยเหล่านั้นจะต้องมีความหมายเหมือนกัน เช่น หน่วยคำที่แสดงความหมายเป็นพหูพจน์ในภาษาอังกฤษ เช่น ในคำว่า

cats จะออกเสียงไม่ก้อง (voiceless) /s/

dogs จะออกเป็นเสียงก้อง (voiced) /z/

หน่วยคำย่อย [s] และ [z] เป็นหน่วยคำย่อยของหน่วยคำเดียวกัน เพราะแสดงความหมายเหมือนกัน คือเป็นพหูพจน์เพียงแต่มีรูปซึ่งในที่นี้หมายถึงการออกเสียงต่างกันเท่านั้น

หลักเกณฑ์ที่ 2 หน่วยคำย่อยเหล่านั้นจะต้องไม่เปรียบเทียบกัน คือจะไม่เกิดในสภาพแวดล้อมเดียวกัน แต่ละหน่วยคำย่อยจะมีสภาพแวดล้อมของตนโดยเฉพาะ โดยอาจเรียกว่ามีลักษณะการแจกแจงสับหลัก หรือปรากฏในสภาพแวดล้อมที่ต่างกันนั่นเอง (complementary distribution หรือ mutually exclusive in their environments) เช่น ตัวอย่างภาษาอังกฤษข้างต้นในคำ cats และ dogs หน่วยคำย่อย [s] จะปรากฏเฉพาะท้ายคำที่ลงท้ายด้วยเสียงพยัญชนะเสียงไม่ก้อง ในที่นี้คือเสียง [t] และหน่วยคำย่อย [z] จะปรากฏเฉพาะท้ายคำที่ลงท้ายด้วยเสียงพยัญชนะเสียงก้อง ในที่นี้คือเสียง [g] ดังนั้นจะเห็นได้ว่าหน่วยคำย่อยทั้งสอง จะปรากฏในสภาพแวดล้อมที่หลีกเลี่ยงหรือแจกแจงสับหลักกัน หน่วยคำย่อยแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. หน่วยคำย่อยที่เกิดโดยเงื่อนไขของเสียง (Phonologically Conditioned Allomorphs)
2. หน่วยคำย่อยที่เกิดโดยเงื่อนไขของเสียง (Morphologically Conditioned

Allomorphs)

4.3.1 หน่วยคำย่อยที่เกิดโดยเงื่อนไขของเสียง (Phonologically Conditioned Allomorphs)

เป็นการกระจายรูปของหน่วยคำย่อย เช่น ตัวอย่างของหน่วยคำ 's' ในรูปพหูพจน์ที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น การเกิดหน่วยคำย่อยที่ต่างกันของคำว่า cats ซึ่งเสียง /s/ จะออก เสียงไม่ก้อง คือ /s/ ส่วนในคำว่า dogs จะออกเป็นเสียงก้องคือ /z/ นอกจากนี้ยังเกิดการกระจายรูป ของหน่วยคำย่อย โดยเงื่อนไขของเสียงดังตัวอย่างในแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิ: การแสดงความเป็นเจ้าของ ของคำนาม (possessive)

คำ		หน่วยคำย่อย		หน่วยคำย่อยที่แสดงการเป็น เจ้าของของคำนาม (possessive)
rat's	เกิดจาก	rat	และ	/s/
elephant's		elephant		/s/
bag's		bag		/z/
church's		church		/iz/
girl's		girl		/z/

แผนภูมิ: การเติม 's' ที่คำกริยาซึ่งใช้กับประธานเอกพจน์

คำ		หน่วยคำย่อย		หน่วยคำย่อยของการเติม หน่วยคำ 's' ที่คำกริยาซึ่งใช้กับ ประธานเอกพจน์
talks	เกิดจาก	talk	และ	/s/
goes		go		/z/
watches		watch		/iz/
speaks		speak		/s/
writes		write		/s/

แผนภูมิ: การเติมหน่วยคำ 'ed' เพื่อผันคำกริยาให้เป็นรูปอดีต

คำ		หน่วยคำย่อย		หน่วยคำย่อยของการเติม หน่วยคำ 'ed' เพื่อผันคำกริยา ให้เป็นรูปอดีต
happened	เกิดจาก	happen	และ	/d/
worked		work		/t/
needed		need		/id/

4.3.2 หน่วยคำย่อยที่เกิดโดยเงื่อนไขของหน่วยคำ (Morphologically Conditioned Allomorphs)

เกิดจากการเปลี่ยนรูปของคำนามจากคำนามเอกพจน์เป็นคำนามพหูพจน์ จากคำกริยาปัจจุบันกาลเป็นคำกริยาอดีตกาล เป็นต้น ตัวอย่าง เช่น

จากคำนามเอกพจน์เป็นคำนามพหูพจน์:

man	-	men / \emptyset /
child	-	children
deer	-	deer ⁴

จากคำกริยาปัจจุบันกาลเป็นคำกริยาอดีตกาล:

drink	-	drank
swim	-	swam
take	-	took
write	-	wrote
speak	-	spoke

จึงกล่าวได้ว่าการวิเคราะห์หาหน่วยคำย่อย จะต้องคำนึงถึงทั้งความหมายและเสียง โดยพิจารณาว่า รูป หรือ เสียงใดบ้าง เป็นหน่วยคำย่อยของหน่วยคำเดียวกัน ผู้วิเคราะห์ต้องพิจารณาข้อมูลในภาษานั้นๆ และพิจารณาคำแปลหรือพิจารณาความหมายของข้อมูล เพื่อค้นหาว่าหน่วยคำย่อยใด มีความหมายเหมือนกันบ้าง ซึ่งแสดงว่าหน่วยคำย่อยนั้นๆ เป็นหน่วยคำย่อยของหน่วยคำเดียวกัน ต่อจากนั้นก็พยายามหาข้อสรุปให้ได้ว่า หน่วยคำย่อยแต่ละตัวมีตำแหน่งที่เกิดอย่างไร หรือเรียกตามภาษาของการวิเคราะห์หน่วยคำว่าการหาการกระจายของหน่วยคำย่อย

4.3.3 ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยคำและหน่วยคำย่อย (Morpheme-Allomorph Relationships)

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยคำและหน่วยคำย่อยสามารถกระทำได้โดยการวิเคราะห์จากวิธีการเกิดและการวิเคราะห์จากรูป (form)

1. การวิเคราะห์จากวิธีการเกิด การเกิดหน่วยคำย่อยของหน่วยคำเดียวกันสามารถเกิดขึ้นได้ในหลายกรณีและทุกกรณีสามารถอธิบายได้ด้วยเหตุผลที่ต่างกัน การเกิดหน่วยคำย่อยของหน่วยคำเดียวกันสามารถจำแนกเหตุผลได้ดังนี้

1) การกลมกลืนเสียง (Assimilation) คือการที่เสียงกลายไปเหมือนหรือคล้ายกับเสียงที่ตามมา หรือนำมาข้างหน้าเพื่อความสะดวกในการออกเสียง ถ้าพิจารณาคำต่อไปนี้ intolerable, impossible, illegal, incongruous, irregular จะเห็นได้ว่าการใช้อุปสรรค หรือ prefix ที่ต่างกัน คือ in, im, il, in- และ ir ตามลำดับ แต่อุปสรรค หรือ prefix ทั้ง 5 นั้นมีความหมายเดียวกัน คือการ

⁴deer เป็นรูป Zero morpheme / \emptyset / คือไม่มีหน่วยคำที่ปรากฏ

ทำให้ความหมายของคำที่ไปเติม มีความหมายตรงกันข้ามกับความหมายเดิม เหตุผลที่ทำให้เกิดการกระจายของหน่วยคำดังกล่าวออกเป็น 5 หน่วยคำย่อยนั้น เกิดจากเงื่อนไขทางเสียง

หน่วยคำย่อย in, im, il, in และ ir มีการกระจายที่แตกต่างกัน เพราะอิทธิพลของเสียงที่อยู่รอบข้างกล่าว คือเสียงพยัญชนะต้นของพยางค์ที่ตามมา ทำให้ลักษณะทางสัทศาสตร์ของหน่วยคำเดิม กลายเสียงไปในทางภาษาศาสตร์ เราเรียกปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นว่าการกลมกลืนเสียง (assimilation) เพื่อต้องการปรับเสียงให้เหมือนหรือใกล้เคียงกับเสียงที่ตามมา นอกจากนี้ การกลมกลืนเสียงนั้น ก็เพื่อต้องการให้การออกเสียงง่ายขึ้น หรือฟังแล้วไพเราะขึ้น การกลายเสียงที่เกิดขึ้นกับ in, im, il, in และ ir นี้ เราเรียกอย่างเฉพาะเจาะจงว่า การกลมกลืนเสียงไปด้านหลัง (regressive assimilation) ซึ่งสามารถสรุปการกระจายของหน่วยคำย่อย in, im, il, in และ ir ได้ ดัง ต่อไปนี้

/in/ เกิดหน้าเสียงฐาน alveolar	เช่น <i>intolerable, inexpensive</i>
/im/ เกิดหน้าเสียงฐาน bilabial	เช่น <i>impossible, implement</i>
/il/ เกิดหน้าเสียงฐาน lateral	เช่น <i>illegal, illustration</i>
/in/ เกิดหน้าเสียงฐาน velar	เช่น <i>incongruous incorret</i>
/ir/ เกิดหน้าเสียงฐาน retroflex	เช่น <i>irregular, irrational</i>

สรุปหน่วยคำย่อยทั้ง 5 เกิดการสับหลัก (complementary distribution) จากระบวนการทางเสียงถือเป็นหน่วยคำย่อยของหน่วยคำเดียวกัน

2) การไปแทนที่ (Replace Allomorphs) คือการเปลี่ยนเสียงสระจากตัวหนึ่งไปเป็น สระอีกตัวหนึ่ง เช่น การทำให้คำนามเอกพจน์เป็นคำนามพหูพจน์ โดยเปลี่ยนจากเสียง /æ/ ไปเป็น เสียง /e/ ในคำเช่นจากเสียง /æ/ ในคำว่า man ไปเป็นเสียง /e/ ในคำว่า men หรือจากเสียง /æ/ ในคำว่า woman ไปเป็นเสียง /e/ ในคำว่า women หรือการทำการคำกริยาในรูปปัจจุบันกาลให้เป็นรูปอดีตกาล เช่น จากเสียง /i:/ เป็นเสียง /ɜ:/ ในคำ 'see' เป็น 'saw' เป็นต้น

3) หน่วยคำย่อยไม่มีรูปหรือไร้รูป (Zero Allomorph⁵) คือการเปลี่ยนความหมายของคำโดยไม่มีการเปลี่ยนรูปหน่วยคำ การเปลี่ยนความหมายคำนามเอกพจน์เป็นคำนามพหูพจน์ โดยไม่มีการเปลี่ยนรูป เช่น คำว่า sheep ใน two sheep = sheep + Ø

2 การวิเคราะห์จากรูป นอกจากการวิเคราะห์จากวิธีการเกิดหน่วยคำ และหน่วยคำย่อยด้วย 3 วิธีดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังมีอีกวิธีหนึ่งซึ่งนักภาษาศาสตร์ใช้วิเคราะห์หน่วยคำได้แก่ การวิเคราะห์จากรูป (form) ดังต่อไปนี้

1) รูปใดที่มีความหมายเหมือนกันและมีเสียงเหมือนกันไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ใด ให้ถือว่าเป็นหน่วยคำเดียวกัน เช่น -ess ที่ปรากฏท้ายคำนาม actress, waitress, hostess ที่แสดงความเป็นเพศหญิงของคำนามนั้น ให้ถือเป็นหน่วยคำเดียวกัน

2) รูปที่มีความหมายเหมือนกันแต่มีเสียงต่างกัน อาจเป็นหน่วยคำย่อยของหน่วยคำเดียวกัน

⁵ Zero Allomorph is when singular became plural with no changes in pronunciation nor spelling. Symbolized with Ø, it has no phonetic form. Examples: sheep.

ได้ ถ้าสามารถอธิบายการแจกแจงของความแตกต่างนั้นได้ด้วยกฎเกณฑ์ของเสียง เช่น การเกิดการสับหลักของเสียงในคำดังต่อไปนี้ intolerable, impossible, illegal, incongruous, irregular จะเห็นได้ว่า ทั้ง 5 คำประกอบด้วยคำเติมหน้าหรือ prefix คือ 'in, im, il, in และ ir' ซึ่งสามารถอธิบายการเกิดของคำเติมหน้าดังกล่าวได้ ด้วยกฎเกณฑ์ทางเสียงและทั้งหมดมีความหมายเดียวกันดังนี้ in, im, il, in และ ir จึงถือเป็นหน่วยคำย่อยของหน่วยคำเดียวกัน

3) รูปที่มีความหมายเหมือนกันแต่มีเสียงต่างกัน และไม่สามารถพิสูจน์ได้ด้วยกฎเกณฑ์ทางเสียง อาจถือเป็นหน่วยคำเดียวกันได้โดยใช้เงื่อนไขของหน่วยคำ เช่น -en ใน ox - oxen และ child - children

4) คำบางคำในภาษาอังกฤษที่ปรากฏรูปซ้ำๆ กัน เช่น คำว่า berry ใน cranberry และ raspberry นั้น เมื่อแยกหน่วยคำออกมาแล้วพบว่า คำว่า cran และ rasp ไม่สามารถพบได้ที่อื่นเลย จึงถือว่าคำดังกล่าวไม่สามารถแยกหน่วยคำได้

4.4 ชนิดของหน่วยคำ (Types of Morphemes)

Morpheme หรือหน่วยคำ หน่วยคำนั้นไม่เท่ากับพยางค์ (syllable) ไม่เท่ากับหน่วยเสียง (phoneme) และไม่เท่ากับคำ (word) แต่หน่วยคำนั้น อาจจะมีทั้งหน่วยเสียง มีทั้งพยางค์ หรือเป็นคำก็ได้ หน่วยคำ คือหน่วยที่เล็กที่สุดซึ่งมีความหมายทางไวยากรณ์ เช่นคำว่า teacher คำนี้มี 2 พยางค์คือ teach และ -er และมี 2 หน่วยคำคือ teach และ -er และมี 1 คำ เพราะมีหนึ่งความหมายที่บอกว่ามี 2 หน่วยคำ ก็เพราะว่า teach ก็มีความหมายทางไวยากรณ์คือเป็นกริยา แปลว่า สอน ส่วน -er ก็มีความหมายทางไวยากรณ์คือ เมื่อไปเติมหลังคำใดทำให้คำนั้นเป็นคำนาม และเป็นคนที่ทำหน้าที่ แปลว่า ผู้ หรือ นัก เมื่อรวมเข้าด้วยกันแล้ว จึงหมายถึงผู้สอน

4.4.1 การจำแนกชนิดของหน่วยคำ

การวิเคราะห์เพื่อจำแนกชนิดของหน่วยคำในภาษาต่างๆมีหลายวิธี เราสามารถจำแนกชนิดของหน่วยคำด้วยวิธีหรือเกณฑ์ต่างๆได้ดังนี้คือ การจำแนกตามการปรากฏของหน่วยคำ การจำแนกตามหน้าที่ และการจำแนกตามการประกอบคำ ทั้งนี้หน่วยคำหนึ่งๆ อาจสามารถเป็นได้หลายชนิดหรือประเภท หากใช้วิธีหรือเกณฑ์ในการวิเคราะห์ที่แตกต่างกัน

1. การจำแนกตามการปรากฏของหน่วยคำ

การวิเคราะห์เพื่อจำแนกชนิดของหน่วยคำ อาจใช้วิธีการวิเคราะห์จากการปรากฏของหน่วยคำ โดยพิจารณาว่าหน่วยคำนั้นๆ ปรากฏตามลำพังหรือไม่ โดยวิธีนี้จะจำแนกหน่วยคำออกเป็น 2 ชนิด คือ หน่วยคำอิสระ (free morpheme) และหน่วยคำผูกพัน (bound morpheme)

1) **หน่วยคำอิสระ (Free Morpheme)**⁶ คือหน่วยคำที่ปรากฏตามลำพังได้ และมีความหมายในตัวเอง เช่น dog, house, book เป็นต้น และหน่วยคำอิสระยังสามารถประกอบขึ้นเป็น

⁶ A free morpheme is a morpheme (or word element) that can stand alone as a word. It is also called an unbound morpheme or a free-standing morpheme. A free morpheme is the

คำที่มีคำที่ให้ข้อมูลและความหมายหลัก (content word)⁷ ของประโยคได้ ซึ่งได้แก่ส่วนหนึ่งจวิภาค คือคำนาม คำกริยา หรือ คำคุณศัพท์ เป็นต้น ขอยกตัวอย่างบางส่วนจากการพูดในชีวิตประจำวัน เช่น

เป็นคำนาม (Noun) เช่น girl, hat, house, fire

เป็นคำกริยา (Verbs) เช่น walk, sleep, say, eat

เป็นคำคุณศัพท์ (Adjectives) เช่น quick, nice, fun, big

คำเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างมากต่อประโยค และความหมายของคำศัพท์เหล่านี้ อาจจะมีการเปลี่ยนแปลงได้ เมื่อไปผูกกรวมกับคำอื่น แต่หน่วยคำอิสระเหล่านี้ยังคงมีความหมายและความสำคัญของประโยคเหมือนเดิม และหน่วยคำอิสระยังประกอบไปด้วยคำที่เชื่อมข้อความเข้าด้วยกัน (function words⁸)

ซึ่งได้แก่ คำนำหน้านาม (articles) คำสรรพนามที่ชี้เฉพาะ (demonstratives), คำกริยาช่วย (auxiliaries), คำสรรพนามที่แสดงจำนวน (quantifiers), คำบุรพบท (prepositions), คำสรรพนาม (pronouns), และ คำสันธาน (conjunctions). ในที่นี้ขอยกตัวอย่างของหน่วยคำอิสระที่เป็นคำที่เชื่อมข้อความเข้าด้วยกัน (function words)

คำนำหน้านาม เช่น the, a, an

คำสรรพนามที่ชี้เฉพาะ เช่น this, that, those, these

คำกริยาช่วย เช่น will, is, must, does

คำสรรพนามที่แสดงจำนวน เช่น some, many, few

คำบุรพบท เช่น under, over, to, by

คำสรรพนาม เช่น he, she, his, her

คำสันธาน เช่น for, and, but, or

Function words ทำหน้าที่เชื่อมต่อทางด้านไวยากรณ์กับคำที่เป็น content words

แต่ไม่ได้ผูกกรวมกับ affixes ที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความหมาย

2) หน่วยคำไม่อิสระ (Bound Morpheme⁹) คือหน่วยคำอาศัย หมายความว่า เป็นหน่วยคำที่ต้องอาศัยหน่วยคำหลัก หรือ free morpheme เกิด เพื่อจะได้มีความหมายทางไวยากรณ์

opposite of a bound morpheme, a word element that cannot stand alone as a word. Many words in English consist of a single free morpheme

⁷ Content words are words that have meaning. They can be compared to grammatical words, which are structural. Nouns, main verbs, adjectives and adverbs are usually content words.

⁸ Function words include determiners, conjunctions, prepositions, pronouns, auxiliary verbs, modals, qualifiers, and question words.

⁹ A bound morpheme is a word element that cannot stand alone as a word, including both prefixes and suffixes. Free morphemes, by contrast, can stand alone as a word and cannot be broken down further into other word elements.

ส่วนมากแล้วมักจะเป็นหน่วยคำที่สำหรับเติม (affixes¹⁰) อาจเติมหน้า (prefixes¹¹) หรือเติมหลังหน่วยคำหลัก (suffixes) ก็ได้ และเป็นหน่วยคำที่ไม่อาจปรากฏตามลำพังในประโยคได้ต้องปรากฏร่วมกับหน่วยคำอื่น เช่น im, in, il, ir ต้องปรากฏร่วมกับหน่วยคำอื่น เช่น

im	- impossible,
in	- inexpensive,
il	- illegal,
ir	- irregular

2. การจำแนกตามหน้าที่

การจำแนกตามหน้าที่ เราอาจวิเคราะห์หน่วยคำโดยจำแนกตามหน้าที่ว่าหน่วยคำนั้นๆเป็นหน่วยคำผัน หรือหน่วยคำคง

1) **หน่วยคำผัน (Derivational Morpheme)**¹² คือหน่วยคำที่ทำหน้าที่แปลงคำชนิดหนึ่งให้เป็นอีกชนิดหนึ่ง เช่น ness - sadness เป็นการแปลงจากคำคุณศัพท์เป็นคำนาม หรือเปลี่ยนความหมายของคำเติม im- impolite (polite สุภาพ impolite ไม่สุภาพ)

อย่างเช่น การ-, ความ- ในภาษาไทยใช้เปลี่ยนคำกริยา หรือคำขยายให้กลายเป็นคำนามที่สื่อความหมายนามธรรม เช่น

คำกริยา	คำนาม
ศึกษา	การศึกษา
สันสະเทือน	การสันสະเทือน
ดี	ความดี
ตาย	การตาย, ความตาย

ตัวอย่าง Derivational Morpheme ในภาษาอังกฤษ

-ic	: Noun → Adj	: alcohol	→ alcoholic
-ance	: Verb → Noun	: clear	→ clearance
-ly	: Adj → Adv	: exact	→ exactly
-ity	: Adj → Noun	: active	→ activity
-able	: Verb → Adj	: read	→ readable
-ship	: Noun → Noun	: friend	→ friendship

¹⁰ An **affix** is a set of letters generally added to the beginning or end of a root word to modify its meaning.

¹¹ **Prefixes** are attached to the beginning of a root word. They create a new word with a new meaning. Here's a list of common prefixes, along with their meaning and a sample sentence:
dis- (lack of, apart, reversal, or not)

Her lack of French put her at a disadvantage throughout her travels

¹² A **derivational morpheme** is an affix—a group of letters added before the beginning (prefix) or after the end (suffix)—of a root or base word to create a new word or a new form of an existing word.

re-	: Verb	→ Verb	: cover	→ recover
in-	: Adj	→ Adj	: definite	→ indefinite

จะสังเกตเห็นว่า Derivational Morpheme เหล่านี้คือ -ance, -ly, -ity, -able, -ship, re-, in-, ic คือหน่วยคำที่ทำหน้าที่แปลงคำชนิดหนึ่งให้ เป็นอีกชนิดหนึ่ง เช่น -ic Derivational Morpheme จากคำนามทำให้เป็นคำคุณศัพท์ alcohol (แอลกอฮอล์) ไปเป็น alcoholic (ที่มีแอลกอฮอล์) เป็นต้น

2) หน่วยคำคาง (Inflectional Morpheme)¹³ หน่วยคำที่เติมเข้าไปที่หน่วยคำที่เป็นรากศัพท์ เพื่อทำให้เกิดคำที่สามารถปรากฏในประโยค และมีความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์กับคำอื่นๆได้ อย่าง ถูกต้อง หน่วยคำประเภทนี้มักจะอยู่ในรูปของคำเติมหลังหรือปัจจัย (suffix) เช่นในหน่วยคำ รูปเอกพจน์ dog ทำเป็นรูปพหูพจน์ได้โดยการเติม -s (dog + s) สำเร็จเป็น dogs

รูปปัจจุบันกาล work ทำเป็นรูปอดีตกาล โดยการเติม ed (work + ed) สำเร็จเป็น worked

การเปรียบเทียบชั้นกว่า (comparative) er - smaller เป็นต้น

3 การจำแนกตามการประกอบคำ

การจำแนกตามการประกอบคำ เมื่อจำแนกโดยพิจารณาจากวิธีการประกอบคำหน่วยคำสามารถแบ่งเป็น 2 ชนิด คือหน่วยคำหลัก และหน่วยคำประกอบ

1) หน่วยคำหลัก (Base Morpheme) คือหน่วยคำที่จะใช้เป็นความหมายหลักกล่าวคือ การนำหน่วยคำตั้งแต่ 2 หน่วยคำมารวมกันนั้น จะมีหนึ่งหน่วยคำเป็นหน่วยคำหลัก เช่น คำว่า cats ประกอบด้วย 2 หน่วยคำ คือ cat และ s โดยมี cat เป็นตัวหลัก

2) หน่วยคำประกอบ (Affix) คือหน่วยคำที่ไม่สามารถอยู่โดยลำพังได้แบ่งออกเป็น หน่วยคำเติมหน้า และหน่วยคำเติมหลัง

(1) หน่วยคำเติมหน้าหรืออุปสรรค (prefix) คือหน่วยคำที่ใช้เติมหน้าหน่วยคำอื่น เป็นหน่วยคำที่ไม่อิสระ อาจแบ่งได้เป็นชนิดที่ใช้นำหน้าคำนาม ชนิดที่ใช้นำหน้ากริยา และชนิดที่ใช้นำหน้าคำคุณศัพท์ เช่น

il – illegal	นำหน้านาม หมายถึง สิ่งผิดกฎหมาย
ir – irregular	นำหน้าคุณศัพท์ หมายถึง ผิดปกติ
in – inexpensive	นำหน้าคุณศัพท์ หมายถึง ไม่แพง

(2) หน่วยคำเติมท้ายหรือปัจจัย (suffix) คือหน่วยคำประกอบหลังหน่วยคำอื่นเป็นหน่วย คำไม่อิสระใช้เติมลงหลังหน่วยคำหลัก และทำหน้าที่เปลี่ยนชนิดของหน่วยคำหลัก เช่น

¹³ In English morphology, an inflectional morpheme is a suffix that's added to a word (a noun, verb, adjective or an adverb) to assign a particular grammatical property to that word, such as its tense, number, possession, or comparison. These suffixes may even do double- or triple-duty.

เปลี่ยนกริยาให้เป็นนาม	correction -tion
เปลี่ยนนามให้เป็นคุณศัพท์	useful -ful
เปลี่ยนกริยาให้เป็นคุณศัพท์	lovely -ly
เปลี่ยนคุณศัพท์ให้เป็นนาม	happiness -ness

4.4.2 หน่วยคำอิสระและหน่วยคำผูกพัน (Free and Bound Morphemes)

หน่วยคำคือหน่วยที่เล็กที่สุดทางภาษาที่มีความหมาย แยกออกเป็น 2 อย่างคือ free morphemes คือหน่วยคำอิสระซึ่งสามารถซึ่งสามารถปรากฏลำพังตัวก็มีความหมายได้ หรือสามารถไปผูกกรวมกับคำอื่นเพื่อสร้างคำที่สมบูรณ์ ส่วน bound morphemes คือหน่วยคำที่ไม่อิสระต้องไปถูกผูกไว้กับคำอื่นจึงจะปรากฏความหมายได้ในภาษาอังกฤษส่วนมากแล้วคือหน่วยคำที่เป็นอุปสรรค (prefixes) และคำที่เป็นปัจจัย (suffixes)

ตัวอย่างหน่วยอิสระ (Free Morphemes)

หน่วยคำอิสระถือเป็นคำพื้นฐาน (base words) ในภาษาศาสตร์ คำพื้นฐานนี้สามารถปรากฏเป็นอิสระได้ เช่นคำว่า book, cat, pen เป็นต้น คำเหล่านี้เป็นหน่วยคำอิสระมีความหมายในตัวเอง ในขณะที่ bound morphemes ไม่ใช่คำที่เป็นอิสระต้องปรากฏร่วมกับคำอื่น เช่น un + seen unseen un (ไม่) seen (เห็น) หมายถึง ไม่เคยเห็น ดังนั้น un เป็นหน่วยคำผูกพันต้องปรากฏร่วมกับหน่วยคำอื่นถึงจะมีความหมายได้

หน่วยคำอิสระโดยส่วนมากสามารถทำให้กลายเป็นคำผสม (compound word) เกิดจากคำสองคำที่มีหน้าที่เหมือนกัน หรือต่างกันมารวมกันเป็นคำเดียว ทั้งนี้อาจจะเขียนติดกัน หรือเขียนแยกกัน โดยมีเครื่องหมาย hyphen (-) คนอยู่ก็ได้ อาจจัดกลุ่มของคำผสม โดยยึดตามลักษณะหน้าที่ของคำที่มารวมกันได้ เช่น mailbox และหน่วยคำอิสระนี้ยังสามารถสร้างให้เป็นคำประสานหรือคำผสม (Complex Word) ได้ โดยการนำคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมาประกอบกัน อาจเป็นหน่วยคำที่เกิดอิสระไม่ได้ มาประกอบกันเอง เช่น cranberry หรือเป็นหน่วยคำที่เกิดอิสระไม่ได้คำหนึ่ง ประกอบกับคำที่เกิดอิสระได้อีกคำหนึ่ง เช่น incorrect, entertainment, lovely, หรือ runner เป็นต้น

ประเภทของหน่วยคำอิสระ (Free Morphemes)

คำที่เป็นพื้นฐานของหน่วยคำอิสระ 2 ชนิดตามหน้าที่ของประโยคคือ content words¹⁴ หมายถึง คำที่ให้ข้อมูลและความหมาย ได้แก่ nouns, verbs, adjectives, and adverbs และ function words¹⁵ คือ คำที่เชื่อมข้อมูลเข้าด้วยกัน ได้แก่ auxiliary verbs (กริยาช่วย), เป็นต้น

¹⁴ Content words are words that have meaning. They can be compared to grammatical words, which are structural. Nouns, main verbs, adjectives and adverbs are usually content words. Auxiliary verbs, pronouns, articles, and prepositions are usually grammatical words.

¹⁵ Function words include determiners, conjunctions, prepositions, pronouns, auxiliary verbs, modals, qualifiers, and question words. Content words are words with specific meanings, such as nouns, adjectives, adverbs, and main verbs (those without helping verbs.)

Content Words

หน่วยคำอิสระที่สามารถทำให้เป็นความหมายหลักของประโยค ก็คือ content words ซึ่งก็คือวจีวิภาค (parts of speech) ประกอบไปด้วย nouns, verbs, and adjectives เป็นต้น ในที่นี้ขอยกตัวอย่าง content words จากส่วนแห่งคำพูดดังนี้

Nouns: *girl, hat, house, fire*

Verbs: *walk, sleep, say, eat*

Adjectives: *quick, nice, fun, big*

ทุกคำที่ปรากฏข้างบนมีความสำคัญอย่างมากต่อประโยค ความหมายของ content words จึงอาจจะเปลี่ยนไป เมื่อไปผูกกรวมกับหน่วยคำอื่นๆ แต่หน่วยคำอิสระก็ยังเป็นความหมายหลักของประโยคเหมือนเดิม

Function Words

หน่วยคำอิสระยังประกอบไปด้วย function words ได้อีกด้วย ซึ่งได้แก่คำเหล่านี้คือ articles, demonstratives, auxiliaries, quantifiers, prepositions, pronouns, and conjunctions เป็นต้น

ขอยกตัวอย่าง content words หน่วยคำอิสระในฐานะที่เป็น function words

Articles: *the, a, an*

Demonstratives: *this, that, those, these*

Auxiliary Verbs: *will, is, must, and does*

Quantifiers: *some, many, few*

Prepositions: *under, over, to, by*

Pronouns: *he, she, his, her*

Conjunctions: *for, and, but, or*

Function words ทำหน้าที่รักษาความถูกต้องไวยากรณ์ และเชื่อมความสัมพันธ์ภายในประโยคกับ content words แต่ไม่ใช่ประเภทที่ไปผูกกรวมกับ affixes ที่ทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

หน่วยคำไม่อิสระ (Bound Morphemes)

Bound morphemes ไม่มีความหมายใดๆในทางภาษาศาสตร์ เป็นเพียงคำที่ไปเชื่อมต่อกับรากศัพท์ (root) หรือศัพท์พื้นฐาน (base word) หรือ ในบางกรณีก็ไปผูกกรวมกับหน่วยคำอื่นๆ อุปสรรค (Prefixes) และ ปัจจัย (suffixes) สองอย่างนี้ก็เป็นหน่วยคำที่ไม่อิสระ (bound morphemes) ขึ้นอยู่กับว่า ถูกนำไปเปลี่ยนแปลงกับคำที่เป็นรากศัพท์อย่างไร หน่วยคำไม่อิสระ (bound morphemes) สามารถออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆคือ

- หน่วยคำผัน (Derivational Morpheme)

- หน่วยคำคง (Inflectional Morpheme)

4.4.3 หน่วยคำผันและหน่วยคำคง (Derivational and Inflectional)

Affixes หรือ bound morphemes แบ่งได้เป็นสองชนิดตามหน้าที่ของมัน

1) หน่วยคำผัน (Derivational Morpheme) คือหน่วยคำที่ทำหน้าที่แปลงคำชนิดหนึ่งให้เป็นอีกชนิดหนึ่ง หน่วยคำประเภทนี้ที่ก่อให้เกิดการแปลงคำนั้น โดยส่วนมากแล้วจะเป็นหน่วยคำที่มีรากศัพท์ (roots) มาจากภาษาละติน ซึ่งไม่เหมือนกับ inflectional morphemes และ derivational morphemes ยังสามารถเปลี่ยนแปลงคำที่เป็นส่วนหนึ่งของคำพูดได้

หน่วยคำผัน (Derivational Morpheme) นี้โดยหลักจะมี 2 อย่างคือ

อุปสรรค (Prefixes) ใช้เติมเข้าหน้า เพื่อทำให้ความพิเศษไปกว่าเดิม หรือกลายเป็นคำที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์แตกต่างไปจากเดิม เช่น Olympic เป็นคำนาม เติม prefix Pre- เป็น Pre-Olympic เป็นคุณศัพท์ แปลว่า ก่อนโอลิมปิก

ตัวอย่างเช่น

non-	nonstop	(at all times)
anti-	antibody	(a protein that produces an immune response)
dis-	dislike	(a feeling of aversion or disapproval)
re-	restart	(to start again)
un-	unhappy	(not happy)

Suffix (ปัจจัย) คือคำที่เติมท้ายคำอื่น แล้วให้คำนั้นเปลี่ยนชนิดของคำไป (เช่นอาจเปลี่ยนจากคำนามเป็นคำคุณศัพท์ เป็นต้น) แต่ความหมายของคำนั้นยังเหมือนเดิม เช่น employ (ว่าจ้าง) เป็น verb หากเราเติม Suffix "-er" เป็น employer (นายจ้าง) ความหมายยังคงคล้ายของเดิม แต่ขอให้สังเกตว่าจะเปลี่ยนหน้าที่เป็น noun โดยออกเป็นกลุ่มๆไว้ดังนี้

1. Noun Suffix คือ คำนามที่ถูกสร้างขึ้นมาจาก ซึ่งแบ่งเป็น 2 พวกใหญ่ๆ คือ

- คำนามที่แสดงตัวผู้กระทำ (denoting an agent) ซึ่งถูกสร้างมาจาก Suffix ดังต่อไปนี้ -ant / -ent / -ar / -er / -ard / -eer / -ess / -ier / -yer / -ian / -ist / -or / -ster / -monger ใช้เติมหลังคำกริยาหรือคำนาม เพื่อให้เป็นนามผู้กระทำการเองหรือเป็นประธานของประโยคเท่านั้น

- คำนามที่แสดงตัวผู้รับการกระทำ (denoting the receiver of an action) -ee / -ite / -ive

2. Verb Suffix คือ คำกริยาที่สร้างมาจาก Suffix อันได้แก่ -ate / -en / -fy / -ise / -ize

3. Adjective Suffix คือ คำคุณศัพท์ที่เกิดจากการเติม Suffix ต่อไปนี้โดยจะแยกเป็นกลุ่ม ๆ คือ

1) -able / -ble / -ile	= สามารถ
2) -ac / -al / -an / -ary / -ic / -ical	= เกี่ยวกับ
3) -acious / -ant / -ent / -ative	= มีแนวโน้มที่จะ
4) -ful / -os / -ous / -olent	= เต็มไปด้วย

4. Suffix กลุ่มอื่นๆที่น่าสนใจ

- 1) "เหมือน รวกับ" -ile / -ish / -like / -y
- 2) "บอกถึงสถานที่" -ary / -ery / -ory / -orium / -arium

3) "เล็กน้อย น้อย" -cule / -cle / -ette / -let / -less / -ling

2) หน่วยคำคง (Inflectional Morpheme) คือหน่วยคำประกอบ ที่เมื่อประกอบกับรากคำแล้ว ทำให้ความหมายหรือหน้าที่ของคำเปลี่ยนแปลง เช่น -s ในคำว่า dogs ทำให้เป็นพหูพจน์ (ยังเป็นคำนาม มีความหมายเดิม)

ในภาษาอังกฤษ inflectional morphemes ได้แก่ affixes ที่บ่งบอก tense; person; number; aspect; possession; comparative and superlative degrees ดังตัวอย่างในประโยคต่อไปนี้

1. He walked to school. (Inflectional Morpheme -ed เป็นรูปกริยาที่บอก tense รูปอดีตกาล)

2. He walks to school. (Inflectional Morpheme -s เป็นรูปกริยาที่บอก person)

3. He is walking to school. (Inflectional Morpheme -ing เป็นรูปกริยาที่ tense รูปปัจจุบันกาล)

4. His girlfriend's parents do not like him. (Inflectional Morpheme -s เป็นรูปสรรพนามที่แสดงความเป็นเจ้าของบอก possession pronoun)

6. He is taller than me. (Inflectional Morpheme -er เป็นรูปการเปรียบเทียบขั้น comparative หรือขั้นกว่า)

7. He is the tallest in the family. (Inflectional Morpheme -est เป็นรูปการเปรียบเทียบขั้น superlative degrees หรือขั้นสูงสุดหรือที่สุด)

และอีกอย่างหนึ่งจะสังเกตได้ว่า inflectional morphemes ทุกตัวในภาษาอังกฤษเป็น suffixes ทั้งหมด แต่ในบางภาษา morphemes ที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์เหล่านี้ อาจจะเป็น prefix หรือ infix (เป็น affix ที่ใส่แทรกเข้าไปในตัวคำก็ได้)

ข้อแตกต่างระหว่าง inflectional morphemes และ derivational morphemes

1. Inflectional morphemes มีหน้าที่ทางไวยากรณ์ ดังตัวอย่างในข้อ 1-7 ข้างต้น กระบวนการเติม inflectional morphemes น่าจะเกิดใน syntax คือหลังจากคำเกิดขึ้นในวลีหรือประโยคแล้ว จึงมีการเติม inflectional suffixes ดังกล่าว ส่วน derivational morphemes เป็นการสร้างคำที่เกิดใน morphology คือจะมีการเติม derivational morphemes ไปที่คำก่อนที่จะเอาคำนั้นไปใส่ในประโยค

2. Inflectional morphemes จะไม่เปลี่ยนหน้าที่ทางไวยากรณ์ (parts of speech) ที่มันไป ผูกติดอยู่ แต่ derivational morphemes อาจจะไม่เปลี่ยนหรือเปลี่ยนหน้าที่ทางไวยากรณ์ของคำที่มันไป ผูกติดอยู่ได้

3. Inflectional morphemes จะไม่เปลี่ยนความหมายของคำที่มันไปผูกติด ซึ่งต่างจาก derivational morphemes ที่เปลี่ยนความหมายของคำที่มันไปผูกติดอยู่

4. ในแง่ของ productivity แล้ว inflectional morphemes จะมีข้อจำกัดในการไป affix คำน้อยกว่า derivational morphemes เช่น past tense morpheme “-ed” ในข้อ (1) หรือ morpheme “-s” สำหรับ their person singular present tense ในข้อ (2) หรือว่า morpheme “-ing” ที่บ่งบอก aspect

ในข้อ (3) ข้างต้น สามารถเกิดกับกริยาได้เกือบทุกตัว ส่วน derivational morphemes มีข้อจำกัดในเรื่องนี้มากเช่น “un” ที่เกิดกับ adjective ก็เกิดได้กับ adjective บางตัวเท่านั้น

อย่างไรก็ตามมี derivation morpheme ตัวหนึ่งที่ productive มาก คือแทบจะไม่มีข้อยกเว้นในการที่มันไป affix กับกริยาเพื่อสร้างคำนำ morpheme ดังกล่าวนี้คือ “-ing” ซึ่งเป็นคนละ morpheme “-ing” ในข้อ (3) ข้างต้นซึ่งเป็น inflectional morpheme สำหรับบ่งบอก aspect

4.4.4 หน่วยคำหลักและหน่วยคำประกอบ (Base¹⁶ and Affixes)

ในไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ คือรูปแบบของหน่วยคำที่จะใช้ เป็นความหมายหลัก กล่าวคือ การนำหน่วยคำตั้งแต่ 2 หน่วยคำมารวมกัน และจะมีหนึ่งหน่วยคำ เป็นหน่วยคำหลัก เช่นคำว่า birds ประกอบด้วย 2 หน่วยคำ คือ bird และ s โดยมี bird เป็นหน่วยคำหลัก หรือหน่วยคำประเภทที่สามารถเติมอุปสรรค (prefixes) หรือปัจจัย (suffixes) เข้าแล้วสร้างเป็นคำใหม่ได้ เช่นคำว่า instruct เป็น base forms ของ instruction, instructor, ซึ่งทั้ง 3 คำนี้ มีความหมายทางไวยากรณ์ที่แตกต่างกันออกไป หรือ คำว่า happy เป็น base forms ของ happiness, unhappy, unhappiness,

เพื่อง่ายต่อการเรียนรู้ ขอแยกมาเป็น 2 ลักษณะคือ

1) หน่วยคำหลัก (Base Morpheme) คือหน่วยคำที่จะใช้ เป็นความหมายหลักกล่าวคือการนำ หน่วยคำตั้งแต่ 2 หน่วยคำมารวมกันนั้น จะมีหนึ่งหน่วยคำเป็นหน่วยคำหลัก เช่น คำว่า cats ประกอบด้วย 2 หน่วยคำ คือ cat และ s โดยมี cat เป็นหน่วยคำหลัก

2) หน่วยคำประกอบหรือคำเติม (Affix) คือหน่วยคำที่ไม่สามารถอยู่โดยลำพังได้แบ่งออกเป็น หน่วยคำเติมหน้า และ หน่วยคำเติมหลัง

1. หน่วยคำเติมหน้าหรืออุปสรรค (prefix) คือหน่วยคำที่ใช้เติมหน้าหน่วยคำอื่นเป็นหน่วยคำที่ไม่อิสระ อาจแบ่งได้เป็นชนิดที่ใช้นำหน้าคำนาม ชนิดที่ใช้นำหน้ากริยา และชนิดที่ใช้นำหน้าคำคุณศัพท์ เช่น

il – illegal นำหน้าคำนาม แปลว่า สิ่งผิดกฎหมาย

ir – irregular นำหน้าคุณศัพท์ แปลว่า ผิดปกติ

in – inexpensive นำหน้าคุณศัพท์ แปลว่า ราคาไม่แพง

¹⁶ In English grammar, a base is the form of a word to which prefixes and suffixes can be added to create new words. For example, instruct is the base for forming instruction, instructor. Also called a root or stem. Put another way, base forms are words that are not derived from or made up of other words

ตัวอย่างหน่วยคำเติมหน้า (prefix) ในภาษา อังกฤษ

เติมหน้า (prefix)	หน้าที่	ตัวอย่าง
un (ไม่)	ใช้สำหรับเติมหน้า คำคุณศัพท์หรือ คำกริยาวิเศษณ์	suitable (เหมาะสม) - unsuitable (ไม่เหมาะสม) fairly (อย่างยุติธรรม) - unfairly (อย่างไม่ยุติธรรม)
bi (สอง)	ใช้สำหรับเติมหน้าคำนาม	cycle (จักรยาน) - bicycle (จักรยานสองล้อ)
en อุปสรรคตัวนี้ไม่มีคำแปลเป็นเอกเทศ	เติมข้างหน้าคำนามหรือ คำคุณศัพท์แล้วทำให้คำนั้นเปลี่ยนเป็นกริยา	camp (ค่ายพัก) - encamp (ตั้งค่าย) sure (แน่ใจ) - ensure (ทำให้แน่ใจ)
tri (สาม)	ใช้สำหรับเติมหน้าคำนาม	angle (เหลี่ยม) - triangle (รูปสามเหลี่ยม) cycle (จักรยาน) - tricycle (รถสามล้อ)
pre (ก่อน)	ใช้สำหรับเติมหน้าคำนามหรือกริยา	history (ประวัติศาสตร์) - prehistory (ก่อนประวัติศาสตร์) paid (จ่าย) - prepaid (จ่ายก่อน)
mis (ผิด)	ใช้สำหรับเติมหน้าคำกริยา	understand (เข้าใจ) - misunderstand (เข้าใจผิด)
im (ไม่)	ใช้สำหรับเติมหน้า คำคุณศัพท์หรือ คำกริยาวิเศษณ์	pure (บริสุทธิ์) - impure (ไม่บริสุทธิ์) politely (อย่างสุภาพ) - impolitely (อย่างไม่สุภาพ)
in (ไม่)	ใช้สำหรับเติมหน้า คำคุณศัพท์	direct (ตรง) - indirect (ไม่ตรง) expensive (แพง) - inexpensive (ไม่แพง)
re (อีก)	ใช้สำหรับเติมหน้าคำกริยาหรือคำนามที่มาจากกริยาเท่านั้น เมื่อเติมแล้วทำให้คำนั้นมีความหมายว่า “ทำอีกครั้งหรือทำใหม่”	write (เขียน) - rewrite (เขียนใหม่) cycle (วงจรของกระบวนการ) - recycle (เข้าไปตามวงจรของกระบวนการอีกครั้ง/เข้าไปผลิตใหม่)
dis (ไม่)	ใช้สำหรับเติมหน้ากริยาหรือเติมหน้าคุณศัพท์	like (ชอบ) - dislike (ไม่ชอบ) honest (ซื่อสัตย์) - dishonest (ไม่ซื่อสัตย์)

ตัวอย่าง Prefixes ที่เป็นภาษาอังกฤษ

ข้อที่น่าสังเกต คำอุปสรรคโดยส่วนมากจะเป็นหน่วยคำที่ทำให้เกิดความหมายในทางตรงกันข้าม หรือเกือบจะตรงกันข้ามกับความหมายเดิมหรือคำพื้นฐาน base word

ประเภทคำที่มีความหมายตรงกันข้ามกับความหมายเดิม (The opposite of the original meaning)

a-/an-

Meaning: without, lacking

Examples: *amoral, Anabaptist, anonymous*

anti-

Meaning: against, opposing

Examples: *antidote, antipathy, antibiotic*

contra-

Meaning: against, opposing

Examples: *contradict, contraindicated, contrarian*

de-

Meaning: reverse, undo

Examples: *deactivate, degrade, de-icer*

dis-

Meaning: *removal, apart from*

Examples: *disagree, disapprove, disconnect*

il-/im-/in-/ir-

Meaning: not, without

Examples: *illegal, impermeable, injustice, irreversible*

non-

Meaning: not, without

Examples: *nonexistent, nonfiction, non-negotiable,*

un-

Meaning: *not, opposite*

Examples: *unkind, unresponsive, and unruly*

คำอุปสรรคที่มีความหมายโดยทั่วไป (Common Prefixes)

ante-

Meaning: before

Examples: *antebellum, antediluvian, anterior*

auto-

Meaning: self

Examples: *autobiography, autograph, automobile*

circum-

Meaning: around

Examples: *circumnavigate, circumscribe, circumvent*

co-/com-/con-

Meaning: with, together

Examples: *coexist, commiserate, contact*

en-

Meaning: put into, surround

Examples: *encase, endow, envelope*

ex-/exo-

Meaning: out

Examples: *exhale, extend, exoskeleton*

extra-

Meaning: beyond

Examples: *extracurricular, extraterrestrial, extravert*

hetero-

Meaning: different

Examples: *heterogeneous, heterosexual*

homo-

Meaning: same

Examples: *homogenize, homophone, homosexual*

hyper-

Meaning: *extreme*

Examples: *hyperactive, hyperspace, hypertension,*

inter-

Meaning: between

Examples: *interactive, intersect, interstate*

mega-

Meaning: large

Examples: *megaphone, megaton*

micro-

Meaning: small

Examples: *microcosm, microphone, microscope*

mid-

Meaning: middle

Examples: *midnight, midseason, midterm*

mis-

Meaning: incorrect

Examples: *misappropriate, misunderstand, misuse*

mono-

Meaning: one

Examples: *monogamous, monotone*

over-

Meaning: too much

Examples: *overcook, overdone, overwrought*

post-

Meaning: after

Examples: *postdate, postscript, post-war*

pre-

Meaning: before

Examples: *prefix, preliminary, preschool*

re-

Meaning: again

Examples: *reconsider, re-evaluate, rewrite*

semi-

Meaning: half, partial

Examples: *semiconductor, semester, semi-retired*

sub-

Meaning: below

Examples: *subjugate, submarine, sub-par*

trans-

Meaning: across, change

Examples: *transport, transgender, translate*

2. หน่วยคำเติมท้ายหรือปัจจัย (suffix) คือหน่วยคำประกอบหลังหน่วยคำอื่นเป็นหน่วยคำไม่อิสระใช้เติมลงหลังหน่วยคำหลักและทำหน้าที่เปลี่ยนชนิดของหน่วยคำหลัก เช่น

เปลี่ยนกริยาให้เป็นนาม correction -tion

เปลี่ยนนามให้เป็นคุณศัพท์ useful -ful

เปลี่ยนกริยาให้เป็นคุณศัพท์ lovely -ly

เปลี่ยนคุณศัพท์ให้เป็นนาม happiness -ness

ตัวอย่างหน่วยคำเติมท้าย (suffix) ในภาษาอังกฤษ

หน่วยคำเติมท้ายในภาษาอังกฤษสามารถแบ่งออกเป็นกลุ่ม ดังนี้

(1) Noun-Forming Suffixes Meaning “a person or a thing” คือ suffix ที่เติมแล้วทำให้คำกลายเป็นคำนาม ที่หมายถึงคนสัตว์สิ่งของมี ดังต่อไปนี้

หน่วยคำเติมท้าย (suffix)	ความหมาย	ตัวอย่าง
-an, -ian	1. person or thing that is of or belongs to (ประชาชนหรือสิ่งของของประเทศนั้นๆ) 2. person skilled in or studying the subject (ผู้ชำนาญในวิชาการ)	American (ชาวอเมริกัน) historian (นักประวัติศาสตร์)
-ant	person or thing that does the action (ผู้กระทำ)	servant (คนรับใช้)
-ee	A person to whom the action is done (ผู้รับการกระทำ) A person who receives a gift (ผู้รับ)	trainee (คนฝึกงาน) donee (ผู้รับ)
-eer	person concerned with (ผู้เกี่ยวข้อง)	auctioneer (ผู้ประมูล)
-er	person or thing that does something	dancer (คนเต้นรำหรือทางเครื่อง) teacher (ครูหรือผู้สอน)
-ess	female (เพศหญิง)	actress (นักแสดงหญิง)
-ist	1. Person who believes in the ideas principles, or teaching (ผู้เชื่อในความคิด หลักการ คำสอน) 2. Person who is skilful in (ผู้เชี่ยวชาญ)	Buddhist (ผู้นับถือศาสนาพุทธ) guitarist (นักกีตาร์) Scientist (นักวิทยาศาสตร์)
-ster	person of a certain type (คนกลุ่มเดียวกัน)	youngster (กลุ่มวัยรุ่น)
-y, -ie	dear/ little person or thing (ผู้เป็นที่รัก สิ่งของเล็กๆน่ารัก)	daddy (พ่อ) auntie (ป้า) baby (เด็กเล็ก)

(2) Noun-Forming Suffixes คือ suffixes ที่ทำให้คำกลายเป็น “คำนาม” มีดังต่อไปนี้

หน่วยคำเติม ท้าย (suffix)	ความหมาย	ตัวอย่าง
------------------------------	----------	----------

-acy, -cy	state or quality of (ภาวะการณ์)	bankruptcy (การล้มละลาย)
-age	activity (กิจกรรมที่เกิดขึ้น)	courage (ความกล้าหาญ)
-al	action (การกระทำ)	arrival (การมาถึง)
-ance, -ence	action, state or quality (การกระทำ ภาวะการณ์)	importance (ความสำคัญ) existence (การดำรงอยู่)
-ary, -ery, -ry	place where something is made, done or sold with (สถานที่)	library (ห้องสมุด)
-ate	state (ภาวะ)	electorate (กลุ่มผู้ที่มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง)
-ation, -tion, -ion	action, state, condition (การกระทำ)	examination (การสอบ)
-dom	state of being (ภาวะ)	freedom (เสรีภาพ)
-ful	amount (จำนวน)	handful (จำนวน 1 กำมือ)
-hood	state or time of being (ภาวะ)	monkhood (สมณเพศ)
-ic, -ics	arts and sciences (เกี่ยวกับศิลปะ หรือ วิทยาศาสตร์)	Physics (ฟิสิกส์) Linguistics (ภาษาศาสตร์)
-ide	chemical compound (สารประกอบ)	cyanide (ไซยาไนด์)
-ing	action (การกระทำ)	gliding (การร่อน)
-ism	idea, principles or teachings (หลักการ คำสอน)	Buddhism (พุทธศาสนา)
-ity	state, condition, quality (สภาพ คุณภาพ)	humidity (ความชื้น)
-let, -ette	small kind of (เล็กๆ)	booklet (หนังสือเล่มเล็ก) kitchenette (ห้องครัวเล็กๆ)
-logy, -ology	principles or teaching (ศาสตร์ วิชา วิทยา)	Geology (ธรณีวิทยา) Sociology (สังคมวิทยา) Psychology (จิตวิทยา) Anthropology (มานุษยวิทยา)
-ment	result of (สิ่งที่ทำ ผลของการกระทำ)	management (การจัดการ)
-ness	state, condition	goodness (ความดี)

	(สภาพ ภาวะ)	
-ship	state or quality of (ภาวะ คุณสมบัติ)	leadership (ภาวะผู้นำ) friendship (ความเป็นเพื่อน)

(3) Adjective-Forming Suffixes คือ suffixes ที่ทำให้คำกลายเป็น “คำคุณศัพท์” มีดังต่อไปนี้

หน่วยคำเติมท้าย (suffix)	ความหมาย	ตัวอย่าง
-able, -ible	capable of, having (เป็นไปได้)	changeable (เปลี่ยนแปลงได้)
-al, -ial	of, concerning, related to (เกี่ยวกับ)	mental (เกี่ยวกับจิตใจ) cultural (เกี่ยวกับวัฒนธรรม)
-an, -ean, -ian	belonging of (เป็นของ เกี่ยวข้องกับ)	American (ชาวอเมริกัน) Tibetan (ชาวทิเบต) African (ชาวแอฟริกา)
-ant, -ent	causing (ทำให้เกิด...)	pleasant (น่าพอใจ)
-ate	full of (เต็มไปด้วย...)	affectionate (ที่มีความรัก ที่แสดงความรัก)
-ed	having (มีอาการ...)	surprised (ประหลาดใจ)
-en	made of (ทำด้วย...)	wooden (ทำจากไม้)
-er	comparative (เปรียบเทียบชั้นกว่า)	comparative (เปรียบเทียบชั้นกว่า)
-ese	belonging to, origin (เป็นของ เกี่ยวข้องกับ)	Japanese (ชาวญี่ปุ่น)
-ful	full of, causing (เต็มไปด้วย... ทำให้...)	careful (ระมัดระวัง)
-ic, -ical	connected with (เกี่ยวกับ...)	atomic (เกี่ยวกับอะตอม)
-ing	causing (ทำให้เกิด...)	surprising (น่าประหลาดใจ)
-ish	belonging to, having the character of (มีลักษณะเป็น...)	childish (เป็นเด็ก มีลักษณะคล้ายเด็ก)
-ive, -ative, - itive	having the quality of (มีคุณสมบัติ...)	explosive (ที่ระเบิดได้)
-less	without (ปราศจาก..โดยไม่มี)	careless (ปราศจากการระมัดระวัง)

-like	similar to (คล้าย... เหมือน...)	childlike (เหมือนเด็ก)
-ly	like in manner, nature or appearance (มีลักษณะ...)	lovely (น่ารัก)

(4) Adverb-Forming Suffixes คือ suffixes ที่ทำให้กลายเป็น “คำกริยาวิเศษณ์” มีดังต่อไปนี้

หน่วยคำเติมท้าย (suffix)	ความหมาย	ตัวอย่าง
-ly	in a manner of (ในอากัปกริยาที่ระบุ)	quickly (อย่างรวดเร็ว)
-ward(s)	in direction of (ในทิศทาง)	forwards (ไปข้างหน้า)
-wise	in direction of (ในทิศทาง)	clockwise (ที่หมุนตามเข็มนาฬิกา)

(5) Verb-Forming Suffixes คือ suffixes ทำให้คำกลายเป็น “คำกริยา” มีดังต่อไปนี้

หน่วยคำเติมท้าย (suffix)	ความหมาย	ตัวอย่าง
-ate	act as, cause to become (ทำให้)	activate (กระตุ้น)
-ed	ทำให้คำกริยาเป็นอดีต (simple past tense; past participle)	looked (มองดู)
-en	to make something... (ทำให้...)	whiten (ทำให้ขาว)
-ify	cause; make something (ทำให้...)	magnify (ทำให้เพิ่มมากขึ้น)
-ing	present participle (กำลังกระทำอยู่)	BE reading (กำลังอ่าน)
-ize (-ise)	to make or put something in the stated condition (ทำให้...)	centralize (ทำให้เป็นศูนย์กลาง)

ตัวอย่าง Suffixes ที่เป็นภาษาอังกฤษ

ปัจจัยที่เห็นโดยทั่วไปพร้อมทั้งความหมายมีดังต่อไปนี้

ปัจจัยที่ทำให้เป็นนาม (Noun Suffixes)

-eer

Meaning: engaged in something, associated with something

Examples: *auctioneer, volunteer, engineer, profiteer*

-er

Meaning: someone who performs an action

Examples: *helper, teacher, preacher, dancer*

-ion

Meaning: the action or process of

Examples: *celebration, opinion, decision, revision*

-ity

Meaning: the state or condition of

Examples: *probability, equality, abnormality, civility*

-ment

Meaning: the action or result of

Examples: *movement, retirement, abandonment, establishment*

-ness

Meaning: a state or quality

Examples: *fondness, awareness, kindness, darkness*

-or

Meaning: a person who is something

Examples: *distributor, investigator, translator, conductor*

-sion

Meaning: state or being

Examples: *depression, confusion, tension, compulsion*

-ship

Meaning: position held

Examples: *worship, ownership, courtship, internship*

-th

Meaning: state or quality

Examples: *strength, labyrinth, depth, warmth Advertisement*

ปัจจัยที่ให้เป็นคุณศัพท์ (Adjective Suffixes)

-able, -ible

Meaning: capable of being

Examples: *preventable, adaptable, predictable, credible*

-al

Meaning: pertaining to

Examples: *theatrical, natural, criminal, seasonal*

-ant

Meaning: inclined to or tending to

Examples: *vigilant, defiant, brilliant, reliant*

-ary

Meaning: of or relating to

Examples: *budgetary, planetary, military, honorary*

-ful

Meaning: full of or notable of

Examples: *grateful, beautiful, wonderful, fanciful*

-ic

Meaning: relating to

Examples: *iconic, organic, heroic, poetic*

-ious, -ous

Meaning: having qualities of

Examples: *gracious, cautious, humorous, fabulous*

-ive

Meaning: quality or nature of

Examples: *creative, expensive, expressive, pensive*

-less

Meaning: without something

Examples: *hopeless, faultless, fearless, and restless*

-y

Meaning: made up of or characterized by

Examples: *brainy, fruity, tasty, grouchy*

ปัจจัยที่ทำให้เป็นกริยา (Verb Suffixes)

-ed

Meaning: past-tense version of a verb

Examples: *laughed, climbed, called, missed*

-en

Meaning: become

Examples: *soften, fasten, lengthen, strengthen*

-er

Meaning: action or process, making an adjective comparative

Examples: *faster, bigger, fuller, longer*

-ing

Meaning: verb form/present participle of an action

Examples: *laughing, swimming, driving, writing*

-ize, -ise

Meaning: to cause or to become

Examples: *memorialize, authorize, commercialize, advertise*

ปัจจัยที่ทำให้เป็นกริยาวิเศษณ์ (Adverb Suffixes)

-ly

Meaning: in what manner something is being done

Examples: *bravely, simply, honestly, gladly*

-ward

Meaning: in a certain direction

Examples: *backward, wayward, awkward, afterward*

-wise

Meaning: in relation to

Examples: *clockwise, edgewise, lengthwise, otherwise*

4.5 การสร้างคำ (Word Formation)

Word Formation¹⁷ คือการสร้างคำใหม่ คำในภาษาอังกฤษที่เราพบเห็นกันทุกวันนี้ ต่างมีหลักการสร้างคำ "word formation" ขึ้นมาใช้ทั้งสิ้น ขณะที่การสร้างคำมีหลายวิธีการปรับเปลี่ยนกันไปตามยุคสมัย แต่หลักการที่เป็นพื้นฐานใหญ่ๆมีดังนี้

- Affixation การสร้างโดยการเติม prefix หรือ suffix เข้าที่คำเดิม (base form)
- Compounding การสร้างโดยการนำคำสองคำมารวมกันแล้วเกิดคำใหม่ขึ้นมา
- Clipping เป็นการสร้างคำใหม่โดยตัดคำเดิมให้สั้นลง
- Blending เป็นการสร้างคำโดยการนำคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมาผสมกันเป็นคำใหม่
- Reduplication เป็นการสร้างคำโดยการออกเสียงคำเดียวกันซ้ำสองครั้ง

¹⁷ Word formation refers to the ways in which new words are made on the basis of other words or morphemes.

- Borrowed Words เป็นการสร้างคำโดยการยืมคำมาจากภาษาอื่น หรือนำบางส่วนของคำที่มีอยู่ในภาษาหนึ่งไปใช้ในอีกภาษาหนึ่ง

1. Affixation เป็นการเติม prefix หรือ suffix เข้าที่คำเดิม หรือที่เราเรียกกันว่า รากศัพท์ (root) การสร้างคำชนิดนี้ ส่วนใหญ่จะคั่นเคยและผ่านตากันมาบ้างแล้วในหลักการใช้ prefix และ suffix

Prefix และ Suffix เป็นส่วนประกอบของคำในภาษาอังกฤษ เมื่อเติมแล้วจะทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไป

Prefix คือส่วนนำหากดูจากรูปศัพท์ ชื่อก็บอกในตัวอยู่แล้วว่าเป็นส่วนนำหรือส่วนหน้า หรือส่วนที่เอาไว้วางหน้าคำศัพท์ ในภาษาไทยเรียกว่า อุปสรรค เมื่อเติมหน้าคำศัพท์ จะทำให้ความหมายของคำนั้น มีความหมายพิเศษเพิ่มมากขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ดังตัวอย่างคำต่อไปนี้

- **Prefix** ที่มีความหมายว่า ไม่ (in-, im-, un-, non-, dis-) เช่น

incorrect	=	ไม่ถูกต้อง
inattention	=	ไม่สนใจ
impossible	=	เป็นไปไม่ได้
immature	=	ไม่มีวุฒิภาวะ
unbelievable	=	ไม่น่าเชื่อ
nonsensical	=	ไร้สาระ
disconnect	=	ไม่เชื่อมต่อ
dissimilar	=	ไม่เหมือน

- **Prefix** ที่มีความหมายในเชิงลบ คือ เลว ผิด ไม่ดี (mis-, mal) เช่น

misconception	=	ความเข้าใจผิด
misfortune	=	โชคไม่ดี
malfunction	=	การทำหน้าที่ผิดปกติ

- **Prefix** ที่มีความหมายเกี่ยวกับขนาดหรือระดับ uper- (เหนือกว่า), sur- (เหนือกว่า), sub (ต่ำกว่า), over (เกินไป) เช่น

supersonic	=	เร็วเหนือเสียง
subconscious	=	จิตใต้สำนึก
surreal	=	เหนือความจริง/เหมือนฝัน
over-exaggerate	=	พูดเกินจริง

- **Prefix** ที่มีความหมายเกี่ยวกับลำดับ pre- (ก่อน), fore (ก่อน), post (หลัง), re (ทำซ้ำ) เช่น

preorder	=	สั่งของล่วงหน้า
forecast	=	ทำนาย
pre-test	=	การทดสอบก่อนเรียน
post-test	=	การทดสอบหลังเรียน

recycle = นำมาใช้ซ้ำ

- **Prefix** ที่มีความหมายเกี่ยวกับจำนวน uni- (หนึ่ง), bi- (สอง), tri- (สาม), multi- (หลากหลาย) poly เช่น

universal	=	สากล
uniform	=	เครื่องแบบ(เดียวกัน)
unicorn	=	ม้าเขาเดียว
bilabial	=	ริมฝีปากทั้งทั้งสอง
bi-lingual	=	สองภาษา
trilingual	=	สามภาษา
tripitaka	=	พระไตรปิฎก
triple gem	=	ที่พึ่ง 3 ประการ (พระรัตนตรัย)
multi-color	=	หลากสี
multimedia	=	สื่อที่หลากหลาย

ข้อสังเกต การเติม prefix หน้าคำศัพท์นั้นอาจทำให้ความหมายเปลี่ยน แต่ไม่อาจทำให้หน้าที่ของคำนั้นเปลี่ยนไป

Suffix คือส่วนที่เติมส่วนท้ายให้สมบูรณ์ หรือที่เราเรียกกันว่า ปัจจัย ทำหน้าที่เติมท้ายคำให้ ความหมายของคำสมบูรณ์ขึ้น และบ่งบอกหน้าที่ของคำคำนั้น โดยแบ่งประเภทการใช้ Suffix ดังนี้

Noun Suffix คือ suffix ที่เติมแล้วทำให้คำนั้นเป็นคำนาม (-ship, -ee, -ness, -dom, -hood, -al, -er/-or, -tion) เช่น

friendship	=	ความเป็นเพื่อน
employee	=	ลูกจ้าง
happiness	=	ความสุข
kingdom	=	ราชอาณาจักร
childhood	=	วัยเด็ก
arrival	=	การมาถึง
writer	=	นักเขียน
population	=	ประชากร

Verb Suffix คือ suffix ที่เติมแล้วทำให้คำนั้นเป็นคำกริยา (-ate, -en, -ise/ize, -ify) เช่น

activate	=	กระตุ้น
quicken	=	ทำให้เร็วขึ้น
realize	=	ตระหนัก
identify	=	แสดงตัว

Adjective Suffix คือ suffix ที่เติมแล้วทำให้คำนั้นเป็นคำคุณศัพท์ (-able/ible, -al, -en, -ful, -ish, -less, -ly, -ous) เช่น

flexible	=	ที่ยืดหยุ่นได้
formal	=	อย่างเป็นทางการ

golden	=	ทำด้วยทอง
useful	=	มีประโยชน์
British	=	เกี่ยวกับอังกฤษ
useless	=	ไร้ประโยชน์
daily	=	รายวัน
famous	=	ที่มีชื่อเสียง

Adverb Suffix คือ suffix ที่เติมแล้วทำให้คำนั้นเป็นกริยาวิเศษณ์ (-ly, -ward, -wise) เช่น

easily	=	อย่างง่ายดาย
upwards	=	ขึ้นไปทางเหนือ
clockwise	=	ตามเข็มนาฬิกา

ข้อสังเกต จะเห็นได้ว่า ทั้ง Prefix และ Suffix เมื่อเติมลงไปแล้วต่างมีหน้าที่ต่อความหมายของคำคำนั้น นี่จึงเป็นที่มาว่า หากรู้ความหมายของ Prefix หรือ Suffix ในศัพท์คำใดก็จะทำให้พอเดาความหมายของศัพท์คำนั้น ๆ ได้

2. Compounding คือ การนำคำสองคำมารวมกันแล้วเกิดคำใหม่ขึ้นมา อาจเรียกว่า compound noun หรือ คำนามประสม หรือคำนามผสม ถ้าคำนั้นเป็นคำนามอย่างเดียว แต่ถ้าเป็นคำประเภทอื่นอาจเรียกว่า compound words หรือ คำประสม โดยมีวิธีการคือคำที่ประกอบด้วยหน่วยคำอิสระ 2 หน่วยคำขึ้นไป เช่น blackboard, lunchbox, housewife เป็นต้น คำประสม คือคำที่มีความหมายใหม่ แต่ยังมีเค้าของคำเดิมที่นำมาประกอบกัน เราสามารถสรุปนิยามของคำประสมได้ ดังนี้

คำประสม คือคำที่เกิดจากการประกอบคำมูลที่มีความหมายต่างกันตั้งแต่สองคำขึ้นไป และมีความหมายใหม่ซึ่งใกล้เคียงกับความหมายของคำมูลเดิม หรือมีความหมายเป็นเชิงอุปมาหรือ โดยนัย แต่ยังมีเค้าความหมายของคำมูลเดิม การสร้างคำประสมมีความมุ่งหมายเพื่อให้เกิดคำใหม่เพิ่มขึ้นเป็นคำที่มีความหมายเฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่ง มีรูปคำพอที่เข้าใจความหมายกันได้ทั่วไป

ดังนั้นเพื่อทำความเข้าใจง่ายขอแยกออกเป็น 2 ลักษณะดังนี้คือ

- Compound word (คำนามประสม)
- Compound noun (คำประสม)

1) Compound word คำประสมคือคำที่เกิดจากการประกอบคำมูลที่มีความหมายต่างกันตั้งแต่สองคำขึ้นไป และมีความหมายใหม่ซึ่งใกล้เคียงกับความหมายของคำมูลเดิม หรือมีความหมายเป็นเชิงอุปมาหรือโดยนัย แต่ยังมีเค้าความหมายของคำมูลเดิม การสร้างคำประสมมีความมุ่งหมายเพื่อให้เกิดคำใหม่เพิ่มขึ้น เป็นคำที่มีความหมายเฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่ง มีรูปคำพอที่เข้าใจความหมายกันได้ โดยทั่วไปคำประสมสามารถจำแนกได้เป็นกลุ่ม ดังนี้

1) คำนามประสมที่เกิดจากคำนาม 2 คำประสมกัน มีลักษณะเป็นคำเดียว เขียนติดกัน หรือมี hyphen (-) คั่น เมื่อเป็น พหูพจน์ให้เปลี่ยนเฉพาะคำนามตัวหลัง เช่น

dining room	→	dining rooms	=	ห้องอาหาร
salesman	→	salesmen	=	พนักงานขาย

landlady → landladies	= เจ้าของบ้าน
classroom → classrooms	= ห้องเรียน
classmate → classmates	= เพื่อนร่วมห้อง

2) คำประสมที่เกิดจากคำนามและคำอื่นผสมกันอาจเป็นได้หลายประเภท เช่น

- Noun + Adjective
- Adjective + Noun
- Noun + Preposition
- Participle (V-ing) + Noun
- Noun + Preposition + Noun
- Verb + Preposition

จะมีลักษณะเป็นคำเดี่ยวเขียนติดกันหรือมี hyphen (-) คั่นเมื่อเป็นพหูพจน์ให้เปลี่ยนเฉพาะคำนาม เช่น

passer-by (Noun + Preposition) → passers-by = ผู้คนที่เดินผ่านไปมา

gentleman (Adjective + Noun) → gentlemen = สุภาพบุรุษ

looking-glass (Participle + Noun) → looking-glasses = กระจกเงา

sleeping-bag (Participle + Noun) → sleeping-bags = ถุงนอน

walking-stick (Participle + Noun) → walking-sticks = ไม้เท้า

man-servant → men-servants = คนใช้ผู้ชาย

woman-clerk → women-clerks = เสมียนผู้หญิง

gentleman-farmer → gentlemen-farmers = ชาวนาผู้ชาย

woman-doctor → women-doctors = แพทย์หญิง

3) คำประสมที่เกิดจากคำประเภทอื่นที่มีใช้คำนามมารวมกันมีได้ดังนี้

Noun + Adjective เช่น spoonful (ปริมาณเต็มช้อน)

V-ing + Noun เช่น washing machine (เครื่อง ซักผ้า)

Adjective + V-ing เช่น dry-cleaning [(การ) ซักแห้ง]

Adjective + Noun เช่น greenhouse [เรือนกระจก (สำหรับปลูกต้นไม้)]

Adverb (Particle) + Verb เช่น output (ผลผลิต)

Verb + Adverb (Particle) เช่น drawback (ข้อเสีย)

Verb + Preposition เช่น sit-ins (ผู้นั่งประท้วง)

Verb + Preposition เช่น stand-bys (ตัวแทน, ตัวสำรอง)

4) คำประสมประเภทคำซ้อนคือคำที่ประกอบด้วยหน่วยคำอิสระตั้งแต่สองหน่วยคำขึ้นไป โดยหน่วยคำอิสระที่จะมาประกอบกันนั้น จะต้องมีความหมายเหมือน หรือคล้ายคลึงหรือเป็นไปในทำนองเดียวกัน หรือตรงกันข้ามกันโดยสิ้นเชิง เราเรียกคำประสมลักษณะนี้ว่าคำซ้อน (synonymous compound) ในภาษาอังกฤษคำซ้อนแบบนี้ จะเรียกว่าวลี (phrase) และมักจะมีคำว่า and เป็น

คำเชื่อมตรงกลาง เช่น peace and quiet, yes and no, pros and cons, ups and downs เป็นต้น

คำที่เป็น Compound word จะปรากฏอยู่ในหมวดคำนาม (Noun) และ หมวดคำคุณศัพท์ (adjective) เสมอ

ประเภทของการเขียน Compound word จะมีอยู่ 3 รูปแบบด้วยกันคือ

- แบบ closed คือ เขียนติดกันเป็นคำๆเดียว เช่น postcard, toothbrush, football, Homework, headmaster, haircut เป็นต้น

- แบบ open คือเขียนแยกกันเป็นสองคำ เช่น taxi driver, mother tongue, police station, school bus, bus stop เป็นต้น

- แบบ hyphenated คือแบบขีดคั่นหรือเขียนแยกจากกันเป็นสองคำโดยมี hyphen คั่น เช่น fire-engine, swimming-pool, son-in-law, passer-by, check-in, son-in-law เป็นต้น

Open compound word

Open compound word คือ คำประสมแบบเขียนแยกคำ เช่น

car park	ลานจอดรถ
alarm clock	นาฬิกาปลุก
high school	โรงเรียนมัธยม
swimming pool	สระว่ายน้ำ
washing machine	เครื่องซักผ้า
ice cream	ไอศกรีม
post office	ที่ทำการไปรษณีย์
movie theater	โรงหนัง
cell phone	โทรศัพท์มือถือ
child care	ศูนย์เลี้ยงเด็ก

Close compound word

Close compound word คือ คำประสมแบบเขียนติดกัน ตัวอย่างเช่น

boyfriend	แฟนหนุ่ม
football	ฟุตบอล
basketball	บาสเก็ตบอล
teapot	หม้อชงชา
blackboard	กระดานดำ
notebook	สมุด
newspaper	หนังสือพิมพ์
sunset	พระอาทิตย์ตก
waterfall	น้ำตก
butterfly	ผีเสื้อ

Hyphenated compound word

Hyphenated compound word คือ คำประสมแบบมีขีดคั่น เช่น

fat-free	ไม่มีไขมัน
short-term	ระยะสั้น
long-term	ระยะยาว
four-eyed	สี่ตา
four-legged	สี่ขา
short-sleeved	แขนสั้น
broad-minded	ใจกว้าง
narrow-minded	ใจแคบ
good-looking	หน้าตาดี
easy-going	ง่ายๆ

2) Compound Noun

Compound Noun เกิดจากคำ 2 คำขึ้นไป มารวมกันแล้วสร้างคำใหม่ขึ้นมา ถ้าเป็นภาษาไทยยกตัวอย่างเช่น แม่+น้ำ = แม่น้ำ, ห้อง+สมุด = ห้องสมุด, น้ำ+แข็ง = น้ำแข็ง, เป็นต้น ส่วนประกอบ หรือคำที่มาประกอบเป็นคำ compound noun มีหลายแบบด้วยกัน เช่น

noun+noun, noun +verb, adjective +noun verb +noun เป็นต้น

คำที่เป็น Compound Noun จะปรากฏอยู่ใน หมวดคำนาม (Noun) อย่างเดียว

Noun + Noun:

car + park	= car park	(ที่จอดรถ)
bed + room	= bedroom	(ห้องนอน)
alarm + clock	= alarm clock	(นาฬิกาปลุก)
boy + friend	= boyfriend	(เพื่อนชาย)
foot + ball	= football	(ฟุตบอล)
basket + ball	= basketball	(บาสเก็ตบอล)
black + board	= black board	(กระดานดำ)
note + book	= note book	(สมุดบันทึก)
news + paper	= newspaper	(หนังสือพิมพ์)
etc.		

Noun + Verb:

hair + cut	= haircut	(ตัดผม)
sun + set	= sunset	(พระอาทิตย์ตก)
water + fall	= waterfall	(น้ำตก)
rain + drop	= raindrop	(น้ำฝน)
butter + fly	= butterfly	(ผีเสื้อ)
finger + print	= fingerprint	(ลายพิมพ์นิ้ว)
etc.		

Adjective + Noun:

gentle + man = gentleman (สุภาพบุรุษ)
 black + board = black board (กระดานดำ)
 green + house = green house (เรือนกระจก)
 high + school = High school (โรงเรียนมัธยม)
 white + board = white board (ไวท์บอร์ด)
 soft + ware = software (ละมุนกัณฑ์)
 etc.

Verb + Noun:

washing + machine = washing machine (เครื่องซักผ้า)
 swimming + pool = swimming pool (สระว่ายน้ำ)
 etc.

Verb + Adverb/ Preposition:

take + over = takeover (เข้าจัดการ)
 take + away = take away (นำออกไป)
 hand + out = hand out (สิ่งที่ให้เป็นทาน, ข่าวดัง)
 give + away = give away (ให้ออกไป)
 check + in = check in (การลงทะเบียนเข้าพัก)
 take + off = take off (เอาออกม ถอดออก)
 etc.

Adverb + Noun:

up + stairs = up stairs (ขึ้นบน)
 down + stairs = down stairs (ชั้นล่าง)
 etc.

Adverb + Verb:

out + put = out put (นำออก)
 in + put = in put (นำเข้า)
 in + take = in take (การนำเข้า)
 in + come = income (รายได้)
 etc.

Preposition + Noun: underworld, underground, etc.

mother-in-law = (แม่บุญธรรม)
 son in law = (ลูกบุญธรรม)

3. Clipping Word¹⁸ คือ การสร้างคำใหม่โดยตัดคำเดิมให้สั้นลงแต่ยังคงหน่วยเดิมไว้ ซึ่งเป็น ปรากฏการณ์หนึ่งที่มีก่เกิดกับคำยาวหลายพยางค์ที่คนใช้กันมากๆ กล่าวคือการหั่นคำให้สั้นลง เพื่อให้พูดสะดวกขึ้น หรือที่เรียกว่า clipping (การตัดคำ) การตัดคำแบบนี้มีให้เห็นตั้งแต่ในคำที่เป็น ยอมรับและใช้กันอย่างแพร่หลาย เช่น lab, math, exam (ย่อจาก laboratory, mathematics, examination) ไปจนถึงคำที่คิดขึ้นมาใช้กันเฉพาะกลุ่ม เช่น ย่อชื่อวิชา Calculus เหลือ Cal หรือย่อ ชื่อวิชาภาษาอังกฤษ English เหลือ Eng

ยกตัวอย่างคำที่เป็น clipping words เพื่อเป็นแนวทางการศึกษาต่อไป

ad – advertisement	การโฆษณา
memo – memorandum	บันทึกข้อตกลง
auto – automobile	รถยนต์
mike – microphone	ไมโครโฟน
bike – bicycle	จักรยาน
burger – hamburger	แฮมเบอร์เกอร์
bus – omnibus	รถโดยสาร
phone – telephone	โทรศัพท์
champ – champion	แชมป์
photo – photograph	รูปถ่าย
con – convict	นักโทษ
pike – turnpike	คอกสำหรับเก็บค่าธรรมเนียมบนถนน
co-op – cooperative	สหกรณ์
plane – airplane	เครื่องบิน
copter – helicopter	เฮลิคอปเตอร์
ref – referee	ผู้ตัดสิน
rev – revolution	การปฏิวัติ
dorm – dormitory	หอพัก
exam – examination	การสอบ
flu – influenza	ไข้หวัดใหญ่
stats – statistics	สถิติ
fridge – refrigerator	ตู้เย็น
stereo – stereophonics	สเตอริโอ
gas – gasoline	น้ำมันเบนซิน
grad – graduate	ผู้สำเร็จการศึกษา
taxi – taxicab	แท็กซี่

¹⁸ **Clipping** is the word formation process in which a word is reduced or shortened without changing the meaning of the word. Clipping differs from back-formation in that the new word retains the meaning of the original word

gym – gymnasium	โรงยิม
teen – teenager	วัยรุ่น (ผู้ที่มีอายุอยู่ระหว่างหลักสิบ)
hippo – hippopotamus	ฮิปโปโปแตมัส
tie – necktie	เน็คไท (ผ้าสำหรับใช้ผูกที่คอ)
lab – laboratory	ห้องปฏิบัติการ
lunch – luncheon	อาหารกลางวัน
van – caravan	คาราวาน
math – mathematics	คณิตศาสตร์

4. Blending¹⁹ คือ การผสมผสานคือคำที่เกิดขึ้นจากส่วนของคำอื่น ๆ สองคำขึ้นไป โดยการนำมาผสมกันเป็นคำใหม่

alphanumeric = alphabetic + numeric	อักขระที่เป็นตัวเลขและตัวอักษร
advertorial = advertisement + editorial	การโฆษณา
breathalyzer = breath + analyzer	เครื่องช่วยหายใจ
brexit = Britain + exit	การถอนตัวออกจากสหภาพยุโรป ของสหราชอาณาจักรที่กำลังเกิดขึ้น
brunch = breakfast + lunch	อาหารก่อนเที่ยง
camcorder = camera + recorder	กล้องถ่ายวิดีโอ
electrocute = electro- + execute	ประหารชีวิตด้วยกระแสไฟฟ้า
email = electronic + mail	จดหมายอิเล็กทรอนิกส์
fanzine = fan + magazine	เป็นสิ่งตีพิมพ์จากมือสมัครเล่น
forex = foreign + exchange	ตลาดที่ทำการซื้อขายอัตราแลกเปลี่ยน เงินตรา โดยราคารันั้นจะแปรผันตาม demand และ supply ของแต่ละสกุล เงิน
guesstimate = guess + estimate	การประมาณการ
infomercial = information + commercial	ข้อมูลเชิงพาณิชย์
key tar = keyboard + guitar	คีย์บอร์ดสายสะพาย (Key tar) ซึ่งเป็นคีย์บอร์ดแบบดิจิทัลที่สามารถ ถือได้เหมือนกับกีตาร์
mechatronics = mechanics + electronics	เป็นสหวิทยาการเชิงประยุกต์ ที่นำวิชา พื้นฐานหลักกว่าด้วยวิศวกรรมเครื่องกล วิศวกรรมอิเล็กทรอนิกส์ วิศวกรรมการ ควบคุมอัตโนมัติ วิทยาการคอมพิวเตอร์

¹⁹ A word blend is formed by combining two separate words with different meanings to form a new one. These words are often created to describe a new invention or phenomenon that combines the definitions or traits of two existing thing.

		และเทคโนโลยีสารสนเทศ มาบูรณาการเข้าด้วยกัน
moped	= motor + pedals (borrowed from Swedish)	จักรยานยนต์
motel	= motor + hotel	โรงแรมสำหรับนักเดินทางที่ขับรถยนต์
Oxbridge	= Oxford + Cambridge	ออกซบริดจ์ (อังกฤษ: Oxbridge) เป็นคำ ย่อมาจาก "Oxford" (ออกซฟอร์ด) และ Cambridge (เคมบริดจ์) เมื่อนำคำแรกของ ออกซฟอร์ด และคำหลังของเคมบริดจ์ มาสมาสเข้ากัน ก็ได้เป็น "Oxbridge" (ออกซบริดจ์)
newscast	= news + broadcast	ข่าวที่ออกอากาศ
paratrooper	= parachute + troop + -er	พลร่ม
phablet	= phone + tablet	เป็นสิ่งที่เรียกอุปกรณ์ที่อยู่ระหว่าง "มือถือ" (Phone) กับ "แท็บเล็ต" (Tablet) ซึ่งจะ เป็นสมาร์ทโฟน โดยแท็บเล็ตถูกสร้างออกมา เพื่อให้สามารถมีฟังก์ชันสำหรับทำงานระหว่าง สมาร์ทโฟนกับแท็บเล็ต
pulsar	= pulsating + star	ดาวนิวตรอนที่หมุนรอบตัวเองด้วยความเร็วสูงมาก และแผ่รังสีคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าออกมาเป็นจังหวะ คาบการหมุนที่สังเกตได้อยู่ระหว่าง 1.4 มิลลิวินาที ถึง 8.5 วินาที
sexting	= sex + texting	การส่งข้อความที่มีเนื้อหาเพศ (sexual text messages)
smog	= smoke + fog	หมอกปนควัน
Spanglish	= Spanish + English	คำผสมระหว่าง สเปนนิช และอิงลิช อันเป็นภาษาสำเนียงที่พูด โดยคนเชื้อสายละติน
vitamin	= vital + amine	วิตามิน แนะนำโดยนักชีวเคมีชาวโปแลนด์ เมื่อคิดว่าวิตามินทั้งหมดมีกรดอะมิโน
webinar	= web + seminar	การสัมมนาทางเว็บ

5. Reduplication²⁰ คำซ้ำ คือคำที่เกิดจากการออกเสียงคำเดียวกันซ้ำสองครั้งหน่วยคำที่เป็นองค์ประกอบของคำซ้ำอาจจะเป็นหน่วยคำอิสระหรือเป็นหน่วยคำไม่อิสระคือไม่เกิดตามลำพังในภาษาอังกฤษคำซ้ำจะพบในรูปแบบต่างๆดังนี้

1) การซ้ำคำเดิมสองครั้ง (Exact Reduplications) คือคำซ้ำที่ซ้ำหน่วยคำข้างหน้าโดยไม่มี การเปลี่ยนแปลงรูปหน่วยคำการเกิดคำซ้ำประเภทนี้ส่วนหนึ่งเกิดจากการพูดของเด็ก (baby talk) เช่น

bye-bye,
choo-choo,
night-night,
no-no,
pee-pee,
poo-poo

2) การเล่นจังหวะ (Rhyming Reduplications) คือการสร้างคำให้เกิดเสียงคล้องจองกัน เช่น

claptrap
hokey-pokey
honey-bunny
razzle-dazzle
slim jim
super-duper
teenie-weenie
wingding

3) การเปลี่ยนเสียงสระ (Ablaut Reduplications) คำซ้ำที่มีเสียงสระไม่เหมือนกับคำที่ต้องการซ้ำ เช่น

bric-a-brac,
chit-chat,
criss-cross,
ding-dong,
jibber-jabber,
kitty-cat,
knick-knack,

²⁰ **Reduplication** is a morphological process in which the root or stem of a word (or part of it) or even the whole word is repeated exactly or with a slight change

5. Borrowed Words²¹ คำยืมคือคำที่ยืมมาจากภาษาอื่นโดยการนำคำหรือการนำบางส่วน ของคำที่มีอยู่ในภาษาหนึ่งไปใช้ในอีกภาษาหนึ่งการดัดแปลงคำที่มีอยู่ในภาษาหนึ่งมาใช้ในอีกภาษา หนึ่ง หรือการนำเฉพาะความหมายของคำในภาษาหนึ่งมาสร้างคำใหม่ในอีกภาษาหนึ่งการยืมคำอาจ เกิดได้จากหลายสาเหตุ เช่น

การย้ายถิ่นฐาน ดินแดนของผู้พูดการ มีอาณาเขตติดต่อกัน การมีความสัมพันธ์กันของผู้พูด สองภาษาขึ้นไป ในด้านการเมือง เศรษฐกิจ ศาสนา และสังคม รวมถึงความก้าวหน้าทางวิชาการและ เทคโนโลยี ทำให้ต้องหาคำใหม่มารองรับวิทยาการที่ก้าวหน้า

คำยืมในภาษาอังกฤษแบ่งออกได้ดังนี้

1) คำที่นำมาจากภาษาอื่นโดยไม่มีการดัดแปลงแก้ไขตัวสะกดหรือความหมายเลย (foreign word) เช่น คำว่า *café* จากภาษาฝรั่งเศส

2) คำที่นำมาจากภาษาอื่นแต่มีการดัดแปลงหรือแก้ไขตัวสะกดให้ตรงกับระบบการสะกด คำ ในภาษาของตน (loan word) เช่น คำว่า *music* จาก *musique* ในภาษาฝรั่งเศส

การติดต่อกันของชนต่างชาติต่างภาษาในด้านต่างๆ ทั้งการค้า การทูต และสงคราม ทำให้ เกิดการยืมคำจากภาษาอื่นๆเข้ามาใช้ในภาษาอังกฤษมากมาย โดยชาวอังกฤษมักนำคำของภาษา นั้นๆมาดัดแปลงให้เกิดการประสานกลมกลืนกับเสียง ในภาษาของตนคำจากภาษาอื่นที่ภาษา อังกฤษ ยืมมาใช้มีดังต่อไปนี้

ภาษาที่ยืมมา	ตัวอย่างคำยืม
ภาษาละติน (Latin)	wine, street, cheese, altar, master และบางคำ เป็นคำที่ภาษาละตินยืมมาจากภาษากรีกในคัมภีร์ไบเบิ้ล เช่น angel, bishop, devil, monk, church
ภาษาเดนิช (Danish)	(Danish) fellow, husband, skip, skull, skirt, they, them, their
ภาษาสันสกฤต (Sanskrit)	avatar, karma, mahatma, swastika, yoga
ภาษาเยอรมัน (German)	halt, swindler, stroll, kindergarten
ภาษาฮินดี (Hindi)	bandanna, bangle, bungalow, chintz, cot, cummerbund, dungaree, juggernaut, jungle, loot, maharaja, nabob, pajamas, punch (เครื่องดื่ม), shampoo, thug, kedgerree, jamboree

²¹ Borrowing (also known as lexical borrowing) is the process by which a word from one language is adapted for use in another. The word that is borrowed is called a borrowing, a borrowed word, or a loanword

ภาษาจากกลุ่มดราวิเดียน (Dravidian)	curry, mango, teak, pariah
ภาษาเปอร์เซีย (Persian)	check, checkmate, chess
ภาษาอาหรับ (Arabic)	มักเป็นคำยืมด้านคณิตศาสตร์ ดาราศาสตร์ วิทยาศาสตร์ อาหารและคำที่เกี่ยวกับความฟุ่มเฟือย เช่น bedouin, emir, jakir, gazelle, giraffe, harem, hashish, lute, minaret, mosque, myrrh, salaam, sirocco, sultan, vizier, bazaar, caravan, alcohol, almanac
ภาษาแอฟริกัน (African)	มักเป็นคำที่เกี่ยวกับพันธุ์ไม้และสัตว์ป่า รวมถึงวัฒนธรรมท้องถิ่นของแอฟริกา เช่น banana, banjo, boogie-woogie, chigger, goober, gorilla, gumbo, jazz, jitterbug, jitters, juke(box), voodoo, yam, zebra, zombie
ภาษาจีน (Chinese)	chop suey, chow mein, dim sum, ketchup, tea, ginseng, kowtow
ภาษาญี่ปุ่น (Japanese)	geisha, hara kiri, judo, jujitsu, kamikaze, karaoke, kimono, samurai, soy, sumo, sushi, tsunami
ภาษาอังกฤษแบบ ออสเตรเลีย (Australian English)	boomerang, budgerigar, didgeridoo, kangaroo
ภาษาฝรั่งเศส (French)	คำยืมจากภาษาฝรั่งเศสมีมากกว่าภาษาอื่นๆ เนื่องจากชาวฝรั่งเศสได้เข้ามาในประเทศอังกฤษ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1066 แต่การยืมคำอาจจะยืมการสะกดและความหมายแต่ออกเสียงต่างกันเช่นคำว่า restaurant และบางคำมีการนำมาดัดแปลงการสะกด เช่น คำว่า music จาก musique คำยืมภาษาฝรั่งเศสสามารถจำแนกได้ดังตัวอย่างต่อไปนี้

	<ul style="list-style-type: none"> - คำยืมในงานด้านการเมือง การปกครอง และกฎหมาย เช่น government, parliament, treaty, justice, judge, court - คำยืมด้านศาสนา เช่น sermon, baptism, religion - คำยืมด้านอาหาร เช่น bacon, dinner, supper, beef, pork - คำยืมเกี่ยวกับงานอดิเรก เช่น dance, music, chair - คำยืมเกี่ยวกับอาชีพ เช่น carpenter, painter, tailor
ภาษาอิตาลี (Italian)	คำยืมภาษาอิตาลี มักเป็นคำยืมประเภทดนตรี ศิลปะ และสถาปัตยกรรม เนื่องจากชาวอิตาลีเป็นผู้สร้างสรรค์ผลงานดังกล่าว เช่น piano, crescendo, colonnade, balcony, adagio เป็นต้น

4.6 การวิเคราะห์ความหมายของคำศัพท์ (Analyzing the Meanings of Words)

ผู้อ่านได้ศึกษาวิธีการสร้างหน่วยคำ (Morpheme) ประเภทต่างๆ มาบ้างแล้ว แต่ศัพท์ภาษาอังกฤษยังมีอีกมากมาย ที่เมื่ออ่านแล้วอาจจะไม่สามารถรู้ความหมายได้ ต้องใช้หลักการวิเคราะห์ความหมาย หรือหลักการเดาความหมายของคำศัพท์โดยวิเคราะห์จากรากศัพท์ (Words from Roots) การโดยวิเคราะห์จากอุปสรรค (Words from Prefixes) การวิเคราะห์จากปัจจัย (Words from Suffixes)

4.6.1 การวิเคราะห์ความหมายของคำศัพท์จากรากศัพท์ (Analyzing the Meanings of Words from Roots)

คำศัพท์ในภาษาอังกฤษหลายคำมีรากศัพท์ (Roots) มาจากภาษากรีก (Greek) และภาษาละติน (Latin) หากผู้อ่านมีความรู้ในเรื่องความหมายของรากศัพท์ภาษากรีก (Greek Roots) และรากศัพท์ภาษาละติน (Latin Roots) จะทำให้สามารถเดาความหมายของคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยได้

รากศัพท์ (Roots) คือ ส่วนของคำศัพท์ที่แสดงถึงความหมายพื้นฐานหรือความหมายหลัก (Basic Meaning) ของคำศัพท์นั้น แม้จะมีการเปลี่ยนแปลงรูปคำไปเป็นแบบใดก็ตาม ความหมายก็จะ

ยังคงใกล้เคียง หรือเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความหมายหลักนั้นอยู่เสมอ โดยมีประเภทของรากศัพท์ที่ปรากฏอยู่ในคำศัพท์ภาษาอังกฤษมากที่สุด มี 2 ประเภท คือ รากศัพท์ภาษากรีก (Greek Roots) และรากศัพท์ภาษาลาติน (Latin Roots)

รากศัพท์ภาษากรีก (Greek Roots)²²

ยกตัวอย่างรากศัพท์ภาษากรีก (Greek Roots) และคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีรากศัพท์ภาษากรีก เช่น

aster/astro มีความหมายว่า star แปลว่า "ดาว" เช่น

astronomer แปลว่า นักดาราศาสตร์

biblio มีความหมายว่า book แปลว่า "หนังสือ" เช่น

bibliography แปลว่า ประวัติของหนังสือหรืองานเขียน

bio มีความหมายว่า life แปลว่า "ชีวิต" เช่น

biology แปลว่า การศึกษาเกี่ยวกับชีวิต (ชีววิทยา)

autobiography แปลว่า การเขียนเล่าประวัติชีวิตของตนเอง (อัตชีวประวัติ)

biochemistry แปลว่า วิชาชีวเคมี

chrono มีความหมายว่า time แปลว่า "เวลา" เช่น

chronology แปลว่า การจัดเรียงเหตุการณ์ตามลำดับเวลา

chronicle แปลว่า บันทึกเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ตามลำดับเวลา

dyna มีความหมายว่า power แปลว่า "พลัง, กำลัง, อำนาจ" เช่น

dynamo แปลว่า เครื่องกำเนิดพลังงานไฟฟ้า (ไดนาโม)

dynamotor แปลว่า เครื่องเปลี่ยนกำลังไฟฟ้ากระแสสลับเป็นกระแสตรง

dynamics แปลว่า วิทยาศาสตร์ว่าด้วยพลังงานการเคลื่อนไหว

gon มีความหมายว่า angle แปลว่า "มุม, ด้าน, เหลี่ยม" เช่น

pentagon แปลว่า รูปห้าเหลี่ยม

gram มีความหมายว่า letter, written แปลว่า "จดหมาย, ข้อเขียน, งานเขียน" เช่น

telegram แปลว่า โทรเลข

geo มีความหมายว่า earth แปลว่า "โลก, ที่ดิน" เช่น

geography แปลว่า วิชาภูมิศาสตร์

geology แปลว่า วิชาธรณีวิทยา

graph มีความหมายว่า write แปลว่า "เขียน" เช่น

autograph แปลว่า หนังสือที่เขียนด้วยลายมือตนเอง

homo มีความหมายว่า same แปลว่า "เหมือนกัน, แบบเดียวกัน, อย่างเดียวกัน" เช่น

homophone แปลว่า เสียงเดียวกัน

homosexual แปลว่า มีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน

meter/metri (on) มีความหมายว่า measure แปลว่า "วัด, การวัด" เช่น

²² สรวงสุดา เดียวรัตน์กุล (สมสกุล). *Word Analysis (การวิเคราะห์ศัพท์)*. กรุงเทพมหานคร : พลิทิส์เซ็นเตอร์. 2534

- barometer แปลว่า เครื่องมือวัดความกดดันของอากาศ
 geometry แปลว่า วิชาเรขาคณิต
- phon(0)** มีความหมายว่า sound แปลว่า "เสียง" เช่น
 phonetics แปลว่า การศึกษาเรื่องระบบเสียง
 phonograph แปลว่า หีบเสียง
- psyche/psycho** มีความหมายว่า mind, soul แปลว่า "จิตใจ, วิญญาณ" เช่น
 psychology แปลว่า จิตวิทยา
 psychiatry แปลว่า วิชาโรคจิต, การศึกษาเกี่ยวกับการรักษาโรคจิต
- techne/techno** มีความหมายว่า skill, art แปลว่า "ทักษะ, ความชำนาญ, ศิลปะ, ฝีมือ, ช่าง, เทคนิค, หลักวิชา" เช่น
 technician แปลว่า เจ้าหน้าที่เทคนิค, บุคคลที่มีความชำนาญทางด้านศิลปะ
- therme** มีความหมายว่า heat แปลว่า "ความร้อน, ระดับความร้อน, รังสีของความร้อน" เช่น
 thermometer แปลว่า เครื่องวัดอุณหภูมิ
- aer**²³ มีความหมายว่า air แปลว่า "อากาศ" เช่น
 aeroplane แปลว่า เครื่องบิน
 aeronaut แปลว่า นักขับเรือบินหรือลูกบอลลูน
- hydor/hydr** มีความหมายว่า water แปลว่า "น้ำ" เช่น
 hydraulics แปลว่า วิชาพลังน้ำ
 hydrogen แปลว่า ก๊าซไฮโดรเจน
- nom(o)/nymy** มีความหมายว่า law, arrangement, knowledge แปลว่า "กฎ, การจัดเรียง, ความรู้, การศึกษา" เช่น
 economy แปลว่า ความรู้ทางเศรษฐกิจ
 astronomy แปลว่า ดาราศาสตร์ (การศึกษาเกี่ยวกับดวงดาว)
- onym** มีความหมายว่า name, word แปลว่า "ชื่อ, คำ" เช่น
 synonym แปลว่า คำที่มีความหมายเหมือนกัน
 antonym แปลว่า คำที่มีความหมายตรงข้ามกัน
- logos**²⁴ มีความหมายว่า discourse, word แปลว่า "การพูด, ปาฐกถา, การบรรยาย" เช่น
 dialogue แปลว่า การสนทนา
 monologue แปลว่า บทละครซึ่งบรรเลงหรือแสดงเดี่ยว, การพูดกับตนเอง
- scope** มีความหมายว่า instrument for viewing or observing something แปลว่า "เครื่องมือส่องดู, เครื่องมือมองดู" เช่น

²³ สุทธิศ เชื้อมากและคณะ (ม.ป.ป.). *เทคนิคการเดาศัพท์*. กรุงเทพมหานคร : Science Center. หน้า 73-82.

²⁴ สุรเดช นิธิสุนทร (ม.ป.ป.). *READING COMPREHENSION SKILLS*. กรุงเทพมหานคร : Science Center. (ม.ป.ป. : 85-87)

- telescope แปลว่า กล้องส่องทางไกล
 microscope แปลว่า กล้องจุลทรรศน์
- tele** มีความหมายว่า distant แปลว่า "ไกล" เช่น
 telephone แปลว่า โทรศัพท์
 telegraph แปลว่า โทรเลข
- รากศัพท์ภาษาละติน (Latin Roots)²⁵ เช่น**
- agri/agra** มีความหมายว่า field แปลว่า "ทุ่งนา, ทุ่งนา, เกษตร" เช่น
 agriculture แปลว่า การเกษตรกรรม
 agrarian แปลว่า เกี่ยวกับทุ่งนา
 agribusiness แปลว่า ธุรกิจการเกษตร
 agriculturalist แปลว่า นักเกษตรกรรม
- audi(o)** มีความหมายว่า hear, sound แปลว่า "ได้ยิน, เสียง" เช่น
 audible แปลว่า สามารถฟังได้ยิน
 auditorium แปลว่า ห้องฟังเสียง (ห้องประชุม)
 audiovisual แปลว่า ได้ยินเสียงและมองเห็นได้ด้วย
 audience แปลว่า ผู้ฟัง
- dent** มีความหมายว่า tooth แปลว่า "ฟัน" เช่น
 dental แปลว่า เกี่ยวกับฟัน
 dentist แปลว่า หมอฟัน (ทันตแพทย์)
 dentistry แปลว่า วิชาทำฟัน
- dic(t)** มีความหมายว่า tell, say, speak แปลว่า "พูด, กล่าว, บอก" เช่น
 predict แปลว่า ทำนาย, พูดไว้ล่วงหน้า
 contradict แปลว่า พูดขัดแย้ง
 verdict แปลว่า คำพูดตัดสินของคณะผู้พิพากษา
 dictate แปลว่า พูดบอก, พูดให้เขียนตามคำบอก
- fimina** มีความหมายว่า female, woman แปลว่า "ผู้หญิง, เพศหญิง" เช่น
 female แปลว่า เพศหญิง
 feminine แปลว่า ความเป็นผู้หญิง
- ident** มีความหมายว่า same แปลว่า "เหมือนกัน, เช่นเดียวกัน" เช่น
 identity แปลว่า รูปพรรณสัณฐานเหมือนกัน
 identification แปลว่า ความเหมือนกัน
- lingu(a)** มีความหมายว่า tongue, language แปลว่า "ภาษา" เช่น
 lingual แปลว่า เกี่ยวกับภาษา

²⁵ สรวงสุดา เดียวรัตน์กุล (สมสกุล). *Word Analysis (การวิเคราะห์ศัพท์)*. กรุงเทพมหานคร : พิสิกส์เซ็นเตอร์.

linguistics	แปลว่า ภาษาศาสตร์
fin/finis	มีความหมายว่า end, boundary แปลว่า "สิ้นสุด, ขอบเขต" เช่น
finish	แปลว่า จบ, สิ้นสุด, เสร็จสมบูรณ์
finite	แปลว่า จำกัด, มีขอบเขตจำกัด, มีที่สิ้นสุด
forc/fort/fortis	มีความหมายว่า firm, strong แปลว่า "มั่นคง, แข็งแรง" เช่น
enforce	แปลว่า บังคับ
fortress	แปลว่า ป้อมปราการ
fundus	มีความหมายว่า the bottom แปลว่า "ก้น, ส่วนล่าง, ข้างใต้สุด, ปลายสุด" เช่น
foundation	แปลว่า พื้นฐาน, รากฐาน, ฐาน (ตึก)
profound	แปลว่า ลึกลับ, ลึกซึ้ง, แน่นแฟ้น
jus	มีความหมายว่า right แปลว่า "ถูกต้อง" เช่น
justice	แปลว่า ความยุติธรรม, ความเที่ยงธรรม
liter(a)	มีความหมายว่า letter แปลว่า "ตัวอักษร, ตัวหนังสือ, หนังสือ" เช่น
literate	แปลว่า รู้หนังสือ
literature	แปลว่า อักษรศาสตร์
mort	มีความหมายว่า death, dead แปลว่า "ตาย, ความตาย" เช่น
mortal	แปลว่า ตาย
immortal	แปลว่า ไม่ตาย, เป็นอมตะ
op(t)	มีความหมายว่า sight แปลว่า "สายตา" เช่น
optical	แปลว่า เกี่ยวกับสายตา
optician	แปลว่า ช่างทำแว่นสายตา
ali/allo/alter ²⁶	มีความหมายว่า another, other แปลว่า "อื่น, (อื่น ๆ) อื่น" เช่น
alien	แปลว่า ชาวต่างชาติ
alternate	แปลว่า สลับกัน, หมุนเวียนกัน
alternative	แปลว่า เลือก, เลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง
anim/anima	มีความหมายว่า breath, life, mind, soul แปลว่า "ลมหายใจ, ชีวิต, จิตใจ, วิญญาณ" เช่น
animal	แปลว่า สัตว์
animate	แปลว่า (ทำให้) มีชีวิตชีวา, ปลุกเร้า
annu/annus/enni	มีความหมายว่า year แปลว่า "ปี" เช่น
annual	แปลว่า ประจำปี, ปีเดียว
biennial	แปลว่า สองปีต่อครั้ง, สองปี

²⁶ สุทธิศ เชื้อมากและคณะ (ม.ป.ป.). *เทคนิคการเดาศัพท์*. กรุงเทพมหานคร : Science Center. หน้า19-23)

port มีความหมายว่า carry from one place to another แปลว่า "ขนถ่ายจาก ที่หนึ่ง ไปสู่อีกที่หนึ่ง, ถือ, หิ้วไปไหนมาไหนได้" เช่น

portable	แปลว่า สามารถหิ้วไปไหนมาไหนได้
transport	แปลว่า ขนถ่ายจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง
import	แปลว่า ขนเข้ามา, (สินค้า) นำเข้า
export	แปลว่า ขนออกไป, (สินค้า) ส่งออก

scrib/script มีความหมายว่า write แปลว่า "เขียน" เช่น

scribble	แปลว่า การเขียนหวัด, เขียนหวัด ๆ
scriptwriter	แปลว่า คนเขียนบทภาพยนตร์ ทีวีหรือละคร

sens/sent มีความหมายว่า feel แปลว่า "รู้สึก" เช่น

sensitive	แปลว่า มีความรู้สึกไว
sentiment	แปลว่า อารมณ์, ความรู้สึก

vid/vis มีความหมายว่า see แปลว่า "เห็น, ตรวจสอบตราดู, มองเห็น" เช่น

video	แปลว่า เกี่ยวกับการเห็น, ส่วนของเครื่องรับและส่งโทรทัศน์ ที่เกี่ยวกับภาพ
visible	แปลว่า สามารถมองเห็นได้

4.6.2 การวิเคราะห์ความหมายของคำศัพท์โดยการวิเคราะห์จากอุปสรรค (Guessing the Meanings of Words from Prefixes)

การสร้างคำในภาษาอังกฤษมีหลายวิธี วิธีหนึ่งที่มีมักจะพบอยู่บ่อย ๆ คือ การนำเอาอุปสรรค (Prefixes) เติมเข้าข้างหน้าคำเดิม (Base word หรือ Word Stem) หรือรากศัพท์ (Root) แล้วเกิดเป็นคำใหม่เพิ่มเข้ามาในภาษาอังกฤษ

อุปสรรค (Prefixes) ในภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น 9 ประเภท ดังนี้

1) อุปสรรคประเภทให้ความหมายเชิงปฏิเสธ (Negative Prefixes)²⁷ เป็นอุปสรรคประเภทที่ให้ความหมายเชิงปฏิเสธ ได้แก่

un-	มีความหมายว่า "ไม่" เช่น	
Base word:	lucky (adj.)	โชคดี
	unlucky (adj.)	ไม่มีโชค
Base word:	safe (adj.)	ปลอดภัย
	unsafe (adj.)	ไม่ปลอดภัย

non- มีความหมายว่า "ไม่" เช่น

Base word :	finite (adj.)	มีขอบเขต
	nonfinite (adj.)	ไม่มีขอบเขต

²⁷ ผศ.ดร.ณิฏมวรณ์ (2535 : 155)

Base word : political (adj.) เกี่ยวกับการเมือง
nonpolitical (adj.) ไม่เกี่ยวกับการเมือง

dis- มีความหมายว่า "ไม่" เช่น

Base word : believe (v.) เชื่อ
disbelieve (v.) ไม่เชื่อ

Base word : appear (v.) ปรากฏ
disappear (v.) ไม่ปรากฏ (หายลับ)

in- มีความหมายว่า "ไม่" โดยมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านตัวสะกด ดังนี้

1. เปลี่ยนเป็น im- เมื่อ Base words ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ b, m, p เช่น

Base word : possible (adj.) เป็นไปได้
impossible (adj.) เป็นไปไม่ได้

Base word : mortal (adj.) ตาย
immortal (adj.) ไม่ตาย,อมตะ

2. เปลี่ยนเป็น il- เมื่อ Base words ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ l เช่น

Base word : legal (adj.) เกี่ยวกับกฎหมาย
illegal (adj.) ไม่เป็นกฎหมาย, ผิดกฎหมาย

3. เปลี่ยนเป็น ir- เมื่อ Base words ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ r เช่น

Base word : regular (adj.) ปกติ
irregular (adj.) ไม่ปกติ

a-²⁸ มีความหมายว่า "ไม่" เช่น

Base word : moral (adj.) มีคุณธรรม
amoral (adj.) ไม่มีคุณธรรม

Base word : sex (n.) เพศ
sexual (adj.) มีเพศ
asexual (adj.) ไม่มีเพศ

2) อุปสรรคประเภทให้ความหมายในทางกลับกันหรือตรงข้ามกับความหมายของคำเดิม

(Reversative Prefixes)²⁹

un- มีความหมายว่า "ทำกลับกัน" เช่น

Base word : tie (v.) ผูก
untie (v.) แก่ปมที่ผูกไว้

Base word : centralize (v.) รวม (อำนาจ)
decentralize (v.) กระจายอำนาจ

dis-³⁰ มีความหมายว่า "ไม่" เช่น

²⁸ ผศ.พินดา เอื้ออภัยกุลและปาริชาติ ชูโชติแก้ว (ม.ป.ป. : 184)

²⁹ พิรุณ ดิลกัทธ (2538 : 115)

³⁰ รศ.กุลยา คัมภีรานนท์และผศ.ดวงฤดี กาญจนพันธ์ (ม.ป.ป. : 50)

Base word :	allow (v.)	อนุญาต
	disallow (v.)	ห้าม
Base word :	infect (v.)	ติดเชื้อโรค
	disinfect (v.)	ปลอดเชื้อโรค
Base word :	cover (v.)	ปกปิด
	discover (v.)	เปิดออก

3) อุปสรรคประเภทให้ความหมายเชิงเลวลง ผิดพลาด ไม่แท้ ปลอม (Pejorative Prefixes)

mis- มีความหมายว่า "เลว, ไม่ดี, ผิด" เช่น

Base word:	calculate (v.)	คำนวณ
	miscalculate (v.)	คำนวณผิด
Base word:	count (v.)	นับ
	miscount (v.)	นับผิด
Base word :	spell (v.)	สะกดตัว
	misspell (v.)	สะกดตัวผิด
Base word:	chance (n.)	โชค, โอกาส
	mischance (n.)	โชคไม่ดี, โอกาสไม่ดี

4) อุปสรรคประเภทให้ความหมายเชิงบ่งบอกตำแหน่งหรือสถานที่ของสิ่งนั้น (Locative Prefixes)

super- มีความหมายว่า "อยู่เหนือ, บน" เช่น

Base word :	structure (n.)	สิ่งปลูกสร้าง
	superstructure (n.)	สิ่งปลูกสร้างที่อยู่ข้างบน

sub- มีความหมายว่า "ใต้" เช่น

Base word:	way (n.)	ทาง
	subway (n.)	ใต้ทาง (หรือทางใต้ดิน)
Base word:	soil (n.)	ดิน
	subsoil (n.)	ใต้ดิน
Base word:	conscious (adj.)	เกี่ยวกับจิตสำนึก
	subconscious (adj.)	ใต้จิตสำนึก

inter- มีความหมายว่า "ระหว่าง, ด้วยกัน, ท่ามกลาง" เช่น

Base word:	change (n.)	การเปลี่ยน
	interchange (n.)	การแลกเปลี่ยนระหว่างกัน
Base word:	nation (n.)	ชาติ
	national (adj.)	เกี่ยวกับชาติ
	international (adj.)	ระหว่างชาติ

5) อุปสรรคประเภทให้ความหมายเชิงบ่งบอกทัศนคติ ที่ทำ แนวปฏิบัติ (Prefixes of Attitude)³¹

co-/con-/com-/col- มีความหมายว่า "ด้วย, ร่วมด้วย" เช่น

Base word: author (n.) นักประพันธ์
coauthor (n.) นักประพันธ์ร่วม

Base word: join (v.) ต่อเชื่อม
conjoin (v.) ต่อเชื่อมเข้าด้วยกัน
conjoint (adj.) ที่ต่อเชื่อมเข้าด้วยกัน

counter- มีความหมายว่า "ต่อต้าน, ทิศทางตรงข้าม, แย่งกัน" เช่น

Base word: attack (v.) โจมตี
counterattack (v.) โจมตีโต้กลับ

anti- มีความหมายว่า "ต่อต้าน" เช่น

Base word: body (n.) ร่างกาย
antibody (n.) สารต่อต้านเชื้อโรคในร่างกาย

Base word: aircraft (n.) อากาศยาน (เครื่องบิน)
antiaircraft (n.) ปืนต่อต้านอากาศยาน

6) อุปสรรคประเภทให้ความหมายเชิงบ่งบอกเวลาก่อน-หลัง และลำดับ (Prefixes of Time and Order)

ante- มีความหมายว่า "ก่อนเวลา, ก่อนสถานที่, หรือก่อนลำดับใดลำดับหนึ่ง" เช่น

Base word: date (v.) ลงวันที่ (จดหมาย, เอกสาร ฯลฯ)
antedate (v.) ลงวันที่ก่อนวันที่ส่งจดหมายหรือเอกสาร

ex- มีความหมายว่า "อดีต ... (ยังมีชีวิตอยู่), นอกตำแหน่งหรือนอกประจำการ" เช่น

Base word: wife (n.) ภรรยา
ex-wife (n.) อดีตภรรยา

fore- มีความหมายว่า "ก่อน" เช่น

Base word: arm (v.) ตีดาอาวุธ
forearm (v.) ตีดาอาวุธให้ก่อน (เวลาใช้จริง ๆ)

Base word: tell (v.) บอก
foretell (v.) บอกก่อน (หรือทำนาย)

pre- มีความหมายว่า "ก่อน, ล่วงหน้า, ข้างหน้าหรือด้านหน้า" เช่น

Base word: war (n.) สงคราม
prewar (adj.) ที่เกิดขึ้นก่อนสงคราม

Base word: school (n.) โรงเรียน
preschool (adj.) วัยก่อนเข้าโรงเรียน

³¹ สรวรสุดา เตียวรัตน์กุล (สมสกุล) (2534 : 107-110)

post- มีความหมายว่า "หลัง, หลังจากนั้น" เช่น

Base word : war (n.) สงคราม

re- มีความหมายว่า "ซ้ำ, กลับคืนสู่สภาพเดิม" เช่น

Base word : write (v.) เขียน

rewrite (v.) เขียนซ้ำใหม่

7) อุปสรรคประเภทให้ความหมายเชิงบ่งบอกระดับความหนัก-เบาเล็กน้อย หรือขนาด (Prefixes of Degree or Size)³²

arch- มีความหมายว่า "ตำแหน่งหรือยศชั้นสูงสุด, หัวหน้า, สำคัญสูงสุด" เช่น

Base word : bishop (n.) สังฆราช

archbishop (n.) อัครสังฆราช

super- มีความหมายว่า "เหนือกว่า, ใหญ่กว่า หรือมากกว่าปกติ" เช่น

Base word : nature (n.) ธรรมชาติ

natural (adj.) ทางธรรมชาติ

supernatural (adj.) เหนือธรรมชาติ

out- มีความหมายว่า "เกินไป, ยาวกว่า, ดีกว่า, มากกว่า, ออก" เช่น

Base word : run (v.) วิ่ง

outrun (v.) วิ่งเกิน (วิ่งพัน)

Base word : grow (v.) เติบโต

outgrow (v.) เติบโตเร็วเกินไป

Base word : do (v.) ทำ

outdo (v.) ทำดีกว่า

sur- มีความหมายว่า "มากกว่า, เหนือกว่า, เพิ่ม" เช่น

Base word : charge (v.) เก็บเงิน

surcharge (v.) เก็บเงินเพิ่ม

Base word : tax (n.,v.) ภาษี, เก็บภาษี

surtax (n.,v.) ภาษีเพิ่ม, เก็บภาษีเพิ่ม

sub- มีความหมายว่า "ใต้, ต่ำกว่า, เกือบจะ, สำคัญน้อยกว่า, มีพลังน้อยกว่า" เช่น

Base word : divide (v.) แบ่งแยก

division (n.) การแบ่งแยก

subdivision (n.) การแบ่งแยกย่อย

Base word : title (n.) หัวเรื่อง

subtitle (n.) หัวเรื่องย่อย

over- มีความหมายว่า "มากกว่า, เพิ่มเติม, มากเกินไป" เช่น

Base word : time (n.) เวลา

³² สรรพสุดา เตียวรัตนกุล (สมสกุล) (2534 : 96-105)

- overtime (n.) เกินเวลา
- under-** มีความหมายว่า "สำคัญน้อยกว่า, ตำแหน่งต่ำกว่า, ต่ำ, น้อยเกินไป" เช่น
 Base word : secretary (n.) เลขาณูการ
 undersecretary (n.) ตำแหน่งต่ำกว่าเลขาณูการ
 Base word : value (v.) มีราคา
 undervalue (v.) มีราคาต่ำ
- hyper-** มีความหมายว่า "มากเกินไป, สูง" เช่น
 Base word : sense (n.) ความรู้สึก
 sensitive (adj.) รู้สึกอ่อนไหวไว
 hypersensitive (adj.) รู้สึกอ่อนไหวไวเกินไป
- hypo-** มีความหมายว่า "ต่ำ, ต่ำเกินไป, น้อยเกินไป" เช่น
 Base word : tension (n.) ความดันเลือด
 hypotension (n.) ความดันเลือดต่ำเกินไป
 Base word : act (n.) การกระทำ
 active (adj.) กระตือรือร้นทำ
 hypoactive (adj.) กระตือรือร้นทำน้อยเกินไป
- ultra-** มีความหมายว่า "เกินไป, เลยไป, มาก" เช่น
 Base word : modern (adj.) ทันสมัย
 ultramodern (adj.) ทันสมัยเกินไป
 Base word : conserve (v.) สงวนรักษาจารีตประเพณี
 conservative (adj.) ด้านการสงวนรักษาจารีตประเพณี
 ultraconservative (adj.) ซึ่งรักษาจารีตประเพณีเกินไป
- mini-** มีความหมายว่า "เล็กมาก, สั้นมาก, เล็ก" เช่น
 Base word : car (n.) รถยนต์
 minicar (n.) รถยนต์ขนาดเล็ก
- micro-** มีความหมายว่า "เล็ก, เล็กมาก" เช่น
 Base word : film (n.) फिल्म
 microfilm (n.) फिल्मขนาดเล็ก
- extra-** มีความหมายว่า "ภายนอก, เกินเลย" เช่น
 Base word : legal (adj.) ทางด้านกฎหมาย
 extralegal (adj.) นอกการควบคุมของกฎหมาย
- 8) อุปสรรคประเภทให้ความหมายเชิงบ่งบอกจำนวน หรือปริมาณมาก-น้อย (Number Prefixes)³³
- uni-** มีความหมายว่า "หนึ่ง, หนึ่งเดียว" เช่น

³³ สรวงสุดา เตียวรัตนกุล (สมสกุล) (2534 : 125-131)

- Base word : form (n.) รูปแบบ
uniform (n.) มีรูปแบบเดียว, เครื่องแบบ
- mono-** มีความหมายว่า "หนึ่ง, หนึ่งเดียว" เช่น
Base word : tone (n.) เสียง
monotone (n.) เสียงเดียว
- Base word : syllable (n.) พยางค์
monosyllable (n.) พยางค์เดียว
- tri-** มีความหมายว่า "สาม" เช่น
Base word : lingual (adj.) เกี่ยวกับภาษา
trilingual (adj.) พูดได้ 3 ภาษา
- penta-** มีความหมายว่า "ห้า" เช่น
Base word: prism (n.) แก้วเหลี่ยม
pentaprism (n.) แก้วห้าเหลี่ยม
- kilo-** มีความหมายว่า "หนึ่งพัน" เช่น
Base word : gram (n.) กรัม
kilogram (n.) 1,000 กรัม (= 1 กิโลกรัม)
- Base word : watt (n.) วัตต์
kilowatt (n.) 1,000 วัตต์
- milli-** มีความหมายว่า "หนึ่งในพัน" เช่น
Base word : gram (n.) กรัม
milligram (n.) หนึ่งในพันกรัม
- demi-/hemi-/semi-** มีความหมายว่า "ครึ่ง, ซีกหนึ่ง" เช่น
Base word : circle (n.) วงกลม
semicircle (n.) ครึ่งวงกลม
- cent(i)-** มีความหมายว่า "หนึ่งส่วนร้อย" เช่น
Base word : meter (n.) เมตร
centimeter (n.) หนึ่งส่วนร้อยเมตร (เซนติเมตร)
- poly-** มีความหมายว่า "มาก" เช่น
Base word : clinic (n.) คลินิก
polyclinic (n.) สถานพยาบาลที่ตรวจ

4.7 บทสรุป (Conclusion)

Morphology

วิชาหน่วยคำ (Morphology) การศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างและรูปแบบของคำ และคำวลี โดยเฉพาะรูปแบบการผันคำ และการก่อตั้งคำหรือคำวลี วิชาหน่วยคำยังเป็นสาขาหนึ่งของภาษาศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างภายในของคำ คำคือหน่วยที่เล็กที่สุดที่มีความหมายหรือหน้าที่ทางไวยากรณ์ที่อยู่ได้ด้วยตัวเองความหมายในภาษาอังกฤษคือ (The smallest meaningful or grammatical unit that can stand alone) วิชาหน่วยคำในภาษาอังกฤษ เป็นการศึกษาโครงสร้างคำ และการประกอบคำในภาษาอังกฤษ ได้แก่การลง อุปสรรค ปัจจัย การแปลงคำ การประสมคำ การประสานคำ การซ้ำคำ และการซ้อนคำ รวมถึงกฎหน่วยคำ และความสัมพันธ์ระหว่างวิชาหน่วยคำกับวากยสัมพันธ์และสัทวิทยา

Morpheme

หน่วยคำ (morpheme) คือองค์ประกอบหรือหน่วยที่เล็กที่สุดของระบบไวยากรณ์ เกิดจากการเรียงตัวต่อกันของหน่วยเสียงอย่างมีระบบและมีความหมายในตัวเอง ไม่สามารถแยกต่อไปได้อีก ถ้าแยกจะทำให้ความหมายของหน่วยคำนั้นหายไปหรือผิดไปจากความหมายเดิม แต่หน่วยคำใดๆที่เป็นอิสระและไม่สามารถแยกต่อไปอีกได้ก็สามารถเป็น 'คำ' (word) เช่น คำว่า disagreement

dis- เป็นอุปสรรค (prefix) เป็นหน่วยคำไม่อิสระ (bound morpheme) ไม่สามารถเป็นคำได้

agree เป็นหน่วยคำหลัก (base morpheme) เป็นหน่วยคำอิสระ (free morpheme) สามารถเป็นคำได้ เพราะมีความหมายในตัวเอง

- ment เป็นปัจจัย (suffix) เป็นส่วนเติมท้าย เพื่อเปลี่ยนให้เป็นคำนาม ไม่สามารถเป็นคำได้อีก เพราะไม่มีความหมายในตัวเอง

หรือคำๆหนึ่งอาจจะประกอบด้วยหน่วยคำ 1 หน่วยคำ หรือมากกว่า 1 หน่วยคำก็ได้ แต่หน่วยคำจะประกอบด้วยหน่วยคำมากกว่า 1 คำไม่ได้ เนื่องจากไม่สามารถแยกให้เล็กลงไปได้อีกโดยมีความหมาย ยกตัวอย่างเช่น คำว่า unkindfulness

kind	= 1 morpheme	kind	ใจดี
<u>kind ful</u>	= 2 morphemes	kindful	ใจดีเต็มที่
<u>un kind ful</u>	= 3 morphemes	unkindful	ไม่ใจดีเต็มที่
un kind ful ness	= 4 morphemes	unkindfulness	ความไม่ใจดีเต็มที่

Allomorphs

หน่วยคำย่อย (Allomorph) คือหน่วยคำจำนวนหนึ่งที่มีความหมายเหมือนกันแต่ปรากฏในสภาพแวดล้อมต่างกัน เช่น หน่วยคำย่อยที่ทำให้คำนามเอกพจน์เป็นคำนามพหูพจน์ ในภาษาอังกฤษสามารถแยกหน่วยคำย่อยและการออกเสียงได้ 3 รูปแบบคือ /s / /z / /iz/ ขอให้ศึกษาตัวอย่างหน่วยคำย่อย ที่ทำให้คำนามเอกพจน์กลายเป็นคำนามพหูพจน์ดังต่อไปนี้

คำว่า cats เกิดจากหน่วยคำหลักคือ cat และหน่วยคำย่อยพหูพจน์คือ /s/

คำว่า dogs เกิดจากหน่วยคำหลักคือ dog และหน่วยคำย่อยพหูพจน์คือ /z/

คำว่า judges เกิดจากหน่วยคำหลักคือ judge และหน่วยคำย่อยพหูพจน์คือ /z/

คำว่า glasses เกิดจากหน่วยคำหลักคือ glass และหน่วยคำย่อยพหูพจน์คือ /iz/

Morpheme Types การจำแนกประเภทหน่วยคำโดยสรุปแล้วจะมีประเภทใหญ่ๆดังต่อไปนี้คือ

1) Free and Bound Morphemes (หน่วยคำอิสระกับหน่วยคำไม่อิสระ)

หน่วยคำอิสระ (Free Morpheme) คือหน่วยคำที่ปรากฏตามลำพังได้ และมีความหมายในตัวเอง เช่น dog, house, book เป็นต้น และหน่วยคำอิสระยังสามารถประกอบขึ้นเป็นคำที่มีคำที่ให้ข้อมูลและความหมายหลัก (content word) ของประโยคได้ ซึ่งได้แก่ส่วนหนึ่งจาวิจิภาค คือคำนาม คำกริยา หรือ คำคุณศัพท์ เป็นต้น

หน่วยคำไม่อิสระ (Bound Morpheme) คือหน่วยคำอาศัย หมายความว่า เป็นหน่วยคำที่ต้องอาศัยหน่วยคำหลัก หรือ free morpheme เกิด เพื่อจะได้มีความหมายทางไวยากรณ์ ส่วนมากแล้วมักจะเป็นหน่วยคำที่สำหรับเติม (affixes) อาจจะเป็นเติมหน้า (prefixes) หรือเติมหลังหน่วยคำหลัก (suffixes) ก็ได้ และเป็นหน่วยคำที่ไม่อาจปรากฏตามลำพังในประโยคได้ต้องปรากฏร่วมกับหน่วยคำอื่น เช่น im, in, il, ir ต้องปรากฏร่วมกับหน่วยคำอื่น เช่น

im - impossible,
in - inexpensive,
il - illegal,
ir - irregular

2) Derivational and Inflectional (หน่วยคำผันและหน่วยคำคง)

หน่วยคำผัน (Derivational Morpheme) คือหน่วยคำที่ทำหน้าที่แปลงคำชนิดหนึ่งให้เป็นอีกชนิดหนึ่ง หน่วยคำประเภทนี้ที่ก่อให้เกิดการแปลงคำนั้น โดยส่วนมากแล้วจะเป็นหน่วยคำที่มีรากศัพท์ (roots) มาจากภาษาละติน และยังสามารถเปลี่ยนแปลงคำที่เป็นส่วนหนึ่งของคำพูดได้ โดยหลักจะมี 2 อย่างคือ

- อุปสรรค (Prefixes) ใช้เติมข้างหน้า เพื่อทำให้ความพิเศษไปกว่าเดิม หรือกลายเป็นคำที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์แตกต่างไปจากเดิม เช่น Olympic เป็นคำนาม เติม prefix Pre- เป็น Pre-Olympic เป็นคุณศัพท์ แปลว่า ก่อนโอลิมปิก

- Suffix (ปัจจัย) คือคำที่เติมท้ายคำอื่น แล้วให้คำนั้นเปลี่ยนชนิดของคำไป (เช่นอาจเปลี่ยนจากคำนามเป็นคำคุณศัพท์ เป็นต้น) แต่ความหมายของคำนั้นยังเหมือนเดิม เช่น employ (ว่าจ้าง) เป็น verb หากเราเติม Suffix "-er" เป็น employer (นายจ้าง ความหมายยังคงคล้ายของเดิม แต่ขอให้สังเกตว่าจะเปลี่ยนหน้าที่เป็น noun)

หน่วยคำคง (Inflectional Morpheme) คือหน่วยคำประกอบ ที่เมื่อประกอบกับรากคำแล้ว ทำให้ความหมายหรือหน้าที่ของคำเปลี่ยนแปลง เช่น -s ในคำว่า dogs ทำให้เป็นพหูพจน์ (ยังเป็นคำนาม มีความหมายเดิม)

ในภาษาอังกฤษ inflectional morphemes ได้แก่ affixes ที่บ่งบอก tense; person; number; aspect; possession; comparative and superlative degrees ตัวอย่างในประโยค

He walked to school. (Inflectional Morpheme -ed เป็นรูปกริยาที่บอก tense รูปอดีตกาล)

Word Formation คือการสร้างคำใหม่ โดยมีหลักการที่เป็นพื้นฐานใหญ่ๆมีดังนี้

1) Affixation การสร้างโดยการเติม prefix หรือ suffix เข้าที่คำเดิม

prefix ที่มีความหมายว่า ไม่ (in-, im-, un-, non-, dis-) เช่น

incorrect = ไม่ถูกต้อง

inattention = ไม่สนใจ

Suffix คือส่วนที่เติมส่วนท้ายให้สมบูรณ์ หรือที่เราเรียกกันว่า ปัจจัย ทำหน้าที่เติมท้ายคำให้ความหมายของคำสมบูรณ์ขึ้น และบ่งบอกหน้าที่ของคำคำนั้น โดยแบ่งประเภทการใช้ Suffix เช่น Noun Suffix คือ suffix ที่เติมแล้วทำให้คำนั้นเป็นคำนาม (-ship, -ee, -ness, -dom, -hood, -al, -er/-or, -tion) เช่น

friendship = ความเป็นเพื่อน

employee = ลูกจ้าง

2) Compounding การสร้างโดยการนำคำสองคำมารวมกันแล้วเกิดคำใหม่ขึ้นมา เช่น

blackboard,

lunchbox,

housewife

3) Clipping เป็นการสร้างคำใหม่โดยตัดคำเดิมให้สั้นลงยกตัวอย่าง

ad – advertisement การโฆษณา

memo – memorandum บันทึกข้อตกลง

4) Blending เป็นการสร้างคำโดยการนำคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมาผสมกันเป็นคำใหม่ การผสมผสานคือคำที่เกิดขึ้นจากส่วนของคำอื่น ๆ สองคำขึ้นไป โดยการนำมาผสมกันเป็นคำใหม่

brexit = Britain + exit การถอนตัวออกจากสหภาพยุโรปของสหราชอาณาจักรที่กำลังเกิดขึ้น

อาหารเช้าที่กำลังเกิดขึ้น

brunch = breakfast + lunch อาหารก่อนเที่ยง

5) Reduplication เป็นการสร้างคำโดยการออกเสียงคำเดียวกันซ้ำสองครั้ง ภาษาอังกฤษ คำซ้ำจะพบในรูปแบบต่างๆดังนี้

1) การซ้ำคำเดิมสองครั้ง (Exact Reduplications) คือคำซ้ำที่ซ้ำหน่วยคำข้างหน้าโดยไม่มี การเปลี่ยนแปลงรูปหน่วยคำการเกิดคำซ้ำประเภทนี้ส่วนหนึ่งเกิดจากการพูดของเด็ก (baby talk) เช่น

bye-bye,

choo-choo,

2) การเล่นจังหวะ (Rhyming Reduplications) คือการสร้างคำให้เกิดเสียงคล้องจองกัน เช่น

claptrap

hokey-pokey

3) การเปลี่ยนเสียงสระ (Ablaut Reduplications) คำซ้ำที่มีเสียงสระไม่เหมือนกับคำที่ ต้องการซ้ำ เช่น

chit-chat,

ding-dong,

6) Borrowed Words คำยืมคือคำที่ยืมมาจากภาษาอื่นโดยการนำคำหรือการนำบางส่วนของ คำที่มีอยู่ในภาษาหนึ่งไปใช้ในอีกภาษาหนึ่งการดัดแปลงคำที่มีอยู่ในภาษาหนึ่งมาใช้ในอีกภาษาหนึ่ง

หรือการนำเฉพาะความหมายของคำในภาษาหนึ่งมาสร้างคำใหม่ในอีกภาษาหนึ่งการยืมคำอาจเกิด ได้ จากหลายสาเหตุ เช่น

คำยืมในภาษาอังกฤษแบ่งออกได้ดังนี้

- 1) คำที่นำมาจากภาษาอื่นโดยไม่มีการดัดแปลงแก้ไขตัวสะกดหรือความหมายเลย (foreign word) เช่น คำว่า *café* จากภาษาฝรั่งเศส
- 2) คำที่นำมาจากภาษาอื่นแต่มีการดัดแปลงหรือแก้ไขตัวสะกดให้ตรงกับระบบการสะกด คำในภาษาของตน (loan word) เช่น คำว่า *music* จาก *musique* ในภาษาฝรั่งเศส

Exercises

จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

1. ข้อใดให้นิยามของคำว่า วิทยาหน่วยคำ (morphology) ได้ชัดเจนที่สุด
 - a. การศึกษาเกี่ยวกับระบบเสียงอย่างมีระบบและมีความหมาย
 - b. การศึกษาเกี่ยวกับระบบความหมายของภาษาทั้งในเรื่อง เสียง คำ และประโยค
 - c. การศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างประโยคเพื่ออธิบายกฎต่างๆในภาษา
 - d. การศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างคำซึ่งเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดของวากยสัมพันธ์
 - e. การศึกษาเกี่ยวกับวัจจนปฏิบัติศาสตร์
2. ข้อใดกล่าวถึงวิทยาหน่วยคำ (morphology) ไม่ถูกต้อง
 - a. เป็นสาขาหนึ่งของภาษาศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างภายในของคำ
 - b. เป็นการศึกษาหน่วยที่เล็กที่สุดของวากยสัมพันธ์
 - c. เป็นการศึกษากฎที่ใช้ในการอธิบายความสัมพันธ์ของคำแต่ละคำกับคำอื่นๆ ในภาษา
 - d. เป็นการศึกษาโครงสร้างคำในภาษาต่างๆ
 - e. เป็นการศึกษาประโยคและความหมายของภาษานั้นๆ
3. ข้อใดต่อไปนี้แยกหน่วยคำของคำว่า “misinformation” ได้อย่างถูกต้อง

a. mis-info-r-ma-tion	b. mis-in-for-ma-ti-on
c. mis-inform-ation	d. mis-in-for-mation
e. mis-in-for-ma-tion	
4. ข้อใดต่อไปนี้แยกหน่วยคำของคำว่า “miscommunication” ได้อย่างถูกต้อง

a. mis-com-mu-ni-ca-tion	b. mis-com-mu-nic-ation
c. mis-communicate-ation	d. mis-communi-cate-a-tion
e. mis-communi-cation	
5. คำในข้อใดเกิดจากการรวมกันของ root morpheme และ inflectional affix

a. likes	b. likeness
----------	-------------

- c. likeable
- d. likely
- e. likelihood

6. คำในข้อใดไม่ได้เกิดจากการรวมกันของ root morpheme และ derivational affix

- a. liken
- b. likes
- c. liked
- d. likewise
- e. ไม่มีข้อใดถูก

7. ส่วนเติมหน้า (prefix) ของคำว่า “appropriate” ควรเป็นคำใด เพราะเหตุใด

- a. im เพราะเกิดหน้าเสียงฐาน bilabial
- b. im เพราะมีเสียงฐาน bilabial อยู่หลายเสียงในคำ
- c. im เพราะเกิดหน้าเสียงสระ
- d. in เพราะเกิดหน้าเสียงสระ
- e. in เพราะเกิดหน้าเสียงฐาน alveolar

8. เหตุใดส่วนเติมหน้า (prefix) ของคำว่า “possible” จึงเป็น /im/

- a. เพราะเกิดหน้าเสียงฐาน velar
- b. เพราะเกิดหน้าเสียงฐาน dental
- c. เพราะเกิดหน้าเสียงฐาน lateral
- d. เพราะเกิดหน้าเสียงฐาน bilabial
- e. เพราะเกิดหน้าเสียงฐาน alveolar

9. คำต่อไปนี้นี้มีทั้งหมดกี่หน่วยคำ “unnecessarily”

- a. 1
- b. 2
- c. 3
- d. 4
- e. 5

10. คำต่อไปนี้นี้มีทั้งหมดกี่หน่วยคำ “inaccessibility”

- a. 1
- b. 2

- c. 3
d. 4
e. 5

11. คำในข้อใดเกิดจากหน่วยคำอิสระ (free morpheme) และหน่วยคำไม่อิสระ (bound morpheme) มารวมกัน

- a. friendly
b. doctor
c. computer
d. mother
e. lunchbox

12. คำในข้อใดเกิดจากหน่วยคำอิสระ (free morpheme) และหน่วยคำไม่อิสระ (bound morpheme) มารวมกัน

- a. policeman
b. illegal
c. apple
d. landlady
e. watchdog

13. คำในข้อใดเมื่อเติมส่วนเติมท้าย (suffix) ที่กำหนดแล้วไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงชนิดของคำ

- a. careful
b. smaller
c. goodness
d. reading
e. dangerous

14. คำในข้อใดเมื่อเติม suffix ที่กำหนดแล้วไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงชนิดของคำ

- a. scientific
b. beautiful
c. worked
d. happiness
e. careless

15. คำในข้อใดคือคำประสมทั้งหมด

- a. lunchbox, bedroom, roommate
b. gentlemen, bathroom, ding-dong
c. cranberry, restaurant, output
d. incorrect, carpenter, sleeping-bag
e. mother, computer, kitchen

16. คำในข้อใดคือคำประสมทั้งหมด
- a. lunchbox, bedroom, roommate b. inexpensive, entertainment, likely
 c. cranberry, restaurant, output d. zebra, tiger, giraffe
 e. incorrect, carpenter, sleeping-bag
17. คำว่า hokey-pokey เป็นคำซ้ำประเภทใด
- a. การซ้ำคำเดิมสองครั้ง b. การซ้ำคำที่มีความหมายเดียว
 c. การเล่นจังหวะ d. การเปลี่ยนเสียงสระ
 e. การเปลี่ยนพยัญชนะตัวหน้า
18. คำว่า jibber-jabber เป็นคำซ้ำประเภทใด
- a. การซ้ำคำเดิมสองครั้ง b. การเล่นจังหวะ
 c. การซ้ำคำที่มีความหมายเดียวกัน d. การเปลี่ยนเสียงสระ
 e. การเปลี่ยนพยัญชนะตัวหน้า
19. คำในข้อใดเป็นคำยืมจากภาษาฝรั่งเศส
- a. bishop, devil, monk b. hipmunk, chocolate, chili
 c. music, government, dinner
 d. gumbo, jazz, zebra e. swindler, stroll, kindergarten
20. คำในข้อใดเป็นคำยืมจากภาษาอิตาเลียน
- a. dim sum, ketchup, tea b. sermon, baptism, religion
 c. piano, crescendo, balcony d. karaoke, kimono, samurai
 e. boomerang

จงแยกหน่วยคำจากคำภาษาอังกฤษที่กำหนดให้

1. unhappiness _____
 2. televisions _____
 3. painters _____
 4. worked _____

5. technically _____
6. technically _____
7. unfortunate _____
8. pleasantries _____
9. misidentified _____
10. children's _____
11. previewing _____

จงสร้างคำประสมจาก part of speech ที่กำหนดให้

1. noun + noun _____
2. verb + noun _____
3. noun + preposition + noun _____
4. preposition + verb _____
5. adjective + noun _____

Unit 5

ระบบวากยสัมพันธ์

ภาษาอังกฤษ

English Syntax

5.1 บทนำเบื้องต้น (Introduction)

วากยสัมพันธ์ (Syntax) คือการศึกษาความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ระหว่างหน่วยต่างๆ ภายในประโยค ได้แก่ คำ (Words) วลี (Phrases) อนุพากย์ (Clause) และลักษณะของความสัมพันธ์ของหน่วยต่างๆดังกล่าว หน่วยในประโยคที่สำคัญในภาษาอังกฤษประกอบด้วย คำ วลี และ อนุพากย์ หน่วยต่างๆในประโยคจะมีความสัมพันธ์กัน 2 ด้าน คือความสัมพันธ์ในด้านการเรียงลำดับ และความสัมพันธ์แบบเป็นลำดับขั้น

ในทางภาษาศาสตร์ วากยสัมพันธ์ (Syntax) หมายถึง การศึกษาว่าด้วยกฎของความสัมพันธ์ของแบบแผนองค์ประกอบของประโยคในภาษา อันเป็นส่วนหนึ่งของหลักไวยากรณ์ของภาษาต่างๆ เช่นในภาษาไทย "วากยสัมพันธ์" เป็นส่วนหนึ่งของหลักไวยากรณ์ที่กำหนดขึ้น เป็นหนึ่งในแบบแผนหรือไวยากรณ์ของภาษาไทย ซึ่งประกอบด้วย 4 แบบแผนหลัก ได้แก่ อักษรวิธี ซึ่งศึกษาว่าด้วยอักษร, วลีวิภาค ศึกษาว่าด้วยคำ, วากยสัมพันธ์ ศึกษาว่าด้วยความสัมพันธ์ของคำในประโยค, และฉันทลักษณ์ คือ กฎเกณฑ์ของการแต่งฉันทลักษณ์ภาษาในรูปแบบต่างๆ

ผู้ที่เริ่มศึกษาภาษาศาสตร์มักจะเข้าใจว่า การศึกษาวากยสัมพันธ์เป็นการศึกษาไวยากรณ์ แต่อันที่จริงแล้ว การศึกษาระบบไวยากรณ์ และระบบวากยสัมพันธ์มีความแตกต่างกัน การศึกษาระบบไวยากรณ์สามารถจำแนกเป็นการศึกษาหน่วยคำ (Morphology) ซึ่งเป็นการศึกษาองค์ประกอบระดับ

คำ ส่วนการศึกษาวากยสัมพันธ์เป็นการศึกษาชนิดของคำ ชนิดของประโยค และกระบวนการที่จะนำคำมาประกอบเข้าเป็นประโยค

วากยสัมพันธ์ (Syntax) มาจากภาษากรีก มีความหมายว่า ‘นำมารวมกัน (putting things together)’ หรือ ‘เรียงเรียง (arrange)’ การศึกษาระบบวากยสัมพันธ์ มีจุดประสงค์เพื่ออธิบายว่าโครงสร้างของประโยคในภาษาต่างๆมีลำดับอย่างไร และระบุความสัมพันธ์ทางความหมาย ระหว่างหน่วยประกอบต่างๆของประโยค เช่นคำประเภทใดสามารถใช้เป็นประธานของประโยคได้ และสามารถใช้ได้กับคำกริยาแบบใดบ้าง หรือหน่วยประกอบใดสามารถทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยคได้

ตามพจนานุกรมศัพท์ ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) ฉบับราชบัณฑิตยสถาน¹ ได้ให้ความหมาย ของวากยสัมพันธ์ ดังนี้

“การศึกษาความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ระหว่างหน่วยต่างๆภายในประโยคได้แก่ คำ วลี อนุพากย์ ตัวอย่างการ เรียงลำดับคำในประโยคภาษาต่างๆ เช่น

ในภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีการเรียงลำดับคำแบบ

Subject (ประธาน) + verb (กริยา) + object (กรรม)

S+V+O

ภาษาพม่า ภาษาญี่ปุ่น หรือ ภาษาบาลี ภาษาอินเดีย เป็นต้น มีการเรียงลำดับคำแบบ

Subject (ประธาน) + object (กรรม) verb (กริยา)

S+O+V

บางภาษาอาจจะมีการเติม วิภัติ ปัจจัย เพื่อแสดงความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ระหว่างหน่วยต่างๆในประโยคกฏต่างๆ ที่กำกับการจัดเรียงลำดับคำในวลีให้เป็นลำดับขั้นตอน ตัวอย่างการเรียงลำดับคำในภาษาอังกฤษส่วนขยายมาก่อนส่วนหลัก เช่น นามวลี those books มีส่วนขยาย คือ those ส่วนหลัก คือคำนาม books ทั้งส่วนขยาย และส่วนหลักมีพจน์ที่คล้องตามกัน

การศึกษาวากยสัมพันธ์ในที่นี้เกี่ยวข้องกับศึกษาระบบวากยสัมพันธ์ในภาษาอังกฤษ 3 ประเด็นได้แก่ หน่วยในประโยค ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยต่างๆในประโยค และ ทฤษฎีไวยากรณ์ 3 ทฤษฎี คือทฤษฎีไวยากรณ์แบบดั้งเดิม ทฤษฎีวิเคราะห์โครงสร้างแบบประชิด และทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรต

Syntax เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการสร้างวลีต่างจากคำ การรวมกันของวลีต่างๆเป็นวลีที่ใหญ่ขึ้น ลักษณะสำคัญของ syntax คือ การรวมกันของคำเป็นวลี หรือการรวมวลีกับวลี เป็นวลีที่ใหญ่ขึ้น

¹ พจนานุกรมศัพท์ ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) ฉบับราชบัณฑิตยสถาน¹ (2553: 454-455)

นั้นมีข้อจำกัดหรือกฎของการรวมกันดังกล่าว ดังนั้นจะเห็นว่าบางประโยคหรือวลีไม่ถูกต้อง (ungrammatical หรือ ill-formed) เพราะเกิดจากการรวมกันที่ไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ของ syntax ในภาษานั้นๆ ดังเช่นประโยคต่อไปนี้

Ate John dinner yesterday with me.

ดังนั้นประเด็นของ grammaticality และ ungrammaticality เป็นประเด็นสำคัญของ syntax คือศึกษาประโยคหรือวลีที่ถูกต้อง (grammatical หรือ well-formed) และที่ไม่ถูกต้อง (ungrammatical หรือ ill-formed)

หน่วยในประโยค ได้แก่ส่วนต่างของประโยคเช่น คำ วลี อนุพากย์

คำ (Words) ในภาษาอังกฤษแบ่งหน่วยวากยสัมพันธ์ (syntactic categories) ออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ กลุ่มคำที่มีความหมาย (lexical categories) ซึ่งประกอบด้วยคำที่มีความหมายในตัวเอง และกลุ่มคำที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์ (functional categories)

วลี (Phrases) คือการประกอบขึ้นของคำมากกว่า 1 คำขึ้นไป โครงสร้างของวลีจะประกอบด้วยส่วนหลักของวลี (head) และส่วนขยาย (modifier) ดังนั้นวลี จึงเท่ากับ head + modifier ตัวอย่างเช่น

นามวลี (noun phrase) เช่น *a good monk, a beautiful girl*

กริยาวลี (verb phrase) เช่น *to read, have been reading*

บุพบทวลี (prepositional phrase) เช่น *under the table, above the sky*

คุณศัพท์วลี (adjective phrase) เช่น *ready to go, morally wrong*

วิเศษณ์วลี (adverbial phrase) เช่น *very slowly, (run) horribly fast*

อนุพากย์ (Clauses) อนุพากย์ คือหน่วยทางไวยากรณ์ที่มีองค์ประกอบที่สำคัญคือ ประธาน และภาคแสดง ตัวอย่าง

• *She is singing* เป็นประโยคที่มี 1 อนุพากย์

• *After I finish my work, I will go to see a movie.* เป็นประโยคที่มี 2 อนุพากย์

หรือบางครั้งก็เป็นกลุ่มคำซึ่งมีประธานและกริยาในประโยค แต่มีใจความไม่สมบูรณ์ในตัวเอง จึงไม่สามารถใช้โดยลำพังได้ ต้องอาศัยใจความจากประโยคหลักเข้ามาช่วย หรืออีกนัยหนึ่ง clause ก็คือประโยคที่ซ่อนอยู่ในประโยคนั้นเอง clause อาจใช้เสมือนเป็น noun, adjective หรือ adverb ก็ได้ ตัวอย่าง ประโยคย่อย หรือ อนุประโยค

- ประโยค My sister arrived early in the morning, *and* my brother arrived at noon.

ประกอบด้วยประโยคย่อย 2 ประโยคต่อไปนี้ โดยเชื่อมเข้ากันด้วย *and*

- My sister arrived early in the morning.
- My brother arrived at noon.

- ประโยค The woman who is standing over there is my boss.

ประกอบด้วยประโยคย่อย 2 ประโยคต่อไปนี้

- The woman is my boss.
- Who is standing over there?

ประโยคย่อย Who is standing over there ทำหน้าที่ขยายความ the woman เพื่อให้เกิดความชัดเจนยิ่งขึ้นว่าเป็นผู้หญิงคนไหน

ความสัมพันธ์ของหน่วยต่างๆในประโยค

- ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยต่างๆในประโยคมี 2 ลักษณะ คือความสัมพันธ์ในด้านการเรียงลำดับ (linear order) เช่น

ภาษาอังกฤษ S-V-O (ประธาน-กริยา-กรรม)

The student is answering the teacher's question. ประโยคที่ถูก

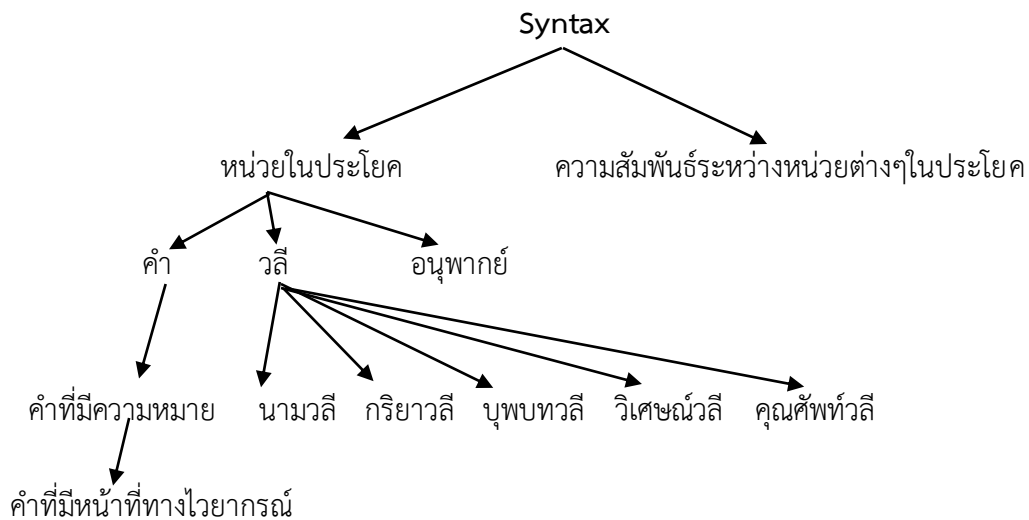
S V O

The student the teacher's question is answering. ประโยคที่ผิด

S O V

- ความสัมพันธ์แบบเป็นลำดับชั้น (Hierarchical Order) การพิจารณาประโยคภาษาอังกฤษสามารถแยกประโยคได้ตามลำดับชั้นจากระดับที่ใหญ่ที่สุดลงไปในระดับย่อยลงไป หรือเรียกอีกอย่างคือ Tree diagram

ดังนั้นเราสามารถแสดงแผนผังแนวคิดวากยสัมพันธ์ในการศึกษาในบทนี้ได้ดังนี้

5.2 หน่วยในประโยค

หน่วยในภาษา หมายถึงส่วนประกอบของภาษา ได้แก่ เสียง คำ และประโยคซึ่งเราสามารถนำเสียงที่มีอยู่อย่างจำกัด มาสร้างคำได้เพิ่มขึ้น และนำคำมาสร้างเป็นประโยคต่าง ๆ ได้มากขึ้น เช่น I speak English อาจจะเพิ่มคำ “well” เป็น "I speak English well." เป็นต้น ภาษาประกอบด้วยหน่วยต่างๆ เรียงจากหน่วยที่เล็กไปเป็นหน่วยที่ใหญ่

ดังนั้นในการศึกษาและวิเคราะห์ระบบวากยสัมพันธ์ ในภาษาอังกฤษผู้ เรียนจำเป็นต้องมีความรู้พื้นฐานเรื่องหน่วยต่างๆในประโยค ได้แก่ คำ (words) วลี (phrases) อนุพากย์ (Clauses) ก่อน ก่อนที่จะเข้าใจความสัมพันธ์ของหน่วยต่างๆที่ประกอบขึ้นเป็นประโยค ขอให้ศึกษาหน่วยในประโยคตามรายละเอียดดังนี้

5.2.1 คำ (Words)

คำ คือ คำศัพท์, คำพูด, ถ้อยคำ, ศัพท์, ศัพท์โดด ๆ, ภาษา, ภาษาที่แสดงออกเป็นคำพูด, ทำให้เป็นคำพูด

“คำ” ในความหมายภาษาอังกฤษคือ A unit of language, consisting of one or more spoken sounds or their written representation, which functions as a principal carrier of meaning.

“คำ” ในความหมายภาษาศาสตร์ คือ A word of a spoken language can be defined as the smallest sequence of phonemes that can be uttered in isolation with objective or practical.

หรือ A word is a speech sound or a combination of sounds, or its representation in writing, that symbolizes and communicates a meaning and may consist of a single morpheme or a combination of morphemes.

ในภาษาอังกฤษแบ่งหน่วยวากยสัมพันธ์ (syntactic categories) ออกเป็นออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือกลุ่มคำที่มีความหมาย (lexical categories²) ซึ่งประกอบด้วยคำที่มีความหมายในตัวเอง และกลุ่มคำที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์ (functional categories³) ซึ่งประกอบด้วย คำที่มีหน้าที่ในทางโครงสร้าง

1) คำในกลุ่มคำที่มีความหมาย

คำในกลุ่มคำที่มีความหมาย คือหน่วยที่มีความหมายในตัวเอง ลักษณะที่สำคัญประการ หนึ่ง ของคำที่มีความหมายคือ มีจำนวนคำไม่จำกัด

ชนิดของคำ	ตัวอย่างคำที่มีความหมาย
นาม (noun)	boy, girl, pancake, telephone monk teacher student dog cat etc.
กริยา (verb)	stand, walk, sit, sleep, eat, drink, do, speak, think etc. หรือคำกริยาที่มีการผันตัวเอง เช่น walk, walking, walked, to walk
บุพบท (preposition)	in, on, at, under, above
คุณศัพท์ (adjective)	gorgeous, awful, ready
วิเศษณ์ (adverb)	successfully, beautifully, extremely

² The five lexical categories are: Noun, Verb, Adjective, Adverb, and Preposition. They carry meaning, and often words with a similar (synonym) or opposite meaning (antonym) can be found. Frequently, the noun is said to be a person, place, or thing and the verb is said to be an event or act.

³ These categories are called lexical because they carry meaning (have synonyms and antonyms) and, as we'll see in the next chapter, they are the heads of phrases. There are also functional or grammatical categories: Determiner, Auxiliary, Coordinator, and Complementizer.

นาม (Noun) นามเป็นส่วนหนึ่งของวจีวิภาคที่ใช้เป็นชื่อของบุคคล สถานที่ สิ่งของ ความคิด การกระทำ เป็นต้น แบ่งออกเป็น 2 อย่างคือ สาธารณนาม (common noun) กับอสาธรรณนาม (proper noun)

นาม ในความหมายภาษาอังกฤษ คือ A noun is a part of speech that names a person, place, thing, idea, action or quality. All nouns can be classified into two groups of nouns: common or proper. Proper nouns refer to the individual name of a person, place or thing.

ยกตัวอย่างคำนามในภาษาอังกฤษ

คำนามทั่วไป (Common Noun)

สิ่งของ: car, pen, map, bed

สถานที่: church, school, post office, police station

คำนามเฉพาะ (Proper Noun)

คน: Sam Smith, David Beckham, Barak Obama

สัตว์: Simba, Angel, Jerry, Buddy

สิ่งของ: Toyota, Lux, Samsung, Sony, Apple

สถานที่: London, Tokyo, Canada, Italy

กริยา (verb) คำที่แสดงถึงการกระทำหรือถูกกระทำของคำที่ทำหน้าที่เป็นประธาน (หรือคำที่ทำหน้าที่ช่วยกริยาด้วยก็ได้) เพื่อบอกถึง Tense (ช่วงเวลาที่กระทำ) Voice (ผู้พูด) Mood (อารมณ์)

กริยา ในความหมายภาษาอังกฤษ คือ Verbs are the action words in a sentence that describe what the subject is doing. Along with nouns, verbs are the main part of a sentence or phrase, telling a story about what is taking place.

Verb คืออะไร Verb is a word or phrase that describes an action, condition, or experience

Verb คือ คำหรือกลุ่มคำที่บรรยาย การกระทำ สถานะ หรือประสบการณ์

Verb คือ คำที่แสดงถึงอาการต่าง ๆ หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงของเวลา กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ คำพูดที่แสดงถึงการกระทำของตัวประธานในประโยค หรือคำที่ทำหน้าที่ช่วยคำ

ตัวอย่าง

กริยาวลี	กริยาช่วย	กริยา		กรรม	ส่วนขยาย
		สกรรมกริยา	อกรรมกริยา		
The birds fly.			fly	ไม่มี	
The birds are flying.	are		flying	ไม่มี	
The birds are flying slowly.	are		flying		slowly
I have been driving slowly.	have been		driving		slowly
I met a stranger.		met		a stranger	
I met a stranger yesterday.		met		a stranger	yesterday
I bought my girlfriend a rose.				a rose (กรรมตรง) my girlfriend (กรรมรอง)	

2) กริยาแท้ (Main Verb) และ กริยาช่วย (Helping Verb)

– กริยาแท้ (Main Verb) หรือกริยาหลักของประโยค ถ้าในประโยคนั้นๆมีคำกริยาตัวเดียว จะไม่ใช่ปัญหาใดๆ เพราะคำกริยาที่ปรากฏ มันก็คือกริยาหลักของประโยคนั้นเอง เช่น

I walk to school. (walk เป็นกริยาแท้)

You are a doctor. (are เป็นกริยาแท้)

They sing beautifully. (sing เป็นกริยาแท้)

กริยาช่วย (Helping Verb) บ้างก็เรียกว่า auxiliary verb หมายถึง คำกริยาที่เป็นตัวเสริมเข้าไปร่วมกับกริยาแท้ ให้ถูกต้องตามโครงสร้างของประโยค โดยที่ไม่มีความหมายใดๆ

I am walking to school.

(am เป็นกริยาช่วย ส่วน walk เติม ing เป็นกริยาแท้)

You are a doctor.

(are เป็นกริยาแท้)

They are singing beautifully.

(are เป็นกริยาช่วย ส่วน sing เติม ing เป็นกริยาแท้)

They have eaten rice. (have เป็นกริยาช่วย ส่วน eaten เป็นกริยาแท้)

คำว่า is am are และ have has ถ้าปรากฏลำพังในประโยคจะเป็นกริยาแท้ แต่ถ้าไปเสริมเข้ากับกริยาตัวอื่นจะเป็นกริยาช่วย เช่น

I am a doctor. (am เป็นกริยาแท้)

I am singing. (am เป็นกริยาช่วย)

I have a dog. (have เป็นกริยาแท้)

I have eaten rice. (have เป็นกริยาช่วย)

คำบุรพบท (Preposition) คือคำที่ใช้เชื่อม หรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำต่อคำ เช่น นามต่อนาม, กริยากับนาม, กริยากับสรรพนาม สรรพนามกับนาม, หรือนามกับสรรพนาม.

คำบุรพบท (Preposition) ในความหมายภาษาอังกฤษ คือ **Preposition** is a word or group of words used before a noun, pronoun, or noun phrase to show direction, time, place, location, spatial relationships, or to introduce an object. Some examples of prepositions are words like "in," "at," "on," "of," and "to." Prepositions in English are highly idiomatic.

Preposition ในภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือ.

1. Preposition คำเดียว (Single Preposition)
2. Preposition วลี (Preposition phrase)

Preposition คำเดียวที่พบเห็นบ่อยๆและนิยมใช้กันมากมีอยู่ 44 คำคือ in, on, at, under, to, from, of, off, since, for, near, around, inside, outside, beneath, towards, into, till, until, from...to, with, without, by, up, down, after, before, beside, besides, against, though, across, along, above, over, behind, below, underneath, during, between, among, from...until, within, forwards .

Preposition คำเดียวการใช้ in, at, on บุรพบทที่ใช้กับเวลามีหลักดังนี้.

in: ใช้บอกเวลาที่เป็นชื่อเดือน, ปี, ฤดูกาล, และส่วนของวัน เช่น I like to swim in the morning. ผมชอบว่ายน้ำในเวลาเช้า.

at: ใช้เพื่อบอกเวลาเกี่ยวกับชั่วโมง noon, night, midnight, midday, Christmas, Easter เพื่อบอกเวลาเฉพาะเจาะจง เช่น

They want home at three o'clock. พวกเขากลับบ้านเวลา 15.00 น.

on : ใช้เพื่อบอกเวลาที่เป็นวันของสัปดาห์ และวันที่ วันสำคัญทางราชการ และวันสำคัญทางศาสนา เช่น on Sunday, On New Year's Day , On King's Birthday. etc.

on time แปลว่า ตรงเวลาพอดี (ตรงพอดี) เช่น

He come on time. เขามาตรงเวลาพอดี

in time แปลว่า ทันเวลา (ก่อนเวลา, ก่อนกำหนด). เช่น

The train arrived at the station in time.

รถไฟมาถึงสถานีทันเวลา (มาถึงก่อนเวลา)

การใช้ at, in บุรพบทที่ใช้เกี่ยวกับสถานที่ที่มีหลักดังนี้

at: ใช้บอกสถานที่ที่ไม่ใหญ่โตนัก ที่จำกัดแน่นอน เช่น at school, at the hotel

in: ใช้บอกสถานที่ที่ใหญ่โตก็ได้เช่น in Thailand. หรือใช้บอกสถานที่ที่เจาะจงภายในแห่งใดแห่งหนึ่งไม่ว่าใหญ่หรือโตก็ได้ เช่น in the house, in a country เป็นต้น.

การใช้ During, between, among มีหลักเกณฑ์ดังนี้คำทั้ง 3 แปลว่า “ระหว่าง” แต่ใช้ต่างกันดังนี้

during: ใช้สำหรับบอกระยะเวลาการกระทำช่วงใดช่วงหนึ่งตามทีระบุไว้ในประโยค

เช่น

During visiting Thailand, I had seen the Emerald Buddha Temple.

ระหว่างการมาเที่ยวประเทศไทย ฉันได้ไปชมวัดพระแก้ว เป็นต้น

between: ใช้สำหรับครั้นระหว่างของสองอย่าง หรือคนสองคน เช่น

She is standing between you and me.

หล่อนยืนอยู่ระหว่างคุณและผม (เมื่อใช้ between ต้องมี and ตามเสมอ)

Among: ใช้สำหรับครั้นหรือเชื่อมนาม ที่มีจำนวนตั้งแต่ 3 ขึ้นไป เช่น

The teacher is standing among us. เป็นต้น

การใช้ **in, on, by** กับยานพาหนะ

in: ใช้กับยานพาหนะที่มีสภาพปิด กำบัง เช่น

in the bus, in the plane...

on: ใช้กับยานพาหนะที่มีสภาพเปิดโล่ง แจ่ม ไม่ปกปิดกำบัง เช่น

on a house, on a motor-cycle..

by: ใช้ได้ทั้งปิดและเปิด แต่ต้องไม่มี Article นำหน้า เช่น

by bus, by train

การใช้ **on, over, above** มีหลักดังนี้

on: ใช้บอกว่าของที่อยู่บนที่ติดอยู่กับอันล่าง

over: ใช้บอกว่าของอยู่เหนือหัวพอดี

above: ใช้บอกว่าของนั้นอยู่ด้านบน (กว้างๆ)

Preposition วลี คือ บุรพบทตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไปมารวมอยู่ด้วยกัน และมีความหมายเสมือนเป็นบุรพบทคำเดียว แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. บุรพบทวลีชนิด 2 ตัว (two words Preposition)

2. บุรพบทวลีชนิด 3 ตัว (three words Preposition)

บุรพบทชนิด 2 ตัว ได้แก่บุรพบทต่อไปนี้คือ

according to ตาม instead of แทน, แทนที่

because of เพราะว่า owing to เนื่องจาก

บุรพบทชนิด 3 ตัว ได้แก่บุรพบทต่อไปนี้คือ

in order to: เพื่อที่จะ by means of: โดยอาศัย

on account of: เนื่องจาก in spite of: ถึงแม้ว่า

in front of: ข้างหน้า in back of: ข้างหลัง

for the sake of: เพื่อเห็นแก่ of the point of: เกือบจะ

on the point of: เกือบจะ in consequence of: เนื่องจากว่า

* **หมายเหตุ**ในเรื่องการใช้บุรพทนี้ ยังมีกริยาบางตัวที่มีข้อบังคับว่าต้องใช้บุรพทตัวใดตามหลังอีกด้วย อย่างเช่น

belong to (เป็นของ)	arrive at (มาถึงสถานที่เล็กๆ)
ask...for (ขอ)	agree with (เห็นด้วย ตกลงด้วย)
consist of (ประกอบด้วย)	protect from (ป้องกันจาก)
believe in (เชื่อ, มีศรัทธา)	live on (กินเป็นอาหาร)
make of (ทำด้วย)	be afraid of (กลัว, เกรงกลัว) เป็นต้น

คุณศัพท์ (Adjective) คือคำ (word) วลี (phrase) หรือประโยค (sentence) ซึ่งใช้อธิบายหรือขยายคำนาม หรือสรรพนามให้ได้ความชัดเจนยิ่งขึ้น กล่าวคือเป็นการบอกให้รู้ลักษณะคุณสมบัติของนามหรือสรรพนามนั้นว่าเป็นอย่างไร เช่น good, bad, new, hot, my, this

โดยทั่วไปการวางตำแหน่ง คุณศัพท์ในประโยคจะวางได้ 2 แบบ

1) ใช้วางประกอบข้างหน้านาม (attributive use) ที่มันขยาย

She is a beautiful girl. เธอเป็นคนสวย

(beautiful ขยายนาม girl)

These are small envelopes. พวกนี้เป็นซองเล็กๆ

(small ขยายนาม envelopes)

2) ใช้วางเป็นส่วนของกริยา (predicative use) โดยอยู่ตามหลัง verb to be เมื่อ adjective นั้นขยาย noun หรือ pronoun ที่อยู่หน้า verb to be

The girl is beautiful. เด็กผู้หญิงคนนั้นสวย

(beautiful เป็นคุณศัพท์ที่ตามหลัง verb to be modified (ขยาย) girl และ the เป็นคุณศัพท์ modified girl เช่นกัน)

These envelopes are small. ซองพวกนี้มีขนาดเล็ก

(small เป็นคุณศัพท์ที่ตามหลัง verb to be ขยาย envelopes, these เป็นคุณศัพท์ขยาย envelopes เช่นกัน)

She has been sick all week. เธอป่วยมาตลอดอาทิตย์

(sick เป็นคุณศัพท์ที่ตามหลัง verb to be ขยายสรรพนาม she)

(You) Be careful. (คุณ) ระวังด้วย

(careful เป็นคุณศัพท์ที่ตามหลัง verb to be modified (ขยาย) you ซึ่งในที่นี้ละไว้เป็นที่เข้าใจ)

That cat is fat and white. แมวตัวนั้นอ้วนและมีสีขาว

(That เป็นคุณศัพท์ประกอบหน้านาม fat และ white เป็นคุณศัพท์ซึ่งเป็นส่วนของกริยาขยาย cat

Adverb (คำวิเศษณ์) คือ คำที่ใช้ขยายคำกริยา (Verb) ขยายคำคุณศัพท์ (Adjective) และยังขยายคำวิเศษ (Adverb) ด้วยกันเองอีกด้วย

หน้าที่ของคำวิเศษณ์ Adverb

- เพื่อขยายคำกริยา (Verb) ตัวอย่าง

Gary sings beautifully. (แกร้องเพลงอย่างไร้สาระ)

I walk quickly. (ฉันเดินอย่างรวดเร็ว)

Julie will arrive tomorrow. (จูเลียจะมาถึงในวันพรุ่งนี้)

- เพื่อขยายคำคุณศัพท์ (Adjective)

This motorcycle is very expensive. (รถจักรยานยนต์คันนี้ราคาแพงมาก)

The movie is quite fun. (ภาพยนตร์ค่อนข้างสนุก)

Is he good enough for you? (เขาดีเพียงพอสำหรับคุณหรือเปล่า)

- เพื่อขยายคำวิเศษณ์ (Adverb)

A turtle walks very slowly. (เต่าเดินอย่างเชื่องช้ามาก)

Gary talks quite fast. (แกพูดค่อนข้างเร็ว)

Julie drove too fast. (จูเลียขับรถเร็วเกินไป)

2) คำในกลุ่มคำที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์

คำในกลุ่มคำที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์ คือหน่วยที่มีหน้าที่ทางโครงสร้าง เช่น ตัวกำหนด (determiners) คำกำกับนาม (demonstratives) กริยาช่วยแบบ auxiliaries กริยาช่วยแบบ modals เป็นต้น คำในกลุ่มคำที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์จะมีจำนวนคำอยู่จำกัด และแทบจะไม่มี (หรือไม่มี) ความหมายในตัวเองประเภทของคำ ตัวอย่างคำที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์

ชนิดของคำ		ตัวอย่างคำที่มีความหมาย
ตัวกำหนด (determiners)		a, an, the
คำกำกับนาม (demonstratives)		this, that, these, those
กริยาช่วย	auxiliaries	is, am, are, was/were, has/have, had, , do, does, did
	modals	will, would, shall, should, may, might, can, could, must, ought to

5.2.2 วลี (Phrases)

วลี คือการประกอบขึ้นของคำมากกว่า 1 คำขึ้นไป หรือกลุ่มคำตั้งแต่สองคำขึ้นไปมาอยู่รวมกัน ไม่มีประธานหรือกริยา จึงทำให้ความหมายนั้นยังไม่สมบูรณ์เท่ากับประโยค วลีนั้นอาจมีขนาดสั้นหรือยาวก็ได้ วลีในภาษาอังกฤษประกอบด้วย นามวลี (noun phrase) กริยาวลี (verb phrase) บุพบทวลี (prepositional phrase) คุณศัพท์วลี (adjective phrase)

โครงสร้างของวลีจะประกอบด้วยส่วนหลักของวลี (head) และส่วนขยาย (modifier)

วลี = head + modifier

วลีในความหมายภาษาอังกฤษคือ A phrase is a group of words that stand together as a single grammatical unit, typically as part of a clause or a sentence. A phrase does not contain a subject and verb and, consequently, cannot convey a complete thought. A phrase contrasts with a clause. วิเศษณ์วลี (adverbial phrase)

วลีในภาษาอังกฤษแยกออกเป็นประเภทต่างๆได้ดังนี้

ชนิดของวลี	ตัวอย่าง
นามวลี (noun phrase)	a boy, a beautiful girl, an eloquent speech
กริยาวลี (verb phrase)	to read, have been reading, must have read
วิเศษณ์วลี (adverbial phrase)	very slowly, (run) horribly fast
คุณศัพท์วลี (adjective phrase)	ready to go, morally wrong, totally unacceptable
บุพบทวลี (prepositional phrase)	under the table, above the sky

1) นามวลี (Noun phrase)

นามวลี (Noun phrase) คือวลีที่มีคำนามเป็นคำหลักของวลี ในภาษาไทย เช่น แมวบนเสื่อ, บ้านริมน้ำ

นามวลี ความหมายในภาษาอังกฤษ คือ A noun phrase is a group of two or more words that is headed by a noun

นามวลี ประกอบขึ้นด้วยนามหลัก (head noun) และส่วนขยาย (modifier) ส่วนขยายสามารถแบ่งได้ เป็น 2 ประเภท คือ

1) คำขยายหน้าคำนาม (pre-noun modifier) เช่น

คำบอกปริมาณ (quantifiers)

ตัวกำหนด (determiners)

คำกำกับนาม (demonstratives)

คุณศัพท์ (adjectives)

2) คำขยายหลังคำนาม (post-noun modifier) ซึ่งประกอบด้วยบุพบทวลี (prepositional phrase) และอนุพากย์คุณศัพท์ (relative clauses) ดังตารางต่อไปนี้

ความหมายในภาษาอังกฤษ คือ A noun phrase is a group of two or more words that is headed by a noun

คำขยายหน้านาม	นามหลัก (Head Noun)	ขยายหลังนาม (Post-noun Modifier)
คำบอกปริมาณ (quantifiers) ตัวกำหนด (determiners) คำกำกับนาม (demonstratives) คุณศัพท์ (adjectives)	Noun	บุพบทวลี (prepositional phrase) อนุพากย์คุณศัพท์ (relative clause)

ตัวอย่าง

ตัวอย่างนามวลี	คำขยายหน้านาม (Pre-noun Modifier)	นามหลัก	คำขยายหลังนาม (Post-noun Modifier)

		(Head Noun)	
two interesting books two, interesting	two interesting two จำนวนนับ interesting คุณศัพท์	books	
some useless stuff on the table some คำบอกปริมาณ useless คุณศัพท์	some, useless some คำบอกปริมาณ useless คุณศัพท์	stuff	on the table บุพบทวลี
a beautiful woman who is walking along the street	a, beautiful a ตัวกำหนด beautiful คุณศัพท์	woman	who is walking along the street. อนุพากย์คุณศัพท์

2) กริยาวลี (verb phrase)

กริยาวลี คือ วลีที่มีหน้าที่บรรยายการกระทำต่างๆ กริยาวลีในภาษาอังกฤษจะประกอบด้วย ส่วนประกอบหลักคือ คำกริยา คำกริยามี 2 ประเภท คือ คำกริยาช่วย และคำกริยาแท้

- คำกริยาช่วย แบ่งเป็นคำกริยาช่วยแบบ auxiliaries และคำกริยาช่วยแบบ modals

1. คำกริยาช่วย แบบ auxiliaries คือ คำกริยาที่สามารถเกิดร่วมกับคำกริยาแท้

คำกริยาประเภทนี้มีหน้าที่ดังนี้

(1) บอกกาล (tense) ว่าเป็นอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต

(2) บอกการณ์ลักษณะ (aspect) ว่าเป็นการกระทำที่เสร็จสมบูรณ์ (perfective) หรือการต่อเนื่องของการกระทำ (progressive)

(3) เป็นการบอกวาก (voice) ว่าเป็นกริยาที่บอกกรรมวาก (passive voice) หรือกรรตุวาก (active voice)

ตัวอย่างของคำกริยาช่วยแบบ auxiliaries ในภาษาอังกฤษคือ verb to be และ verb to have

ตัวอย่าง

She is walking along the street.

“is” เป็นกริยาช่วยแบบ auxiliaries ในกริยาวลีในประโยคข้างต้น ใช้บอกกาลว่า เป็นปัจจุบันกาล

2. คำกริยาช่วยแบบ modals คือ กริยาช่วยประเภทหนึ่งที่มีหน้าที่ในการแสดง

ทัศนคติและความคิดเห็นของผู้พูดที่มีต่อสถานการณ์นั้นๆ แต่จะไม่ได้บอกข้อมูลประเภทกาล (tense) หรือการณัลักษณะ (aspect) เช่น will, would, shall, should, can, could, must, might, may, ought (to) เป็นต้น

ตัวอย่าง

Next time, Mary must go to school early.

“must” เป็นกริยาช่วยแบบ modal ในกริยาวลีในประโยคข้างต้น ใช้แสดงทัศนคติของผู้พูด เพื่อแสดงให้เห็นถึงความจำเป็นที่ Mary จะต้องไปโรงเรียนแต่เช้า

ข้อสังเกตที่สำคัญประการหนึ่งก็คือ คำกริยาช่วยทั้งสองประเภท คือ auxiliaries และ modals ไม่สามารถอยู่ตามลำพังได้ จะต้องตามด้วยคำกริยาแท้

ประเภทของคำกริยาช่วย		คำกริยาแท้ที่ต้องตามมา
กริยาช่วยประเภท auxiliaries	verb to be (is, am, are, was, were)	จะต้องตามด้วยคำกริยาที่อยู่ในรูป V-ing หรือ past participle เช่น - <i>He is singing.</i> verb to be ตามด้วยกริยาแท้ sing ในรูป present participle (V-ing) เพื่อแสดงความหมายว่ากริยานั้นกำลังดำเนินอยู่ในขณะนั้น (progressive aspect) - <i>The word is written on the board.</i> verb to be ตามด้วยกริยาแท้ในรูป past participle เพื่อแสดงว่าประธานถูกทำกริยานั้น (passive voice)
	verb to have (has, have, had)	จะต้องตามด้วยกริยาแท้ที่อยู่ในรูปของ past participle เท่านั้น เพื่อแสดงความเสร็จสมบูรณ์ของเหตุการณ์ (perfective aspect) เช่น - <i>He has submitted his assignment.</i> verb to have ตามด้วยกริยาแท้ submit ในรูป past participle เพื่อแสดงว่ากริยาแท้นั้นได้เสร็จสมบูรณ์แล้ว
กริยาช่วยประเภท modals		จะต้องตามด้วยกริยาแท้ที่อยู่ในรูปของ infinitive เช่น

	<p>- He must submit his assignment. must ตามด้วยกริยาแท้ submit ที่อยู่ในรูป infinitive without to แสดงความจำเป็นที่จะต้องทำ</p>
--	--

• **คำกริยาแท้** คือ คำกริยาหลักของประโยค คำกริยาแท้สามารถแบ่งเป็น 2 ประเภทคือ สกรรมกริยา (transitive verb) และอกรรมกริยา (intransitive verb)

1) สกรรมกริยา (Transitive Verb) คือ คำกริยาที่ต้องการกรรม (object) ตามหลัง แบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ

- คำกริยาที่ต้องการกรรมตัวเดียว (mono-transitive verb) เช่น kick, bite, punch, hit, love, like, hate ฯลฯ ตัวอย่าง

He kicked a ball. a ball เป็นกรรมตัวเดียวของกริยา kicked

- คำกริยาที่ต้องการกรรมสองตัว (di-transitive verb) เช่น give, show, buy, lend, ask, bring, buy, offer, pass, teach, suggest, sell, wash, rinse, cut ฯลฯ

ตัวอย่าง

She will bring him a box of chocolate. him เป็นกรรมรอง และ a box of chocolate เป็นกรรมตรงของคำกริยา will bring

2) อกรรมกริยา (Intransitive Verb) คือ คำกริยาที่ไม่ต้องการกรรมตามหลัง เช่น

My daughter is swimming. คำว่า swim เป็นอกรรมกริยา ซึ่งไม่ต้องการกรรมของประโยค

คำกริยาทั้งสองชนิดอาจมีองค์ประกอบของกริยาวลีอีกชนิดหนึ่งคือส่วนขยาย ซึ่งจะมีหรือไม่มีในประโยคก็ได้ ส่วนขยายกริยาสามารถเป็นคำ (คำวิเศษณ์) วลี (วิเศษณ์วลี) และอนุพากย์ (อนุพากย์วิเศษณ์) ก็ได้

กริยาวลี*	กริยาช่วย	กริยา		กรรม	ส่วนขยาย
		สกรรมกริยา	อกรรมกริยา		
The birds <u>fly</u> .			fly	ไม่มี	
The birds <u>are flying</u> .	are		flying	ไม่มี	

The birds <u>are flying slowly.</u>	are		flying	ไม่มี	slowly.
I <u>have been driving slowly.</u>	have been		driving		slowly.
I <u>met a stranger.</u>		met		a stranger.	
I <u>met a stranger yesterday.</u>		met		a stranger	yesterday
I <u>bought my girlfriend a rose.</u>		bought		a rose (กรรมตรง) my girlfriend (กรรมรอง)	
I <u>bought my girlfriend a rose yesterday.</u>		bought		a rose (กรรมตรง) my girlfriend (กรรมรอง)	Yesterday.

หมายเหตุ กริยาวิเศษณ์คือส่วนที่ขีดเส้นใต้

3) คุณศัพท์วลี (adjective phrase)

คุณศัพท์วลี คือ วลีที่ประกอบด้วยคำคุณศัพท์เป็นหลักและอาจมีส่วนขยาย และทำหน้าที่บอกลักษณะของคำนาม ตัวอย่าง

คุณศัพท์วลี	ส่วนขยาย	คุณศัพท์
His speech <u>is morally wrong.</u>	morally	wrong
The sentence <u>is structurally correct.</u>	structurally	correct

หมายเหตุ คุณศัพท์วลีคือ ส่วนที่ขีดเส้นใต้

4) วิเศษณ์วลี (adverbial phrase)

วิเศษณ์วลี คือ วลีที่ประกอบด้วยคำวิเศษณ์หลักและอาจมีส่วนขยาย และทำหน้าที่ขยายคำกริยา ตัวอย่าง

วิเศษณ์วลี	ส่วนขยาย	วิเศษณ์
She speaks <u>extremely slowly.</u>	extremely	slowly

You drive <u>very fast</u> .	very	fast
------------------------------	------	------

หมายเหตุ วิเศษณ์วลีคือ ส่วนที่ขีดเส้นใต้

5) บุพพทวลี (prepositional phrase)

บุพพทวลี คือ วลีที่ประกอบด้วยคำบุพพทเป็นหลักและส่วนเติมเต็ม และทำหน้าที่ขยายคำนาม หรือขยายคำกริยา ตัวอย่าง

บุพพทวลี	บุพพท	ส่วนเติมเต็ม
She went out <u>in the middle of the night</u> .	in	the middle of the night.
I cannot go out <u>with my bald head</u> .	with	my bald head.

หมายเหตุ บุพพทวลี คือ ส่วนที่ขีดเส้นใต้

5.2.3 อนุพากย์ (Clauses)

อนุพากย์คือ หน่วยทางไวยากรณ์ที่มีองค์ประกอบที่สำคัญคือ ประธาน และ ภาคแสดง
ตัวอย่าง

- She is singing เป็นประโยคที่มี 1 อนุพากย์
- *After I finish my work, I will go to see a movie.* เป็นประโยคที่มี 2 อนุพากย์

อนุพากย์ในภาษาอังกฤษมีองค์ประกอบได้ 5 ส่วนคือ

- ประธาน (subject)
- ภาคแสดง (predicator)
- กรรม (object)
- ส่วนเติมเต็ม (complement)
- ส่วนขยาย (adverbial)

ส่วนการเรียงลำดับองค์ประกอบนั้นในประโยคบอกเล่าภาษาอังกฤษมีการเรียงลำดับคำแบบ

S - V - O
ประธาน - กริยา - กรรม

โดยมีการผันกริยาตามพจน์ และกาลของประธานด้วย ตัวอย่าง

(1) *Peter called Sarah last night.*

(2) *Simon always reads classic novels.*

(3) **After John bought wife his*

(4) **Will Peter tell a secret.*

ในภาษาอังกฤษ ประโยค (1) และ (2) เป็นประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ส่วนประโยค (3) และ (4) เป็นประโยคที่ผิดไวยากรณ์ เนื่องจากการเรียงลำดับคำในภาษาอังกฤษต้องมีรูปแบบดังนี้

ประธาน (subject) + [คำวิเศษณ์ (Adverb)] + กริยา (verb) + กรรม (object) + [ส่วนขยาย (modifier)]

ประโยค (1) *Peter called Sarah last night.*

Peter	เป็นภาคประธาน
called Sarah last night	เป็นภาคแสดง
Peter	เป็นคำนาม (noun) ซึ่งทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค
called	เป็นคำกริยา ที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงของประโยค
Sarah	เป็นคำนาม ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค
last night	เป็นนามวลี ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายของประโยค

ประโยค (2) *Simon always reads classic novels.*

Simon	เป็นภาคประธาน
always reads classic novels	เป็นภาคแสดง
Simon	เป็นคำนาม (noun) ซึ่งทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค
always	เป็นคำวิเศษณ์ ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายของประโยค
reads	เป็นคำกริยา ที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงของประโยค
classic novels	เป็นนามวลี ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค

ประโยค (3) *After John bought wife his*

เป็นประโยคที่ผิดไวยากรณ์ ด้วยเหตุผล 2 ประการ คือ

- ประโยคภาษาอังกฤษที่มีการใช้คำสันธานจะต้องมีอนุพจน์อย่างน้อย 2 อนุพจน์มาเชื่อมต่อกัน ในประโยค (3) นี้มีคำสันธาน “after” แต่มีเพียงอนุพจน์เดียว

- หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมีการเรียงลำดับคำดังนี้คือ คำขยาย + คำนามหลัก แต่ในประโยคนี้ใช้คำนามหลัก (wife) + คำขยาย (his)

ประโยค (4) *Will Peter tell a secret.*

เป็นประโยคที่ผิดไวยากรณ์เนื่องจากการเรียงลำดับคำไม่เป็นไปตามลำดับ

ประธาน + กริยา + กรรม

กิจกรรมที่ 1

1. หน่วยในประโยคภาษาอังกฤษมีกี่ชนิด อะไรบ้าง
2. จงวิเคราะห์ว่าข้อความข้างล่างต่อไปนี้เป็นคำ วลีหรืออนุพจน์

a clever boy

stand

while he is talking to his friend

3. จงวิเคราะห์ว่าส่วนที่ขีดเส้นใต้เป็นวลีหรืออนุพจน์ประเภทใด

Peter is singing a beautiful song in the corridor. He wants to be a singer after he

(1)

(2)

(3)

finishes high school.

(4)

5.3 ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยต่างๆในประโยค

การจะนำหน่วยต่างๆ มารวมกันเป็นประโยคในภาษาใดๆ ก็ตาม หน่วยที่จะนำมารวมกันจะมีความสัมพันธ์กัน ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยต่างๆ ในประโยคมี 2 ลักษณะ คือ ความสัมพันธ์ในด้านการเรียงลำดับ (linear order) และความสัมพันธ์แบบเป็นลำดับขั้น (hierarchical order)

5.3.1 ความสัมพันธ์แบบเป็นลำดับชั้น (Hierarchical Order) ในการพิจารณาประโยคภาษาอังกฤษ จะเห็นได้ว่าเราสามารถแยกประโยคได้ตามลำดับชั้น จากระดับที่ใหญ่ที่สุดลงไปในระดับย่อยลงไป เช่น

ภาษา	การเรียงลำดับ
ภาษาญี่ปุ่น	S-O-V (ประธาน-กรรม-กริยา)
ภาษาบาลี	S-O-V (ประธาน-กรรม-กริยา)
ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย	S-V-O (ประธาน-กริยา-กรรม)

การเรียงลำดับภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง

The student is answering the teacher's question.

S V O

Laura is decorating her new house.

S V O

ประโยคผิดไวยากรณ์เนื่องจากการสลับที่

The student the teacher's question is answering.

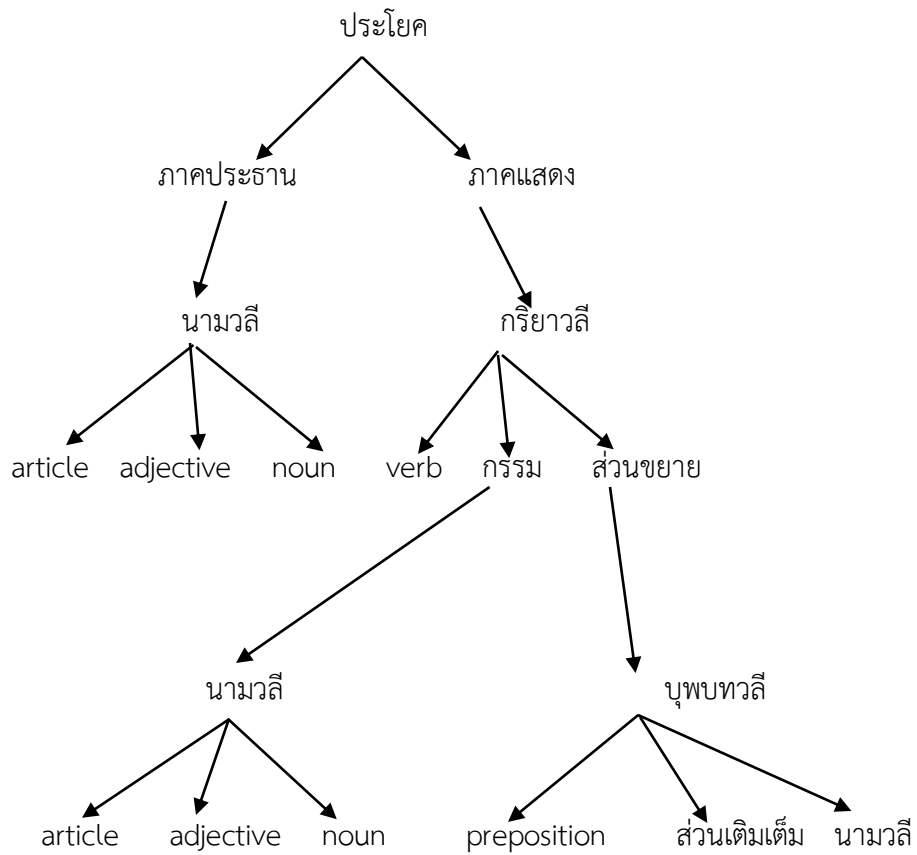
S O V

Is decorating Laura her new house.

V S O

5.3.2 ความสัมพันธ์แบบเป็นลำดับชั้น (Hierarchical Order)

ในการพิจารณาประโยคภาษาอังกฤษ จะเห็นได้ว่าเราสามารถแยกประโยคได้ตามลำดับชั้นจากระดับที่ใหญ่ที่สุดลงไปในระดับย่อยลงไป เช่น

ตัวอย่าง *The smart doctor is having lunch in the canteen.*

ประโยคนี้สามารถแยกองค์ประกอบได้ดังนี้

ความสัมพันธ์แบบลำดับชั้น

	<i>The smart doctor is having lunch in the canteen.</i>								
ชั้นที่ 1 แบ่งโครงสร้างประโยค เป็นภาคประธาน และภาคแสดง	The smart doctor			is having lunch in the canteen.					
ชั้นที่ 2 แบ่งโครงสร้างย่อยในกริยาวลี	The smart doctor			is having lunch			in the canteen.		
ชั้นที่ 3 แบ่งโครงสร้างย่อยในนามวลี กริยาวลี และบุพบทวลี	นามวลี			กริยาวลี			บุพบทวลี		
ชั้นที่ 3.1 แบ่งโครงสร้างย่อย	The	smart doctor		is having		lunch	in	the canteen.	
ชั้นที่ 3.2 แบ่งโครงสร้างย่อยที่สุด	The	smart	doctor	is	having	lunch	in	the	canteen
วลีที่แบ่งได้ในขั้นสุดท้าย	นามวลี			กริยาวลี		นามวลี	บุพบทวลี		
	ประธาน			กริยา		กรรม	ส่วนขยาย		

จากประโยค *The smart doctor is having lunch in the canteen.* ข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่าถ้าวิเคราะห์โดยพิจารณาจากรูปแบบความสัมพันธ์แบบเป็นลำดับชั้น สามารถแบ่งได้เป็น 4 ส่วน คือนามวลี กริยาวลี นามวลี และ บุพบทวลี

- นามวลี ‘The smart doctor’ ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค นามวลีนี้จะสามารถแบ่งหน่วยประกอบย่อยลงไปได้อีก เป็น article (the) คำคุณศัพท์ (smart) และคำนาม (doctor)

- กริยาวลีประกอบด้วยคำกริยา (is having) กรรม (lunch) และส่วนขยาย (in the canteen) ส่วนขยายของกริยาวลีนี้คือบุพบทวลี ‘in the canteen’

- นามวลี ประกอบด้วยคำนาม (lunch)

- บุพบทวลี (in the canteen) ประกอบด้วย บุพบท (in) และนามวลี (the canteen) ซึ่งประกอบด้วย article (the) และคำนาม (canteen)

การแบ่งประโยคข้างต้นมีกฎในการแบ่งดังนี้

- นามวลี จะมีคำนามเป็นหลัก กริยาวลีจะมีคำกริยาเป็นหลัก
- บุพบทวลี จะมีคำบุพบทเป็นหลัก

ในการแบ่งประโยคข้างต้น จะไม่สามารถแบ่งด้วยวิธีอื่น ๆ ได้ เนื่องจากโครงสร้างของวลีแต่ละชนิดบังคับไว้ มิฉะนั้นจะถือว่าผิดหลักไวยากรณ์ เช่น ประโยคดังกล่าวไม่สามารถแบ่งตามข้างล่างนี้

The smart	doctor is	having lunch in	the canteen.
-----------	-----------	-----------------	--------------

The smart doctor is having lunch in the canteen. X

กิจกรรมที่ 2

1. จงวิเคราะห์ประโยคต่อไปนี้โดยใช้การวิเคราะห์แบบลำดับขั้น

(1) The smiling boy is my brother's son.

(2) I work very hard on this big project.

2. จงอธิบายว่าเหตุใดประโยคต่อไปนี้จึงผิดหลักวากยสัมพันธ์ในภาษาอังกฤษ

(1) The students beautiful are on the corridor walking.

(2) The children on the table sleep.

5.4 การวิเคราะห์หน่วยประกอบของวากยสัมพันธ์ (Syntactic Constituency analysis)

5.4.1 Syntactic Constituency

คำที่ปรากฏในประโยคเท่าที่เราได้ยินไม่เพียงแต่เรียงตามกันแต่คำเหล่านี้ยังรวมกันเป็นกลุ่ม ๆ ซึ่งเราไม่สามารถรับรู้ได้จากการได้ยิน ดังเช่นประโยค ต่อไปนี้

An old woman talked to a student with long hair in the market.

(ผู้หญิงแก่คนหนึ่งคุยกับนักเรียนผมยาวในตลาด)

ประโยคในข้างบนนี้ประกอบด้วย 12 คำเรียงตามกัน แต่ละคำในประโยคไม่ใช่เรียงกันตามกันตามธรรมดา แต่ละคำเหล่านี้ยังรวมกันเป็นกลุ่ม ๆ ที่มีความหมาย ซึ่งเราเรียกว่า syntactic constituents ซึ่งก็คือ กลุ่มคำที่รวมกันแล้วมีความหมายที่เข้าใจได้

ตัวอย่างเช่นเรารู้ว่า “an old woman” มีความหมายที่เข้าใจได้ แต่ ‘to a student with’ ไม่มีความหมายอะไร หรือในภาษาไทย กลุ่มคน “ผู้หญิงแก่คนหนึ่ง” มีความหมายที่เข้าใจได้ แต่กลุ่มคำ “ผู้หญิงแก่คน” ไม่น่าจะรับรู้ความหมายได้อะไรเลย ดังนั้นตามความรู้สึกของเรา กลุ่มคำในประโยคจึงมีความหมายที่เข้าใจได้ แต่กลุ่มคำบางกลุ่มไม่มีความหมายที่จะเข้าใจได้ แต่เราจำเป็นที่

จะต้องมีเครื่องมือในการตรวจว่า ความรู้สึกของเรานั้นมันถูกต้องไม่ เพราะบ่อยครั้งที่ตามความรู้สึกของเรานำมาซึ่งความไม่ถูกต้องได้ เครื่องมือที่ใช้ในการตรวจสอบดังกล่าวนี้คือ constituency tests มีดังนี้

1) Answers to wh-questions

ถ้ากลุ่มคำดังกล่าวสามารถใช้เป็นคำตอบสำหรับคำถาม wh-question ได้กลุ่มคำนั้นก็จะเป็น syntactic constituent หรือ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือถ้ากลุ่มคำนั้นสามารถเป็นเป้าหมายของ wh-word ได้ กลุ่มคำนั้นก็จะเป็น syntactic constituent เช่นใน

ประโยคข้างต้น ที่แสดงให้เห็นว่ากลุ่มคำดังกล่าวสามารถใช้เป็น answers to wh-questions ได้

An old woman talked to a student with long hair in the market.

who

who

where

a. Who talked to a student with long hair in the market?

b. An old woman.

a. Who did an old woman talked to in the market?

b. A student with long hair

a. Where did an old woman talk to a student with long hair?

b. In the market.

2) Clefting

clefting คือการประโยคที่มีการเคลื่อนย้ายคำหรือกลุ่มคำในโครงสร้างต่อไปนี้

It is/was X- that - ประโยค

โดยที่ X เป็นคำหรือกลุ่มคำที่ย้ายมาจากประโยคที่เกิดขึ้นหลัง 'that' เช่นประโยคต่อไปนี้

a. It was in the market that an old woman met a student with long hair.

X that ประโยค

b. It was an old woman that met a student with long hair in the market.

c. It was a student with long hair that an old woman met in the market.

3) Coordination

ถ้ากลุ่มมีคำไหนสามารถเชื่อมกับกลุ่มคำอื่นได้ กลุ่มคำนั้นก็จะเป็น syntactic constituent เช่น

- a. An old woman met a student with long hair and with short legs in the market.
- b. An old woman met and talked to a student with long hair in the market.
- c. An old woman met a student with long hair in the market and talked to him for an hour.

จะเห็นได้ว่าในข้อความ ‘with long hair’ สามารถเชื่อมกับ ‘with short legs’ ได้ ดังนั้น ‘with long hair’ เป็น syntactic constituent หรือคำว่า met และ talked ก็เป็น syntactic constituent เพราะสามารถเชื่อมกันได้ ดังนั้น คำๆ เดียวก็เป็น syntactic constituent เพราะคำๆ เดียวก็มีความหมายที่เข้าใจได้ สังเกตได้ว่า syntactic constituent อาจรวมอยู่ใน syntactic constituent ที่ใหญ่กว่า เช่นกลุ่มคำ ‘a student’ เป็น constituent ที่อยู่ใน constituent ที่ใหญ่กว่าคือ ‘a student with long hair in the market’ syntactic constituent ที่หน่วยเล็กที่สุดก็คือ คำและที่ใหญ่ที่สุดคือประโยค ซึ่งก็ไม่น่าแปลกเพราะประโยคก็เป็น unit ที่มีความหมายที่สมบูรณ์ เข้าใจได้ และมันก็ผ่าน coordination test ดังแสดงให้เห็นในประโยค “An old woman met a student with long hair in the market” เชื่อมกับอีกประโยคหนึ่งได้ An old woman met a student with long hair in the market and I met a MCU student in a department store.

การที่กลุ่มคำไหนจะเป็น constituent หรือไม่นั้นไม่จำเป็นต้องผ่าน constituency test ทุก test ก็ถือว่าเป็นเครื่องพิสูจน์ได้ว่ามันเป็น constituent แต่กลุ่มคำไหนที่ไม่เป็น constituent นั้นมันจะไม่สามารถผ่าน constituent test ได้เลยสัก test เดียว เช่น กลุ่มคำ ‘a student with’ ตามความรู้สึก (intuition) มันไม่มีความหมายที่พอจะเข้าใจได้ มันไม่น่าจะเป็น constituent และเมื่อมา test กับ constituency test ทั้งสาม test มันก็ไม่ผ่านสัก test ดังตัวอย่าง ต่อไปนี้

Answers to Questions:

- a. Who did an old woman met in the market?
- b. *A student with.

Clefting

- a. An old woman met a student with long hair in the market.

b. **It was a student with that an old woman met long hair in the market.*

Coordination

**An old woman met a student with and a teacher with long hair in the market.*

2. Syntactic Categories

เราได้เรียนในบทก่อนว่า คำหรือกลุ่มคำในประโยคไม่ใช่แค่เรียงตามกัน แต่มันยังรวมกันเป็นกลุ่มซึ่งเราเรียกว่า constituents หรือกลุ่มคำที่มีความหมาย เรายังสามารถจัดคำหรือกลุ่มคำพวกนี้เข้าเป็นหมวดหมู่ (category) ตามคุณสมบัติที่คำหรือกลุ่มคำเหล่านี้มีเหมือนกัน คุณสมบัติดังกล่าวนี้คือคุณสมบัติทางด้าน syntax หรือ syntactic properties ที่คำเหล่านี้มีร่วมกัน syntactic properties ที่คำหรือกลุ่มคำเหล่านี้มีร่วมกัน ก็คือ syntactic distributions ซึ่งก็คือถ้าคำหรือกลุ่มคำสามารถเกิดในตำแหน่งเดียวกันในประโยคหรือสามารถแทนที่กันได้ (interchangeable) ในประโยค คำหรือกลุ่มคำเหล่านี้ น่าจะเป็นพวกเดียวกัน ลองดูตัวอย่างต่อไปนี้

- a. Milk is in the refrigerator.
- b. The milk is in the refrigerator.
- c. The delicious milk is in the refrigerator.
- d. The sweet delicious milk is in the refrigerator.
- e. The healthy sweet delicious milk is in the refrigerator
- f. The expensive healthy sweet delicious milk is in the refrigerator.
- g. The expensive healthy sweet delicious milk from that farm is in the refrigerator.
- h. The expensive healthy sweet delicious milk from that farm that you like is in the refrigerator.

สังเกตได้ว่าคำหรือกลุ่มคำที่ขีดเส้นใต้ ในข้อ (1a-h) อยู่ในตำแหน่งประธานของประโยค ดังนั้นคำหรือกลุ่มคำเหล่านี้จึง มี syntactic property ร่วมกันคือสามารถเกิดในตำแหน่งประธานของประโยคได้เหมือนกัน และสามารถแทนที่กันได้

ในตำแหน่งประธานของประโยค เราสามารถใช้ pronoun ‘it’ มาสนับสนุนว่าตำแหน่งที่คำหรือกลุ่มคำที่ขีดเส้นใต้ในอยู่ในตำแหน่งเดียวกันโดยใช้, “it” แทนคำหรือกลุ่มคำที่ขีดเส้นใต้ ได้ทั้งหมด เช่นตัวอย่างต่อไปนี้

It is in the refrigerator.

คำสรรพนาม “it” ในสามารถหมายถึง (“แทน” หรือ “replace”) คำหรือกลุ่มคำที่ขีดเส้นใต้ได้ทั้งหมด นอกจากตำแหน่งประธานแล้วคำหรือกลุ่มคำเหล่านี้ยังสามารถเกิดในตำแหน่งเดียวกันที่เป็นตำแหน่งอื่นในประโยคได้อีก หรือว่าแทนที่กันได้ (interchangeable) ในตำแหน่งอื่นอีก ซึ่งเป็น การ confirm ว่าคำหรือกลุ่มคำเหล่านี้ เป็นพวกเดียวกัน (they belong to the same (syntactic) category) เช่นตัวอย่างต่อไปนี้

a. I like milk.

b. I like the milk.

c. I like the delicious milk.

d. I like the sweet delicious milk.

e. I like the healthy sweet delicious milk.

f. I like the expensive healthy sweet delicious milk.

g. I like the expensive healthy sweet delicious milk from that farm.

h. I like the expensive healthy sweet delicious milk from that farm that you like .

คำหรือกลุ่มคำที่ขีดเส้นใต้ในข้อ (a) และข้อ (c) นับได้ว่าเป็นพวกเดียวกันเพราะดู syntactic distributions (ตำแหน่งที่มันเกิดในประโยค) แล้วเหมือนกัน จริงๆแล้วพวกมันก็คือนามวลีนั่นเอง นอกจาก นามวลี (Noun Phrase) แล้วยังมีคำหรือกลุ่มคำชนิดอื่นอีก นักศึกษาดูประโยคต่อไปนี้

a. Dogs bark.

b. Dogs bark in the park.

c. Dogs eat meat.

d. Dogs eat meat in the park and bark a lot.

e. Dogs bark in the park and often bite people who jog there.

f. Dogs make good friends.

นักศึกษาสังเกตได้ว่า คำหรือกลุ่มคำที่ขีดเส้นใต้ในข้อ (a-f) เกิดหลังคำว่า “Dogs” เหมือนกันหมด ก็คือมันเกิดในตำแหน่งเดียวกันในประโยคหรือว่าแทนที่กันได้ประโยค ดังนั้นคำหรือกลุ่มคำเหล่านี้จะเป็นพวกเดียวกัน มีเครื่องพิสูจน์อีกอย่างหนึ่งว่าคำหรือคำที่ขีดเส้นใต้ในข้อ a-f น่าจะเป็นพวกเดียวกันก็คือเราสามารถใช้ “do so” มาแทนที่คำหรือคำที่ขีดเส้นใต้ในข้อ a-f ได้หมด ตัวอย่างเช่น จากข้อ d ถ้ามีคนกล่าวว่า “I don’t think dogs eat meat in the park and bark a lot.” อีกคนอาจจะตอบว่า Oh yes, they do so. ซึ่ง “do so” ก็คือไปแทน “eat meat in the park and bark a lot” หรือจากประโยค e ถ้ามีคนพูดว่า I don’t believe dogs bark in the park and often bite people who jog there. อีกคนอาจจะตอบว่า “I am sure they do so.” ซึ่ง “do so” ก็คือไปแทน “bark in the park and often bite people who jog There” เหล่านี้เป็นการยืนยัน (confirm) ว่า คำหรือกลุ่มคำเหล่านั้นอยู่ในตำแหน่งเดียวกันของประโยคและเป็นพวกเดียวกัน นั่นก็คือพวกมันจัดอยู่ในกลุ่ม Verb Phrase นั้นเอง

กฎโครงสร้างวลี (Phrase Structure Rules)

กฎโครงสร้างวลีเป็นกฎการเขียนซ้ำประเภทหนึ่งที่ใช้อธิบายไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่กำหนดและมีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับช่วงเริ่มต้นของไวยากรณ์การเปลี่ยนแปลงซึ่งเสนอโดย Noam Chomsky ในปี 1957 ใช้เพื่อแยกประโยคภาษาธรรมชาติออกเป็นประโยค ส่วนที่เป็นส่วนประกอบหรือที่เรียกว่าหมวดหมู่ วากยสัมพันธ์ซึ่งรวมถึงหมวดหมู่คำศัพท์ (ส่วนของคำพูด) และหมวดหมู่วลี ไวยากรณ์ที่ใช้กฎโครงสร้างวลีเป็นประเภทของไวยากรณ์โครงสร้างวลี

กฎโครงสร้างวลีมักจะอยู่ในรูปแบบต่อไปนี้:

$$A \rightarrow B \quad C$$

หมายความว่าตัวประกอบ A ถูกแยกออกเป็นสององค์ประกอบย่อย B และ C ตัวอย่างภาษาอังกฤษบางส่วนมีดังนี้:

$$S \rightarrow NP \quad VP$$

$$NP \rightarrow (\text{Det}) \quad N1$$

$$N1 \rightarrow (\text{AP}) \quad N1 \quad (\text{PP})$$

กฎข้อแรกอ่านว่า: AS (ประโยค) ประกอบด้วย NP (นามวลี) ตามด้วย VP (คำกริยาวลี) กฎข้อที่สองอ่าน: คำนามประกอบด้วยตัวเลือก Det (ตัวกำหนด) ตามด้วย N (คำนาม) กฎข้อที่สามหมายความว่า N (คำนาม) สามารถนำหน้าด้วย AP ทางเลือก (adjective phrase) และตามด้วย optional PP (prepositional phrase) วงเล็บกลมระบุส่วนประกอบเสริม

NP ตัวนี้อาจจะเป็น NP ตัวไหนก็ได้ที่มีกฎการสร้างวลี NP ของกฎข้ออื่นรับผิดชอบอยู่แล้ว เช่น อาจจะเป็น NP ที่ผลิตโดย กฎข้อ (1) ที่มี นามตัวเดียว ก็จะเป็น “Delicious milk is in the refrigerator” หรืออาจจะเป็น NP ที่ผลิตโดยกฎในข้ออื่นก็ได้

NP → Det AP+ N P Det N The delicious milk from that farm is in the refrigerator.

↓ ↓

NP → NP PP

ในข้อ (4) จะเห็นว่ามี prepositional phrase เป็นส่วนขยาย หรือ adjunct ของ คำนาม milk ในการเขียนกฎดังกล่าวเราสามารถรวม P Det N เข้าด้วยกันเป็น PP ก็จะประหยัด (economical) ต่อเนื่องกันใน mental grammar และจริงๆ แล้วเรายังสามารถทำกฎให้มัน economical ต่อพื้นที่ใน mental grammar ได้อีกโดยรวม Det AP+N ในข้อ (4) ให้เป็น NP ซึ่ง NP ตัวนี้อาจจะเป็น NP ที่ผลิตด้วยกฎการสร้างวลี NP ข้อใดข้อหนึ่งก็ได้ดังได้กล่าวมาข้างต้น

NP → NP S a. The milk that you like is in the refrigerator.

NP S

b. The delicious milk that you like is in the refrigerator.

NP S

c. The delicious milk from that farm that you like is in the refrigerator.

NP s

NP ที่มี S เป็นส่วนขยาย หรือ adjunct ในข้อ (5) อาจจะเป็น NP ตัวใดตัวหนึ่งที่ผลิตโดยกฎการสร้างวลี ในข้อ (1-4) โดยที่เราไม่จำเป็นต้องเขียนเพิ่มกฎการสร้างวลีขึ้นมาอีกเช่นตัวอย่างประโยคใน ข้อ (5 a-c)

NP → NP+ Conj NP

a. The milk, the apples, and the fish are in the refrigerators.

b. The milk that I bought, the big fish and apples are in the refrigerators.

PS rule (6) เป็น conjunction rule for NPs คือเราสามารถ conjoin NP เข้าด้วยกันก็ได้ ดังนั้นเพื่อสะท้อนว่าใน mental grammar มีกลไกที่ทำให้ผู้พูดสามารถทำได้ดังกล่าวได้ ดังกล่าวได้เราก็ใช้เครื่องหมาย + เพื่อสะท้อนกลไกตัวนี้ แทนที่จะเขียน PS rule ตามจำนวน NP ที่เกิดขึ้น เพราะถ้าทำอย่างนั้นจริงก็คงมี จำนวน PS rules เพิ่มขึ้นอย่างไม่สิ้นสุด

5. VP → Aux VP a. He must know that she doesn't like him. (VP ,know that she doesn't like him'

Aux VP ผลิตโดยกฎ VP ข้อ 4)

b. He must go. (VP ,go' ผลิตโดยกฎ VP ข้อ 1)

c. He must eat his breakfast. (VP ,eat his breakfast' ผลิตโดยกฎ VP ข้อ 2)

6. VP → V Link AP

a. He is sad.

b. He seems sad.

c. He feels sad.

7. VP → Adv VP

He often comes to school late.11

8. VP → VP+ Conj VP

a. I play soccer and swim.

b. I jog, swim and play tennis.

c. He feels sad but believes that he will be ok soon.

VP

VP

(ผลิตโดยกฎ VP ข้อ 6) (ผลิตโดยกฎ VP ข้อ4)

กฎข้อที่ 8 เป็น conjunction rule ที่รวมกับกริยาวลี จำนวนของ VP ที่รวมกันนั้นไม่จำกัดจำนวน ดังนั้นเราจึงใช้ สัญลักษณ์ + ในการบอกว่า จำนวนของ VP สามารถมีกี่ตัวก็ได้ ส่วน VP ที่นำมา conjoin กันนั้นจะเป็น VP ที่ผลิตด้วย กฎ VP ข้อไหนก็ได้เช่นเราสามารถ conjoin VP ที่ผลิตด้วยกฎข้อ (6) กับ VP ที่ผลิตด้วยกฎข้อ (4) เช่นข้อ (8 c)

PS Rules for Aps (คุณศัพท์วลี)

1. AP → Adj *He is happy.*

2. AP → Adj S *He is happy that he got a job.*

3. AP → AP PP *He is sad in the morning.*

4. AP → Adv AP a. *He is very happy.*

b. *He is very happy that he got a job.*

c. *He is very sad in the morning.*

5. AP \rightarrow AP+ Conj AP a. *He is sad and poor.*

b. *He is fine and happy with his relationship with his wife*

กฎในข้อที่ 5 เป็น กฎ conjunction ที่รวม AP และจำนวน AP ที่นำมา conjoin หรือรวมกัน นั้นก็สามารถมีได้ไม่จำกัด เช่น “He is happy, rich, intelligent, handsome and kind.” ดังนั้นใน mental grammar ของผู้พูดคงไม่ได้มีจำนวนกฎตามจำนวน AP ที่เกิดขึ้นได้ ดังนั้นเหมือนเช่น conjunction rules ของวลีอื่นๆ ในสมองของผู้พูดจะต้องมีกลไกอะไรบางอย่างที่บอกว่าจำนวนของ AP ที่นำมา conjoin กันได้นั้นมัน infinite ดังนั้นเหมือน conjunction rules ของวลีอื่น เราจะใช้สัญญลักษณ์ + แทนกลไกดังกล่าว

PS Rules for Ss

1. S \rightarrow NP VP The stupid boy hit the girl.

NP VP

2. S \rightarrow S VP That John failed the exam is not surprising.

S VP

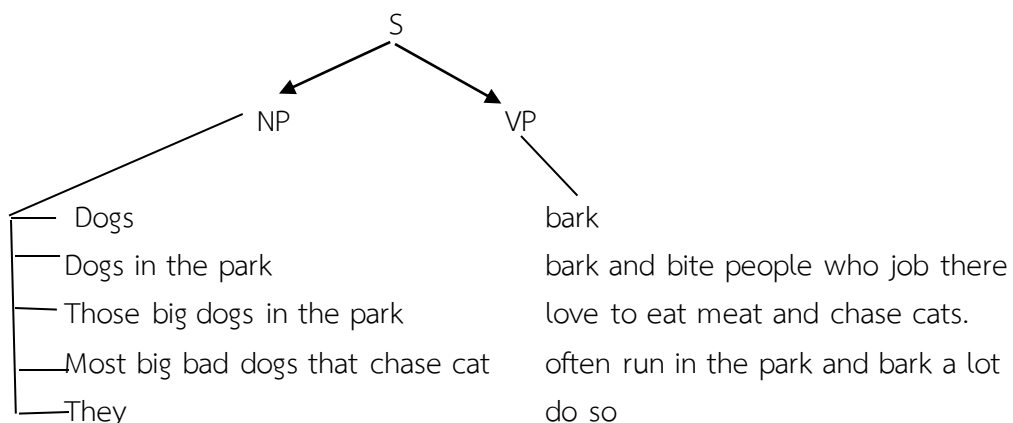
3. S \rightarrow S + Conj S The stupid boy hit the girl, the girl cried and the boy ran away.

S S S

Tree Diagram (แผนผังต้นไม้)

เราสามารถใช้อใช้ tree diagram มาแสดงให้เห็นว่าคำในประโยคมีการรวมกันเป็นหมวดหมู่ที่ไม่ใช่แค่คำเรียงตามกันมา การใช้ tree diagram ยังแสดงให้เห็นโครงสร้างภายในของประโยคที่ชัดเจนขึ้นมากกว่า phrase structure rules (กฎการสร้างวลี) 12

1. S \rightarrow NP VP

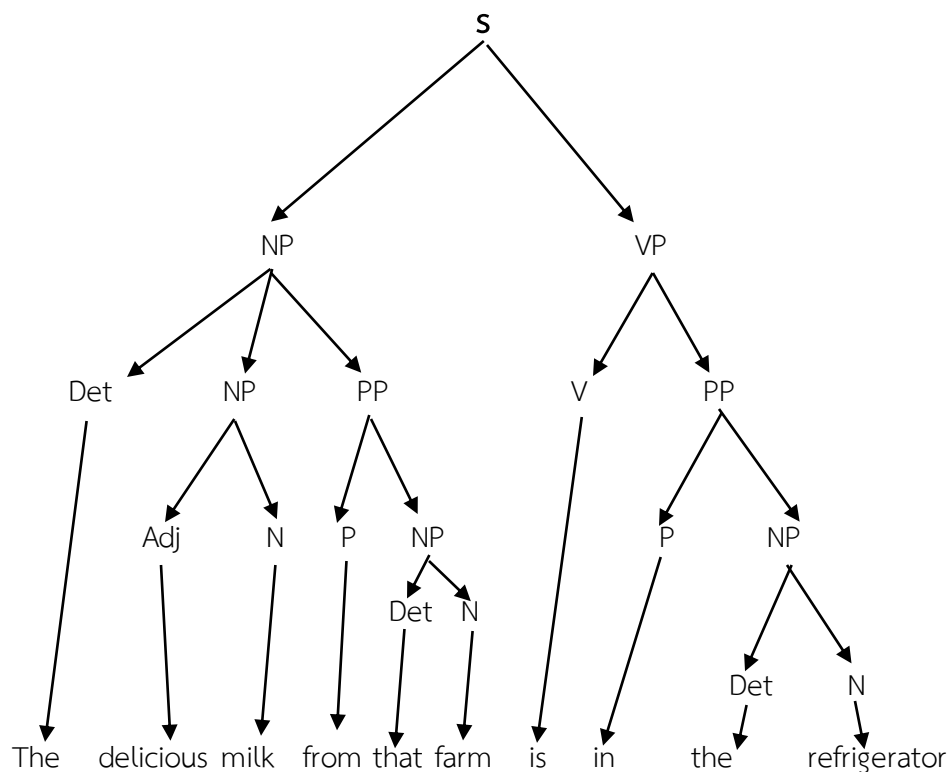
ใน diagram ข้างบนนี้เป็น diagram ของประโยค ซึ่งมี NP อยู่ในตำแหน่งประธาน และ VP อยู่ในตำแหน่งภาคแสดง NP จะเป็น NP ที่ผลิตด้วยกฎการสร้างวลี NP ข้อไหนก็ได้ และ VP ก็เป็น VP ที่ผลิตด้วยกฎ VP ข้อไหนก็ได้ ตัวอย่างเช่น NP อาจจะเป็น NP ที่มี โครงสร้าง Det NP PP และ VP อาจจะเป็น VP ที่มีโครงสร้าง VLink PP ตามตัวอย่างต่อไปนี้

2. NP \rightarrow Det NP PP S

3. VP \rightarrow V Link PP

ตัวอย่างประโยค

The delicious milk from that farm is in the refrigerator

การใช้ tree diagram ในแทนโครงสร้างประโยคยังมีข้อดีอีกอย่างคือสามารถแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าทำไมบางประโยคถึงมีความหมายมากกว่าหนึ่งความหมาย (ambiguities) เช่นประโยคต่อไปนี้

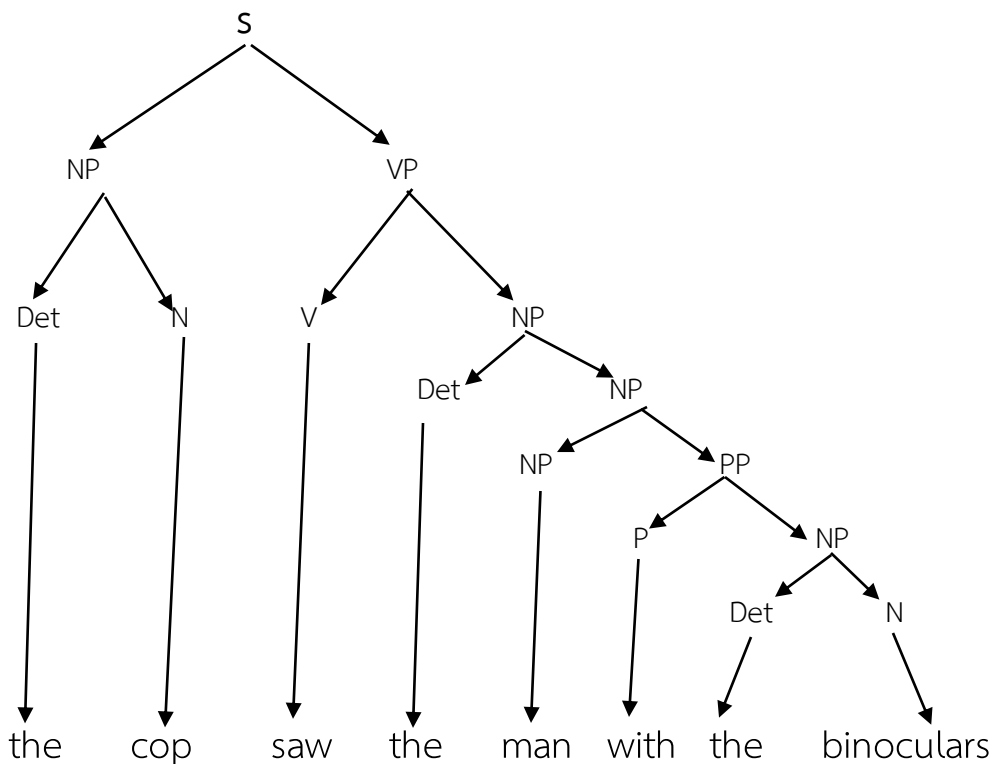
4. a. She want to go to the bank.
- b. The cop saw the man with the binoculars.

ประโยคที่ 4 a จะมีสองความหมาย (ambiguous) เพราะคำว่า ‘bank’ อาจหมายถึง “ริมฝั่งแม่น้ำ” หรือว่า “ธนาคาร” ก็ได้ ประโยคที่มีมากกว่าหนึ่งความหมายเพราะว่าคำใดคำหนึ่ง มีมากกว่าหนึ่งความหมายนั้นเราเรียกความคลุมเครืออย่างนี้ว่า lexical ambiguity (ความคลุมเครือเนื่องจากคำมีมากกว่าหนึ่งความหมาย) ในประโยคที่ 4 b ก็มีความคลุมเครือเหมือนกัน มันมีความหมายว่า “ตำรวจเห็นผู้ชายที่มีกล้องส่องทางไกล” และอีกความหมายหนึ่งคือ “ตำรวจเห็นผู้ชายด้วย (โดยใช้) กล้องส่องทางไกล” แต่ความคลุมเครือของประโยคนี้ไม่ได้เกิดจากคำที่มีมากกว่าหนึ่งความหมาย

ดังนั้นการที่จะอธิบายว่าประโยคในข้อที่ 4 a มีมากกว่าหนึ่งความหมายนั้นวิธีเดียวที่จะอธิบายได้ก็คือ ประโยคที่ 4 b จะต้องมีความมากกว่าหนึ่งโครงสร้างประโยค หรือพูดอีกแบบหนึ่งก็คือคำที่เรียงตามกันมาในประโยคในข้อที่ 4b มีการรวมกลุ่มกันได้มากกว่าหนึ่งแบบนั่นเอง ดังนั้นประโยคที่มีความคลุมเครือดังกล่าวนี้เราเรียกว่า structural ambiguity (ประโยคที่มีมากกว่าหนึ่งความหมาย เพราะมันมีโครงสร้างมากกว่าหนึ่งโครงสร้าง) Structural ambiguity ยังเป็นหลักฐานด้วยว่า คำในประโยครวมกลุ่มกันเป็น constituent เพราะถ้าคำในประโยคเรียงตามกันเฉยๆ (linear order) โดยไม่มีการรวมกันเป็น constituent ความคลุมเครือแบบ structural ambiguity เช่นในข้อที่ 4b ไม่น่าจะเกิดขึ้นได้

5. กฎที่ใช้ PS Rules ที่ใช้ในการผลิตประโยคในข้อที่ 5

ตัวอย่าง

กฎที่ใช้ PS Rules ที่ใช้ในการผลิตประโยคในข้อที่ 5

$$S \rightarrow NP VP$$

$$NP \rightarrow Det N$$

$$VP \rightarrow V NP$$

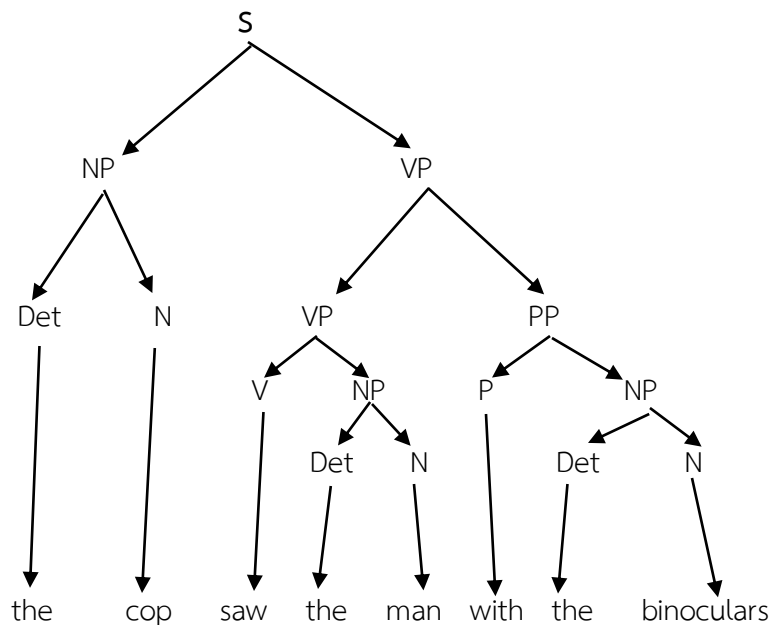
$$NP \rightarrow NP PP$$

$$PP \rightarrow P NP$$

โครงสร้างในข้อที่ 5 นี้มีความหมายว่า ตำรวจเห็นผู้ชายที่มีกล้องส่องทางไกล สังเกตได้ว่า PP ใน diagram จะอยู่ภายใต้ NP ซึ่งถูกผลิต ด้วยกฎการสร้างวลี $NP \rightarrow NP PP$

6. กฎที่ใช้ PS Rules ที่ใช้ในการผลิตประโยคในข้อที่ 6

ตัวอย่าง

กฎที่ใช้ PS Rules ที่ใช้ในการผลิตประโยคในข้อที่ 6 คือ

$$S \rightarrow NP PP$$

$$NP \rightarrow Det N$$

$$VP \rightarrow VP PP$$

$$VP \rightarrow V NP$$

$$PP \rightarrow P NP$$

โครงสร้างในข้อที่ 6 นี้มีความหมายว่า ตำรวจเห็นผู้ชายโดยใช้กล้องส่องทางไกล สังเกตได้ว่า PP ใน diagram จะอยู่ภายใต้ VP ซึ่งถูกผลิตด้วยกฎการสร้างวลี $VP \rightarrow VP PP$

Exercises

จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

1. ส่วนที่ขีดเส้นใต้ในประโยคต่อไปนี้เป็นวลีประเภทใด

“While Somchai works very hard, Somsri does not do anything.”

1. นามวลี	2. กริยาวลี
3. บุพบทวลี	4. วิเศษณ์วลี
5. คุณศัพท์วลี	

2. ส่วนที่ขีดเส้นใต้ในประโยคต่อไปนี้เป็นวลีประเภทใด “This harvest rite is beautiful.”

1. นามวลี	2. กริยาวลี
3. บุพบทวลี	4. วิเศษณ์วลี
5. คุณศัพท์วลี	

3. ส่วนที่ขีดเส้นใต้ในประโยคต่อไปนี้เป็นวลีประเภทใด “With all the effort, Paul could finally finish the task.”

1. นามวลี	2. กริยาวลี
3. บุพบทวลี	4. วิเศษณ์วลี
5. คุณศัพท์วลี	

4. ส่วนที่ขีดเส้นใต้ในประโยคต่อไปนี้เป็นวลีหรืออนุพากย์ และเป็นประเภทใด “When I opened the door, they asked if Eric, my younger brother, was home.”

1. วลี — นามวลี	2. วลี — กริยาวลี
3. วลี — วิเศษณ์วลี	4. อนุพากย์ — อนุพากย์นาม
5. อนุพากย์ — อนุพากย์วิเศษณ์	

5. ส่วนที่ขีดเส้นใต้ในประโยคต่อไปนี้เป็นวลีประเภทใด

Walking alone on the street at night, Sarah felt so scared.

1. นามวลี	2. กริยาวลี
3. บุพบทวลี	4. วิเศษณ์วลี
5. คุณศัพท์วลี	

6. ส่วนที่ขีดเส้นใต้ในประโยคต่อไปนี้เป็นวลีหรืออนุพากย์ และเป็นประเภทใด

John told me that he would go to school late.

1. วลี — นามวลี	2. วลี — กริยาวลี
3. วลี — วิเศษณ์วลี	4. อนุพากย์ — อนุพากย์นาม
5. อนุพากย์ — อนุพากย์วิเศษณ์	

7. ส่วนที่ขีดเส้นใต้ในประโยคต่อไปนี้เป็นวลีประเภทใด

As soon as Sarah knew the result of the examination, she called her parents.

1. นามวลี
2. กริยาวลี
3. บุพบทวลี
4. วิเศษณ์วลี
5. คุณศัพท์วลี

8. ส่วนที่ขีดเส้นใต้ในประโยคต่อไปนี้เป็นวลีประเภทใด

Look at this picture very carefully.

1. นามวลี
2. กริยาวลี
3. บุพบทวลี
4. วิเศษณ์วลี
5. คุณศัพท์วลี

9. ส่วนที่ขีดเส้นใต้ในประโยคต่อไปนี้เป็นวลีประเภทใด

She is extremely beautiful.

1. นามวลี
2. กริยาวลี
3. บุพบทวลี
4. วิเศษณ์วลี
5. คุณศัพท์วลี

10. ส่วนที่ขีดเส้นใต้ในประโยคต่อไปนี้เป็นวลีประเภทใด

Look at the wounded tiger under the big tree.

1. นามวลี
2. กริยาวลี
3. บุพบทวลี
4. วิเศษณ์วลี
5. คุณศัพท์วลี

11. การศึกษาวากยสัมพันธ์เป็นการศึกษาสิ่งใด

1. ระบบความหมาย
2. ระบบเสียง
3. ระบบความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์
4. ระบบวาทกรรม
5. ลีลาของภาษา

12. ข้อใดแสดงความสัมพันธ์เป็นลำดับชั้นผิด

1. ประโยคประกอบด้วยประธานและกริยา
2. นามวลีประกอบด้วยคุณศัพท์กับวิเศษณ์
3. บุพบทวลีประกอบด้วยบุพบทและส่วนเติมเต็ม
4. กริยาวลีประกอบด้วยกริยา กรรม และส่วนขยาย

5. ประธานของประโยคประกอบด้วยนามวลี

13. ข้อใดเป็นอนุพากย์ในภาษาอังกฤษ

1. A new Peugeot car
2. is running very fast
3. John bought a new book
4. Laura having a dinner with Alex
5. on the table

14. ข้อใดเป็นอนุพากย์ในภาษาอังกฤษ

1. a weeping baby
2. is talking with Abraham
3. Laura threw a new book away
4. Alex, who is the ex-Prime Minister
5. on the chair

15. ข้อใดไม่สามารถเติมลงไปในประโยคต่อไปนี้ได้ Fiona does not want _____

1. to play football.
2. Mary to go there with her.
3. a new CD player.
4. because she doesn't like.
5. her daughter to study French.

16. ข้อใดไม่สามารถเติมลงไปในประโยคต่อไปนี้ได้ The students finished the exam

1. and they went to play football.
2. they went to play football.
3. after 5 pm.
4. when the teacher arrived.

5. very quickly.

17. คำกริยาในข้อใดเป็นคำกริยาประเภทกรรมกริยาที่ต้องการกรรมสองตัว

1. Brian called Mary yesterday.
2. Brian bought Mary a new T-shirt.
3. Brian does not want to eat it.
4. Brian said nothing at the meeting.
5. Brian is sleeping

18. ข้อใดไม่ใช่หัวข้อการศึกษาที่อยู่ภายใต้การศึกษาไวยากรณ์ปริวรรต

1. กฎการสร้างประโยค
2. คลังศัพท์
3. กฎการปริวรรต
4. หลักไวยากรณ์สากล
5. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงบุคคล

19. จงพิจารณาประโยคต่อไปนี้ “Mary wants to buy Peter a birthday present because he is her good old friend whom she can trust.” และพิจารณาว่าข้อความต่อไปนี้ ข้อใดผิด

1. Mary เป็นคำนามทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค
2. buy เป็นกรรมกริยาที่ต้องการกรรมตัวเดียว คือ Peter
3. because เป็นคำเชื่อมประโยค มีหน้าที่บอกเหตุ ผล
4. คำขยายหน้านามของคำว่า friend คือคำว่า her, good, old
5. คำขยายหลังนามของคำว่า friend คือ อนุพจน์คุณศัพท์ภาษาศาสตร์เบื้องต้น

กิจกรรมที่ 1

1. หน่วยในประโยคภาษาอังกฤษมีกี่ชนิด อะไรบ้าง
2. จงวิเคราะห์ว่าข้อความข้างล่างต่อไปนี้เป็นคำ วลีหรืออนุพากย์

a clever boy

stand

while he is talking to his friend

3. จงวิเคราะห์ว่าส่วนที่ขีดเส้นใต้เป็นวลีหรืออนุพากย์ประเภทใด

Peter is singing a beautiful song in the corridor. He wants to be a singer after

(1)

(2)

he finishes high school.

(3)

กิจกรรมที่ 2

1. จงวิเคราะห์ประโยคต่อไปนี้โดยใช้การวิเคราะห์แบบลำดับขั้น
 - (1) The smiling boy is my brother's son.
 - (2) I work very hard on this big project.
2. จงอธิบายว่าเหตุใดประโยคต่อไปนี้จึงผิดหลักวากยสัมพันธ์ในภาษาอังกฤษ
 - (1) The students beautiful are on the corridor walking.
 - (2) The children on the table sleep.

Unit 6

ระบบความหมายภาษาอังกฤษ English Semantics

6.1 บทนำเบื้องต้น (Introduction)

การศึกษาระบบความหมายหรืออรรถศาสตร์ภาษาอังกฤษ คือการศึกษาลักษณะความหมายขององค์ประกอบที่เป็นโครงสร้างของตัวภาษา ซึ่งประกอบด้วย ความหมายของคำ วลีและประโยคในภาษาอังกฤษ

อรรถศาสตร์ ในความหมายภาษาอังกฤษ คือ *Semantics* is the study of meaning in language. It can be applied to entire texts or to single words.

ความหมายแบ่งออกเป็นสามประเภท ได้แก่ ความหมายอ้างอิง ความหมายเชิงจิตวิสัย และความหมายทางสังคม

นักภาษาศาสตร์ศึกษาความหมายของคำในสองประเด็น ได้แก่ ศึกษาความหมายของคำ หรือศึกษาอรรถลักษณะ และศึกษาความสัมพันธ์ด้านความหมายระหว่างคำซึ่งได้แก่ คำพ้องความ คำลูกกลุ่มและคำจ่ากลุ่ม และคำตรงข้าม

นักภาษาศาสตร์ศึกษาความหมายของประโยคในสองประเด็น ได้แก่ ศึกษาเรื่องความกำกวมซึ่งมีสาเหตุจาก คำ และโครงสร้างประโยค และศึกษาการขยายความ¹

¹ สุปรียา วิลาวรรณ รศ. ดร. *Semantics* คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ Retrieved May 15, 2021, /from/ <https://itdev.win/14215/7.pdf>

สรุปว่า วรรณศาสตร์ หรือการศึกษาด้านความหมาย (Semantics) เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความหมาย ให้ความสนใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างคำ วลี สัญลักษณ์ และความหมาย วรรณศาสตร์ในทางภาษาศาสตร์คือ การศึกษาความหมายที่มนุษย์ใช้เพื่อสื่อสารผ่านทางภาษา นอกจากนี้ยังมีวรรณศาสตร์ของภาษาโปรแกรม ตรรกศาสตร์ และการศึกษาสัญลักษณ์เชิงภาษาและการสื่อสาร โดยเน้นถึงการศึกษาประเภทของความหมายและการศึกษาความหมายของคำ วลีและประโยคตามลำดับ

6.2 ประเภทของความหมาย

นักภาษาศาสตร์สามารถจำแนกความหมายได้เป็น 3 ประเภท คือ ความหมายอ้างอิง (referential meaning) ความหมายเชิงจิตวิสัย (affective meaning) และความหมายทางสังคม (social meaning)

6.2.1 ความหมายอ้างอิง (Referential Meaning)

หมายถึง ความหมายหลักที่ผู้พูดใช้ในการสื่อสาร เราสามารถพบข้อมูลเกี่ยวกับความหมายอ้างอิงได้ในพจนานุกรม เช่น คำว่า January มีความหมายว่า ‘the first month of the year’ อย่างไรก็ตาม ความหมายอ้างอิงอาจจะอ้างอิงถึงสิ่งที่ไม่ได้มีอยู่ในโลกของความเป็นจริง เช่น คำว่า unicorn ‘an animal like a white horse with a long straight horn on its forehead’ สัตว์ในเทพนิยายของชาวตะวันตก ที่พบในประโยคที่ว่า A princess saw a **unicorn** when she was left alone in the wood.

ลักษณะความหมายของคำที่มีรูป (form) เหมือนกัน มีรายละเอียดดังนี้

1) **คำที่มีรูปเหมือนกัน** อาจมีความหมายอ้างอิงมากกว่าหนึ่งความหมาย ความหมายเหล่านั้น

สัมพันธ์กันและอาจเป็นคำประเภทเดียวกัน เช่น คำกริยา walk ทั้ง 3 คำในตัวอย่างต่อไปนี้

ประโยค	ประเภทคำ	ความหมายอ้างอิงของ ‘walk’
They walk to school every day.	กริยา	to move or go somewhere
They walk her home every day.	กริยา	to go somewhere with somebody on foot, especially in order to make sure they get there safely
They walk their dogs every day.	กริยา	to take an animal for a walk

2) คำที่มีรูปเหมือนกันและเป็นคำประเภทเดียวกัน อาจมีความหมายไม่สัมพันธ์กันเลย เช่น คำนาม *train* ในตัวอย่างต่อไปนี้

ประโยค	ประเภทคำ	ความหมายอ้างอิงของ 'train'
Jane had waited for more than an hour. Her <i>train</i> was late.	นาม	a railway engine
When Jane walked down the aisle on her wedding day, all of the guests admired her <i>train</i>	นาม	The part of a formal dress that spreads out on the floor behind the person wearing it.

3) คำที่มีรูปเหมือนกัน แต่เป็นคำต่างประเภทกัน อาจมีความหมายอ้างอิงต่างกัน เช่น คำว่า *bank* ที่ในตัวอย่างต่อไปนี้

ประโยค	ประเภทคำ	ความหมายอ้างอิงของ 'bank'
<i>Peter needed to swim to the opposite bank.</i>	นาม	the side of the river, canal, etc.
<i>Peter banked with the Bank of America for several years.</i>	กริยา	to have an account with a particular bank

6.2.2 ความหมายเชิงจิตวิสัย (Affective Meaning)²

หมายถึง ความหมายที่แสดงอารมณ์ ความรู้สึก ทศนคติที่อาจแฝงอยู่ในคำ แต่เราอาจไม่พบความหมายเช่นนี้ในพจนานุกรม เนื่องจากผู้ใช้ภาษาอาจมีความหมายเชิงจิตวิสัยต่อคำในภาษาแตกต่างกัน เช่น ผู้ใช้ภาษาอังกฤษบางคนคิดว่าคำว่า *low-calorie* ที่ใช้เมื่อกล่าวถึงอาหาร มีความหมายที่ดีเพราะคิดว่ามีความสัมพันธ์ทางความหมายกับคำว่า *healthy* หรือผู้ใช้ภาษาอังกฤษบางคนอาจคิดว่าคำว่า *January* 'the first month of the year' มีความหมายที่ไม่ดี เพราะทำให้คิดถึงช่วงเวลาที่กำลังหนาว อากาศหนาวจัด

² สุปรียา วิลารวรรณ รศ. ดร. *Semantics* คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ Retrieved May 15, 2021, from/ <https://itdev.win/14215/7.pdf>

6.2.3 ความหมายทางสังคม (Social Meaning)

หมายถึง ความหมายที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของผู้ใช้คำนั้นๆ เช่น ให้ข้อมูลว่า ผู้พูดมาจากที่ใด เพศอะไร อายุเท่าไร หรือมีฐานะทางสังคมเป็นอย่างไร ในส่วนต่อไปนี้เป็นตัวอย่างสี่ประเภทของความหมายทางสังคมที่ให้ข้อมูลว่าเกี่ยวกับตัวผู้พูดว่ามาจากที่ใด เพศอะไร ฐานะทางสังคมเป็นอย่างไร และมีอายุเท่าไร ตัวอย่างของคำที่มีความหมายทางสังคมที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของผู้ใช้คำนั้นๆ มีดังนี้

1) คำที่มีความหมายทางสังคมที่ให้ข้อมูลว่า *ผู้พูดมาจากที่ใด* ประเทศใด เช่น คำว่า *bloke* ในประโยค *He seemed like a nice bloke.* มีความหมายอ้างอิงถึงเดียวกับประโยค *He seemed like a nice man.* เนื่องจากคำว่า *bloke* มีความหมายอ้างอิงถึงคือ ‘man’ แต่เมื่อผู้ฟังหรือผู้อ่านได้ยินหรืออ่านคำว่า *bloke* ที่ปรากฏในประโยคข้างบนนี้ผู้ฟังหรือผู้อ่านจะได้รับความหมายทางสังคมที่ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า ผู้ใช้คำว่า ‘bloke’ น่าจะเป็นผู้พูดภาษาอังกฤษที่มาจากประเทศอังกฤษ เนื่องจากคำว่า *bloke* เป็นคำศัพท์ที่เฉพาะชาวอังกฤษนิยมใช้แทนคำว่า ‘man’

ตัวอย่างที่สองของความหมายทางสังคม ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้เลือกใช้คำว่าเป็นคนผิวสีคือ *That lotion is good for ashy skin.* ประโยคนี้มีความหมายอ้างอิงถึงเหมือนกับประโยค *That lotion is good for dry skin.* แต่เมื่อผู้พูดใช้คำว่า *ashy* แทนคำว่า *dry* เราอาจสันนิษฐานได้ว่าผู้ใช้คำว่า *ashy* นี้เป็นคน African American เพราะผู้พูดภาษาอังกฤษโดยทั่วไปจะไม่ใช้คำว่า *ashy* เมื่อต้องการสื่อความหมายอ้างอิงถึงว่า ‘dry appearance of the skin’

2) คำที่มีความหมายทางสังคมที่ให้ข้อมูลว่าผู้ใช้ภาษาเป็นเพศใด เช่น

A: *Oh dear, you've put the peanut butter in the refrigerator again.*

B: *Shit, you've put the peanut butter in the refrigerator again.*

จากการใช้คำอุทานว่า *dear* ทำให้เราอาจสันนิษฐานได้ว่า ผู้พูด A เป็นสตรี เนื่องจาก *Oh dear* เป็นคำอุทานของสตรี และเมื่อเปรียบเทียบกับความหมายทางสังคมที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ใช้คำอุทานว่า *shit* นักภาษาศาสตร์พบว่าผู้ใช้คำว่า *shit* หรือผู้พูด B น่าจะเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง

3) คำที่มีความหมายทางสังคมที่แสดงข้อมูลเรื่องฐานะทางสังคม เช่น คำว่า *toilet* สำหรับผู้พูดภาษาอังกฤษแบบชาวอังกฤษ โดยนักภาษาศาสตร์พบว่า ผู้พูดภาษาอังกฤษแบบชาวอังกฤษบางคนอาจคิดว่าคำว่า *toilet* ให้ข้อมูลว่าผู้พูดที่เลือกใช้คำว่า *toilet* แทน คำว่า *lavatory* น่าจะเป็นผู้พูดที่มีฐานะทางสังคมต่ำ (lower class)

4) คำที่มีความหมายทางสังคมที่แสดงข้อมูลเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของผู้พูดในเรื่องอายุ เช่น

A: ‘I use the word, *wireless*, but my niece uses the word, *radio*.’

สำหรับผู้พูดภาษาอังกฤษ การใช้คำว่า wireless แทน radio มีความหมายทางสังคมว่าผู้ใช้ คำว่า wireless น่าจะเป็นผู้ที่มีอายุมาก ไม่พบว่าผู้พูดภาษาอังกฤษโดยทั่วไปที่ไม่ได้มีอายุมากจะใช้คำว่า wireless

6.3 ความหมายของคำ (Lexical Semantics)

นักภาษาศาสตร์ศึกษาความหมายของคำใน 2 ประเด็น ได้แก่ ความหมายของคำโดยเฉพาะตัวของคำเอง และความสัมพันธ์ทางด้านความหมายระหว่างคำ การศึกษาเรื่องของคำคือการศึกษาเรื่อง อรรถลักษณะ (semantic feature) ส่วนประเด็นเรื่องความสัมพันธ์ทางด้านความหมายระหว่างคำ ได้แก่ การศึกษา คำพ้องความ/ไวพจน์ (synonym) คำลูกกลุ่ม (hyponym) และคำจ่ากลุ่ม (superordinate) และคำตรงข้าม (antonym)

6.3.1 อรรถลักษณะ (Semantic Feature)

หมายถึง องค์ประกอบความหมายย่อยของคำ นักภาษาศาสตร์ศึกษาความหมายของคำโดยตั้งคำถามว่า “เมื่อเรารู้ความหมายของคำ เรารู้อะไร” นักภาษาศาสตร์เชื่อว่า นอกจากเจ้าของภาษาจะรู้ว่าคำหนึ่งๆ ออกเสียงอย่างไรแล้วยังรู้ว่าคำนั้นๆ มีองค์ประกอบความหมายย่อยหรือ อรรถลักษณะ (semantic feature) อะไรบ้าง ตัวอย่างเช่น ถ้าผู้พูดภาษาอังกฤษรู้ความหมายของคำ to murder คือ ‘to kill somebody deliberately and illegally’ นั่นคือรู้ว่าผู้ทำกริยา to murder ต้องเป็นคนที่มีความตั้งใจ มีการวางแผนมาล่วงหน้าอย่างรอบคอบ เพื่อที่จะทำให้บุคคลอื่นเสียชีวิต ซึ่งการกระทำเช่นนี้ถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย นั่นคือถ้าผู้พูดภาษาอังกฤษรู้ว่าคำกริยา to murder มีองค์ประกอบของความหมายย่อยอะไร เขาจะรู้ว่าประโยคข้างล่างประโยคแรกเท่านั้น ที่เป็นที่ยอมรับในภาษาอังกฤษ แต่ประโยคที่ตามมาอีกสามประโยคจะไม่เป็นที่ยอมรับ เช่น

Peter murdered his wife's lover.

?*Peter murdered his wife's puppy.*

?*Peter's python murdered his wife's puppy.*

**Peter's python murdered his wife's possession.*

เนื่องจากผู้พูดภาษาอังกฤษรู้ว่าผู้ทำกริยาและผู้ถูกกระทำกริยา to murder ไม่สามารถเป็น คำนามประเภทอื่นที่ไม่ใช่บุคคลได้ ดังนั้นผู้พูดภาษาอังกฤษจะไม่ยอมรับประโยคที่มีผู้ถูกกระทำกริยา to murder เป็นสัตว์อย่าง puppy หรือเป็นสิ่งของอย่าง possession หรือไม่ยอมรับประโยคที่ผู้กระทำกริยา to murder เป็นสิ่งมีชีวิตอย่างอื่น เช่นคำว่า python ได้ และนั่นคือสาเหตุที่ทำให้ ประโยคตัวอย่างสามประโยคข้างต้น ไม่เป็นที่ยอมรับสำหรับผู้พูดภาษาอังกฤษดังมีเครื่องหมาย ? หรือ * ปรากฏหน้าประโยค

เราอาจจะบ่งชี้ว่าอรรถลักษณะของคำว่า *to murder* แตกต่างจากอรรถลักษณะของกริยา *to kill* ‘*to make somebody or something die*’ ซึ่งผู้ทำกริยาหรือผู้ถูกกระทำกริยาจะเป็นคนหรือไม่ก็ได้ดังเห็นได้ว่า ประโยคทั้งสามประโยคนี้เป็นที่ยอมรับ

Peter killed his wife’s lover.

Peter killed his wife’s puppy.

Peter’s python killed his wife’s puppy.

ข้อสังเกตที่พบจากประโยคตัวอย่างข้างต้นนี้ทำให้เราสามารถสรุปความหมายย่อยของคำกริยา *to murder* และ *to kill* ได้โดยการใช้รูปอรรถลักษณะที่แสดงค่าเป็นเครื่องหมาย [+] นั่นคือมีคุณลักษณะแบบนั้น หรือแสดงค่าเป็นเครื่องหมาย [—] นั่นคือไม่มีคุณลักษณะแบบนั้น หรือแสดงค่าเป็นเครื่องหมาย [±]

ซึ่งมีความหมายว่ามีหรือไม่มีคุณลักษณะแบบนั้นก็ได้

<i>to murder</i>	<i>to kill</i>
+ ทำให้ตาย	+ ทำให้ตาย
+ ผู้กระทำมีความตั้งใจ	- ผู้กระทำมีความตั้งใจ
+ ผู้กระทำเป็นคน	± ผู้กระทำเป็นคน
+ ผู้ถูกกระทำเป็นคน	± ผู้ถูกกระทำเป็นคน

หลักฐานทางอ้อมที่นักภาษาศาสตร์ใช้สนับสนุนข้อสังเกตว่าความหมายของคำน่าจะประกอบด้วยอรรถลักษณะ ได้จากการที่เจ้าของภาษาตั้งใจพูดคำที่ต้องการ แต่ผลที่ออกมากลับเลือกใช้คำที่แตกต่างไป

ตัวอย่างของหลักฐานที่นักภาษาศาสตร์เชื่อว่าผู้ใช้ภาษามีความรู้เรื่องอรรถลักษณะ คือในกรณีที่ผู้พูดต้องการพูดโดยใช้คำที่มีอยู่ในใจ แต่เมื่อพูดออกมาแล้วไม่ได้เป็นดังที่ตั้งใจไว้แต่พูดคำอื่นแทน เช่น

ถ้อยคำที่ต้องการพูด

the lady with the dachshund

Please turn the air-conditioner off.

ถ้อยคำที่พูดออกมา

the lady with the Volkswagen

Please turn the refrigerator off.

นั่นคือนักภาษาศาสตร์เชื่อว่าผู้พูดไม่ได้แทนคำว่า *dachshund* ‘a small dog with a long body, long ears and very short legs’ ด้วย *Volkswagen* หรือ แทนคำว่า *air-conditioner* ด้วย

refrigerator โดยบังเอิญอย่างไม่มีกฎเกณฑ์ หากแต่เลือกใช้คำที่มีความสัมพันธ์ทางด้านความหมาย หรือมีอรรถลักษณะบางอย่างร่วมกันดังนี้³

dachshund	Volkswagen
[+มาจากประเทศเยอรมัน] หรือ	[+มาจาก ประเทศเยอรมัน] หรือ
[+เป็นของเยอรมัน]	[+เป็นของเยอรมัน]
[+มีขนาดเล็ก]	[+มีขนาดเล็ก]

ส่วนการใช้คำว่า refrigerator แทนคำว่า air-conditioner นั้น ถ้าพิจารณาทางด้านความหมายของคำว่า air-conditioner และ refrigerator แล้ว เราพบว่าแม้เครื่องไฟฟ้าทั้งสองประเภทจะมีหน้าที่ต่างกันแต่ต่างก็เป็นเครื่องไฟฟ้าที่มีหน้าที่หลัก คือ [+ให้ความเย็น] ผู้พูดไม่ได้พูดคำที่ตั้งใจไว้แต่ได้เลือกคำที่มีอรรถลักษณะบางอย่างเหมือนกัน

ตัวอย่างของอรรถลักษณะของคำคือ

arachnid หรือ แมง	insect หรือ แมลง
[+สัตว์ขนาดเล็ก]	[+สัตว์ขนาดเล็ก]
[+มีมากกว่าหกขา]	[—มีมากกว่าหกขา]
[—มีปีก]	[+มีปีก]
male	female
[+สิ่งมีชีวิต]	[+สิ่งมีชีวิต]
[+มนุษย์]	[+มนุษย์]
[+เพศชาย]	[-เพศชาย]
ผู้	เมีย
[+สิ่งมีชีวิต]	[+สิ่งมีชีวิต]
[—มนุษย์]	[—มนุษย์]
[+เพศชาย]	[—เพศชาย]

³ Fromkin, Victoria, Robert Rodman and Nina Hyams. *An Introduction to Language*. Boston: Thomson Higher Education. 2007. Page, 193.

เมื่อเปรียบเทียบบอรรถลักษณะของคำภาษาอังกฤษและภาษาไทยในตัวอย่างข้างต้น จะพบว่าคำว่า arachnid หรือ ‘แมง’ คือสัตว์ไม่มีกระดูกสันหลังที่ไม่มีปีก มีแปดหรือสิบขา เหมือนกันทั้งภาษาอังกฤษและไทย เช่นเดียวกับคำว่า insect หรือ แมลง ซึ่งหมายถึง สัตว์ไม่มีกระดูกสันหลังที่มีหรือไม่มีปีกก็ได้ มีหกขาสรุปได้ว่า คำดังกล่าวต่างก็มีรูปบอรรถลักษณะทั้งสามรูปไม่แตกต่างกันระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทยแต่ในตัวอย่างของ คำว่า male หรือ (ตัว) ผู้และ female หรือ (ตัว)เมีย จะพบว่าแม้จะมีรูปบอรรถลักษณะที่เหมือนกันสองรูปแต่ทั้งคำในภาษาอังกฤษและภาษาไทยมีรูปบอรรถลักษณะแตกต่างกันที่สำคัญคือ [มนุษย์] เนื่องจากคำภาษาอังกฤษว่า male หรือ female สามารถหมายถึงสิ่งมีชีวิต ไม่ว่าจะเป็นสัตว์ พืช หรือมนุษย์ได้ในขณะที่คำภาษาไทยว่า ‘ผู้’ หรือ ‘เมีย’ มีความหมายเฉพาะถึงสิ่งมีชีวิตเฉพาะสัตว์หรือพืช เท่านั้น ไม่สามารถหมายถึงมนุษย์ได้

6.3.2 ความสัมพันธ์ทางด้านความหมาย

นักภาษาศาสตร์ที่สนใจศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ทางด้านความหมายของคำพบว่า คำแต่ละคำอาจมีความหมายสัมพันธ์กัน ความสัมพันธ์ทางด้านความหมายนั้นอาจเป็นได้ทั้งความสัมพันธ์แบบตรงไปตรงมาหรือแบบซับซ้อนตัวอย่างเช่น ผู้พูดภาษาอังกฤษจะคิดว่าคำว่า girl ไม่น่าจะมีความสัมพันธ์ทางด้านความหมายกับคำว่า car เท่ากับคำว่า teenager และผู้พูดภาษาอังกฤษยังพบว่า คำว่า girl ก็น่าจะมีความสัมพันธ์ทางด้านความหมายกับคำว่า woman ได้ในอีกลักษณะหนึ่ง ข้อสังเกตดังกล่าว ทำให้นักภาษาศาสตร์จัดประเภทคำที่มีความสัมพันธ์ทางด้านความหมายได้ 3 ประเภท ได้แก่ คำพ้อง ความ/ไวพจน์ คำลูกกลุ่มและคำจ่ากลุ่ม และคำตรงข้าม

1) คำพ้องความ/ไวพจน์ (Synonym) คำพ้องความ คือคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันแต่มีรูปต่างกัน คำพ้องความอาจใช้แทนกันในบริบทหรือในประโยคเดียวกันได้เนื่องจากมีความหมายใกล้เคียงกัน เช่น การใช้คำพ้องความว่า girl และ daughter ไม่ได้ทำให้ความหมายอ้างอิงที่ปรากฏในประโยคตัวอย่าง ต่อไปนี้แตกต่างกัน

*Our youngest **girl** is at college.*

*Our youngest **daughter** is at college.*

ประโยคทั้งสองคือ *Our youngest girl/daughter is at college.* ซึ่งแตกต่างกันเฉพาะที่ คำว่า girl และ daughter ต่างก็ไม่แตกต่างกันในเรื่องความหมาย มีความหมายอ้างอิงเหมือนกัน อย่างไรก็ตามหากพิจารณาคำพ้องความว่า girl และ chick ซึ่งมีความหมายอ้างอิงเหมือนกันคือ ‘a young woman’ เราพบว่าคำทั้งสองสามารถปรากฏได้ในบริบทเดียวกัน ดังในตัวอย่างตัวอย่างต่อไปนี้

*Why don't you give that **girl** a call?*

*Why don't you give that **chick** a call?*

เราจะพบว่า แม้ว่าประโยค Why don't you give that girl/chick a call? จะมีความหมาย อ้างถึงเหมือนกัน แต่มีความหมายเชิงจิตวิสัยแตกต่างกัน สำหรับผู้พูดภาษาอังกฤษบางคนอาจคิดว่า คำว่า chick มีความหมายที่แฝงทัศนคติที่ไม่ดีต่อผู้หญิง ประโยค Why don't you give that chick a call? จึงไม่เหมาะสมที่จะใช้ในบางบริบท

สำหรับตัวอย่างของคำพ้องความที่อาจมีความหมายทางสังคมแตกต่างกัน คือตัวอย่างคำพ้อง ความ ice-box กับ refrigerator ในประโยค

*My great grandfather bought us an **ice-box** in 1940.*

*My great grandfather bought us a **refrigerator** in 1940.*

ผู้พูดภาษาอังกฤษที่ใช้คำว่า ice-box ที่มีความพ้องกับคำว่า refrigerator น่าจะเป็นผู้สูงวัย เนื่องจากผู้พูดภาษาอังกฤษสูงอายุเท่านั้นที่เลือกใช้คำว่า ice-box แทนการใช้คำว่า refrigerator มี ปัจจัยหลัก 3 ประการที่อาจทำให้เกิดคำพ้องความ คือ ที่มาของคำ การแปรทางด้านภูมิศาสตร์ (regional variation) และการทำให้เป็นคำรื่นหู (euphemism)

• **ที่มาของคำ** มีคำจำนวนมากในภาษาอังกฤษที่เป็นคำพ้องความ เนื่องจากคำที่สัมพันธ์กันทาง ความหมายทั้งคู่นั้น คำหนึ่งเป็นคำภาษาอังกฤษหรือเป็นคำ Anglo-Saxon ส่วนอีกคำเป็นคำที่ยืมมา จากภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาฝรั่งเศส ภาษาละติน หรือภาษากรีก ตัวอย่างเช่น คำพ้องความว่า to begin และ to commence ที่ปรากฏในประโยคว่า

*The meeting is scheduled to **begin** at noon.*

*The meeting is scheduled to **commence** at noon.*

ประโยค The meeting is scheduled to begin/commerce at noon. มีความหมาย อ้างถึงเหมือนกัน นักภาษาศาสตร์พบว่าส่วนใหญ่แล้วคำพ้องความที่เป็นคำยืมจากภาษาต่างประเทศจะให้ความหมายว่าเป็นคำที่เป็นนามธรรม ฟังดูเป็นทางการ หรือแม้กระทั่งคลุมเครือไม่ชัดเจน เช่น คำยืม จากภาษาละตินจะให้ความหมายทางสังคมว่าเป็นคำที่ฟังราวกับมีหลักการหรือ ฟังดูดีมากกว่าคำพ้อง ความที่เป็นคำอังกฤษ ความแตกต่างนี้น่าจะเกิดขึ้นตั้งแต่พวก Norman เข้าปกครองเกาะอังกฤษใน ค.ศ. 1066 ในช่วงเวลาที่ 'the duchess perspired and expectorated and menstruated--- while a kitchen maid sweated and spat and bled.'

จากตัวอย่างประโยคข้างต้นนี้เราพบว่า คำพ้องความที่เป็นคู่ไม่ว่าจะเป็น to perspire กับ to sweat หรือคำว่า to expectorate กับ to spit หรือคำพ้องความ to menstruate กับ to bleed ต่างก็มี ความหมายเหมือนกัน จะแตกต่างกันตรงที่สตรีสูงศักดิ์หรือ the duchess จะเป็นผู้ทำกริยา to perspire, to expectorate และ to menstruate ซึ่งทั้งสามคำเป็นคำยืมภาษาต่างประเทศ ในขณะที่คนรับใช้หญิง หรือ a kitchen maid ซึ่งมีฐานะทางสังคมต่ำกว่าจะเป็นผู้ทำกริยาทั้ง to

sweat และ to spit รวมทั้ง to bleed ซึ่งคำทั้งสามคำคือคำว่า to sweat, to spit และ to bleed เป็นคำภาษาอังกฤษแท้ๆ ไม่ใช่คำยืมภาษา ต่างประเทศและเป็นคำพ้องความกับ คำยืม ภาษาต่างประเทศไม่ว่าจะเป็น to perspire, to expectorate หรือ to menstruate ที่มีความหมาย ทางสังคมแตกต่างจากคำที่เป็นคำภาษาอังกฤษแท้ๆ

ตัวอย่างของคำพ้องความที่เป็นคำคู่ระหว่างภาษาอังกฤษและคำยืมภาษาต่างประเทศที่ เป็น คำนาม กริยา หรือคุณศัพท์ และคำยืมต่างประเทศมีความหมายทางสังคมต่างจากคำภาษาอังกฤษ แสดง ในตารางต่อไปนี้

คำนาม

คำภาษาอังกฤษ	คำยืมภาษาต่างประเทศ
<i>food</i>	<i>nourishment/nutrition</i>
<i>friendship</i>	<i>amity</i>
<i>help</i>	<i>aid</i>

คำกริยา

คำภาษาอังกฤษ	คำยืมภาษาต่างประเทศ
<i>to buy</i>	<i>to purchase</i>
<i>to rise</i>	<i>to mount/ascend</i>
<i>to end</i>	<i>to finish/conclude</i>

คำคุณศัพท์

คำภาษาอังกฤษ	คำยืมภาษาต่างประเทศ
<i>brotherly</i>	<i>fraternal</i>
<i>kingly</i>	<i>royal/regal</i>
<i>heavenly</i>	<i>celestial</i>

อย่างไรก็ตาม มีตัวอย่างที่เป็นข้อยกเว้น กล่าวคือมีคำพ้องความภาษาอังกฤษบางคำมี ความหมายเชิงจิตวิสัยหรือความหมายทางสังคมที่ให้ความรู้สึกว่าเป็นทางการหรือเป็นภาษาที่ใช้ใน วรรณกรรมมากกว่าคำที่ยืมจากภาษาต่างประเทศ เช่น

คำภาษาอังกฤษ	คำยืมภาษาต่างประเทศ
<i>foe</i>	<i>enemy</i>
<i>deed</i>	<i>action</i>
<i>dale</i>	<i>valley</i>

• การแปรทางด้านภูมิศาสตร์ (Regional Variation) การแปรภาษาอันเนื่องมาจากถิ่นที่อยู่อาศัยเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดคำพ้องความในภาษาอังกฤษ เช่น คำพ้องความว่า rubber และ eraser ที่มีความหมายว่า “ยางลบ” คำว่า rubber เป็นคำที่ผู้พูดคนอังกฤษใช้ ในขณะที่ผู้พูดชาวอเมริกันจะใช้คำว่า eraser ลักษณะดังกล่าวนี้ทำให้คำพ้องความมีความหมายทางสังคมที่แตกต่างกัน และถ้าผู้ฟังหรือผู้อ่านมีความรู้สึกที่ดีต่อผู้พูดภาษาอังกฤษที่มาจากประเทศอังกฤษมากกว่าผู้พูดที่เป็นชาวอเมริกัน ก็จะส่งผลให้คำพ้องความ คู่ระหว่างคำอังกฤษและคำอเมริกันมีความหมายเชิงจิตวิสัยที่แตกต่างกัน ตัวอย่างต่อไปนี้เป็นคำพ้องความที่พบในภาษาถิ่นของภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน และภาษาอังกฤษแบบอังกฤษเทียบกับภาษาอังกฤษ

คำพ้องความที่เกิดจากการแปรทางด้านภูมิศาสตร์ของภาษาในสหรัฐอเมริกา

คำ	ถิ่นเหนือ	ถิ่นกลาง	ถิ่นใต้
paper container	bag	sack	sack
container	pail	bucket	bucket
insect	firefly (urban)	fire bug/lightning bug	lightning bug
animal	chipmunk	ground squirrel	ground squirrel
cherry/peach	pit stone	seed stone	seed/stone

คำพ้องความหมายในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันและแบบอังกฤษ

ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน	ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ
elevator lift	lift

line	queue
drug store	chemist
exit	way out
gas/gasoline	petrol
flashlight	torch
sidewalk	pavement
downtown	city center
buddy/pal	mate

• **การทำให้เป็นคำรื่นหู (Euphemism)** คำรื่นหู คือคำหรือวลีที่ใช้เพื่อเลี่ยงการกล่าวถึงสิ่งที่คนบางกลุ่มในสังคมคิดว่าน่ารังเกียจ น่าละอาย หรือไม่ต้องการกล่าวถึงโดยตรงลักษณะนี้ทำให้เกิดคำพ้อง ความที่มีความหมายอ้างอิงถึงเหมือนกันแต่มีความหมายเชิงจิตวิสัยแตกต่างกัน เช่น คำพ้องความว่า retarded ‘less developed mentally than is normal for a particular age’ กับคำว่า mentally disabled/ intellectually challenged หากผู้ใช้ภาษาไม่ต้องการใช้คำว่า retarded เมื่อต้องการกล่าวถึงผู้ที่มีความ

บกพร่องทางสติปัญญา เนื่องจากมีความหมายเชิงจิตวิสัยที่ไม่ดี ก็สามารถเลือกใช้พ้องความที่เป็นคำรื่นหูว่า mentally disabled หรือ intellectually challenged ซึ่งผู้ใช้ภาษาอังกฤษส่วนมากคิดว่า ไม่ทำให้เกิดความหมายเชิงจิตวิสัยทางด้านลบเท่ากับคำว่า retarded แทนตัวอย่างของคำพ้องความที่เป็นคำที่เป็นคำรื่นหูคือ

คำกริยา

คำรื่นหู	ความหมาย
to be let go	to be fired
to take legal	to sue

คำนาม

คำรื่นหู	ความหมาย
----------	----------

senior citizen	old people
pest control officer	bug killer
sanitation engineer	garbage collector
funeral director mortician/undertaker	mortician/undertaker
economically depressed neighborhood หรือ culturally-deprived environment	slum

2) คำลูกกลุ่ม (Hyponym) และคำจ่ากลุ่ม (Superordinate)

คำลูกกลุ่มคือ คำที่มีความสัมพันธ์ด้านความหมายในลักษณะที่ความหมายของคำหนึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความหมายของอีกคำ หรือมีความหมายครอบคลุมคำอีกคำ ตัวอย่างของความสัมพันธ์ทางด้านความหมายลักษณะนี้คือคำคำว่า bird และ sparrow ‘a small brown and grey bird’ ความสัมพันธ์ที่วานี้คือ ถ้าสิ่งมีชีวิตใดเป็น sparrow ก็จะต้องเป็น bird หรืออีกนัยหนึ่ง sparrow เป็นคำลูกกลุ่มของคำว่า bird ในขณะที่คำว่า bird เป็นคำจ่ากลุ่ม และมีคำที่มีความสัมพันธ์ทางความหมายเป็นคำลูกกลุ่มของคำว่า bird หลายคำ เช่น คำว่า sparrow, robin, eagle หรือ flamingo ตัวอย่างของคำลูกกลุ่มและคำจ่ากลุ่มนอกเหนือจากค่านามคือ

คำจ่ากลุ่ม	ประเภทคำ	คำลูกกลุ่ม
to cook	กริยา	to boil, to fry, to grill, to roast, to bake, to steam
to move	กริยา	to limp, to tiptoe, to stamp, to hobble, to stride to tramp, to trudge, to stumble, to stagger
red	คุณศัพท์	scarlet ‘brilliant red’, crimson ‘strong deep red’, ginger ‘orange red (used about hair and cats)’

3) คำตรงข้าม (Antonym) คำตรงข้ามคือ คำที่มีความหมายตรงข้ามกัน หรือคำที่มีความหมายแย้งกัน ตัวอย่างของคำตรงข้ามคือ คำว่า true และ false คำตรงข้ามสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ คำตรงข้ามลดหลั่น (polar/gradable antonym) และคำตรงข้ามทวิภาค (complementary)

• **คำตรงข้ามลดหลั่น (Polar/Gradable Antonym)** คือ คำตรงข้ามที่ผู้ใช้คำกำหนดเกณฑ์ในใจไว้กล่าวคือ ความหมายของคำขึ้นอยู่กับใจของผู้ใช้คำเองสำหรับผู้อื่นที่ได้ฟังหรืออ่านคำนั้น อาจมีความหมายมากหรือน้อยกว่าที่ใช้คำที่กำหนดเอาไว้ในใจ และเกณฑ์นี้อาจจะแตกต่างกันขึ้นอยู่กับผู้ใช้คำแต่ละคน เช่น คำว่า *spicy* เมื่อหมายถึงอาหารรสจัด สำหรับคนอเมริกันทางใต้อาจจะรสจัดมากกว่าคนอเมริกันโดยทั่วไป ตัวอย่างของคำตรงข้ามลดหลั่น เช่น คำว่า *spicy* และ *mild* คำว่า *big* และ *small* คำว่า *deep* และ *shallow* คำว่า *rich* และ *poor* หรือคำว่า *strong* และ *weak* เป็นต้น

• **คำตรงข้ามทวิภาค (complementary)** คือ คำตรงข้ามที่ดูเหมือนจะไม่มีการแทรกแซงกันทางความหมายเลย กล่าวคือถ้ามีความหมายเป็นหนึ่งแล้วจะไม่สามารถเป็นอีกอย่างหนึ่งได้เช่น คำว่า *dead* และ *alive* คำว่า *true* และ *false* คำว่า *married* และ *single* คำว่า *male* และ *female* คำว่า *inside* และ *outside* คำว่า *to continue* และ *to stop* หรือ คำว่า *open* และ *shut* เป็นต้นคำตรงข้ามทวิภาคมีความหมาย ที่คำอีกคำหนึ่งไม่มี ดังเห็นได้จากประโยคว่า *Mary is alive.* แสดงนัยว่า *Mary is not dead.* และในทางกลับกันถ้า *Mary is not alive.* ก็แสดงนัยว่า *Mary is dead.*

คำตรงข้ามลดหลั่นมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างจากคำตรงข้ามทวิภาค

คำตรงข้ามลดหลั่น	คำตรงข้ามทวิภาค
<p>สามารถเกิดร่วมกับคำวิเศษณ์ที่แสดงลำดับขั้น เช่น คำว่า <i>very</i> หรือ <i>too</i> ได้</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>คำตรงข้ามลดหลั่น <i>small</i> สามารถเกิดร่วมกับคำวิเศษณ์แสดงลำดับขั้นได้ ดังนี้</p> <p><i>Mary is very/slightly/rather/quite/a bit/too small.</i></p>	<p>ไม่สามารถเกิดร่วมกับคำวิเศษณ์ที่แสดงลำดับขั้น</p> <p>เช่น คำว่า <i>very</i> หรือ <i>too</i> ได้</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>คำตรงข้ามทวิภาค <i>dead</i> ไม่สามารถเกิดร่วมกับคำวิเศษณ์แสดงลำดับขั้น ดังนี้</p> <p>? <i>Mary is very/slightly/rather/quite/a bit/too dead.</i></p>
<p>สามารถเกิดร่วมกับคำบอกลำดับขั้นกว่า -er และขั้นสูงสุด -est เช่น คำว่า <i>small</i></p> <p>ในตัวอย่างต่อไปนี้</p> <p><i>Mary is smaller than Anne.</i></p> <p><i>Mary is the smallest.</i></p>	<p>ไม่สามารถเกิดร่วมกับคำบอกลำดับขั้นกว่า -er และขั้นสูงสุด -est ดังตัวอย่างต่อไปนี้</p> <p>? <i>Mary is deader/more dead.</i></p>

<p>ในคู่ของคำตรงข้ามลดหลั่นมีเพียงคำเดียวที่สามารถเกิดร่วมกับคำถาม How ... is it? ได้ตัวอย่าง</p> <p>คำตรงข้ามลดหลั่น big และ small คำว่า big เท่านั้น</p> <p>สามารถเกิดร่วมกับคำถาม How is it? ได้ แต่คำว่า small ไม่สามารถเกิดได้ ดังในตัวอย่างต่อไปนี้</p> <p><i>How big is Mary?</i></p> <p><i>? How small is Mary?</i></p>	<p>ทั้งสองคำในคู่ของคำตรงข้ามทวิภาคไม่สามารถเกิดร่วมกับคำถาม</p> <p>How ... is it? ได้</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p><i>? How dead/alive is Mary?</i></p>
---	--

6.3.3 ความหมายของประโยค

นักภาษาศาสตร์แบ่งการศึกษาความหมายในระดับประโยค ออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ความกำกวม (ambiguity) และการขยายความ (entailment)

1. ความกำกวม (Ambiguity) การศึกษาความกำกวมในระดับประโยค ทำได้โดยศึกษาประโยคกำกวมหรือศึกษาประโยคที่มีความหมายมากกว่าหนึ่งความหมาย การศึกษาประโยคกำกวมเป็นการศึกษาความสัมพันธ์โดยตรงระหว่างความหมายกับโครงสร้างของประโยค¹¹ ความกำกวมอาจเกิดขึ้นได้เนื่องจากสาเหตุ 2 ประการคือ คำ และโครงสร้างประโยค

1) ความกำกวมที่เกิดจากคำ (Lexical Ambiguity) ประโยคกำกวมมีสาเหตุมาจากคำที่มีความหมายมากกว่าหนึ่งความหมาย ซึ่งคำประเภทนี้จะมีรูปเหมือนกัน¹² ตัวอย่างของคำที่สามารถก่อให้เกิดประโยคกำกวมได้ เช่น

คำศัพท์	ความหมายที่ 1	ความหมายที่ 2
<i>change</i>	<i>change coins of low value</i>	<i>making different</i>
<i>orange</i>	<i>orange round juicy edible fruit</i>	<i>of the color orange</i>
<i>fly</i>	<i>fly a type of insect</i>	<i>flap of material at the entrance to a ten</i>

ซึ่งเมื่อคำเหล่านี้ปรากฏในประโยคตัวอย่างต่อไปนี้ ประโยคแต่ละประโยคจะมีความหมายมากกว่าหนึ่งความหมาย

ประโยค	ความหมายที่ 1	ความหมายที่ 2
What did you think of the change?	What do you think of the coins?	What do you think of the act of something becoming different?
I don't like that orange.	I don't like that fruit..	I don't like that (orange) color.
Can you get the fly out of my way?	Can you get that insect out of my way?	Can you get that flap of material at the entrance to the tent out of my way?

2) ความกำกวมที่เกิดจากโครงสร้าง การที่ประโยคกำกวมมีความหมายมากกว่าหนึ่งความหมายอาจมีสาเหตุจากโครงสร้างที่มีมากกว่าหนึ่งโครงสร้าง โครงสร้างที่ทำให้เกิดความกำกวมมี 2 ประเภท คือ โครงสร้างวลี และโครงสร้างประโยค

• **โครงสร้างวลี** โครงสร้างวลีที่ทำให้เกิดความกำกวมนั้นอาจเกิดจากการที่มีคำคุณศัพท์เกิดร่วมกับคำนามมากกว่าหนึ่งคำ โดยที่คำคุณศัพท์นั้นสามารถขยายเฉพาะคำนามที่อยู่ใกล้ที่สุดหรือขยายคำนามทั้งสองคำ ตัวอย่างคือ the intelligent doctors and nurses ในประโยค

*No one saw the **intelligent** doctors and nurses.*⁴

ความหมายแรกคือ Only the doctors were intelligent. นั่นคือ คำคุณศัพท์ intelligent ขยายเฉพาะคำนาม doctors เท่านั้น ไม่ได้ขยายคำนาม nurses ซึ่งความหมายเช่นนี้สามารถ พบได้จากโครงสร้างประโยคข้างล่าง

No one saw the [intelligent doctors] and [nurses].

ซึ่งโครงสร้างนี้ทำให้ประโยคมีความหมายแตกต่างจากประโยคกำกวมที่มีโครงสร้างที่คำ

⁴ Fromkin, Victoria, Robert Rodman and Nina Hyams. *An Introduction to Language*. Boston: Thomson Higher Education. 2007. Page, 169.

คุณศัพท์ intelligent ขยายคำนามทั้ง doctors และ nurses ทั้งสองคำ หรือมีความหมายว่า Both doctors and nurses were intelligent. ซึ่งความหมายนี้สามารถปรากฏในโครงสร้างประโยคข้างล่าง

No one saw the [intelligent doctors and nurses].

• โครงสร้างประโยค โครงสร้างประโยคเป็นอีกสาเหตุที่ทำให้เกิดประโยคกำกวม ความกำกวมที่เกิดเพราะโครงสร้างประโยคอาจเกิดจากการละบางส่วนของประโยคหรือเกิดจากในประโยคมีส่วนขยายที่สามารถขยายได้ทั้งคำกริยาและส่วนต่างๆ ของประโยคดังตัวอย่างต่อไปนี้

- การละบางส่วนของประโยค ตัวอย่างของประโยคกำกวมที่เกิดจากการละบางส่วนของ

ประโยคคือ

John wanted the presidency more than Anne.

ประโยคนี้มีความหมายได้สองความหมายคือ

John wanted the presidency more than he wanted Anne.

John wanted the presidency more than Anne wanted the presidency.

การละส่วนที่ขีดเส้นใต้ he wanted และ wanted the presidency ทำให้ประโยค มีความกำกวม หรืออีกนัยหนึ่งก็คือการนำส่วนที่เป็นประโยคย่อย he wanted กลับเข้ามาในโครงสร้างของประโยค หรือการนำประโยคย่อย wanted the presidency ที่ประกอบด้วยกริยา wanted และ the presidency กลับเข้ามาในโครงสร้างของประโยค จะทำให้ความกำกวมของประโยคหายไป

- ตำแหน่งของส่วนขยาย ตัวอย่างประโยคต่อไปนี้ เป็นประโยคที่มีความหมายมากกว่าหนึ่งความหมายเนื่องจากการวางตำแหน่งของส่วนขยาย *with a rifle*

The police shot the man with a rifle.

อีกนัยหนึ่งก็คือ ผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถตีความประโยคข้างต้นได้สองความหมาย

ดังนี้

The man with a rifle was shot by the police. และ

With a rifle, the police shot the man.

ประโยค The police shot the man with a rifle. นี้มีโครงสร้างได้สองโครงสร้าง

ความกำกวมเกิดได้จากตำแหน่งของวลี *with a rifle* คือ โครงสร้างแรก

The police shot [the man with a rifle].

มีความหมายว่า ‘The man with a rifle was shot by the police.’

ในขณะที่ประโยคที่มีความหมายต่างไปจะมีโครงสร้างดังนี้

The police shot [the man] with a rifle.

โครงสร้างประโยคเช่นนี้ทำให้ประโยค *The police shot the man with a rifle* มีความหมายว่า ‘With a rifle, the police shot the man.’ อีกนัยหนึ่งก็คืออุปพทวลี *with a rifle* ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายกริยา *shot* ไม่ได้มีโครงสร้างหรือหน้าที่ขยายคำนาม *the man*

2. การขยายความ (Entailment)

ความสัมพันธ์ทางความหมายแบบการขยายความคือ ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างประโยค อย่างน้อยสองประโยค การขยายความเกิดขึ้นเมื่อใดก็ตามที่ความหมายของประโยคแรกเป็นความจริง และส่งผลให้ความหมายของประโยคที่สองเป็นจริงตามนั้นด้วย นอกจากนี้ความสัมพันธ์แบบการขยายความนี้จะเกิดขึ้นในกรณีถ้าความหมายของประโยคแรกไม่เป็นความจริง ประโยคที่สองก็จะไม่เป็นความจริงเช่นกัน⁵ ส่วนใหญ่แล้วความสัมพันธ์ทางความหมายแบบการขยายความ นั้นไม่ใช่ในทางกลับกัน) ตัวอย่างเช่น ประโยคสองประโยคต่อไปนี้มีความสัมพันธ์กันทางความหมายแบบการขยายความ หรืออีกนัยหนึ่งประโยคแรกขยายความประโยคที่สอง แต่ประโยคที่สองไม่ได้ขยายความประโยคแรก

Peter killed the bee. ขยายความประโยคว่า *The bee died.*

เราพบว่าถ้าความหมายของประโยคตัวอย่างแรกที่ว่า *Peter killed the bee*. เป็นความจริง ประโยคที่สองว่า *The bee died*. (ในความจริงที่ว่า *the bee* หมายถึงผึ้งตัวเดียวกัน) ก็ต้องเป็นความจริงด้วยนอกจากนี้เราพบว่าถ้าความหมายของประโยคตัวอย่างที่สองคือการปฏิเสธความจริง นั่นคือ *The bee did not die*. นั่นก็หมายความว่า เป็นไปไม่ได้ที่ปีเตอร์จะฆ่าผึ้งตัวนั้น (*Peter killed the bee*.) ความสัมพันธ์ทางความหมายแบบการขยายความของประโยคตัวอย่างทั้งสองนี้ไม่ใช่ความสัมพันธ์ในทางกลับกัน นั่นคือประโยคตัวอย่างที่สอง *The bee died*. ไม่จำเป็นต้องขยายความประโยคตัวอย่างแรกที่ว่า *Pete killed the bee*. ผึ้งตัวนี้ หรือ *the bee* อาจตายเองหรือตายด้วยสาเหตุอื่นๆ เช่น เมื่อชีวิตครบวงจรหรือคนอื่นที่ไม่ใช่ Peter ทำให้ตายก็ได้

⁵ Cruse, Alan (2004). *Meaning in Language: an Introduction to Semantics and Pragmatics*. New York: Oxford University Press. Page, 24.

อย่างไรก็ตาม นักภาษาศาสตร์ตั้งข้อสังเกตว่าความสัมพันธ์ทางความหมายแบบการขยายความอาจเป็นความสัมพันธ์ในทางกลับกันได้⁶ นั่นคือ ประโยคแรกสามารถขยายความประโยคที่สอง และประโยคที่สองก็สามารถขยายความประโยคแรกได้ ความสัมพันธ์ทางด้านความหมายแบบการขยายความนี้เรียกว่า การถอดความ (paraphrase) ตัวอย่างเช่น

John is in front of Mary. ขยายความประโยคว่า *Mary is behind John.*

Mary is behind John. ขยายความประโยคว่า *John is in front of Mary.*

ความสัมพันธ์ทางความหมายของการขยายความเป็นความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นได้โดยไม่จำเป็นต้องอาศัย หรือขึ้นอยู่กับสถานการณ์ (context)¹³ แต่เป็นความสัมพันธ์ที่ขึ้นกับความหมายของส่วนประกอบทางภาษาที่ปรากฏในประโยคนั้นๆ เช่นความสัมพันธ์ทางด้านความหมายของคำลูกกลุ่มและคำจ่ากลุ่มสามารถทำให้เกิดความสัมพันธ์ทางความหมายระหว่างประโยคแบบการขยายความได้จากตัวอย่างประโยคสองประโยคนี้เราพบว่าประโยคแรกขยายความประโยคที่สอง

This is a strawberry. ขยายความประโยคว่า *This is a fruit.*

ประโยคแรก *This is a strawberry.* ซึ่งขยายความความประโยคที่สองที่ว่า *This is a fruit.* นั้นมีคำว่า *strawberry* ส่วนคำว่า *fruit* ที่ปรากฏในประโยคตัวอย่างที่สองนั้นเป็นคำที่มีความสัมพันธ์กันทางความหมายกับคำว่า *strawberry* โดยคำว่า *strawberry* เป็นคำลูกกลุ่มของคำจ่ากลุ่มว่า *fruit* ตัวอย่างต่อไปนี้เป็นประโยคที่มีความสัมพันธ์กันทางความหมายแบบการขยายความ และในแต่ละประโยคก็มีคำที่มีความสัมพันธ์กันทางความหมายแบบคำลูกกลุ่มและคำจ่ากลุ่ม

Peter caught a sea bass. ขยายความประโยคว่า *Peter caught a fish.*

Pat whacked John. ขยายความประโยคว่า *Pat hit John.*

Her hair color is auburn. ขยายความประโยคว่า *Her hair color is red.*

John is a Roman Catholic. ขยายความประโยคว่า *John is a Christian.*

อย่างไรก็ตามไม่จำเป็นว่าประโยคที่มีคำลูกกลุ่มต้องสัมพันธ์ทางความหมายแบบการขยายความกับประโยคที่มีคำจ่ากลุ่ม ขอให้พิจารณาตัวอย่างประโยคต่อไปนี้⁷

Peter became a Roman Catholic. ไม่ได้ขยายความประโยคว่า *Peter became a Christian.*

⁶ Peccei, Jean Stilwell. *Pragmatics*. New York: Routledge. 2002: 11.

⁷ Cruse, Alan. *Meaning in Language: an Introduction to Semantics and Pragmatics*. New York: Oxford University Press. 2004: 149.

It's not a tulip. ไม่ได้ขยายความประโยคว่า *It's not a flower.*

ทั้งๆ ที่มีคำว่า Roman Catholic ในประโยค Peter became a Roman Catholic. และคำว่า Roma Catholic เป็นคำลูกกลุ่มของคำจ่ากลุ่มว่า Christian ในประโยค Peter became a Christian. ประโยค Peter became a Roman Catholic. ไม่ได้ขยายความว่า Peter became a Christian. เพราะ Peter อาจจะไม่ได้ 'became' a Christian แต่เป็น Christian อยู่แล้ว เพียงแต่เปลี่ยนจากการเป็นผู้นับถือศาสนาคริสต์ที่เป็น Protestant หรือ Orthodox มาเป็น Roman Catholic เช่นเดียวกับประโยคว่า *It's not a tulip.* ไม่ได้ขยายความประโยคว่า *It's not a flower.* ทั้งๆ ที่มีคำลูกกลุ่มว่า tulip และคำจ่ากลุ่มว่า flower อยู่ในประโยคทั้งสอง เพราะถ้าไม่ได้เป็นดอก tulip อาจจะเป็นดอกไม้ประเภทอื่นก็ได้

6.4 บทสรุประบบความหมายภาษาอังกฤษ

ระบบความหมายภาษาอังกฤษ คือการศึกษาลักษณะความหมายขององค์ประกอบที่เป็นโครงสร้างของตัวภาษา ซึ่งประกอบด้วย ความหมายของคำ วลีและประโยคในภาษาอังกฤษ ในภาษาอังกฤษคำว่า *Semantics* is the study of meaning in language. It can be applied to entire texts or to single words.

ศึกษาในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างคำ วลี สัญลักษณ์ และความหมาย โดยการศึกษาความหมายที่มนุษย์ใช้เพื่อสื่อสารผ่านทางภาษา เน้นถึงการศึกษาประเภทของความหมายและการศึกษาความหมายของคำ วลีและประโยคตามลำดับ โดยเน้น ความหมายอ้างอิง ความหมายเชิงจิตวิสัย และความหมายทางสังคม

ประเภทของความหมาย

- ความหมายอ้างอิง (Referential Meaning) หมายถึง ความหมายหลักที่ผู้พูดใช้ในการสื่อสาร เราสามารถพบข้อมูลเกี่ยวกับความหมายอ้างอิงได้ในพจนานุกรม เช่น คำว่า January มีความหมายว่า 'the first month of the year' เป็นต้น

- ความหมายเชิงจิตวิสัย (Affective Meaning) หมายถึง ความหมายที่แสดงอารมณ์ความรู้สึก ทศนคติที่อาจแฝงอยู่ในคำ แต่เราอาจไม่พบความหมายเช่นนี้ในพจนานุกรม เนื่องจากผู้ใช้ภาษาอาจมีความหมายเชิงจิตวิสัยต่อคำในภาษาแตกต่างกัน เช่น ผู้ใช้ภาษาอังกฤษบางคนคิดว่า คำว่า low-calorie ที่ใช้เมื่อกล่าวถึงอาหาร มีความหมายที่ดีเพราะคิดว่ามีความสัมพันธ์ทางความหมายกับคำว่า healthy

- ความหมายทางสังคม (Social Meaning) หมายถึง ความหมายที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของผู้ใช้คำนั้นๆ เช่น ให้ข้อมูลว่า ผู้พูดมาจากที่ใด เพศอะไร อายุเท่าไร หรือมีฐานะทางสังคม

เป็นอย่างไร เช่น คำที่มีความหมายทางสังคมที่ให้ข้อมูลว่า *ผู้พูดมาจากที่ใด* ประเทศใด เช่น คำว่า *bloke* ในประโยคที่ว่า He seemed like a nice *bloke*.

ความสัมพันธ์ทางด้านความหมาย

ความสัมพันธ์ทางด้านความหมายได้ 3 ประเภท ได้แก่ คำพ้อง ความ/ไวพจน์ คำลูกกลุ่มและ คำจ่ากลุ่ม และคำตรงข้าม

1) คำพ้องความ/ไวพจน์ (Synonym) คำพ้องความ คือคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันแต่มีรูปต่างกัน เช่น

*Our youngest **girl** is at college.*

*Our youngest **daughter** is at college.*

ประโยคทั้งสองคือ *Our youngest girl/daughter is at college.* ซึ่งแตกต่างกันเฉพาะที่ คำว่า *girl* และ *daughter* ต่างก็ไม่แตกต่างกันในเรื่องความหมาย มีตัวอย่างตัวอย่างต่อไปนี้

*Why don't you give that **girl** a call?*

*Why don't you give that **chick** a call?*

ประโยค *Why don't you give that girl/chick a call?* จะมีความหมายอ้างอิงเหมือนกัน แต่มีความหมายเชิงจิตวิสัยแตกต่างกัน

Exercises

จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

1. คำคู่ใดมีลักษณะความสัมพันธ์ทางความหมายของคำแบบคำพ้องความ/ไวพจน์ (synonym)

a. big และ small

b. boy และ man

c. rose และ flower

d. pavement และ footpath

e. American และ nationality

2. คำคู่ใดมีลักษณะความสัมพันธ์ทางความหมายของคำแบบคำพ้องความ/ไวพจน์

a. huge และ skinny

b. insect และ ant

c. lorry และ truck

d. man และ woman

e. Islam และ religion

e. After taking the right turn at the intersection, you should see our house on your left.

13. คำที่ขีดเส้นใต้คำใดในประโยคต่อไปนี้มี ความหมายทางสังคม (social meaning)

a. Run down the stairs. Don't take the elevator.

b. Turn your report in yourself. Don't send it by post.

c. Phone him tonight. Don't wait for him to call.

d. Dive for cover, when you hear an explosion.

e. She never saw her ex-husband again—or so the story goes.

14. ข้อใดไม่เป็นคำพ้องความเนื่องจากการแปรทางด้านภูมิศาสตร์

a. broil & grill

b. autumn & fall

c. flat & apartment

d. wound & injury

e. underground & subway

15. ข้อใดแสดงอรรถลักษณะที่คำว่า bachelor และ old-maid มีเหมือนกัน

a. [+old]

b. [+rich]

c. [+young]

d. [+not married]

e. [+having a first university degree]

16. เลือกอรรถลักษณะที่คำว่า to kill และ to assassinate ไม่เหมือนกัน

a. [+ทำให้ตาย]

b. [+ผู้กระทำเป็นคน]

c. [+ผู้ถูกระทำเป็นคน]

d. [+ผู้กระทำมีความตั้งใจ]

e. [+ผู้ถูกระทำเป็นผู้มีชื่อเสียง]

17. ประโยคใดเป็นประโยคกำกวมที่มีสาเหตุจากมาจากคำ

a. Peter wanted that bat.

b. Peter needed a reliable car, nothing flashy.

c. Peter liked that newspaper's new page layout.

- d. Peter was arrested in the ambulance on the way to the hospital.
- e. Peter stayed in several bed and breakfasts when he was in Europe.

18. ประโยคใดไม่ขยายความประโยคที่ว่า John was shot to death.

- a. John was dead.
- b. John was shot dead.
- c. John shot down.
- d. Someone fired at John.
- e. John died of a gunshot wound.

19. ประโยคใดเป็นประโยคกำกวมที่มีสาเหตุมาจากโครงสร้าง

- a. Jane saw Peter duck.
- b. The queen awarded Jane a medal.
- c. Jane told Peter to call his girlfriend.
- d. Jane reported that Peter won an award.

20. ประโยคใดเป็นประโยคกำกวมที่มีสาเหตุมาจากโครงสร้าง

- a. She advised her client to plead insanity.
- b. A pink flush spread on Diana's cheeks.
- c. These seats are reserved for special guests.
- d. The plant has a bright yellow flower.

บรรณานุกรม

- จินดา เองสมบุญ, ผศ. *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2542.
- จิมมี่ จี. แฮริส และธีระพันธ์ วงศ์ไทย, *แบบฝึกหัดการวิเคราะห์เสียงในภาษา* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2516.
- ฉลวย บุญประเสริฐ, ผศ. *ภาษาศาสตร์พื้นฐาน*. พิมพ์ครั้งที่ 3, กรุงเทพฯ : ฝ่ายเอกสารตำรา สถาบันราชภัฏธนบุรี, 2542.
- ณัฐวุฒิ กุลนิรันดร. *อวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย*. สืบค้นได้จาก <http://www.pt.ac.th/ptweb/studentweb/body/arweb/c2/index.htm> (4 มิถุนายน 2551)
- นินา คักดีเดชยนต์ และคณะ, *ภาษาศาสตร์สำหรับครู*, กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อักษรไทย. 2526.
- เพียรศิริ วงศ์วิภานนท์, *ความหมาย* นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2537.
- ราชบัณฑิตยสถาน, *ศัพท์ภาษาศาสตร์* นนทบุรี: สหมิตรปริ้นติ้ง. 2546.
- ราชบัณฑิตยสถาน (2553) *พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์* (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) กรุงเทพฯ: รุ่งศิลป์การพิมพ์
- เทียนมณี บุญจุน, ผศ. *ลัทธศาสตร์: ระบบเสียงในภาษาอังกฤษและภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.ปรี้นติ้ง เฮ้าส์, 2548.
- นันทนา รณเกียรติ, รศ.ดร., *ลัทธศาสตร์ภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๘.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ, ศ.ดร., *ภาพรวมของการศึกษาลัทธศาสตร์แลภาษาศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 3, กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547.
- ราชบัณฑิตยสถาน. *ศัพท์ภาษาศาสตร์ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. นนทบุรี : สหมิตรปริ้นติ้ง, 2546.
- เรืองเดช ปันเขื่อนขัตติย์. *ภาษาศาสตร์ภาษาไทย* นครปฐม: สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล, 2541.

ดิเรกชัย มัทธนะสิน, *หน่วยคำภาษาไทย* กรุงเทพฯ: บุรพาสานส์, 2518.

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์, *ภาษาและภาษาศาสตร์กรุงเทพฯ*: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
2527.

สมเกียรติ ภูพัฒน์วิบูลย์, “*การวิเคราะห์หน่วยคำกับการเรียนภาษา*” *ภาษาและวัฒนธรรม*,
สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท, มหาวิทยาลัยมหิดล. 2529.

สมทรง บุรุษพัฒน์, *วากยสัมพันธ์* นครปฐม: สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท
มหาวิทยาลัยมหิดล, 2536.

สุปรียา วิไลวรรณ รศ. ดร. *Semantics* คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ Retrieved
May 15, 2021,/from/ <https://itdev.win/14215/7.pdf>

อมร ทวีศักดิ์, *สัทศาสตร์*, นครปฐม: สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท
มหาวิทยาลัยมหิดล. 2536

อุดม วัชรตมสิขิตต์, *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง(2515)

อมร ทวีศักดิ์,รศ. *สัทศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 3, กรุงเทพฯ : สหธรรมิก, 2545.

อุดม วัชรตมสิขิตต์, ศ.ดร. *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษา*. พิมพ์ครั้งที่ 6,กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
รามคำแหง, 2543.

Chomsky, Noam and Halle, Morris *The Sound Pattern of English*. New York:
Harper &Row. 1968.

Clements, G.N. and Keyser, S. CV *Phonology: A Generative Theory of the
Syllable*. Cambridge, MA: MIT Press.1983.

Crystal, David, *Prosodic Systems and Intonation in English*. Cambridge:
Cambridge University Press. 1965.

Cruse, Alan. *Meaning in Language: an Introduction to Semantics and Pragmatics*.
New York: Oxford University Press. 2004.

Fudge, Erik C.. *English Word-stress*. London: Allen and Unwin. 1984.

- Gimson, A. C.. *An Introduction to the Pronunciation of English*. London: Edward Arnold. 1962.
- Halliday, M. A. K. *A Course in Spoken English: Intonation*. London: Oxford University Press. 1970.
- Kingdon, Roger, *The Groundwork of English Intonation*. London: Longman. 1985.
- Ladefoged, Peter, *A Course in Phonetics*. 4th ed. Fort Worth: Harcourt College Publishers. 2001.
- O'Connor, J. D. & Arnold, G. Frederick (1961). *Intonation of Colloquial English*. London: Longman. 1961.
- Pike, Kenneth Lee (1945). *The Intonation of American English*. Ann Arbor: University of Michigan Press.
- Roach, Peter, *English Phonetics and Phonology: a Practical Course*. Cambridge: Cambridge University Press. 2000.
- Roach, Peter. "*British English: Received Pronunciation*". Journal of the International Phonetic Association. 2004.
- Roca, Iggy and Johnson, Wyn. *A Course in Phonology*. Oxford: Blackwell Publishing. 1999.
- Trager, George L. and Smith, Henry L. *An Outline of English Structure*. Norman, OK: Battenburg Press. 1951.
- T. Balasubramanian. *A Testbook of English Phonetics for Indian Students*. India Twice, Macmillan India Limited, 1998.
- Cruse, Alan. *Meaning in Language: an Introduction to Semantics and Pragmatics*. New York: Oxford University Press. 2004.
- Farb, Peter. *Word Play*. New York: Bantam. 1975.

- Fromkin, Victoria, Robert Rodman and Nina Hyams *An Introduction to Language*. Boston: Thomson Higher Education.2007.
- Green, Lisa, “*African American English*”. In *Language in the USA: Themes for the Twenty First Century*, edited by Edward Finegan and John R. Rick ford. Cambridge: Cambridge University Press.2004.
- Hornby, A.S. *Oxford Advanced Learner’s Dictionary of Current English*. New York: Oxford University Press. 2000.
- McCarthy, Michael and Felicity O’Dell (2004). *English Vocabulary in Use*. New York: Cambridge University Press. 2004.
- Payne, Thomas. E., *Exploring Language Structure: a Student’s Guide*. Cambridge: Cambridge University Press. 2006.
- Peccei, Jean Stilwell. *Pragmatics*. New York: Routledge.2002.
- Radford, Andrew. *Transformational Syntax*. Cambridge: Cambridge University Press. 1981.
- Shuy, Roger W. “*Dialects: How They Differ*”. *Language: Introductory Readings*, ed. by Virginia 1989.
- Ullmann, Stephen. *Semantics: an Introduction to the Science of Meaning*. Oxford: Basil Blackwell. 1981.
- Yule, George. *The Study of Language*. Cambridge: Cambridge University Press2007.
- Eugene, A. Nida., *Morphology*. The University of Michigan Press. 1974.
- Miller-Merbach, H. (1976). “*The Use of Morphological Techniques for OR-Approaches to Problems.*” In: *Operations Research 75*. Amsterdam, New York: Oxford. North-Holland Publishing Company, pp. 127-139.
- Ritchey, T. , “*Scenario Development and Risk Management using Morphological*

คำสั่งวิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ที่ ๐๐๖ / ๒๕๖๖

เรื่อง แต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิอ่านผลงานทางวิชาการหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

เพื่อให้การบริหารจัดการผลงานทางวิชาการหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานและมีคุณภาพของ วิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย มีประสิทธิภาพ และบรรลุวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัย

อาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ๒๕๔๐ จึงแต่งตั้งให้ผู้มีรายนามดังต่อไปนี้ เป็นผู้ทรงคุณวุฒิอ่านผลงานวิชาการ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุทัศน์ อาสนาชัย อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ วิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช ประกอบด้วย

๑. ผศ.ดร.ถิรวิทย์ ไพรมหานิยม	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
๒. ผศ.จุมพต อ่อนทรวง	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายใน
๓. ผศ.ดร.อภิพัทธ์ วิศิษฏ์ใจงาม	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายใน

มีอำนาจและหน้าที่ ดังนี้

๑. ทำการอ่านและตรวจสอบผลงานทางวิชาการ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุทัศน์ อาสนาชัย อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ วิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช
๒. ทำการประเมินผลงานทางวิชาการ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุทัศน์ อาสนาชัย อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ให้เป็นไปตามมาตรฐานและคุณภาพทางการศึกษา

ทั้งนี้ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๕ - ๓๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๖

สั่ง ณ วันที่ ๒๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๖

(พระราชรัตนสุธี, รศ.ดร.)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

แบบประเมินคุณภาพหนังสือ
หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ วิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

แบบประเมินคุณภาพหนังสือ					
<p>1. ชื่อผู้แต่ง ผศ.สุทัศน์ อาสนาชัย ตำแหน่ง อาจารย์</p> <p>2. หลักสูตรสาขาวิชา ภาษาอังกฤษ วิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย</p> <p>3. ชื่อหนังสือ ภาษาศาสตร์ภาษาอังกฤษเบื้องต้น</p> <p>4. เผยแพร่ในรูปแบบ</p> <p>☒ การพิมพ์โดยโรงพิมพ์หรือสำนักพิมพ์</p> <p>☐ สื่ออิเล็กทรอนิกส์</p> <p>☐ อื่นๆ (เช่น ซีดีรอมหรือเว็บไซต์)</p> <p>5. ผลการพิจารณาหนังสือ</p>					
รายการประเมิน	คะแนนประเมิน				
	๕	๔	๓	๒	๑
1. เนื้อหาสาระทางวิชาการถูกต้อง	✓				
2. เนื้อหาสาระทางวิชาการสมบูรณ์		✓			
3. เนื้อหาสาระทางวิชาการทันสมัย		✓			
4. มีแนวคิดและการนำเสนอที่ชัดเจน		✓			
5. เป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการ		✓			
6. มีการวิเคราะห์และเสนอความรู้หรือวิชาการที่ทันสมัยต่อความก้าวหน้าทางวิชาการและเป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการ		✓			
7. มีการสอดแทรกความคิดริเริ่มและประสบการณ์หรือผลงานวิจัยของผู้เขียนที่เป็นการแสดงให้เห็นถึงความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการ			✓		
8. สามารถนำไปใช้อ้างอิงและนำไปปฏิบัติได้		✓			
9. มีลักษณะเป็นงานบุกเบิกทางวิชาการและมีการสังเคราะห์จนถึงระดับที่สร้างองค์ความรู้ใหม่ (Body of Knowledge)			✓		
10. มีการกระตุ้นให้เกิดความคิดและการค้นคว้าอย่างต่อเนื่อง			✓		
11. เป็นที่นำเชื่อถือยอมรับในวงวิชาการหรือวิชาชีพที่เกี่ยวข้องในระดับชาติและ/หรือ ระดับนานาชาติ		✓			

5. ผลการพิจารณาจริยธรรมและจรรยาบรรณทางวิชาการ

- พบว่า มีการละเมิดทางจริยธรรมและจรรยาบรรณทางวิชาการ
 ไม่พบว่ามี การละเมิดทางจริยธรรมและจรรยาบรรณทางวิชาการ

6. สรุปผลการพิจารณาประเมินคุณภาพหนังสือโดยรวมอยู่ในเกณฑ์

- ดีเด่น ดีมาก ดี พอใช้ ควรปรับปรุง

7. ความเห็นเกี่ยวกับจุดเด่นหรือบกพร่องของงานที่ประเมิน และ/หรือควรให้แก้ไขหรือทำ เพิ่มเติมตามหลักเกณฑ์ที่ประเมินข้างต้น

จุดเด่น

เนื้อหาของตำราครอบคลุมการจัดการเรียนการสอนด้านความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษาศาสตร์

ข้อสังเกต

1. ด้วยเนื้อหาแต่ละบทเป็นภาษาไทย แม้จะสอนในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ อาจไม่จำเป็นที่จะต้องใช้คำถามท้ายบทหรือแบบทดสอบบางส่วนเป็นภาษาอังกฤษ ควรใช้เป็นภาษาเดียวกันตลอดทั้งเล่มเป็นภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษ จะทำให้ตำรามีความเป็นทางการมากขึ้น
2. ด้วยคำถามท้ายบทเป็นแบบคำถามปลายเปิด ควรมีแนวเฉลยไว้ในภาคผนวกจะทำให้ตำรามีความสมบูรณ์มากขึ้น

ลงชื่อ..........ผู้ประเมิน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิริวิท ไพรมหานิยม)

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิฯ

วันที่.....25.....เดือน.....เมษายน.....พ.ศ.....2566.....

แบบประเมินคุณภาพหนังสือ
หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ วิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

แบบประเมินคุณภาพหนังสือ					
1. ชื่อผู้แต่ง... <u>พศ. สุทธิศักดิ์ อารณาชัย</u> ตำแหน่ง... <u>อาจารย์</u>					
หลักสูตรสาขาวิชา... <u>ภาษาอังกฤษ</u> วิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย					
2. ชื่อหนังสือ... <u>ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเบื้องต้น</u>					
3. เผยแพร่ในรูปแบบ					
☒ การพิมพ์โดยโรงพิมพ์หรือสำนักพิมพ์					
☐ สื่ออิเล็กทรอนิกส์					
☐ อื่นๆ (เช่น ซีดีรอมหรือเว็บไซต์)					
4. ผลการพิจารณาหนังสือ					
รายการประเมิน	คะแนนประเมิน				
	๕	๔	๓	๒	๑
1. เนื้อหาสาระทางวิชาการถูกต้อง	✓				
2. เนื้อหาสาระทางวิชาการสมบูรณ์		✓			
3. เนื้อหาสาระทางวิชาการทันสมัย		✓			
4. มีแนวคิดและการนำเสนอที่ชัดเจน		✓			
5. เป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการ	✓				
6. มีการวิเคราะห์และเสนอความรู้หรือวิชาการที่ทันสมัยต่อความก้าวหน้าทางวิชาการและเป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการ		✓			
7. มีการสอดแทรกความคิดริเริ่มและประสบการณ์หรือผลงานวิจัยของผู้เขียนที่เป็นการแสดงให้เห็นถึงความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการ			✓		
8. สามารถนำไปใช้อ้างอิงและนำไปปฏิบัติได้		✓			
9. มีลักษณะเป็นงานบุกเบิกทางวิชาการและมีการสังเคราะห์จนถึงระดับที่สร้างองค์ความรู้ใหม่ (Body of Knowledge)		✓			
10. มีการกระตุ้นให้เกิดความคิดและการค้นคว้าอย่างต่อเนื่อง			✓		
11. เป็นที่น่าเชื่อถือยอมรับในวงวิชาการหรือวิชาชีพที่เกี่ยวข้องในระดับชาติและ/หรือ ระดับนานาชาติ		✓			

5. ผลการพิจารณาจริยธรรมและจรรยาบรรณทางวิชาการ

- พบว่า มีการละเมิดทางจริยธรรมและจรรยาบรรณทางวิชาการ
 ไม่พบว่ามี การละเมิดทางจริยธรรมและจรรยาบรรณทางวิชาการ

6. สรุปผลการพิจารณาประเมินคุณภาพหนังสือโดยรวมอยู่ในเกณฑ์

- ต่ำ
 ดี
 พอใช้
 ควรปรับปรุง

7. ความเห็นเกี่ยวกับจุดเด่นหรือบกพร่องของงานที่ประเมิน และ/หรือควรให้แก้ไขหรือทำเพิ่มเติมตามหลักเกณฑ์ที่ประเมินข้างต้น

- เนื้อหาค่อนข้างครอบคลุมเนื้อหาสำคัญของ อาชญาศาสตร์เบื้องต้น
- เนื้อหาเกี่ยวกับกรณีศึกษาที่น่าสนใจ
- เนื้อหาที่เน้นภาษาได้ชัดเจนและดี ก่อทำใช้ภาษา ไทยก็ใช้ตัวเต็ม และใช้ภาษาอังกฤษลงท้ายมาจ. ส่วน

ลงชื่อ กมล งาม ผู้ประเมิน
(พ.ศ. อภิชาติ อภิธรรม)
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
วันที่ ๕ เดือน มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๖

แบบประเมินคุณภาพงานหนังสือ (peer reviewer)

หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ วิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง..... ภาษาตัวอักษรภาษาอังกฤษที่มีเอกลักษณ์

เจ้าของผลงาน..... ป.ศ. สันต์ชัย อภิสิทธิ์ชัย

การประเมินคุณภาพตามเกณฑ์ (ให้ใส่เครื่องหมาย ✓ ตามข้อที่ท่านมีความเห็นว่าผลงานเป็นไปตามเกณฑ์)

รายการประเมิน	ผลการประเมิน		ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม	ควรปรับปรุง	
1. เนื้อหาสาระ			
1.1 มีสาระครบถ้วนได้แก่ บทนำ เนื้อเรื่อง และ บทสรุป	✓		
1.2 การวิเคราะห์/สังเคราะห์สาระความรู้อย่างมีเหตุผล	✓		
1.3 ความชัดเจนในการอธิบายสาระความรู้ที่ถ่ายทอดการสร้าง ความเข้าใจของผู้อ่าน		✓	
1.4 ความถูกต้องและความทันสมัยของเนื้อหา	✓		
1.5 มีประโยชน์และสามารถนำไปใช้ได้ชัดเจน	✓		
1.6 ความเหมาะสมของภาพ ตาราง แผนภูมิ แผนภาพ			
ประกอบการอธิบายเนื้อหา (ถ้ามี)			
1.7 การอ้างอิงทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ	✓		
2. การใช้ภาษา			
2.1 การใช้ภาษาวิชาการ	✓		
2.2 การใช้ภาษาถูกต้อง กระชับ ชัดเจน สม่่าเสมอ		✓	
2.3 การใช้ศัพท์เทคนิคหรือแปลศัพท์เป็นภาษาไทย ถูกต้อง	✓		

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

สรุปคุณภาพผลงาน หนังสืออยู่ในเกณฑ์

- ดีเด่น ดีมาก ดี พอใช้

การพิจารณาจริยธรรมและจรรยาบรรณทางวิชาการ

พบว่ามีการละเมิดทางจริยธรรมและจรรยาบรรณทางวิชาการ

ไม่พบว่ามีการละเมิดทางจริยธรรมและจรรยาบรรณทางวิชาการ

ลงชื่อผู้ประเมิน.....

(ผศ. ดร. อภิพันธ์ วิเศษเทียน)

วันที่ ๑๕ เดือน ๕.๕ พ.ศ. ๖๖